My Little Prayers

บทสวดของฉัน

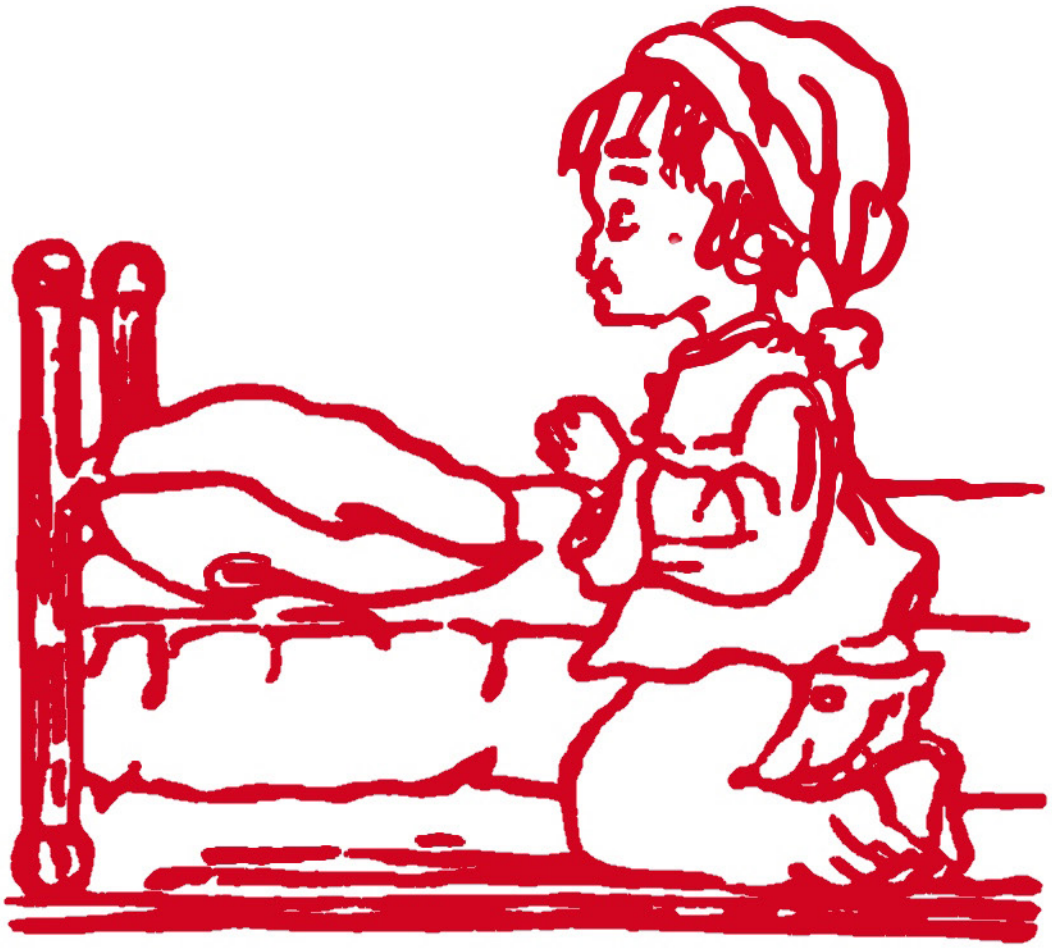

เล่ม 4

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

คำนิยม

พระเยซูเจ้าตรัสถึงความเชื่อว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพูดกับต้นหม่อนต้นนี้ว่า ‘จงถอนรากแล้วไปขึ้นอยู่ในทะเลเถิด’ ต้นหม่อนต้นนั้นก็จะเชื่อฟังท่าน” (ลก 17:6) ความเชื่อสามารถทำได้เช่นนี้ ความเชื่อสามารถเคลื่อนภูเขาได้ ไม่มีอะไรเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า...

จากประสบการณ์ที่เปรียบประทุจดังภูเขาที่ทับชีวิตของสุภาพสตรีลูกสาวของพระเจ้าคนหนึ่ง คือ คุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ ประสบการณ์ที่เป็นความหนักอึ้งดุจภูเขาทั้งลูกทับชีวิต ภูเขาที่เกินจะสามารถเคลื่อนย้ายไปให้พ้นจากชีวิตได้ ประสบการณ์การได้รับความยากลำบาก ความอยุติธรรมบังคับให้เธอต้องออกเดินทางที่แสนยากลำบากจากบ้านเกิดเมืองนอน เพื่อหลีกให้พ้นจากความอยุติธรรมดังกล่าว ความหนักอึ้งที่เป็นดังภูเขาที่เกินเคลื่อนได้นั้นได้ทับชีวิต จิตใจ และจิตวิญญาณของเธอ ชีวิตของเธอที่ตกอยู่ในความมืดสนิท ไร้ความหวังที่จะเคลื่อนภูเขาแห่งความทุกข์นั้นให้ออกไปได้ และกล่าวได้ว่า “เป็นไปไม่ได้เลย”

ประสบการณ์ของคุณศรินทรที่ถูกบันทึกอยู่ในหนังสือภูเขาเคลื่อนได้นั้น พ่อเองได้มีโอกาสฟังการเล่าของเธอหลายครั้งก่อนที่หนังสือดังกล่าวจะถูกเขียนขึ้น... สิ่งที่พ่อแปลกใจคือทำไมพ่อไม่เบื่อที่จะฟัง พ่อได้มีโอกาสฟังคุณศรินทรเล่าแบ่งปันครั้งใดไม่ว่าโอกาสใด พ่อยอมรับว่าประสบการณ์ภูเขาเคลื่อนที่ได้นี้ได้เสริมกำลังความเชื่อแก่พ่อเองเสมอ เพราะในความสิ้นหวังของชีวิตของเธอเสริมกำลังความหวังแก่พ่อเอง และแก่คนมากมาย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พ่อสามารถกล่าวได้ชัดเจนว่านี่คือ “ประสบการณ์ความเชื่อที่เคลื่อนต้นหม่อนให้ถอนรากไปขึ้นอยู่ในทะเลตามที่พระเยซูมีพระบัญชาสอน และเป็นความเชื่อนี้เองที่อันที่จริงต้องกล่าวว่าเป็นไปได้ ทำให้ภูเขาเคลื่อนที่ได้อย่างแท้จริง”

เท่าที่พ่อทราบและได้ติดตามมาโดยตลอด จากประสบการณ์ภูเขาที่เคลื่อนที่ได้เพราะเสียงเรียกของพระเจ้า ทรงเรียกคุณศรินทรในค่ำคืนวันคริสตสมภพที่แสนมืดมิดและหนาวเหน็บในต่างแดน เธอคนนี้ได้ยินเสียงของพระเจ้า เรียกให้ก้าวออกจากความมืดมิดของภูเขาที่ทับชีวิต จนได้เป็นอิสระ และได้ออกมาสู่ความกล้าหาญในความเชื่อที่เคลื่อนภูเขาออกไปได้ และเสียงเรียกของพระเจ้าให้เชื่อ และการตอบรับของคุณศรินทรก่อให้เกิดความสัมพันธ์อย่างน่ารักในชีวิตตลอดมาใน “คำภาวนา” ในบทภาวนาที่คุณศรินทรได้เขียนและแบ่งปัน มากว่าสี่ร้อยบทที่เรียกว่า “บทสวดของฉัน” (My little Prayers) ที่ได้จัดพิมพ์ไว้มาถึงเล่มที่สี่ที่จัดพิมพ์ออนไลน์ไว้นี้ สำหรับพ่อเมื่อมองย้อนกลับไปสู่ประสบการณ์ของคุณศรินทรนี่คือผลจากการ “ตกตะกอน” ของประสบการณ์ความเชื่อที่ได้เคลื่อนภูเขาออกไป และเปิดประสบการณ์ใหม่แห่งความ “สัมพันธ์และการเสวนา ภาวนา” ของเธอผู้มีประสบการณ์ความเชื่อคนนี้กับพระเจ้าของเธอเอง จนเธอเลือกที่จะเสวนาต่อเนื่องในชีวิตใน “ในบทสวดของฉันนี้” ที่ได้แบ่งปันบนโลกหนังสือออนไลน์

พ่อมั่นใจ... ความปรารถนาของคุณศรินทรที่ได้เลือกที่จะแบ่งปัน “การให้คือความรัก และความรักนี้เป็นความเป็นจริงของความเชื่อ” ดังนั้น ความเชื่อที่ทำให้ภูเขาเคลื่อนได้ บัดนี้ ใน “บทสวดของฉัน” เป็นความเชื่อที่ได้เคลื่อนความรักให้ปรากฏในคำภาวนาเล็กๆ ที่ภาวนาถึงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ด้วยหัวใจที่รัก และเป็นความรักที่สานสืบไปสู่ทุกคนรอบข้าง พ่อขอให้ “บทสวดของฉัน ลูกของพระคนหนึ่งคนนี้” จงได้ชูกำลังใจ เสริมวิญญาณ แก่ทุกคนที่ได้อ่าน ให้ได้สัมผัสรักของพระเจ้าเสมอไป

พ่อขอชื่นชมและสรรเสริญพระเจ้า ขอขอบคุณลูกของพระเจ้าคนหนึ่งคนนี้ “คุณศรินทร” ที่ได้สื่อความรักจากความเชื่อ พ่อทราบว่านี่คือโอกาสการแบ่งปันบทสวดเล่มที่สี่ให้แก่ทุกคน และทราบว่ารายได้จากหนังสือแห่งประสบการณ์ “ภูเขาเคลื่อนได้” คุณศรินทร มีเจตนาสื่อความรักจากความเชื่อนี้เพื่อสานต่อความหวังให้บรรดาเด็กยากจนและด้อยโอกาสในสังฆมณฑลเชียงราย พ่อขอสรรเสริญพระเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพร้อมกับคุณศรินทรเป็นพิเศษ

คุณพ่อ สมเกียรติ ตรีนิกร
อุปสังฆราช อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

สารบัญ

บทที่ 301 พระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด! 6
บทที่ 302 เหตุเกิดที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบีย 7
บทที่ 303 ครั้งหนึ่งในชีวิตกับพันธกิจการเป็นพยานในงานพระเมตตาโลก 10
บทที่ 304 การเป็นคริสตชนแล้วได้อะไร? 12
บทที่ 305 พระเจ้าก่อนธุรกิจและสิ่งใดๆ บทสวดของฉัน 14
บทที่ 306 ปัญหาในการแสวงหาพระเจ้า 16
บทที่ 307 พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่งานของพระองค์ 18
บทที่ 308 บทสวดวันปีใหม่ 2015 20
บทที่ 309 เราเป็นใคร จึงจะพูดว่า ... 22
บทที่ 310 ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย 24
บทที่ 311 กระแสเรียกของลูกทูนหัว 26
บทที่ 312 สติและวินัย 28
บทที่ 313 ลูก 30
บทที่ 314 เมื่อฉันได้รับเชิญเป็นพยานในคริสตจักรแบ๊ปติสต์ 32
บทที่ 315 ภาพวาดในบทแบ่งปัน 34
บทที่ 316 พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม 37
บทที่ 317 พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม ... (ต่อ) 40
บทที่ 318 Pro Love 43
บทที่ 319 19 ปี แห่งพระพร 45
บทที่ 320 พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... 47
บทที่ 321 พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (2) 50
บทที่ 322 พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (3) 53
บทที่ 323 รักพระ ให้รักษ์โลก 56
บทที่ 324 ปีศาจ ความเป็นมนุษย์ หรือตัวเราเอง 58
บทที่ 325 แรงกระเพื่อม ... จากภูเขา 60
บทที่ 326 พระวาจาในทุกมิติของชีวิต 62
บทที่ 327 ผ้าห่อพระศพพระเยซูเจ้า The Holy Shroud of Turin 65
บทที่ 328 AACOM III 68
บทที่ 329 มีใครได้อะไรไหม? 70
บทที่ 330 แม่พระร้องไห้ Akita 72
บทที่ 331 บทสวดวันปีใหม่ 2016 75
บทที่ 332 ของขวัญวันคริสต์มาส 78
บทที่ 333 The 51st IEC (International Eucharistic Congress) 81
บทที่ 334 “ความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ที่คริสตจักรบ้านปรารถนา 84
บทที่ 335 PACOM III 86
บทที่ 336 บทรำพึง 88
บทที่ 337 สิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (God’s Creation) 90

บทที่ 338 ยี่สิบปีแห่งพระพร 92
บทที่ 339 การประกาศข่าวดี 95
บทที่ 340 จิตวิญญาณคริสตชน เปรียบเสมือนสวนดอกไม้ 97
บทที่ 341 ตะลันต์จากพระองค์ 99
บทที่ 342 เป็นเพราะ ... ความรักและพระเมตตาของพระองค์ 101
บทที่ 343 ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง 103
บทที่ 344 การให้ VS การแบ่งปัน 105
บทที่ 345 พันธกิจที่เมืองเซบู (ครั้งที่ 2) 107
บทที่ 346 เมื่อวันเทียนดับ 110
บทที่ 347 พันธกิจที่เมือง Bacolod 113
บทที่ 348 บทสวดส่งท้ายปี 2016 115
บทที่ 349 ภูเขาเหาะได้ 117
บทที่ 350 WACOM IV 119
บทที่ 351 พระสงฆ์จำเป็น 121
บทที่ 352 “ความเชื่อของผมหายไปนานแล้วครับ” 123
บทที่ 353 คริสตชนยึดอะไรเป็นหลัก? 126
บทที่ 354 อัตตลักษณ์ของคริสตชนที่ไม่มีความเชื่อ (Profile of a non-believer) 129
บทที่ 355 21 ปีแห่งพระพร 132
บทที่ 356 ความเชื่อที่ร้างรา 134
บทที่ 357 ศาสนสัมพันธ์ 136
บทที่ 358 นักบุญโฟสตินาและชีวิตดิฉัน 138
บทที่ 359 การดำเนินชีวิตคริสตชนอาศัยพระวาจา 141
บทที่ 360 เวลาที่เราแสวงหาพระเจ้า 144
บทที่ 361 รางวัลของผู้ที่ไม่ได้รางวัล 146
บทที่ 362 โรคร้ายในการทำงานรับใช้พระศาสนจักร 149
บทที่ 363 หลังวันที่ 26 ตุลาคม 2017 ... 151
บทที่ 364 การประกาศข่าวดี (ทั้งเก่าและใหม่) 153
บทที่ 365 ความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ 155
บทที่ 366 ของขวัญวันคริสต์มาส 2017 157
บทที่ 367 บทสวดวันปีใหม่ 2018 159
บทที่ 368 เจริญชีวิต เป็นศิษย์พระคริสต์ 162
บทที่ 369 พระองค์อยู่ที่ไหนหนอ? พวกลูกแสวงหาพระองค์ 164
บทที่ 370 JESUS’ DIVINE MERCY IN OUR LIVES 166
บทที่ 371 ความหวัง ความจริง และชีวิต 168
บทที่ 372 ของขวัญวันเกิด 171
บทที่ 373 เมื่อคนไม่รู้จักพระเจ้า 173
บทที่ 374 การเป็นคริสตชนที่มีความเชื่อไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย 175
บทที่ 375 22 ปีของเส้นทางแห่งความเชื่อ 177
บทที่ 376 รำลึกถึง 22 ปี แห่งการเป็นลูกของพระเจ้า 179

บทที่ 377 จงแบกกางเขนของตนและตามเรามา มธ. 16:24 181
บทที่ 378 ความมี / ความจน ของจิตวิญญาณ 183
บทที่ 379 ความทุกข์กบมนุษย์ (1) 185
บทที่ 380 ความทุกข์กับมนุษย์ (2) 187
บทที่ 381 ความทุกข์กับมนุษย์ (3) 190
บทที่ 382 ความทุกข์กับมนุษย์ (3) 193
บทที่ 383 ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (1) 195
บทที่ 384 ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (2) 197
บทที่ 385 วันแห่งความชื่นชมยินดี 200
บทที่ 386 บทสวดวันปีใหม่ 2019 202
บทที่ 387 สวดทูลขออย่างไร จึงจะได้ทุกอย่าง? 204
บทที่ 388 แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง 207
บทที่ 389 “แล้วผมจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?” 209
บทที่ 390 “พี่ครับ พี่อายุเท่าไร?” 211
บทที่ 391 ... ผมคิดถึงหม่ำมี้ทันที 213
บทที่ 392 ช่างไม้คนหนึ่ง 215
บทที่ 393 ช่างทำผมของลูก 217
บทที่ 394 โลกที่ถูก Disrupt 219
บทที่ 395 สู่ความศักดิ์สิทธิ์ แห่งชีวิตคริสตชน 221
บทที่ 396 ตามหลานไปเรียนคำสอน 224
บทที่ 397 ใกล้เคียงกันมาก 226
บทที่ 398 รักต้องไม่มีพรมแดน รักต้องไม่มีศาสนา 228
บทที่ 399 ไม่น่าเชื่อ (อีกแล้ว) 230
บทที่ 400 อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล? 233

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 301

พระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้รับอีเมล์จากคุณพ่อที่ดูแลสื่อมวลชนของพระศาสนจักรของเราว่าจะมีคนไปสัมภาษณ์ลูกเพื่อออกรายการ “Power of Love” ลูกก็ให้เลขาฯ จัดการส่งแผนที่ไปให้ทีมที่จะมาสัมภาษณ์ อีก 1 วันต่อมา ลูกก็ได้รับรายงานอีกว่าจะมีคนมาขอสัมภาษณ์จากโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ซึ่งลูกตอบผ่านเลขาฯ ไปว่าต้องขออภัยเพราะไม่มีเวลาจริงๆ ด้วยใกล้จะเดินทางแล้ว อีกสักครู่เดียว ลูกก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้ทำรายการของททบ.5 ว่าจะขอมาสัมภาษณ์ลูกเกี่ยวกับการไปพูดแบ่งปันที่ประเทศโคลัมเบีย เมื่อได้ยินเช่นนั้น ลูกก็เข้าใจว่า เขาเป็นเพื่อนกับคนในทีมของคุณพ่อและทราบข่าวนี้ ลูกจึงตัดสินใจเลื่อนกิจกรรมอื่นในวันเสารที่ 9 ส.ค. 2014 เพื่อให้ททบ. 5 มาสัมภาษณ์

รายการที่มาสัมภาษณ์นั้นคือ รายการ “บันทึกเมืองไทย” ที่ออกอากาศทุกวันจันทร์ เวลา 13:20 – 13:25 น. เป็นรายการสารคดีที่น่าสนใจสำหรับคนทั้งประเทศ ในบ่ายวันเสารที่ 9 ส.ค. 2014 พิธีกรได้สัมภาษณ์ลูกถึงเรื่องราวการไปพูดแบ่งปันเป็นพยานพระเมตตาที่ประเทศโคลัมเบีย ลูกได้พูดถึงอภัยทานและอีกหลายเรื่องที่เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์เต็มที่ จากที่ได้เตรียมมาสัมภาษณ์ลูก 1ชม. พิธีกรได้ใช้เวลาถึง 3ชม. เต็มๆ! ก่อนลาจากกัน ลูกอดถามไม่ได้ด้วยความสงสัยว่า เขารู้จักใครในทีมของคุณพ่อ เขาตีหน้างง เปล่าเลย เขาเริ่มต้นอยากซื้อสินค้าของบริษัทฯ ลูก โทรมาหาที่บริษัทฯ โอเปอร์เรเตอร์ส่งสายให้เลขาฯ ของลูก บังเอิญชื่อของพิธีกรคนนี้เป็นชื่อเดียวกับคนในทีมของคุณพ่อ เลขาฯ ลูกเข้าใจว่าเป็นคนๆ เดียวกัน เพราะห่างกันเพียงวันเดียว สรุปแล้ว ด้วยความงุนงงของทุกฝ่าย ลูกซึ่งไม่รู้จักใครเลยในททบ.5 ได้ถูกสัมภาษณ์ออกอากาศในรายการ

บันทึกเมืองไทย

ททบ.5

วันจันทร์ที่ 18 สิงหาคม 2014 เวลา 13:20-13:25น.

ลูกยังตื่นเต้นจนถึงขณะนี้ที่กำลังเขียนบทสวดบทนี้ถวายพระองค์อยู่ ไม่ใช่เพราะได้ถูกททบ.5 สัมภาษณ์ แต่ตื่นเต้นและปลื้มปีติในการทรงใช้ลูกเป็นเครื่องมือเล็กๆ ของพระองค์ที่ให้ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่และเป็นประจักษ์พยานในพระเมตตาของพระองค์

พระองค์ทรงสัมผัสชีวิตลูกถึงเพียงนี้ แล้วลูกจะไม่รับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจได้อย่างไรเล่า

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดเลย พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 302

เหตุเกิดที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบีย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่วันที่ 2 ม.ค. 2014 วันที่ลูกทราบว่าลูกได้ถูกเลือกให้เป็นหนึ่งในสองฆราวาสจากทั่วโลกให้ไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในงานประชุมพระเมตตาระดับโลกที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบียในเดือนส.ค. 2014 ลูกก็เริ่มสวดทูลต่อพระองค์ว่า ขอให้สิ่งที่ลูกจะไปพูดแบ่งปันนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ และในเวลาเดียวกัน ลูกก็สวดขอให้มีการบังเกิดผลจากการไปครั้งนี้ของลูกเทอญ แม้จะเกิดกับคนๆ เดียว ก็จะคุ้มค่าการเดินทางอันยาวไกลของลูก ลูกสวดเช่นนี้ทุกๆ วันจนถึงวันเดินทาง

แล้วพระองค์ก็ทรงได้ยินคำสวดทูลขอของลูก ☺ ☺ ☺

ตามกำหนดเดิม ลูกจะพูดเช้าวันเสาร์ที่ 16 ส.ค. เวลา 9:30น. แต่ต่อมามีการเปลี่ยนแปลงโปรแกรมให้ลูกไปพูดในวันจันทร์ 18 ส.ค. เวลา 14:30น. และเปลี่ยนสถานที่ไปเป็นที่ Salt Cathedral ซึ่งเป็นอาสนวิหารหลักประจำชาติของประเทศโคลัมเบีย ในวันอาทิตย์ที่ 17 ส.ค. ลูกและลูกสาวและลูกชาย ตลอดจนเพื่อนคนไทยสองคนที่บินไปให้กำลังใจจึงตัดสินใจหนีไปเที่ยว 1 วัน โดยเพื่อนเป็นคนจัดหามัคคุเทศก์

เราออกรถกันแต่เช้า ไกด์ของเราเป็นชาย รูปร่างสูงใหญ่ พูดภาษาอังกฤษแคล่วคล่องด้วยสำเนียงอเมริกัน จนลูกเข้าใจว่าเขาเป็นชาวอเมริกัน แต่เขาบอกว่าเขาเป็นคนโคลัมเบียเกิดที่นั่น แต่เคยไปทำงานที่ประเทศสหรัฐฯ เป็นเวลา 10 กว่าปี ช่วงเช้าเขาพาเราไปเที่ยวที่แหล่งธรรมชาติที่มีชื่อ ตอนเที่ยงระหว่างรับประทานอาหาร เขาบอกว่าตอนบ่ายเขาจะพาพวกเราไป Salt Cathedral ลูกเองไม่ได้บอกอะไรกับเขาเลยตั้งแต่เช้า อดไม่ได้ที่จะพูดขึ้นมาว่า “ดีจัง พรุ่งนี้ฉันจะไปที่นั่น” “ไปทำไมหรือ?” ตั้งแต่แรกลูกต้องการให้เขาคิดว่าเราไปในฐานะนักท่องเที่ยวก็พอ ถึงตอนนั้นก็เลยต้องบอกกับเขาว่า “ฉันถูกเชิญมาพูดในงาน WACOM น่ะ” “โอ้โฮ! มาจากไทยแลนด์เชียว พูดเรื่องอะไรหรือ?” “เรื่อง Forgiveness” เขาทำท่าสนใจมาก แล้วเราก็ไปเที่ยวกัน

ขากลับออกจาก Salt Cathedral จะกลับโรงแรม การจราจรติดขัดมาก เราเริ่มคุยกัน “คุณพอจะบอกผมได้ไหมว่าเรื่อง Forgiveness ที่คุณจะพูดน่ะ เกี่ยวกับอะไร” เอาล่ะซี ไหนๆ ก็ไหนๆ ใน 3-4 ประโยค ลูกสรุปเรื่องราวชีวิตของลูกให้เขาฟัง ทันทีที่ฟังจบ เขาโพล่งออกมาว่า “ผมมีเรื่องแค้นเรื่องหนึ่งในใจผมมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ผมให้อภัยไม่ได้” “คุณแค้นใครหรือ?” “ผมแค้นพ่อผม” เอาไงดี ต่ออย่างไรล่ะ

ลูกตัดสินใจเล่าเรื่องส่วนตัวของลูกให้เขาฟังเพิ่มเติมเพื่อให้เขารู้สึกเป็นกันเองขึ้น “สุดท้ายฉันก็ให้อภัยทุกคนที่ทำให้ฉันเจ็บปวดได้” “แต่ผมให้อภัยพ่อผมไม่ได้ ทุกครั้งที่ผมคิดถึงเรื่องนี้ ผมจะรู้สึกเหมือนมีใครมาบีบคอผมจากข้างหลัง ผมทุกข์ทรมานมาตลอด” “พ่อคุณอายุเท่าไหร่?” “89” “คุณคิดว่าพ่อคุณจะมีอายุอีก 89 ปีไหม? หรือคุณจะมีอายุอีก 60 ปี?”

ลูกทราบมาตั้งแต่กลางวันว่าเขาอายุเท่าไร “ทำไมคุณไม่ปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตผ่านเลยตามเลยไปล่ะ คุณและพ่อคุณก็ไม่สามารถย้อนเข้าไปในอดีตเพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เกิดขึ้น แต่คุณสามารถดำรงชีวิตของคุณในวันนี้ ถ้าคุณสามารถให้อภัยพ่อคุณได้ จะเป็นสิ่งที่วิเศษเลยทีเดียว” “ผมทำไม่ได้ ผมแค้นขนาดเคยคิดฆ่าตัวตายครั้งหนึ่ง” “คุณลองทำอย่างนี้ดีไหม เขียนความแค้นของคุณทั้งหมดลงในกระดาษ แล้วก็นำกระดาษแผ่นนั้นไปเผาเสียหรือไม่ก็ไปชายทะเล หาก้อนหินก้อนโตๆ ก้อนหนึ่ง แล้วก็ปามันไปให้ไกลที่สุด โดยสมมติว่าความแค้นของคุณถูกใส่ในก้อนหินนั้น ช่วงสิบกว่ายี่สิบปีที่ฉันมีความทุกข์มาก ฉันต้องทำตัวเป็นจิตแพทย์ให้กับตัวเอง ถึงขั้นฉันต้องเปรียบตัวเองเป็นหมอผ่าตัดไส้ติ่งให้กับตัวเอง เพราะล่องเรืออยู่กลางทะเลคนเดียว” “คุณทำเช่นนั้นเลยหรือ?” “เป็นการเปรียบเทียบเชิงสัญลักษณ์น่ะ ฉันกำลังพยายามบอกคุณว่า คุณต้องช่วยตัวเอง คุณจะเป็นทาสความรู้สึกตัวคุณเองทำไมล่ะ คุณต้องเป็นนายความรู้สึกของตัวเองซิ คุณต้องบอกตัวคุณว่าคุณจะให้อภัยให้ได้” “ผมพยายามแล้ว แต่ผมแค้นพ่อผมในสิ่งที่พ่อทำกับแม่ และกับอีกหลายๆ คน ผมให้อภัยพ่อไม่ได้จริงๆ” “คุณคิดว่าคุณเป็นคาทอลิกที่ดีหรือไม่?” “ผมว่าผมเป็นนะ” “คุณจะเป็นคาทอลิกที่ดีได้อย่างไรถ้าคุณไม่ปฏิบัติตามที่พระเยซูทรงสั่งสอน พระองค์ทรงสอนให้เรารักเพื่อนมนุษย์และให้อภัยซึ่งกันและกัน” คราวนี้เขาเงียบ “คุณเคยสวดขอให้พระองค์ช่วยคุณในเรื่องนี้ไหม?” “ผมสวดเสมอ แต่ดูเหมือนพระเยซูจะทรงเงียบเฉย พระองค์ไม่เคยตอบผมเลย” “คุณคิดว่าการที่เรามารู้จักกันวันนี้เป็นเรื่องบังเอิญหรือ?” แล้วลูกก็เอื้อมเอามือไปตบหลังมือเขาค่อนข้างแรง วินาทีนั้น เราสองคนจ้องมองตากัน เขาน้ำตาคลอ

“คุณรู้ไหม เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มาก ประชากรที่นี่มี 47 ล้านคน 90กว่า % เป็นคาทอลิก ทุกคนพูดภาษาสเปนเดียวกับผม แต่ตลอดชีวิตของผมไม่เคยมีใครสักคนพูดกับผมในสิ่งที่คุณคุยกับผมวันนี้ ผมต้องรอจนมีสตรีคนหนึ่งมาจากไทยแลนด์ ไม่ได้เป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิดและพูดภาษาอังกฤษมาพูดกับผมเรื่องการให้อภัย ที่น่าอัศจรรย์กว่านั้นคือ ในประเทศของผม ผู้ชายจะไม่พูดเรื่องความเชื่อหรือปัญหาส่วนตัวกับผู้อื่นโดยเฉพาะกับผู้หญิง เขาถือว่าไม่แมน แต่เช้านี้ตั้งแต่ผมเห็นคุณ ผมรู้สึกไว้ใจคุณและอยากคุยกับคุณ ผมสังเกตเห็นว่าคุณเป็นคนมีความสุขมาก” “เพราะฉันหัวเราะและบ่นกับคุณตลอดเวลาว่าฉันหิวใช่ไหม?” ลูกพูดนอกเรื่องให้บรรยากาศคลายเครียด

“อันที่จริง พ่อผมเคยฝากคนมาบอกผมหลายครั้งว่าอยากเจอผม แต่ผมทำไม่ได้” “เอาอย่างนี้ เดเนียล ฉันอยากขอให้คุณสรุปกับตัวเองในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยคำ 3 คำที่ไม่ค่อยสุภาพนัก แล้วก็ลืมอดีตมันไปซะ” “คำอะไรหรือ?” “What the hell!” นี่คือคำที่ฉันใช้มาตลอดจนถึงทุกวันนี้ เดเนียล ฉันแนะนำให้คุณพรุ่งนี้ซื้อกระเช้าผลไม้และนำไปให้พ่อคุณ พร้อมบอกกับพ่อว่า Dad, I love you. คุณทำได้ไหม” “พ่อผมอยู่ห่างจากผมมาก ต้องขับรถเกือบ 24 ชม. ถ้านั่งเครื่องบินก็ราวชั่วโมงกว่าๆ” “อย่างน้อยก็โทรไปหาพ่อคุณก่อน” “ผมจะไปคิดดู” เราต่างสรุปว่าการที่เขาได้พาพวกเราเที่ยวในวันนั้นประกอบกับรถติดเป็นเวลา 2 ชั่วโมงกว่าบนถนน ไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ แต่เป็นพระพรของพระเจ้าและลูกสัญญากับเขาว่าจะสวดภาวนาให้เขา

เช้าวันที่ลูกจะต้องเดินทางออกจากประเทศโคลัมเบีย ลูกและลูกๆ ลงมาจากห้องในตอนเช้า ปรากฏว่า เดเนียลมารอเราอยู่ที่ล็อบบี้! “สวัสดีเดเนียล ดีใจที่เจอคุณอีก” ฉันทักทายเขาด้วยความยินดี “ผมมาบอกคุณแมรี่ว่า ผมได้ไปคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่คุณได้พูดคุยกับผมตลอด 2 คืนที่ผ่านมา และผมตัดสินใจจะโทรไปหาพ่อผมในสัปดาห์หน้านี้ ขอบคุณมาก คุณแมรี่ ผมถือว่าคุณคือครอบครัวของผมคนหนึ่ง ประเทศโคลัมเบียยินดีต้อนรับคุณเสมอ โปรดกลับมาอีกนะ”

รอยยิ้มของเดเนียลและความรักของพระองค์ยังคงติดตรึงอยู่ในหัวใจลูก จนถึงขณะที่ลูกเขียนบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“จงผ่อนหนัก ผ่อนเบาซึ่งกันและกัน หากมีเรื่องผิดใจกันก็จงยกโทษกัน
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยความผิดของท่านอย่างไร ท่านก็จงให้อภัยแก่เขาอย่างนั้นเถิด” โคโลสี 3:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 303

ครั้งหนึ่งในชีวิตกับพันธกิจการเป็นพยานในงานพระเมตตาโลก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า นับจากวันที่ลูกได้ไปแบ่งปันในอาสนวิหาร Salt Cathedral ในงานพระเมตตาโลก (WACOM III) ที่กรุงโบโกต้า ประเทศโคลัมเบียในวันที่ 18 ส.ค. 2014 นับถึงวันนี้ก็เป็นเวลากว่า 1 เดือนแล้ว แต่ในใจของลูกก็ยังคงเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เปี่ยมล้นและความชื่นชมยินดี เป็นความรู้สึกที่ยากที่จะอธิบายด้วยคำพูดได้

เพราะการได้ไปพูดในเวทีโลกหรือ? นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่มีเหตุการณ์ต่างๆ มากกว่านั้น ที่ทำให้ลูกมีโอกาสสัมผัสกับความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์ในลักษณะ “สัมผัสโดยตรง” จนลูกตื่นเต้นและน้อมรับความตื่นเต้นนั้นด้วยหัวใจที่สุขล้น

เรื่องแรก ที่เหนือความคาดหมายใดๆ ในการเดินทางครั้งนี้คือ การมีมัคคุเทศน์ชาวโคลัมเบียที่พาลูกและคณะไปเที่ยวได้รับพระพรจากพระองค์ผ่านลูก จนตัดสินใจให้อภัยบิดาที่เขาโกรธแค้นมาตลอดชีวิตได้ เหตุการณ์นี้ลูกมองว่าเป็นพระพรที่พระองค์ประทานให้แก่เขาและครอบครัวโดยตรง แต่ในเวลาเดียวกัน ลูกก็รู้สึกว่าเป็น “พระพร” หรือ “ของขวัญ” อันล้ำค่าที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกด้วยจากการที่ลูกสวดทูลขอพระองค์ว่า ขอให้การไปโคลัมเบียครั้งนี้บังเกิดผลเทอญ แม้จะกับคนคนเดียว ก็คุ้มค่าเวลาบินอันยาวนาน 32 ชั่วโมงของลูกและลูกๆ แล้วพระองค์ก็ทรงประทานพระพรให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เท่ากับการสวดภาวนาของลูกเกิดผลทันตาเห็น แล้วจะไม่ให้ลูกตื่นเต้นได้อย่างไรเล่า ☺ ☺ ☺

ที่ลึกซึ้งกว่านั้นคือ จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ลูกเกิดความเข้าใจว่า ทำไมในสมัยก่อนโน้นและแม้กระทั่งในสมัยปัจจุบันจึงมีมิชชันนารีที่ยอมจากบ้านเกิดเมืองนอนไปยังประเทศที่ไม่เป็นที่รู้จักหรือแม้แต่ด้อยพัฒนากว่า เพื่อไปเผยแผ่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ลูกเข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

ในปี 2013 ที่ลูกถูกเชิญไปแบ่งปันที่ประเทศฟิลิปปินส์ ตั้งแต่วินาทีที่ลูกได้รับจดหมายเชิญจนถึงวินาทีที่ลูกขึ้นเครื่องบินกลับประเทศไทย ลูกได้รับการดูแลและเอาใจใส่เยี่ยงวีไอพี ประเทศเจ้าภาพดูแลลูกและบุตรสาวอย่างไม่ขาดตกบกพร่องเลย ในการไปงานลักษณะเดียวกัน แต่ในระดับโลก ลูกจึงคาดหวังว่าการต้อนรับคงจะระดับเช่นเดียวกันหรือดีกว่านั้นอีก แต่ปรากฏว่าการสื่อสารก่อนถึงวันเดินทางเต็มไปด้วยความกระท่อนกระแท่น ลูกก็คิดว่าคงเป็นปัญหาเรื่องภาษาของการสื่อสาร เมื่อไปถึงก็มีพระสงฆ์มารับที่สนามบิน แต่วันรุ่งขึ้นท่านไม่มารับไปที่งานตามที่ตกลงกันไว้และไม่โทรมาบอกเราด้วย วินาทีที่ลูกทราบจากการที่ลูกสาวโทรไปตาม ลูกรู้สึกฉุน แต่ภายในเวลาเพียง 2-3 นาที ลูกก็ตั้งสติได้และบอกกับลูกๆ ว่า พวกเราบินข้ามโลกมาก็เพื่อมารับใช้พระเจ้า หม่ำมี้มาเป็นพยานในพระเมตตาของพระองค์ เรามองข้ามและก้าวข้ามเรื่องที่มนุษย์ก่อขึ้นก็แล้วกันนะ แล้วลูกก็หาทางไปที่งานและทำตนเสมือนหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้ไปบอกเลขาธิการของ WACOM

หรือคณะอาสาสมัครที่ก็รู้จักลูกตั้งแต่การติดต่อก่อนส่งพระสงฆ์องค์นั้นให้มาดูแลลูก

งานจบด้วยดี การแบ่งปันของลูกได้รับการตอบสนองอย่างดีทั้งจากผู้ใหญ่ของทางศาสนาและผู้เข้าฟัง และโดยที่ไม่มีใครทราบเลยว่าได้เกิดอะไรขึ้นหลังฉาก

หลังจากที่ลูกได้กลับมาถึงประเทศไทย ลูกรู้สึกในใจว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยกับลูกในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่ลูกสัมผัสได้ พระองค์ทรงให้ลูกได้รับการทดสอบในอีกขั้นหนึ่ง และทำให้ลูกสามารถบอกกับตัวเองได้อย่างเต็มปากว่า "บัดนี้ไม่มีอะไรที่จะสามารถขวางกั้นการรับใช้พระของลูกได้อีกต่อไป!"

ขอบคุณพระสงฆ์องค์นั้น! ☺ ☺ ☺

มีเพื่อนๆ ในสังคมถามลูกว่า ลูกภูมิใจไหมในการได้รับเชิญไปพูดในงานระดับโลก ลูกตอบทุกคนว่า ลูกไม่ขอใช้คำว่า "ภูมิใจ" เพราะว่าลูกไม่ได้เก่งหรือชนะการแข่งขันใดๆ ในการถูกเชิญไปพูดครั้งนี้ แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าต่างหาก และลูกเชื่อว่า หากพระศาสนจักรในประเทศไทยจะเสนอชื่อผู้แทนไปให้รับการคัดเลือก ลูกคงไม่ได้รับการเสนอชื่อเพราะมีผู้เก่งกว่าและรอบรู้กว่าลูกเยอะแยะ ลูกจึงขอใช้คำว่า "ปลาบปลื้ม และกตัญญู" จะเหมาะกว่า แต่ในการที่เห็นธงไตรรงค์เราถูกแขวนอยู่อันดับสองแถวบนสุดในท่ามกลางธงชาติ 39 ประเทศ ลูกรู้สึกดีใจและอดปลื้มไม่ได้ ☺ ☺ ☺

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกมีความสุขมาก เป็นความสุขที่ลูกไม่สามารถหาคำมาบรรยายได้ เป็นความสุขที่ลูกอยากให้พี่น้องคริสตชนได้มีโอกาสสัมผัสทุกคน โดยเราไม่จำเป็นต้องไปพูดในงานระดับโลก เพียงแต่เราต้องถวายตัวของเราทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ โดยไม่ยอมให้มีสิ่งใดมาขวางกั้นหรือทำให้เราไขว้เขวได้ แล้วเราจะได้สัมผัสกับพระหรรษทานของพระองค์ในอีกมิติหนึ่ง ซึ่งลูกขอให้ศัพท์ง่ายๆ ว่าเป็นความรู้สึกที่ "สุขล้ำและอิ่มล้น" ☺ ☺ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนนี้ด้วยพระดำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส บทที่ว่า

"Let us not forget: if we are to proclaim the Gospel of Jesus,
our lives must bear witness to what we preach."

และพระดำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ดังนี้

"Being a Christian is not the result of an ethical choice or a lofty idea, but the encounter with an event, a person, which gives life a new horizon and a decisive direction."

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 304

การเป็นคริสตชนแล้วได้อะไร?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในหลายๆ ปีที่ผ่านมา จากการที่ลูกกล้าเปิดเผยความทุกข์ในอดีตของลูก อีกทั้งกล้าเป็นพยานว่าเป็นเพราะพระพรของพระองค์ลูกจึงสามารถผ่านวิกฤตชีวิตมาได้ให้สังคมรับทราบ ทำให้มีเพื่อนที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนมาแบ่งปันความทุกข์ของพวกเขาให้ลูกฟังเป็นจำนวนไม่น้อย ซึ่งบุคคลเหล่านี้ดูจากภายนอกเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยความสมบูรณ์ทุกอย่าง ไม่น่าจะมีปัญหาชีวิตเลย แต่ทั้งหลายทั้งปวงก็เป็นข้อพิสูจน์ว่า เกิดเป็นมนุษย์ไม่ว่าจะมั่งมีศรีสุขหรืออยู่ในฐานันดรใด ก็ย่อมจะต้องมีปัญหาทั้งสิ้น อยู่ที่ว่าเราจะสามารถจัดการหรือ “บริหาร” ปัญหาเหล่านี้เช่นไร จึงจะสามารถทำใจให้อยู่เหนือปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เพื่อไม่ให้เกิดความทุกข์ได้

มีเพื่อนคนหนึ่ง หลังจากที่ได้แบ่งปันความทุกข์ของเขาให้ลูกฟังหลายครั้ง อยู่ๆ ก็โทรหาลูกวันหนึ่ง บอกกับลูกว่า “พี่หนุ่ยคะ พาฉันไป Baptize ได้ไหมคะ พรุ่งนี้เลย” ลูกตกใจและอธิบายให้เขาฟังว่า การจะ Baptize หรือรับศีลล้างบาปเพื่อเป็นคริสตชนสำหรับผู้ใหญ่นั้น เป็นเรื่องใหญ่ ไม่ใช่ว่าคิดอยากจะทำ ก็จะทำได้เลย เหมือนกับการไปสมัครเป็นสมาชิกของสถานออกกำลังกาย แต่ผู้นั้นต้องผ่านการเรียนคำสอนกับพระสงฆ์จนทั้งพระสงฆ์และเจ้าตัวเห็นพ้องต้องกันว่าพร้อมแล้ว ทั้งด้านจิตใจและจิตวิญญาณ พระสงฆ์จึงจะทำพิธีล้างบาปให้ อีกอย่างการ Baptize หรือรับศีลล้างบาปนั้น ไม่ใช่เป็น Quick fix ที่จะทำให้ปัญหาของคนผู้นั้นหายไปในฉับพลัน เหมือนยาแก้ปวดที่ระงับอาการปวดได้ทันที เมื่อลูกอธิบายไปเช่นนั้น เพื่อนผู้นั้นจึงเงียบไป

ในช่วงนี้ มีเพื่อนอีก 2 คนสนใจจะทราบเรื่องพระเจ้าจากลูก ลูกทราบทันทีว่าเขากำลังมีปัญหา ลูกยินดีและพร้อมที่จะแนะนำเรื่องพระเจ้าให้ใครก็ตามที่สนใจฟัง เป็นหน้าที่โดยตรงของคริสตชนทุกคนอยู่แล้ว ลูกถามเพื่อนคนหนึ่งว่า ทำไมถึงอยากรู้จักเรื่องพระเจ้า เขาตอบลูกว่า เขาอยากมีชีวิตเหมือนลูกทุกวันนี้! อีกคนบอกลูกว่า เขาอยากให้ลูกสอนเขาถึงวิธีสวดอธิษฐานขอพรจากพระเจ้า! ลูกคงต้องและยินดีให้เวลากับเพื่อน 2 คนนี้นานเท่าที่ควรจะเป็น

ไม่ว่าในสังคมไหนๆ หากมีการชวนใครมาเป็นสมาชิกขององค์กรหรือสมาคมหรือหน่วยงานใด คำถามที่เรามักจะได้ยินจนชินหูก็คือ “เป็นสมาชิกแล้ว ฉันจะได้อะไร?” อันที่จริง คำถามนี้ก็ไม่ผิดตรงไหน เพราะนั่นเป็นความรู้สึกโดยทั่วไปของคนส่วนใหญ่ แต่ 18 ปีแห่งการเป็นคริสตชนที่อ่านพระวาจาของพระเป็นเจ้าเป็นประจำ ทำให้ลูกมองโลกด้วยสายตาที่แตกต่าง ขณะนี้หากเพื่อน 2 คนนี้ถามลูกว่าหากเขามาเป็นคริสตชนแล้ว เขาจะได้อะไร ลูกจะตอบทันทีว่า “เธอจะได้สิ่งที่ล้ำค่ากว่าทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดในโลกนี้ นั่นคือ ความสุขที่แท้จริงทีเรียกว่า สันติสุขและปีติสุข **ถ้า** ต้องมีคำว่า **ถ้า** ตัวโตๆ **ถ้า**เธอปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าในการดำรงชีวิต” ลูกคงจะต้องอธิบายต่อให้พวกเขาฟังว่า “การมาเป็นคริสตชนไม่ได้ทำให้ชีวิตเธอปราศจากปัญหา เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว ทุกคนย่อมต้องประสบกับปัญหามากบ้าง น้อยบ้างตาม

ภาวะและความเป็นอยู่ แต่การเป็นคริสตชนที่ดำรงชีวิตตามคำสั่งสอนของพระคริสต์นั้น จะทำให้เราสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยความเชื่อความศรัทธา และด้วยปัญญาที่พระองค์ประทานให้ และบ่อยครั้งก็จะสามารถมองข้ามปัญหาต่างๆ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องไร้สาระทั้งสิ้น ทำให้จิตใจเราผ่องใสไร้สิ่งกังวล บังเกิดความสุขที่เราเรียกว่า สันติสุขและปีติสุข หรือที่คนไทยทั่วไปพูดกันติดปากว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ นั่นเอง”

ลูกหวังว่าเพื่อนทั้งสองของลูกนี้ จะไม่รู้สึกว่าลูกกำลัง “เทศน์” ให้เขาฟัง แต่นี่คือประสบการณ์ชีวิตที่ลูกผ่านมาแล้วด้วยตัวเอง และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้เพื่อนฝูงและผู้ที่ลูกรู้จักได้มีโอกาสประสบด้วย

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ทุกคนที่ลูกได้พบในวันนี้และทุกวันด้วยเทอญ

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป คือการเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระองค์” กิจการของอัครทูต 20:24

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 305

พระเจ้าก่อนธุรกิจและสิ่งใดๆ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่ 301 ลูกได้เขียนถึงการมาสัมภาษณ์ลูกของพิธีกรช่อง 5 รายการ “บันทึกเมืองไทย” เกี่ยวกับธุรกิจของลูก ปรากฏว่าด้วยความเข้าใจผิดของเลขาฯ กลายเป็นได้สัมภาษณ์ลูกเกี่ยวกับการจะไปพูดแบ่งปันที่งานพระเมตตาโลกและออกอากาศในวันที่ 18 ส.ค. 2014 วันเดียวกับที่ลูกพูดที่เมืองโบโกต้า นับว่าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่งสำหรับลูก

มาบัดนี้ พิธีกรคนเดิมได้ติดต่อลูกมาใหม่ เธอยังไม่ได้สัมภาษณ์ลูกเรื่องธุรกิจเลย เธอขอนัดวันมาพบลูกอีกครั้งหนึ่ง แล้วเธอก็ถามลูกว่าไปพูดที่ประเทศโคลัมเบียเป็นอย่างไรบ้าง ลูกสรุปพระพรที่ลูกได้รับจากการไปครั้งนี้สั้นๆ ให้เธอฟัง เธอจึงถามลูกว่า “เอาแบบนี้ก็แล้วกัน ดิฉันจะให้พี่เลือกว่าจะให้สัมภาษณ์เรื่องธุรกิจของพี่ หรือเรื่องไปพูดที่โคลัมเบีย” โดยไม่ต้องคิดเลย ลูกตอบทันทีว่า “เรื่องไปพูดที่โคลัมเบียค่ะ” ระหว่างการได้ถวายเกียรติแด่พระองค์กับการมีโอกาสพูดถึงธุรกิจของลูกออกโทรทัศน์ ความหมายและความสำคัญสำหรับลูกไม่มีข้อเปรียบเทียบเลย มันชัดเจนอยู่แล้ว ☺

ลูกรู้สึกจากการได้พูดคุยกับพิธีกรคนนี้เมื่อครั้งที่แล้ว ทราบทันทีว่า เธอก็เป็นคนใฝ่ธรรม แม้จะในศาสนาของเธอก็ตามและเธอก็ได้โทรคุยกับลูกหลายครั้งเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ จากการอ่านหนังสือภูเขาเคลื่อนได้และบทสวดของฉันที่ลูกได้ให้เธอไป ดังนั้นเธอจึงยินดีเมื่อลูกเลือกหัวข้อทางศาสนาแทนเรื่องธุรกิจที่เธอตั้งใจแต่แรก

พูดถึงเรื่องศาสนา ในเดือนที่ผ่านมา มีเพื่อนของลูกในสังคม 4 คน มาขอคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ทั้งทางโทรศัพท์และขอนัดพบ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกแต่มีผู้คนในสังคมระดับที่เราขนานนามกันเล่นๆ ว่า “ไฮโซ” และแม้แต่ผู้ที่อยู่ในระดับผู้บริหารประเทศมาขอคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ลูกมองรอบๆ ตัว บรรดาพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และผู้แพร่ธรรมทั้งหลาย มักจะไปหาผู้ทุกข์ยาก ผู้ถูกจองจำ ฯลฯ แต่ ... ผู้ที่อยู่สังคมระดับบนทั้งหลายก็ประสบปัญหาชีวิต แม้จะอยู่ในบริบทที่ต่างกันและเมื่อถึงจุดที่พวกเขาคิดว่า “ตนไม่สามารถเป็นที่พึ่งแห่งตนได้อีกต่อไป” เขาจะหันไปพึ่งใครเล่า

บังเอิญ ลูกกล้าเปิดเผยชีวประวัติของตนเองว่าทุกข์ยากมาขนาดไหน และทุกวันนี้ ลูกได้กลับมาเป็นผู้ที่มีความสุขหน้าตายิ้มแย้ม เป็นพยานให้ทุกคนได้เห็นพระพรในตัวลูก อีกอย่าง เพื่อนฝูงเห็นว่า ลูกไม่ใช่คนงมงาย นี่กระมัง ที่ทำให้มีคนในสังคมกล้ามาแบ่งปันความทุกข์ของตัวเองให้ลูกฟัง เพื่อขอคำแนะนำ อีกทั้งอยากฟังเรื่องพระเจ้าจากลูก

ทุกครั้งที่ลูกพบปะกับคนที่มาขอ Hot Line กับลูก ลูกจะบอก 2 ข้อความจริงที่ทำให้เขาสบายใจในการเล่าเรื่องราวของเขาให้ลูกฟังว่า

1. ลูกเป็นผู้ก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจ ซึ่งกฎข้อแรกคือ เราจะเก็บปัญหาของผู้ที่มาแบ่งปันเป็นความลับอย่างเด็ดขาด
2. ลูกจะสวดภาวนาให้กับคนผู้นั้นทุกๆ คืนในการสวดสายประคำของลูก

จากการฟังปัญหาของผู้ที่สนใจในศาสนาของเรามาหลายราย ลูกพอจะสรุปได้ว่าปัญหาที่ซ้ำกันนั้น มีดังนี้

1. มีการต่อต้านจากครอบครัว ซึ่งลูกเข้าใจเป็นอย่างดี เพราะลูกเองต้องไปรับศีลล้างบาปที่ต่างประเทศ เมื่อกลับมา ลูกถูกพี่ๆ กล่าวหาว่า “ไปเข้ารีต” และ “เธอเป็นลูกที่ไม่เอาพ่อไม่เอาแม่”

ลูกบอกกับเพื่อนๆ เหล่านี้ว่า ต้องใจเย็นๆ เพราะเขาต้องเข้าใจว่า สมาชิกของครอบครัวเขายังไม่เข้าใจถึงศาสนาคริสต์ จึงมีความรู้สึกต่อต้าน ทำนองเดียวกัน หากสมาชิกในครอบครัวคริสต์จะไปนับถือศาสนาอื่นๆ ครอบครัวก็คงต่อต้านเช่นเดียวกัน ดังนั้น หากเราเข้าใจถึงความรู้สึกในข้อนี้ในทางกลับกัน ก็จะทำให้เราสามารถปฏิบัติตนต่อสมาชิกคนอื่นในครอบครัวอย่างเข้าใจ อย่างมีสติ และอย่างละมุนละไม แต่สำหรับคนที่ได้ศึกษาหลักธรรมะอย่างลึกซึ้งแล้ว ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาใด หากสามารถเข้าถึงและปฏิบัติตนกับหลักธรรมสอนของศาสนาของตน ผู้นั้นก็รอดแล้ว เพราะทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีหมด

2. พิธีกรรมทางศาสนาต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการดำรงชีวิตร่วมกันในครอบครัวเกือบทุกกรณี สมาชิกในครอบครัวจะเข้าใจและรับเรื่องๆ หนึ่งไม่ได้ นั่นคือ การขนย้ายสิ่งที่พวกเขากราบไหว้และเคารพบูชาออกจากบ้าน ลูกตระหนักถึงปัญหาข้อนี้ดีเช่นกัน ลูกจะอธิบายให้เพื่อนๆ ฟังดังนี้ ในพระคัมภีร์มีบอกไว้ไม่ให้คริสตชนนมัสการ “รูปปั้นเคารพ” ซึ่งนั่นเป็นสังคมในยุค 2000 กว่าปีก่อน มีคนเอาดินปั้นเป็นรูปสัตว์ต่างๆ แล้วก็กราบไหว้เป็นพระเจ้า พระเจ้าจึงสอนให้อย่าไปนับถือรูปปั้นเหล่านั้น แต่พระพุทธเจ้าทรงเป็นมนุษย์ประเสริฐที่ตรัสรู้และค้นพบสัจจธรรมแห่งชีวิต สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนมวลมนุษย์ทั้งหลาย ก็ทำให้ผู้คนหลุดพ้นจากความทุกข์เป็นจำนวนมากทั่วโลก จึงไม่ควรจะปฏิบัติเช่นเดียวกับรูปปั้นเคารพที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์

ลูกบอกกับเพื่อนๆ ทุกคนที่มาปรึกษากับลูกในเรื่องนี้ ดังนี้ว่า พระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก พระองค์ทรงปรารถนาให้ลูกๆ ของพระองค์รักซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะในครอบครัว ดังนั้น หากใครเอาพระองค์มาเป็นสาเหตุให้ครอบครัวต้องแตกแยกกัน พระองค์ย่อมจะเศร้าพระทัยและไม่พอพระทัยแน่ ลูกแนะนำให้เพื่อนๆ ใจเย็นๆ และหากถึงวันที่พวกเขากลับใจจริงๆ สักวันหนึ่ง แต่คู่ชีวิตยังคงนับถือศาสนาเดิม พวกเขาก็ควรจะให้เกียรติซึ่งกันและกัน เพราะ 2 สิ่งในโลกนี้ห้ามและบังคับกันไม่ได้ นั่นคือ ความรักและความเชื่อความศรัทธาในเรื่องศาสนา

ลูกไม่ทราบว่าสิ่งที่ลูกแนะนำเพื่อนๆ ไปนั้น เป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้อง ก็ขอให้มีผู้ใหญ่ที่ทราบช่วยชี้แนะลูกด้วย

ลูกขอเขียนเรื่องนี้ต่อในบทสวดบทหน้า พระเจ้าข้า และสำหรับการสัมภาษณ์ครั้งนี้ จะออกอากาศในวันจันทร์ทที่ 17 พ.ย. 2014 เวลา 13:10 – 13:15น. รายการ “บันทึกเมืองไทย” ช่อง 5

ขอพระองค์ทรงได้รับการถวายเกียรติจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้ของลูกเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทสวดของฉัน

บทที่ 306

ปัญหาในการแสวงหาพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงปัญหาต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันที่ผู้ที่ต้องการจะศึกษาเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ต้องประสบ ว่ามีหลายข้อ ข้อแรก คือ การต่อต้านจากครอบครัว ข้อสอง คือ พิธีกรรมทางศาสนาต่างกัน ยังมีอีกหลายข้อที่ลูกพอจะสรุปได้ดังนี้

3. พระเจ้าคือใคร? พวกเขาจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?

โอ้โฮ! เป็นคำถามที่ถามง่าย และ ต้องถามสำหรับผู้ที่อยากแสวงหาพระองค์ แต่จะตอบอย่างไรให้ฟังและเข้าใจง่าย และฟังดูไม่งมงาย

“เราไม่สามารถเห็นพระเจ้าด้วยตาเปล่าได้ แต่เราสามารถสัมผัสพระองค์ได้ สำหรับผู้ที่ค้นพบพระองค์แล้ว” แล้วลูกก็ชี้ไปที่หัวใจ

“เราจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?” โชคดีแต่ละคำถามลูกได้ผ่านพ้นมาแล้วด้วยประสบการณ์ของตัวเองมาทั้งสิ้น

สำหรับรายที่นัดพบ ไม่ใช่โทรศัพท์ ลูกได้นำเอาพระคัมภีร์เล่มคลาสสิกของลูกติดตัวไปด้วย เพื่อนเห็นก็เป็นอันเบิกตาโต เพราะลูกต้องเอาหนังสติ๊กรัดพระคัมภีร์ ด้วยว่าพระคัมภีร์ของลูกหนากว่าธรรมดาเกือบเป็นเท่าครึ่ง เพราะลูกมีการ์ด index รวมทั้ง สคส. ฯลฯ เสียบคั่นเกือบทุกหน้า อีกทั้งมีการไฮไลท์บทพระวาจาที่ลูกชอบและ “โดนใจ” เกือบทุกหน้าเช่นเดียวกัน

4. อ่านพระคัมภีร์อย่างไร?

ลูกจะแนะนำทันทีว่า สำหรับผู้ที่ยังไม่เป็นคริสตชน การอ่านพระคัมภีร์เองเกือบจะเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เลย ดังนั้นหากสนใจเรียนจริงๆ ลูกจะแนะนำให้เรียนคำสอนกับพระสงฆ์ หรือหากจะไปทางคริสตจักร ก็ควรไปเรียนพระคัมภีร์ที่โบสถ์

5. คริสตังค์ กับ คริสเตียนต่างกันอย่างไร?

โชคดีจากที่ลูกได้ค้นคว้าเพื่อไปบรรยายเกี่ยวกับศาสนาคริสต์กับพระมหากษัตริย์ไทย ทำให้ลูกมีคำตอบให้แก่เพื่อนๆ เหล่านี้

คำว่า คริสตังค์ กับ คริสเตียน มาจากศัพท์คำเดียวกันคือ ‘Christian’ ซึ่งแปลว่า ผู้ที่นับถือพระคริสต์ ถ้าออกสำเนียงฝรั่งเศส ก็กลายเป็น คริสตังค์ ในภาษาไทย ถ้าภาษาอังกฤษ ก็เป็น คริสเตียน เท่านั้นเอง แล้วลูกก็ต้องเล่าประวัติศาสตร์ตอนมาร์ติน ลูเธอร์ แยกตัวออกจากพระศาสนจักร ทำให้เกิดศัพท์ใหม่ คือ โปรเตสแตนท์ (Protestant) ซึ่งแปลว่า ผู้ประท้วงนั่นเอง

ต้องอย่าลืมว่า เพื่อนๆ ที่ขอคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ต่างเป็นผู้มีความรู้ มีตำแหน่งในสังคม เขาเหล่านี้ต้องการรู้จักพระเจ้าของเรา ศาสนาของเรา บนพื้นฐานของความรู้และประวัติศาสตร์

ขอบคุณพระองค์ที่ทางประทานโอกาสให้ลูกต้องศึกษาเรื่องราวเหล่านี้ในการบรรยาย ทำให้ลูกสามารถตอบคำถามเพื่อนๆ ได้

นี่คือคำถามหลักๆ ที่ลูกต้องตอบเพื่อนๆ ที่สนใจในศาสนาของเรา ไม่รวมคำถามอื่นๆ ที่เขาเหล่านี้ต้องการทราบตามปัญหาของแต่ละคน

ลูกเองมีประเด็นที่เน้นให้ทุกคนทราบและเข้าใจ เป็นการคัดกรองในขั้นต้นไปในตัว

1. ข้อแรกเลย ลูกเน้นให้ทุกคนทราบว่า การมาเป็นคริสต์ชน ไม่ใช่เป็น quick fix ว่า พอคุณรับศีลล้างบาป คุณจะกลายเป็นคนมีความสุข ไม่มีปัญหาไปทันที ไม่ใช่เลย ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ ทุกคนย่อมต้องประสบกับปัญหาด้วยกันทั้งสิ้น มากบ้าง น้อยบ้าง แต่<u>การเป็นคริสตชนที่ค้นพบพระเจ้าแล้ว จะเป็นผู้ที่มีความสุข</u> เพราะเขาจะมีพระเจ้าประทับอยู่กับเขาตลอดเวลา ทำให้เขาสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตด้วยความเชื่อความศรัทธา และสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาต่างหาก

2. ไม่ใช่ว่าพอคุณ convert ปุ๊บ สวดขออะไร พระเจ้าจะประทานให้คุณหมดทุกอย่าง

เรื่องนี้ ลูกต้ออธิบายให้เพื่อนๆ ฟังว่า ถ้าคุณพูดว่า “ถ้าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์จริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้” หมายความว่าคุณกำลังพูดว่า คุณศักดิ์สิทธิ์กว่าพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? แล้วลูกก็สรุปกับเพื่อนๆ ว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง การที่สวดทูลขอแล้วไม่ได้ตามที่ขอ มีสาเหตุง่ายๆ ดังนี้ 1. คุณสวดทูลขอมากเกินไป (หรือเปล่า?) 2. ยังไม่ถึงเวลาที่พระจะประทานสิ่งที่คุณทูลขอให้คุณ 3. พระต้องการให้คุณรู้จักช่วยตัวเอง และข้อที่สำคัญที่สุด 4. สิ่งที่คุณสวดทูลขอ ไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า!!!

ลูกเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า มีญาติคนหนึ่งมีลูก 2 คนวัยใกล้เคียงกับลูก 2 คนโตของลูก ตอนเล็กๆ ลูกเขาทั้งสองคนชอบดูดนมหวานจากขวดก่อนนอน ซึ่งแม่ก็ตามใจ ผลปรากฏว่า ลูกๆ ทั้งสองฟันน้ำนมผุหมด นี่คือผลของการให้ทุกอย่างที่ลูกขอ

อีกเรื่องเกิดกับลูกเอง ใน 2 ทศวรรษก่อน ช่วงที่ลูกยังมีปัญหาและความทุกข์ ลูกสวดขอพระเรื่องหนึ่ง สวดขอทุกวัน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกก็แก้ปัญหาไปตามความสามารถเท่าที่จะทำได้ในตอนนั้น 7 ปีต่อมา อยู่ๆ พระก็ประทานพระพรให้ลูกตามที่ได้สวดทูลขอมาตลอด ลูกเกือบตั้งตัวรับพระพรแทบไม่ทัน ผลปรากฏว่า จากการที่ลูกได้รับพระพร 7 ปีให้หลัง อานิสงค์ของพระพรนั้น ยังคงสืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ หากลูกได้รับพระพรทันทีที่ลูกสวดทูลขอ พระพรนั้นจะละลายหายไปกับกาลเวลา จากนั้นเป็นต้นมา ลูกสอนลูกๆ ทุกคนให้ขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะการที่พระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่มนุษย์ทูลขอในทุกเรื่องนั้น ที่แท้คือพระพรนั่นเอง

ลูกยังมีเรื่องที่เล่าให้เพื่อนๆ เหล่านั้นฟังอีกมากมาย แต่ขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทเหล่านี้ พระเจ้าข้า

“ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ” ยอห์น 15:7

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

“เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

อาเมน

บทสวดของฉัน

บทที่ 307

พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่งานของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อหลายๆ ปีก่อน ลูกได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนโดยนักเขียนชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ครั้งหนึ่งเขาเป็นนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จ แต่ต่อมาประสบปัญหาอย่างหนัก เพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้เขา file chapter eleven หรือการยื่นต่อศาลเพื่อขอล้มละลายตัวเองตามกฎหมายของประเทศของเขา ในขณะที่เพื่อนอีกคนแนะนำให้เขาไปอ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด และประพฤติปฏิบัติตนตามพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด เขาตัดสินใจทำตามเพื่อคนหลัง และในที่สุดเขาก็กลับมาประสบความสำเร็จในธุรกิจของเขาอีกครั้งหนึ่ง ทุกวันนี้เขาเกษียณแล้วและอุทิศเวลาของเขาทั้งหมดในการเขียนหนังสือเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่อตอนอ่านหนังสือเล่มนี้เสร็จ ลูกรู้สึกทึ่งมาก ลูกอยากติดต่อกับผู้เขียนคนนี้ และประมาณจากปีที่เขาเขียนหนังสือเล่มนั้น ลูกทายว่าถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาน่าจะอยู่ในวัย 80 ต้นๆ ในที่สุดลูกก็เสาแสวงจนติดต่อกับเขาได้ เราแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของเราในอดีตและการรับใช้พระของเราในปัจจุบัน เขาบอกลูกทุกครั้งที่เขียนอีเมล์ถึงกันว่า พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้คนสองคนที่อยู่คนละมุมโลกและเกิดคนละยุค คนละสมัยมารู้จักกันได้เช่นนี้ ขณะนี้เขาอายุ 90 เศษแล้ว แต่ยังเขียนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างร้อนรนและจริงๆ จังๆ

วันก่อนเขาเขียนมาหาลูก อยากทราบเรื่องราวที่ลูกไปพูดแบ่งปันที่งานพระเมตตาโลกที่ประเทศโคลัมเบีย แล้วจบอีเมล์ด้วยประโยคที่ถามลูกว่า จากการที่ลูกไปพูดตามที่ต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งงานเขียวด้วย ลูกได้ทำให้คนกลับใจแล้วกี่คน?

ลูกสะดุ้งกับคำถามนี้มาก!

เมื่อเร็วๆ นี้เอง นายกรัฐมนตรีของเราก็เพิ่งให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ว่ากำลังจะให้บรรดารัฐมนตรีทั้งหลายรวมทั้งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทำรายงานถึง “ผลงาน” ของแต่ละท่านในแต่ละกระทรวง

ในขณะที่ลูกเห็นด้วยว่า ไม่ว่าจะในด้านองค์กร ด้านสังคม และในระดับประเทศ “ปริมาณของงาน” และ “ผลงาน” เป็นสิ่งจำเป็น เพื่อเป็นบรรทัดฐานในการบริหารงาน และเพื่อปรับปรุงให้งานนั้นๆ มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า การเป็นคริสตชนที่แท้จริงนั้น “ปริมาณของงาน” และ “ผลงาน” มีส่วนสำคัญมากน้อยแค่ไหนแก่ชีวิตจิตวิญญาณของเรา?

ลูกคิดไปถึงสิ่งที่พระคาร์ดินัล ฟรังซิสเซเวียร์ เหงียน-วัน-ถ่วน เขียนไว้ในหนังสือ**ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว** ถึงเรื่องราวตอนที่ท่านในฐานะพระอัครสังฆราชถูกจองจำขังเดี่ยวในประเทศเวียดนามเป็นเวลา 13 ปี ห้องที่ท่านถูกขังนั้น ไม่มีหน้าต่าง อากาศอบอ้าวที่สุด บางครั้งไฟในห้องถูกเปิดไว้ทั้งวันทั้งคืน บางครั้งก็ถูกปล่อยให้อยู่ในความมืดทั้งวันทั้งคืน ห้อง

มีความชื้นจนราเริ่มงอกขึ้นบนเสื่อปูนอนของท่าน มีช่องว่างใต้บานประตู ท่านต้องเอาจมูกไปวางไว้ตรงช่องว่างพื้นเพื่อจะได้สูดลมหายใจ ...

แต่ในความทุกข์ทรมานแสนสาหัสและความสิ้นหวังเช่นนั้น ท่านได้ยินเสียงของพระเจ้าว่า "ให้เลือกเอาพระเจ้า ไม่ใช่งานของพระองค์"!!! ประโยคนี้เองที่ทำให้ท่านเกิดความเข้าใจและสันติได้ท่วมท้นจิตใจของท่านตลอดระยะเวลาทรมานอันยาวนานในห้องขังไร้หน้าต่างนั้น

เป็นเรื่องราวที่ติดตรึงในมโนภาพของลูกมาตลอด จะมีคริสตชนกี่คน แม้กระทั่งพระสงฆ์ นักบวชชายหญิงกี่ท่านที่จะต้องหรือได้ประสบชะตากรรมและความทุกข์ทรมานเช่นพระคาร์ดินัลองค์นี้ และจะมีใครกี่คนที่เข้าใจถึงสิ่งที่ท่านค้นพบ ซึ่งก็คือ ความหมายที่แท้จริงของการเป็น "คริสตชน"

เราทุกคนถูกสอนให้ไปวัด ฟังมิสซา รับศีลอภัยบาป และตอนนี้ให้ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและให้ประกาศข่าวดี ลูกถามตัวเองต่อว่า หากคริสตชนคนหนึ่งทำทุกอย่างตามนี้ ก็แปลว่าพอเพียงสำหรับประโยคที่ว่า "วิญญาณของเขาจะรอด" ไหม?

ยกตัวอย่างการไปแก้บาปกับพระสงฆ์ จากการที่ลูกได้อธิบายเรื่องราวศาสนาของเราให้เพื่อนๆ ฟังหลายคนเรื่องการแก้บาป เป็นสิ่งที่น่าทึ่งสำหรับเพื่อนๆ มาก ดูเหมือนศาสนาคาทอลิกจะเป็นศาสนาเดียวในโ,ก (หรือเปล่าไม่ทราบ) ที่คนเราทำบาปแล้วสามารถแก้บาปแล้วบาปก็หลุดได้ เพื่อนๆ ก็มักจะถามว่าเช่นนี้พวกเราก็ทำบาปได้บ่อยๆ แล้วก็ไปแก้บาปกัน ก็จบ ลูกก็จะต้องตอบว่า การไปแก้บาปที่ได้ผลจริงๆ นั้น เราต้องเสียใจต่อบาปจริงๆ และสัญญากับพระเจ้าว่า เราจะไม่ทำบาปนั้นอีก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เพื่อนต่างศาสนาเหล่านั้นก็เดาไม่ผิด ลูกเคยได้ยินมาหลายครั้งที่คริสตชนพูดว่า "ไม่เป็นไร เดี๋ยวกลับไปแก้บาปก็แล้วกัน" เรื่องนี้เป็นเรื่องค้างคาในใจของลูกมาตลอด พระเจ้าทรงเป็นองค์แห่งความรักและความเมตตา พระองค์ก็ทรงอภัยบาปให้แก่ผู้ที่สำนึกผิดในบาปตนเอง แต่มนุษย์บางคนก็ take God for granted หรือ ไม่เห็นคุณค่าของความรักความเมตตาของพระองค์ ถ้าเป็นมนุษย์ทำความดีด้วยความจริงใจ แต่กลับถูกไม่เห็นคุณค่าคงเจ็บปวดน่าดู แล้วมนุษย์เป็นล้านๆ คนที่ทำเช่นนี้กับพระองค์ พระองค์จะทรงรู้สึกเช่นไรหนอ? (นี่คิดแบบมนุษย์ ☺)

ลูกคิดว่า นอกเหนือสิ่งอื่นใดที่คริสตชนควรทำหรือต้องทำ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ "ความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างเรากับพระเจ้า"

หากทุกๆ คืนเราวิเคราะห์ตนเองต่อพระพักตร์อย่างถ่อมตนและจริงใจว่า แต่ละวันเราได้โง่เขลาเบาปัญญา ไร้สาระเย่อหยิ่ง รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ฯลฯ ในการเป็นลูกที่ดีของพระองค์อย่างไร จากการยอมรับอย่างถ่อมตนกับพระองค์เช่นนั้นแหละที่พระองค์จะประทานสติปัญญา แสงสว่าง และพระพรแก่เราได้ และนี่ก็คือ การกลับใจทุกวัน เราไม่ต้องถูกขังเดี่ยวในห้องไร้หน้าต่างเป็นเวลา 13 ปีอย่างเช่นพระคาร์ดินัล เหงียน-วัน-ถ่วน ในการค้นพบกุญแจดอกสำคัญที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้ แต่ในห้องนอนเย็นฉ่ำด้วยแอร์เย็นสบาย เราก็สามารถเรียนรู้จากบุคคลที่เป็นแบบฉบับแห่งความศักดิ์สิทธิ์บนโลกมนุษย์นี้ได้ และเมื่อนั้น เราจะค้นพบว่า "พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ปริมาณผลงานใดเลย" ที่พระองค์ทรงต้องการให้เราเลือก ☺

"คนที่กล่าวแก่เราว่า 'พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า' นั้นไม่ใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั่นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้" มัทธิว 7:21

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 308

บทสวดวันปีใหม่ 2015

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้เป็นบทแรกของปี 2015 ที่ลูกเขียนถวายแด่พระองค์ ลูกเขียนด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุข เพราะหัวใจของลูกเปี่ยมไปด้วยความรัก ความกตัญญูที่มีต่อพระองค์ และเนื่องจากในเดือนธ.ค.ที่ผ่านมา ลูกอยู่ในระหว่างการเดินทางตลอดทั้งเดือน ลูกจึงขอถือโอกาสนี้กราบนมัสการ ณ แทบพระบาทของพระองค์เนื่องในโอกาสฉลองพระคริสตสมภพปี 2014 ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่บาปของพวกเราชาวโลกทั้งปวง

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺

เช่นเดียวกับทุกๆ ปีในวันปีใหม่ ลูกจะรำพึงกับพระองค์ พินิจพิจารณาถึงความบกพร่องของตนเองในปีที่ผ่านมา เพื่อว่าลูกจะสามารถปรับปรุงตัวเองให้เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่ดีกว่าปีก่อนได้อย่างไรและเพื่อขอพระพรจากพระองค์ในการปรับปรุงตัวเองนั้น

ในขณะนี้ ลูกได้เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งเป็นเวลา 18 ปีครึ่งแล้ว แต่ในด้านความรู้ ความเข้าใจในด้านพระศาสนจักรและด้านพระคริสตธรรม ลูกรู้สึกว่า ลูกเป็นเพียงเด็กประถมหนึ่งเพิ่งได้เลื่อนชั้นจากอนุบาล 3 ในปลายปีที่ผ่านมานี้เอง ดังนั้น สิ่งที่ลูกจะเขียนถวายพระองค์ในบทสวดนี้ หากมีอะไรที่ไม่ถูกต้อง หรือโง่เขลาเบาปัญญา ลูกก็ขอให้พระองค์ได้โปรดให้ความสว่างแก่ลูก โดยประทานสติปัญญาให้ลูกมีความเข้าใจมากกว่านี้เทอญ

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ผู้นำสูงสุดของศาสนาเรา ทรงเป็นผู้นำพระศาสนจักรพระองค์แรกที่นอกจากจะทรงสั่งสอนลูกแกะทั้งหลายของพระองค์ในแนวทางที่พระสันตะปาปาควรจะสั่งสอนแล้ว พระองค์ยังทรงเป็นผู้นำพระองค์แรกที่ทรงกล้า “ชี้จุดบกพร่อง” ของบรรดาผู้ที่อยู่ใกล้พระองค์อย่างเปิดเผยและอย่างติดดิน ทั้งนี้ทั้งนั้นก่อนหน้านี้ ใครเลยจะคิดว่าแวดล้อมพระองค์นั้น มีการ “นินทา” กันขั้นร้ายแรงจนพระองค์ต้องออกมาทรงเตือนหลายครั้ง อีกทั้งพระองค์ยังทรงเขียนถึง “โรคร้าย 15 ประการที่ทำร้ายพระศาสนจักร” และในการฉลองพระคริสตสมภพในปี 2014 ที่ผ่านมา พระองค์ทรงเตือนว่า “**อย่าหมกมุ่นกับการเตรียมคริสต์มาส จนลืมดูว่าพระเยซูกำลังเคาะประตูหัวใจของเรา**” ซึ่งบทสวดบทที่แล้วของลูกก็ตรงกับสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการสื่อกับบรรดาลูกแกะของพระองค์ในบริบทนี้อยู่พอดี ☺

ลูกขอเริ่มต้นด้วยเรื่องของ “การประกาศข่าวดี” คริสตชนทุกคนทราบและถูกสอนว่าเป็นหน้าที่ของคริสตชนทุกคนที่จะต้องประกาศข่าวดี ลูกก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า

1. ก่อนที่จะไปประกาศข่าวดีให้ผู้อื่นทราบนั้น คริสตชนเองทราบไหมว่า “ข่าวดีที่แท้จริง” คืออะไร?
2. ถ้าทราบ ทราบในระดับไหน? ทราบโดยถ่องแท้ หรือทราบแบบสุกๆ ดิบๆ ?
3. สมมติว่าทราบแบบหลัง เราขวนขวายที่จะเรียนรู้เพื่อทราบมากขึ้นไหม? และถ้าทราบแบบแรก เราเองปฏิบัติ

ตนจากใจจริงตามแบบฉบับของข่าวดีนั้นหรือไม่ หรือเราประกาศข่าวดีไปตามหน้าที่ ตามตำแหน่ง หรือเพื่อสร้างผลงาน? เอ! ลูกว่าถ้าเป็นแบบหลังสุด น่าจะน่าเป็นห่วงกว่าแบบอื่นๆ ไหมหนอ? เพราะว่าถ้าการเป็นเช่นนั้นก็จะเท่ากับว่าพวกเรามัวแต่หมกมุ่นกับการเตรียมคริสต์มาส แต่ไม่สนใจในการมาเคาะประตูหัวใจของเราขององค์พระเยซูคริสต์ ตามที่พระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสไว้ทุกประการ

ลูกคิดต่อตามประสาเด็กชอบคิด

1. ในด้านชีวิตครอบครัว เราปฏิบัติตนต่อคู่ชีวิตอย่างซื่อสัตย์ ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ดูแลเอาใจใส่ต่อกันอย่างดีที่สุด เป็นลูกที่กตัญญูต่อบุพการี และเป็นบิดามารดาที่ดูแลลูกๆ อย่างดีตามหน้าที่ที่ควรจะเป็นหรือไม่?

หากเราไม่สามารถสอบผ่านในข้อแรกนี้ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเป็นคนดีแล้ว อย่ามัวเสียเวลาไปทำหน้าที่ประกาศข่าวดีให้ผู้อื่นฟังเลย

2. ในด้านอาชีพ เราได้ดำเนินอาชีพของเราด้วยจิตตารมณ์ของคริสตชนที่มีพระเยซูประทับอยู่ในใจของเราตลอดเวลาหรือไม่? หรือเราใช้เล่ห์กลทุกอย่างเพื่อกอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวให้มากที่สุดและเมื่อถึงเวลาก็ยกเอาหลักพระคริสต-ธรรมภาคทฤษฎีมาบรรยายในการสัมมนา?

3. ในการทำงานขององค์กร เราได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการให้เกียรติแก่ผู้อื่น ปฏิบัติตนด้วยความรักต่อผู้อื่น หรือเราใช้วัฒนธรรมการเมือง มีความอิจฉาริษยา รับใช้ผู้มีอำนาจมากกว่า และเบื้องหลังของคำว่า “รับใช้พระ” คือ หน้าตาและผลงาน?

4. พระเจ้าเป็นองค์ความดีสมบูรณ์ พวกเราในฐานะลูกของพระองค์ควรที่จะพยายามปฏิบัติตนในความดีทุกรูปแบบ แม้เพียงเศษเสี้ยวของพระองค์ก็ยังดี ไม่ใช่ว่าใช้ข้ออ้างว่า เราเป็นมนุษย์ ยังมีความอ่อนแอ ก็เลยทำผิดเพราะความเป็นมนุษย์นั้น หรือถ้าเป็นฆราวาสก็ง่ายนิดเดียว เดี๋ยวไปแก้บาป บาปก็หลุด ออกจากวัดก็ทำบาปใหม่ได้!

เขียนถึงข้อนี้ ลูกอยากกลับไปเป็นเด็กวัยอนุบาลหนึ่งเหมือนแต่ก่อนที่ไม่ต้องเข้าใจอะไร และเห็นโลกใหม่ของเธอเป็นสีขาวหมด แต่ในความเป็นจริงของชีวิตก็คงเป็นไปไม่ได้ ลูกจึงขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์และทูลว่า ลูกมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นผู้ประกาศข่าวดีของพระองค์แก่ทุกผู้ทุกคน ทุกหนทุกแห่งที่ลูกไป

ดังนั้น ลูกจึงกราบทูลวอนขอพระองค์ได้โปรดประทานปรีชาญาณให้แก่ลูกให้เข้าใจถึงคำว่า “ข่าวดี” อย่างถ่องแท้ และที่สำคัญที่สุดขอโปรดประทานพระพรให้ลูกประกาศข่าวดีของพระองค์ด้วยใจและจากหัวใจอย่างจริงใจ เทอญ

“พระเจ้าทรงกำหนดให้กุมารนี้เป็นเหตุให้คนจำนวนมากในอิสราเอลต้องล้มลงหรือลุกขึ้น และเป็นเครื่องหมายแห่งการต่อต้าน เพื่อความในใจของคนจำนวนมากจะถูกเปิดเผย ส่วนท่าน ดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่าน” ลูกา 2: 34-35

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

หมายเหตุ:

1. ขอขอบคุณผู้มีน้ำใจดีที่ส่งแสตมป์มาให้เป็นจำนวนมาก ขอพระอวยพร

2. มีหลายท่านถามมาว่า ผู้เขียนเลิกเขียน “บทสวดของฉัน” แล้วหรือ เพราะไม่ได้รับมาทั้งปี ขอแจ้งว่าตั้งแต่ต้นปี 2014 มีอีเมล์ของผู้รับส่วนหนึ่งถูกส่งกลับหลายครั้ง จึงเข้าใจว่ามีการเปลี่ยนแปลงอีเมล์ เริ่มบทนี้ได้ส่งให้ท่านใหม่ หากท่านใดสนใจจะรับบทต่างๆ ของปีที่แล้ว ขอโปรดแจ้งมา ผู้เขียนยินดีจะส่งให้ใหม่ค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 309

เราเป็นใคร จึงจะพูดว่า ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อก่อนปีใหม่ ลูกเขยและลูกชายคนเล็กของลูกได้มีโอกาสพบนักธุรกิจในวัยเดียวกับพวกเขาในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง ระหว่างนั่งรับประทานอาหารโต๊ะเดียวกัน พวกเขาค้นพบว่า นักธุรกิจหนุ่มผู้นี้เพิ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งได้ 3 ปี เขามีความร้อนรนมากในการประกาศข่าวดีและการเป็นพยานในพระองค์ เขาพูดว่าเขาเคยได้ยินเรื่องราวของลูก และมีความปรารถนาที่จะพบลูกเป็นอย่างมาก เมื่อทราบเช่นนั้น ลูกมีความยินดีนัดพบรับประทานอาหารกับเขาทันทีที่ลูกทราบเรื่อง

เราใช้เวลาเกือบ 3 ชม.ในร้านอาหาร ป๊าม้าของนักธุรกิจหนุ่มคนนี้เป็นคนจีนไหว้เจ้า เขาเติบโตมาโดยมีความรู้สึกที่แอนตี้พระเจ้า แต่แล้ว ... เขาก็หนีพระเจ้าไม่พ้น ทุกวันนี้ เขาไปโบสถ์แต่เช้าทุกวันอาทิตย์ และใช้ชีวิตที่พยายามจะช่วย “ให้วิญญาณคนอื่นรอด”

ลูกกลับบ้านด้วยความประทับใจในความร้อนรนของการเป็นคริสตชนของเขา ในเวลาเดียวกัน ลูกสะดุดกับประโยคที่ว่า “จะช่วยให้วิญญาณคนอื่นรอด”

ขณะนี้ สำหรับลูกแล้ว My faith is larger than my life! และจากการที่ลูกได้พายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) เป็นเวลา 10 กว่าปีแล้ว ลูกทราบว่า สำหรับผู้ที่นับถือศาสนาอื่นที่มีความเชื่อความศรัทธาในศาสนาของพวกเขาลึกซึ้งเช่นเดียวกับลูกในศาสนาของเรา Their faith is larger than their lives too!

แล้วเราเป็นใครล่ะ ที่จะพูดว่า “เราจะไปช่วยวิญญาณของพวกเขาเหล่านั้นให้รอด?”

เรื่องนี้ลูกแอบคิดมานานแล้วแต่ไม่กล้าคิดดัง และไม่กล้าไปคิดกับใคร คงคิดในใจลูกเองอย่างเงียบๆ และมากราบทูลให้พระองค์ฟังเท่านั้น

เรื่องความเชื่อความศรัทธาในเรื่องศาสนา เป็นเรื่องปัจเจกบุคคลจริงๆ บังคับหรือครอบงำไม่ได้ ถึงแม้ในบางกรณีอาจจะได้ แต่ถ้าไม่ได้เกิดจากใจจริง ก็ไม่มีความหมายอะไร

ลูกคิดต่อ ในประเทศไทยเรา ผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีไม่ถึง 1% นอกนั้นไม่ใช่ ในโลกเรานี้มีประชากรราว 7,000 ล้านคน มีผู้นับถือศาสนาคริสต์อยู่ราว 2,200 ล้านคน คิดแบบตกเลขก็ราว 30% อีก 70% ตั้งแต่เกิดมาจนตาย พวกเขาเหล่านี้อาจจะไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเจ้าเลย อีกทั้งผู้นับถือศาสนาอื่น เขาก็มีวิถีปฏิบัติตนตามความเชื่อของศาสนาพวกเขา เพื่อความรอดของวิญญาณหรือชีวิตหลังความตาย แล้วเราเป็นใครจึงจะมีสิทธิ์คิดหรือพูดว่าสำหรับคนราว 70% ของทั้งโลก วิญญาณพวกเขาจะไม่รอด?

เมื่อปีที่แล้วก่อนสิ้นปี มีข่าวพนักงานเก็บขยะของกทม.คนหนึ่งที่เก็บซีดีได้จำนวนหนึ่ง ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

เขานำซีดีเหล่านั้นซึ่งเป็นซีดีเถื่อนไปวางขาย ผลปรากฏว่า เขาถูกจับในข้อหากระทำผิดพระราชบัญญัติเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาและเนื่องจากเขาไม่มีเงินจ่ายค่าปรับ จึงถูกสั่งจำคุกเป็นเวลา 2 ปีกว่าแทนการชำระค่าปรับ เขาให้การว่า เขาเป็นเพียงคนเก็บขยะ เขาไม่ทราบกฎหมาย ซึ่งก็น่าจะเป็นเช่นนั้น ผู้คนในสังคมต่างสงสารและเห็นใจ แม้กระทั่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญท่านหนึ่งยังออกมาให้ความเห็นว่า น่าจะต้องเปลี่ยนแก้กฎหมาย เพื่อให้ศาลมีโอกาสให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนมากขึ้น และยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ต่างพูดกันว่า ทีผู้มีอำนาจ รู้กฎหมาย กระทำผิดโกงกินคอร์รัปชั่น และจงใจเลี่ยงกฎหมาย ทำไมกลับไม่ได้รับการลงโทษ?

พระเจ้าของเราเป็นองค์แห่งความรักและความดีสมบูรณ์ ดังนั้น แม้ลูกของพระองค์ที่ไม่รู้จักพระองค์เลย แต่หากเขาเหล่านั้นประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดีตลอดชีวิตของเขา ก็น่าที่พระองค์จะทรงเมตตาและวิญญาณของพวกเขาเหล่านั้นก็น่าที่จะรอด เพราะแม้แต่ผู้ที่เป็นคริสตชนอย่างพวกเรา ทำผิดบาป พระองค์ยังทรงยกโทษบาปให้ผ่านพระสงฆ์เลย

เอ! ลูกคิดต่อ (คิดอีกแล้ว) แต่ถ้าหากผู้ที่รู้จักพระองค์แล้ว เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้วอย่างพวกเราคริสตชน แต่ไม่สนใจ ไม่ใส่ใจที่จะปฏิบัติตนทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ไม่มีความรักในหัวใจของพวกเรา อิจฉาริษยา เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น โกงกินคอร์รัปชั่นและสารพัด ความเลวร้ายทั้งหลาย ถ้าเทียบกับผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์เลย แต่ทำความดีตลอดชีวิต สองกลุ่มนี้ วิญญาณใครจะรอดกว่าหนอ?

ลูกเคยถามพระสงฆ์องค์หนึ่ง ที่พูดถึงการสร้างวัดในถิ่นที่ไม่มีวัดคาทอลิกว่าจะช่วยวิญญาณของชาวบ้านในแถวนั้นให้รอด ลูกเลยถามคุณพ่อไปว่า “คุณพ่อขา การรับศีลล้างบาปจะเป็นใบการันตีให้คนๆ นั้นได้ขึ้นสวรรค์อย่างแน่นอนหรือคะ หากคนๆ นั้นไม่ได้ตายทันทีหลังรับศีลล้างบาปและประพฤติปฏิบัติตนเหลวไหลตลอดชีวิตของเขา?” ลูกจำไม่ได้ว่าพระสงฆ์องค์นั้นตอบลูกว่าอย่างไร

ลูกแอบคิดเองว่า ประโยคที่ว่า “ช่วยให้วิญญาณรอด” น่าจะใช้กับผู้ที่รู้จักพระองค์แล้ว แต่ใช้ชีวิตแย่กว่าผู้ที่ไม่เคยรู้จักเลยจะถูกต้องกว่าไหม? ยิ่งรู้จักพระองค์ คำสั่งสอนของพระองค์มากกว่าคนอื่น จนถึงขั้นเป็นครูหรือผู้นำทั้งในด้านองค์กรและจิตวิญญาณ แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า จะแย่กว่าคนเกิดในป่าในดอยหรือที่อื่นใดที่ตั้งแต่เกิดมาจนตาย ไม่เคยได้ยินหรือรู้จักคำว่า “พระเจ้า” เลยไหม?

ลูกมีทฤษฎีสมมติ (Hypothetical theory) ซึ่งเป็นไปไม่ได้ในชีวิตจริง ว่าหาก**คริสตชนทุกคน**ในโลกนี้ประพฤติปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าทุกประการ สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ “คลื่นแห่งความดี” จะกระเพื่อมไปทั้งโลก ผู้คนที่ไม่รู้จักหรือไม่เชื่อในพระเจ้า จะเห็นพระคริสต์ในชีวิตของพวกเราคริสตชน นอกจากวิญญาณพวกเราคริสตชนทั้งหลายจะรอดเองแล้ว ก็ยังจะเป็นตัวอย่างแบบฉบับให้คนศาสนาอื่นอยากมารู้จักพระเจ้าด้วย

บนเครื่องบินที่ประทับกลับกรุงวาติกันจากประเทศฟิลิปปินส์ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสตอบนักสื่อข่าวถึงหัวข้อ Atheist หรือผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าว่า “ขอให้เขาเหล่านั้นทำความดี แล้วเราจะพบกันบนสวรรค์!”

ถึงเวลาแล้วยังที่จะมาพิจารณาดูแล “วิญญาณของเราเองในฐานะคริสตชนให้รอด” และในฐานะคริสตชนที่ดี เราควรจะถ่อมตนในการมองดูผู้อื่น มนุษย์ทุกคนก็เป็นคนบาปด้วยกันทั้งสิ้น เราเป็นใครถึงจะคิดว่าเราจะไปช่วยให้วิญญาณผู้อื่นรอด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราคริสตชนที่รู้จักพระเจ้าแล้ว **ต้องดำรงชีวิตเพื่อให้คนอื่นเห็นพระคริสต์ในตัวเรา** เพราะนั่นแหละเป็นการประกาศข่าวดีที่ดีที่สุด ส่วน**เรื่องความรอดของ “วิญญาณคนอื่น” จงปล่อยให้เป็นเรื่องระหว่างเขาเหล่านั้นและพระเจ้า เทอญ**

“แต่เราอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อท่าน ให้ความเชื่อของท่านมั่นคงตลอดไป และเมื่อท่านกลับใจแล้ว จงช่วยค้ำจุนพี่น้องของท่านเถิด” ลูกา 22:32

อาเมน

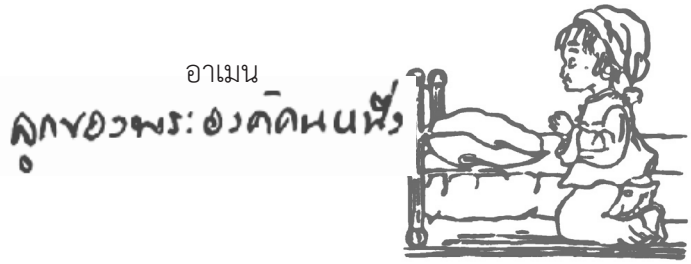

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 310

ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปลายปี 2014 ช่วงระหว่างการส่งความสุขคริสต์มาสและปีใหม่ มีพระสงฆ์และเพื่อนๆ หลายท่านถามลูกว่า ลูกทำไมหยุดเขียนบทสวดของฉันเพราะไม่ได้รับมาเกือบปีแล้ว และอยากให้ลูกเขียนต่อไป เมื่อทราบว่าลูกไม่ได้หยุดเขียน แต่เพราะเนื่องจากปัญหาของระบบอินเตอร์เน็ต หลายท่านจึงแจ้งมขอให้ลูกส่งบทก่อนๆ ตลอดทั้งปีไปให้อ่าน ลูกทำตามด้วยความยินดี

มีคุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้เขียนมาหาลูกทันทีที่ได้รับ “บทสวดของฉัน” ย้อนหลังทั้งปี บอกกับลูกว่า หลังจากที่ได้อ่าน “บทสวดของฉัน” บทที่ 305 และ 306 ที่เกี่ยวกับสิ่งที่คนต่างศาสนาถามและปัญหาที่คนเหล่านี้ประสบในการแสวงหาพระองค์ คุณพ่ออยากขอให้ลูกเขียนรวบรวมจากประสบการณ์ถึงคำถามต่างๆ ที่คนต่างศาสนาได้ถามเกี่ยวกับพระเจ้าและศาสนาของเรา พร้อมทั้งสิ่งที่ลูกได้ตอบพวกเขาเหล่านั้นไป คุณพ่อบอกว่าจะเป็นประโยชน์กับพระศาสนจักรของเรา ลูกรู้สึกว่า 18 ปีที่ผ่านมา การเขียนบทสวดของลูกถวายพระองค์ เป็นการเขียนจากใจและจากประสบการณ์ล้วนๆ ไม่ใช่เป็นการเขียนเชิงวิชาการ ดังนั้นลูกจึงมิกล้ารับปากคุณพ่อว่าลูกจะทำตามที่คุณพ่อขอมา

หลังจากที่ลูกได้ตอบพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักไป ดูเหมือนจะมีเสียงเล็กๆ พูดจากเบื้องหลังหัวใจของลูกว่า “ถ้างั้น ก็เขียนถึงสิ่งที่มีประสบการณ์มาถวายแด่พระเจ้าซิ ส่วนจะเป็นประโยชน์แก่พระศาสนจักรหรือไม่เพียงไร ก็ไม่ต้องไปกังวล” วันนี้ลูกจึงตัดสินใจเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ ส่วนจะเป็นประโยชน์หรือไม่อย่างไร ก็ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

ลูกเคยสงสัยมาตั้งแต่รับศีลล้างบาปเมื่อ 18 ปีก่อนแล้วว่า ทำไมปริมาณของคริสตชนคาทอลิกในประเทศไทยจึงไม่ค่อยเพิ่มขึ้นเลย เป็นเวลากว่า 200 ปีแล้ว ที่มีมิชชันนารีเข้ามาเผยแผ่ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย แล้วทำไม ณ วันนี้ ปริมาณของคนที่นับถือศาสนาเราก็ยังไม่ถึงครึ่งล้านคน? ลูกเคยถามพระสงฆ์บางองค์ถึงเรื่องนี้ ดูเหมือนจะไม่มีผู้ใดทราบ

ลูกจึงทำการวิจัยด้วยตัวลูกเอง อย่างเงียบๆ อย่างไม่ต้องมีแบบสอบถาม แต่ลูกวิจัยโดยการสัมผัสกับผู้ที่มาคุยกับลูกเรื่องพระเจ้าและกับคนไทยทั่วไปที่ลูกรู้จักในสังคม แต่ไม่สนใจเรื่องพระเจ้าเมื่อลูกคุยเรื่องพระเจ้ากับเขา ตลอดเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา

ลูกขอสรุปสาเหตุหลักๆ ที่ศาสนาคริสต์ไม่แพร่หลายในพระเทศไทยดังต่อไปนี้ ตามลำดับความสำคัญที่เป็นหลัก

สาเหตุประการแรกที่สำคัญที่สุดคือ ประเทศไทยขาดพยาน (ตัวเป็นๆ) ที่จะเป็นแบบฉบับของการเป็นคริสตชนที่ดีให้ผู้อื่นเห็น ดังนั้น สำหรับคนไทยอีก 90 กว่าๆ เปอร์เซ็นต์ ศาสนาคริสต์จึงดูเหมือนจะเป็นเพียง Myth หรือเหมือนกับเรื่องราวในภาพยนต์เกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวเลยทีเดียว

สาเหตุต่อมาคือ อุปนิสัยของคนไทยเหมาะกับความเชื่อของพวกเขาในศาสนาหลักของประเทศไทยอยู่แล้ว

สาเหตุอื่นๆ อาจจะสืบเนื่องมาจากประวัติศาสตร์จากวิธีการเข้ามาเผยแผ่ศาสนาของบรรดามิชชันนารีในยุคต้นที่มีความเชื่อว่า "นอกพระศาสนจักร ไม่มีใครรอด"

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

ลูกจะขอเขียนถึงสาเหตุแรกเพียงประการเดียวในบทสวดบทนี้พระเจ้าข้า

ตอนที่ลูกได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกร้อนรนมากที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ (ตอนนี้ร้อนรนกว่าอีก ☺) แต่มีผู้นำฆราวาสท่านหนึ่งปรามว่า การที่ลูกไปแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตและการเขียนบทสวดโดยมีพระวาจาของพระเจ้าประกอบนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่คาทอลิกที่ดีควรทำ แต่เป็นสิ่งที่สมาชิกของคริสตจักรทำมากกว่า

นั่นเป็นบทเรียนบทแรกที่ลูกได้เรียนจากการประกาศข่าวดี ในฐานะคาทอลิกคนหนึ่ง!

กาลเวลาผ่านไป ลูกค้นพบว่า อย่าว่าแต่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้าเลย คาทอลิกส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในภาครัฐ ยังไม่กล้าที่จะประกาศตัวด้วยซ้ำว่าตนเองนับถือศาสนาคริสต์!

ในช่วงหลายปีหลัง พระศาสนจักรเริ่มรณรงค์ให้คาทอลิกหันมาศึกษาพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ และขณะนี้พวกเราคาทอลิกก็มีพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์แล้ว ไชโย! แต่! การที่จะรณรรงค์ให้คริตชนคาทอลิกหันมาอ่านและศึกษาพระคัมภีร์ (ด้วยใจ) นั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ลูกได้ยินพระสงฆ์องค์หนึ่งสรุปวันก่อนในที่ประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้และลูกเห็นด้วย 100%

คุณพ่อพูดว่า อาจจะเป็นเพราะว่า พวกเราคาทอลิกถูกสอนมาตลอดว่าการไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป รับศีล แล้วก็จะได้ขึ้นสวรรค์ ดังนั้นคริสตชนทั้งหลายจึงรู้สึกว่า เขาได้ทำครบทั้ง 4 อย่างแล้ว วิญญาณเขารอดแล้ว การอ่านพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตาม ตลอดจนการประกาศข่าวดีจึงไม่ได้สิ่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติเป็นส่วนเกินของการเป็นคริสตชนที่ดี ว่างั้นเถอะ!

ลูกตามตัวเองว่า ทุกวันนี้ หากมีคนๆ หนึ่งที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนเข้าไปในวัดเพื่อแสวงหาพระเจ้า โดยได้เข้าไปนั่งร่วมในพิธีมิสซาตอนเช้าวันอาทิตย์ เมื่อพิธีมิสซาจบแล้ว จะมีใครสักคนในวัดไหม ที่จะทราบว่าคนๆ นั้น ไม่ใช่คาทอลิก แล้วเข้าไปทักทายและทำตนเป็นพี่เลี้ยง และชักชวนให้คนๆ นั้นกลับมาใหม่ในสัปดาห์หน้า?

จากประสบการณ์ของลูก มีคนไทยจำนวนไม่น้อยในสังคมทุกวงการที่ถึงจุดๆ หนึ่งในชีวิตและรู้สึกว่า "ตนไม่สามารถเป็นที่พึ่งแห่งตนได้" เขาเหล่านั้นต้องการแสวงหา "ผู้ที่สูงกว่าตนเอง" ลองถามว่ามีคริสตชนคาทอลิกกี่คนที่พร้อมจะเป็นพยาน (ตัวเป็นๆ) ในการประกาศข่าวดีให้เขาเหล่านั้นทราบ

เขียนถึงตรงนี้ ลูกบอกกับเสียงเล็กๆ เบื้องหลังหัวใจของลูกว่าสิ่งที่ลูกค้นพบเป็นสาเหตุหลักจริงหรือไม่ ลูกไม่ทราบ ลูกจึงขอจบเพียงเท่านี้ แม้ว่ามีเรื่องที่จะเขียนถวายแด่พระองค์อีกมากมายในใจ

"จงประกาศพระวาจา จงพร้อมสรรพ ทั้งเมื่อมีโอกาสและเมื่อไม่มีโอกาส
จงว่ากล่าว จงตักเตือน จงให้กำลังใจ โดยพร่ำสอนด้วยความพากเพียรอย่างเต็มที่
จะถึงเวลาหนึ่งที่ผู้คนจะไม่ต้องการฟังคำสอนที่ถูกต้อง
แต่จะแสวงหาผู้สอนจำนวนมากมาอยู่ร่วมกัน เพื่อจะได้สอนสิ่งที่ตนอยากฟัง เขาจะไม่ยอมฟังความจริง
แต่จะเปลี่ยนไปฟังเทพนิยาย ส่วนท่าน จงหนักแน่นมั่นคงในทุกกรณี จงอดทนต่อความทุกข์ยาก
จงทำงานของผู้ประกาศข่าวดี จงปฏิบัติศาสนบริการให้สำเร็จ" 2 ทิโมธี 4:2-5

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 311

กระแสเรียกของลูกทูนหัว

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่ 298 ลูกเขียนถึงลูกทูนหัวของลูก ผู้ซึ่งลูกไม่รู้จักมาก่อน แต่เพื่อนคริสตชนคนหนึ่งกับซิสเตอร์ผู้สอนคำสอนให้แก่เธอ ขอให้ลูกเป็นแม่ทูนหัวให้ในวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ปีที่แล้ว 2014 ซึ่งลูกก็รับหน้าที่นี้ด้วยความยินดีและเต็มใจ ปรากฏว่าเมื่อเธอรับศีลล้างบาปเสร็จ เธอปรารภกับลูกว่า เธอต้องการบวชเป็นซิสเตอร์!

ลูกรับฟังด้วยความยินดี แต่ได้แนะนำเธอไปว่า เธอเพิ่งรับศีลล้างบาป ยังไม่เข้าใจถึงความหมายของการเป็นคริสตชนที่ดี ควรจะให้เวลาตัวเองสัก 1 ปีเป็นอย่างน้อย และในเวลาเดียวกัน ให้เธอสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าว่ากระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อเธอคือ การบวชใช่หรือไม่? ลูกบอกเธอไปว่า หลังจาก 1 ปีแล้ว หากเธอยังมั่นใจว่ากระแสเรียกของเธอคือการบวชอย่างแน่นอน ค่อยมาคุยกับลูกใหม่

ในระหว่าง 1 ปีที่ผ่านมา เช่นเดียวกับทุกๆ รายที่มาคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ลูกจะไม่ประกบชิดตัว และติดตามผลการแสวงหาพระเจ้าอย่างใกล้ชิด ลูกจะให้เวลาและพื้นที่สำหรับคนๆ นั้นในการแสวงหาพระเจ้าเอง แต่ลูกจะอยู่เบื้องหลังเป็นเสาหลักที่หนักแน่นและมั่นคง คอยช่วยเหลือให้เขาก้าวต่อไปในหนทางการแสวงหาพระของพวกเขา และที่สำคัญที่สุดลูกจะสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้พวกเขาทุกคน

ลูกทราบจากลูกทูนหัวว่า เธอยังไม่สามารถหาคณะซิสเตอร์ที่จะรับเธอได้ เธอเคยร่ำไห้ด้วยความเสียใจว่า เธอตั้งใจจะบวช ทำไมถึงเจออุปสรรคเช่นนี้ ลูกบอกกับเธอว่าอุปสรรคเช่นนี้ยังถือว่าน้อยมาก ให้เธอสวดภาวนาต่อไป และหากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว อย่างไรเสีย เธอก็จะต้องได้บวช ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ติดต่อกับคุณแม่อธิการิณีเจ้าคณะที่โรงเรียนเก่าของ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นตอนเรียนหนังสือกับลูก การติดต่อขั้นต้นจึงราบรื่น ลูกทูนหัวทราบข่าวก็ดีใจมาก แต่อุปสรรคก็ยังคงแทรกตัวเข้ามาอีกจนได้ คราวนี้เป็นขอนไม้ใหญ่เบ้อเริ่ม!

เธอโทรมาหาลูกวันหนึ่ง เล่าไปร้องไห้ไปความว่า ไม่เพียงแต่ไม่ให้เธอบวช ป๊าม๊าเธอไม่ให้เธอไปวัดฟังมิสซาวันอาทิตย์เพราะกลัวลูกสาวจะถูก “ล้างสมอง” เธอก็เลยไม่ค่อยได้ไปวัดวันอาทิตย์ บางครั้งก็ต้องโกหกว่าไปธุระเรื่องอื่นในการจะไปร่วมมิสซา

ลูกฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจ ลูกแนะนำเธอไปว่า ให้เธอเปิดอกคุยกับป๊าม๊าว่าทั้งสองได้อนุญาตให้เธอรับศีลล้างบาปแล้ว การไปวัดวันอาทิตย์เป็นสิ่งที่คริสตชนที่ดีพึงปฏิบัติ หากป๊าม๊าเธอไม่สบายใจ ก็ชวนทั้งสองท่านไปวัดด้วยกันวันอาทิตย์ซิ ไปฟังดูว่าพระสงฆ์เทศน์สอนให้สัตบุรุษเป็นคนดีหรือมีการชักชวนให้ไปค้ายาเสพติด ☺ ลูกบอกเธอไปว่าการที่เธอต้องโกหกเพื่อไปร่วมพิธีทางศาสนานั้น ไม่ก่อให้เกิดผลดีกับฝ่ายใดเลย

เธอรับปากว่าจะไปปฏิบัติตามที่ลูกแนะนำ โดยจะไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของเธอ ลูกคิดไตร่ตรองดูแล้วเห็นว่า ยัง

ไม่ใช่เวลาที่ลูกจะไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของเธอ เพราะดีไม่ดี ทั้งสองท่านจะเข้าใจเป็นว่า ลูกเป็นผู้ชักชวนให้ลูกสาวของเขาไปบวช เรื่องราวจะไปกันใหญ่ ลูกจึงได้แต่แนะนำและสวดภาวนาให้เธอ

และแล้ว ... หลังปีใหม่ 2015 ลูกก็ได้รับโทรศัพท์จากเธอ พูดด้วยความตื่นเต้นว่า เธอได้ปฏิบัติตามที่ลูกแนะนำโดยการคุยอย่างเปิดอกกับป๊าม๊าของเธอ และตอนนี้ท่านทั้งสองไม่เพียงแต่ยอมให้เธอไปวัดวันอาทิตย์ แต่ยังอนุญาตให้เธอบวชได้!!!

ลูกฟังเธอเล่าด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้น ขนาดลูกไม่ได้รับโทรศัพท์เธอเพราะติดธุระ เธอยังรีบเล่าเรื่องส่งมาให้ลูกทางอีเมล์ทันที ลูกทราบเลยว่าเด็กสาวผู้นี้มีความตั้งใจจริงที่จะไปบวช เธอบอกกับลูกเพิ่มเติมว่า เธอเพิ่งค้นพบว่า หลังบวชแล้วเธออยากจะดูแลคนป่วย เพราะเธอมีโอกาสไปพยาบาลคนป่วยในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา และมีความสุขมาก ลูกบอกกับเธอว่า ถ้าเช่นนี้ คณะซิสเตอร์ที่ดูแลโรงเรียนเก่าของลูกคงไม่ใช่เป็นคณะที่เธอควรเข้าร่วมด้วย เพราะจิตตารมณ์ของคณะนี้ไม่ใช่เป็นการรักษาพยาบาล แต่เป็นในด้านการศึกษาและช่วยเหลือผู้ยากไร้ ลูกจะแนะนำเธอเข้าคณะซิสเตอร์ที่มีจิตตารมณ์ในการดูแลคนป่วย เธอไม่เข้าใจ ถามว่ามีด้วยหรือ เมื่อลูกอธิบายให้เธอฟังเสร็จ เธอดีใจมาก ดีใจจนความรู้สึกเปี่ยมล้นของเธอนั้นได้กระโดดเข้ามาในหัวใจของลูกด้วย ☺

จากการแนะนำของคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก ลูกได้พาเธอไปพบกับซิสเตอร์ผู้อำนวยการวิทยาลัยที่สอนการพยาบาลของพระศาสนจักรเรา ถึงขั้นนี้ ลูกตัดสินใจโทรไปหาคุณแม่ของเธอ เพื่อฟังข้อเท็จจริงทั้งหมดที่เธอเล่าให้ลูกฟังด้วยหูของตัวเอง

แล้ว ... สิ่งที่เป็นไปไม่ได้เมื่อเพียง 2-3 เดือนก่อน ก็กำลังจะเป็นเรื่องเป็นไปได้แล้ว ... ลูกเพิ่งพาลูกทูนหัวของลูกไปพบกับซิสเตอร์ผู้ดูแลวิทยาลัยที่สอนการพยาบาลเมื่อ 2 สัปดาห์ก่อน

ระหว่างนี้ ลูกได้แนะนำลูกทูนหัวไปเพิ่มเติมว่าในช่วงนี้ ให้เธอทำหน้าที่ลูกที่ดี ปรนนิบัติดูแลป๊าม๊า ตอบแทนพระคุณท่านทั้งสองให้เต็มความสามารถ ซึ่งเธอก็รับปากลูก

ลูกกลับมาถึงบ้าน ก้มกราบ ณ หน้าแท่นพระในห้องของลูก ในช่วงชีวิตของลูกใน 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา พระองค์ทรงประทานอัศจรรย์แก่ชีวิตของลูกและผ่านลูกนับครั้งไม่ถ้วน ลูกพิสูจน์ด้วยชีวิตของลูกเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่า หากเรายอมถ่อมตนให้พระองค์ทรงใช้อย่างเต็มใจและสิ้นสุดจิตใจแล้ว พระองค์จะทรงใช้เราและมากขึ้น ... มากขึ้น แม้ว่าพวกเราจะเป็นเพียงเครื่องมือเล็กๆ ที่พระองค์ทรงใช้ในแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็ตาม และลูกก็พิสูจน์อีกแล้วเช่นกันว่า

"พระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง" มาระโก 10:27

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 312

สติและวินัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกคุยกับเพื่อนคนหนึ่งที่บอกลูกด้วยความดีใจตอนเราเจอกันว่า เธอดีใจมากที่สามีของเธอที่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์เริ่มไปวัดกับเธอแล้ว ลูกดีใจกับเธอด้วย มาคราวนี้ เธอพูดด้วยน้ำเสียงอ่อยๆ ว่า สามีเธอเลิกไปวัดกับเธอแล้ว ลูกโพล่งถามไปว่า “อ้าว! ทำไมล่ะ?” “พี่เขาบอกว่าเบื่อขับรถไปวัด ก็เลยไม่ยอมไปอีก ซาตานมันทำงานน่ะ”!!!

อีกวันหนึ่ง ลูกพูดกับพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก พูดถึงเรื่องๆ หนึ่ง คุณพ่อพูดขึ้นมาว่า “มนุษย์ทุกคนย่อมมีความอ่อนแอ...”

ลูกมาคิดรำพึงกับตัวเอง ซาตานก็ดี ความอ่อนแอของมนุษย์ก็ดี เป็นสิ่งที่เราได้ยินบ่อยและลูกก็เห็นด้วยว่าสองเหตุผลนี้แหละเป็นตัวการหลักที่ทำให้มนุษย์ทำสิ่งที่ไม่ควรทำ ลูกคิดต่ออีกว่า ด้วย “ความเป็นมนุษย์ปุถุชน” แล้ว โดยธรรมชาติหากไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว เรามักจะ “ใฝ่ในทางลบ” จะใช้ศัพท์คำว่า “ความชั่ว” ก็ดูเหมือนจะแรงไป ไม่ว่าจะเป็นอบายมุขในทางใด ล้วนแล้วแต่จะทำให้ “ร่างกาย” ของมนุษย์ได้รับความสุขทั้งนั้น คงไม่ต้องสาธยายก็เห็นภาพ แต่ ... ถามว่า มนุษย์ทุกคนก่อนจะทำอะไรใน “ทางลบ” ตัวเองไม่ทราบหรือว่า นั่นเป็นสิ่งควรทำหรือไม่ มนุษย์ที่มีสติสัมปชัญญะดี ทุกคนย่อมทราบในใจว่าสิ่งใดที่ทำจะเป็นบาปหรือไม่เป็น จะต่างกันก็อยู่ที่ว่าหากผู้ใดทราบแล้ว ก็ยังคงทำต่อไปหรือไม่เท่านั้น

ลูกเพิ่งคุยกับเพื่อนอีกคนถึงเรื่องนี้ว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็อ้างซาตานผจญ หรืออ้างความอ่อนแอของความเป็นมนุษย์ เช่นนี้ มิเป็นการง่ายไปหรือเปล่า ในการทำ “สิ่งลบ” นั้น เป็นการหาข้ออ้างในการกระทำสิ่งผิดและ/หรือเป็นการโทษผู้อื่นสำหรับการทำความผิดบาปของตัวเอง ภาษาอังกฤษเรียกว่าเป็น “Convenient excuse” ง่ายดี และฟังดูดีด้วย

แต่มนุษย์เป็นสัตว์โลกผู้ประเสริฐมิใช่หรือ เรามี “สติ” ที่พระเจ้าประทานให้ ในขณะที่เราทราบว่าเรากำลังอ่อนแอและถูกซาตานผจญ หากเรามี “สติ” เราต้องรีบดึงจิตใจตัวเองให้ออกจากความอ่อนแอนั้น และในการทำเช่นนั้นก็เท่ากับเรากำลังสู้กับซาตาน

เออ! ลองกำลังสักตั้งไหม? หากเราไม่เคยคิดสู้กับความอ่อนแอของตัวเองหรือซาตานเลย เราก็จะเป็นผู้แพ้ไปเรื่อยๆ โดยที่ตัวเองก็จะหลอกกับตัวเองว่าไม่ใช่เป็นผู้แพ้ เพราะได้ทำในสิ่งที่ตัวเองปรารถนาจะทำ

แต่ ... แต่คำโตๆ ถ้าเมื่อไรเราทราบว่าเรากำลังจะทำในสิ่งที่ไม่ควรทำและจิตใจเราอ่อนแอเกินกว่าจะเอาชนะตนเองได้ เราต้องมี**สติ**และรีบสวดทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยเสริมความเข้มแข็งด้านจิตใจให้แก่เรา **ซาตานไม่กลัวมนุษย์ แต่ซาตานกลัวพระเจ้า** เพียงแค่เราสวดขอพระเจ้าให้เราเอาชนะใจตัวเองเท่านั้น ซาตานก็แพ้เราไปกว่าครึ่งแล้ว ใครที่ไม่เคยร้องขอ

ให้พระเจ้าช่วยเราให้เอาชนะซาตาน น่าจะลองดูสักตั้ง แล้วเราจะค้นพบว่า ซาตานไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดเลย ☺

แต่ ... แต่คำโตๆ อีก เราจะประมาทไม่ได้เลย เพราะร่างกายของมนุษย์มักจะเข้าข้างซาตาน เราจึงต้องฝึกจิตของเราให้เอาชนะร่างกายของเราอย่างสม่ำเสมอ มิฉะนั้น เมื่อไรที่เราต้องสู้กับฝ่ายร่างกายหรือ "อ้าง" ซาตาน จิตของเราที่ไม่เคยรับการฝึกฝนให้เข้มแข็ง จะไม่สามารถมีพลังขึ้นมาสู้รบปรบมือกับฝ่ายร่างกายได้เลย

การฝึกจิตของตนเองให้เข้มแข็งอยู่สม่ำเสมอ ผู้นั้นจะต้องมี**วินัย**ในการดำรงตน ซึ่งวินัยนั้นคือ "การบังคับ" ตนเองให้ทำในสิ่งที่ต้องทำ แม้ร่างกายบางครั้งจะไม่อยากปฏิบัติเช่นนั้นเลยก็ตาม

ลูกเองมีประสบการณ์การสวดภาวนา ตอนรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกยังไม่ได้สวดสายประคำ ต่อมาญาติคนหนึ่งมีปัญหาหนัก ลูกจึงสวดสายประคำคืนละ 1 สาย โดยสวดแบบชันเข่าทุกคืน เพื่อขอพรจากแม่พระให้ญาติคนนี้ โดยที่เขาไม่ทราบ 2 เดือนต่อมาปัญหาของญาติของลูกก็คลี่คลาย ลูกดีใจมาก ไม่ใช่ทำไม แต่เพราะจะได้ไม่ต้องสวดสายประคำอีก! เวลาผ่านไป 2-3 วัน มโนธรรมเริ่มตำหนิว่าทีจะขออะไรจากพระก็สวดภาวนา พอได้แล้วก็ขี้เกียจ!

ลูกตกใจ นั่นน่ะซิ ทำไมฉันถึงเป็นคนเช่นนี้หนอ? ลูกรู้สึกละอายใจในตัวเองและสัญญากับพระแม่ว่า ต่อจากนั้นเป็นต้นไป ลูกจะสวดสายประคำคืนละ 1 สายถวายแด่พระแม่ แต่ลูกขอสวดแบบไม่ชันเข่า เพราะสังขารไม่อำนวย ลูกจะสวดอย่างน้อยปีละ 365 สาย จะมากกว่าได้ แต่จะไม่น้อยกว่าเป็นอันขาด จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกถือปฏิบัติต่อคำสัญญานี้อย่างเคร่งครัด แล้วลูกก็หาวิธีสวดโดยไม่ชันเข่า โดยการเดินสวดก่อนนอน เท่ากับได้ออกกำลังกายไปด้วย คืนไหนกลับดึกและไม่สามารถสวดได้ ลูกจะทบไปพรุ่งนี้ ... เวลานั่งรถ เวลาเดินทางนั่งบนเครื่องบิน เวลาสระผม แม้กระทั่งเวลานอนให้ทันตแพทย์ทำฟัน ลูกก็สวดสายประคำในใจตลอด ใหม่ๆ ลูกต้องบังคับตนเองในการสวดภาวนาให้ได้สายประคำวันละ 1 สายให้ได้ แต่ลูกบอกกับตัวเองว่าหากฉันไม่มีวินัยในการดำรงตนต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว ลูกจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้อย่างไร?

ทุกวันนี้ การสวดภาวนาประจำวันกลายเป็นกิจวัตรประจำของลูก เช่นเดียวกับการหายใจเข้าหายใจออกของลูกไปซะแล้ว ขอบพระคุณพระองค์สำหรับการทรงนำของพระองค์ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนี้โดยการสรุปกับตัวเองว่า การมีสติและขอพึ่งพระในยามถูกผจญ จะโดยซาตานหรือใครหรือความอ่อนแอของตนเองก็ตามแต่ และการดำรงตนอย่างมีวินัยไม่ประมาท จะสามารถช่วยให้ตัวเองชนะการผจญทุกอย่างได้

"ท่านจะกินผลไม้จากต้นไม้ทุกต้นในสวนได้ แต่อย่ากินจากต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่ว วันใดที่ท่านกินผลจากต้นนั้น ท่านจะต้องตาย" ปฐมกาล 2:17

"งูบอกกับหญิงว่า 'ท่านจะไม่ตายดอก พระเจ้าทรงทราบว่า ท่านกินผลไม้นั้นวันใด ตาของท่านจะเปิดในวันนั้น ท่านจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ดีรู้ชั่ว หญิงเห็นว่าต้นไม้นั้นมีผลน่ากิน งดงามชวนมอง ทั้งยังน่าปรารถนาเพราะให้ปัญญา นางจึงเด็ดผลไม้มากิน แล้วยังให้สามีซึ่งอยู่กับนางกินด้วย' เขาก็กิน ทันใดนั้น ตาของทั้งสองคนก็เปิดและเห็นว่าตนเปลือยกายอยู่" ปฐมกาล 3:4-7

"พระยาเวห์พระเจ้าตรัสกับหญิงว่า 'ท่านทำอะไรไป' หญิงทูลตอบว่า 'งูหลอกลวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกิน'" ปฐมกาล 3:13

อาเมน

ป.ล. ขอขอบคุณพี่น้องคริสตชนท่านหนึ่งที่เขียนจดหมายมาแบ่งปันและส่งแสตมป์มาให้จำนวนหนึ่ง ขอพระอวยพรค่ะ

บทที่ 313

ลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนไม่ชอบไปดูภาพยนต์ที่โรง แต่ทุกๆ ปี วันที่ 2 เดือนมกราคม ลูกๆ จะพาลูกไปดูภาพยนต์ 1 เรื่องที่โรง แล้วแต่ลูกจะเลือกเรื่องใด เราปฏิบัติเช่นนี้จนดูเหมือนจะเป็นกิจวัตรประจำปีตอนปีใหม่สำหรับครอบครัวของเราไปซะแล้ว แต่ 2-3ปีที่ผ่านมา ลูกบอกลูกๆ ว่า หม่ำมี้ขี้เกียจไปโรงภาพยนต์แล้วล่ะ ลูกชายคนเล็กของลูกจึงได้ไปหาภาพยนต์เรื่องต่างๆ มาดูด้วยกันที่บ้าน เป็นอันเราได้เก็บวัฒนธรรมครอบครัวในการชมภาพยนต์ด้วยกันในวันหลังปีใหม่เพียงแต่เปลี่ยนสถานที่เท่านั้น ☺

ปีใหม่ที่ผ่านมา ลูกชายมีภาพยนต์หลายเรื่องมาให้ลูกเลือก แต่เขาแนะนำว่ามีเรื่องหนึ่งที่ได้รับการรีวิวดีมาก ลูกบอกถ้าเช่นนั้นก็เลือกเรื่องนี้แหละ

ภาพยนต์ที่เราเลือกชมมีเนื้อเรื่องธรรมดาๆ เกี่ยวกับครอบครัวๆ หนึ่ง ที่มีแม่เป็นผู้ปกครองคนเดียวและมีลูกสาวลูกชายตัวเล็กๆ อายุ 6 และ 5ขวบ แต่ความพิเศษของภาพยนต์เรื่องนี้ที่ผิดแผกไปจากภาพยนต์เรื่องอื่นๆ คือ ผู้แสดงที่เป็นลูกทั้ง 2 คน แสดงบทของตัวเองตั้งแต่ภาพยนต์เริ่มจนเขาทั้งสองโตเป็นหนุ่มเป็นสาว ดังนั้น ภาพยนต์เรื่องนี้จึงใช้เวลาถึง 12 ปี ในการถ่ายทำ

เนื้อเรื่องก็ดำเนินไปเรื่อยๆ ให้เห็นถึงความลำบากของผู้เป็นแม่ในการต้องเลี้ยงลูกน้อยทั้งสองตามลำพัง ในเวลาเดียวกันก็ให้เห็นวิถีชีวิตของเด็ก 2 คนที่เติบโตจากวัยเด็กมาเป็นวัยรุ่น ปัญหาต่างๆ ของการเจริญวัย จริงๆ แล้ว หากไม่ใช่เป็นเพราะว่าผู้ชมได้เห็นการเจริญเติบโตของเด็กนักแสดงทั้งสองคนจากวัยเด็กน่ารักน่าเอ็นดู จนเป็นวัยรุ่นตัวเก้งก้างและโตเป็นหนุ่มเป็นสาวภายในเวลา 2 ชม. เศษๆ แล้ว ภาพยนต์เรื่องนี้ สามารถเป็นภาพยนต์ที่น่าเบื่อได้ ลูกก็ลุ้นว่าอาจจะมีพล็อตอะไรให้เป็นที่ตื่นเต้นระหว่างทาง .....

แต่... ภาพยนต์ก็จบลง เมื่อถึงตอนที่ลูกชายโตเป็นหนุ่มและสามารถเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่เขาเลือกได้ เขาดีใจไชโยโห่หิ้ว ในขณะที่อีกฉากหนึ่ง ผู้เป็นแม่ได้ร้องไห้สะอึกสะอื้นกับตัวเองว่า หน้าที่ของเธอในฐานะเป็นแม่ได้จบลงแล้ว และเธอก็คงต้องขายบ้านเพราะเธอจะอยู่ตัวคนเดียวจากนี้ไป

หลังภาพยนต์ได้จบไป ลูกคุยต่อกับลูกๆ ว่า วัฒนธรรมครอบครัวของประเทศที่ภูมิใจว่าตนเองเป็นมหาอำนาจนั้นเป็นเช่นนี้แหละ พ่อแม่เลี้ยงลูกตั้งแต่เกิดด้วยความเหนื่อยยาก แต่เมื่อถึงวัยเข้ามหาวิทยาลัย ลูกๆ ก็จะบินจากรัง เฉกเช่นลูกนกที่ปีกกล้าขาแข็งแล้ว เมื่อบินออกจากรังแล้ว ก็จะบินไปลับ ไม่กลับมานอนรังกับพ่อแม่นกอีก ฉันใดก็ฉันนั้น น้อยนักที่ลูกๆ ในประเทศตะวันตกทั้งหลายจะรับพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายมาอยู่ด้วยกันในยามแก่เฒ่า แต่ละท่านก็ต้องดูแลกันเองหรือไม่ก็ต้องไปอยู่ตามสถานที่ดูแลคนชรา

ลูกอดไม่ได้ที่จะพูดกับลูกๆ ว่า เป็นความหวังของพ่อแม่ทุกคนที่จะให้ลูกหลานมาดูแลตน เมื่อถึงวัยที่ช่วยตัวเองไม่ได้ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะมีบุตรเมื่อแต่งงานแล้ว และเมื่อมีบุตร ก็เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูจนเติบใหญ่เพราะเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ แต่ลูกๆ ส่วนใหญ่จะรู้สึกไหมหนอว่า เป็นหน้าที่ของตนเองในการปรนนิบัติดูแลบิดามารดา ตอบแทนบุญคุณของผู้เป็นบุพการีเมื่อตอนท่านแก่เฒ่าและช่วยตนเองไม่ได้?

ในระหว่างการคุยถึงเรื่องนี้ ลูกเกิดมีคำถามหนึ่งผุดขึ้นมาในสมอง

"สมมติว่า พ่อแม่คู่หนึ่งทราบแน่ชัดว่า บุตรที่จะให้กำเนิดนั้น โตขึ้นจะเป็นลูกอกตัญญู เป็นลูกล้างผลาญ ติดยาเสพติด ไม่ดูแลพ่อแม่ตอนแก่เฒ่า มิหนำซ้ำยังจะทำให้บุตรอีกคนหนึ่งที่พ่อแม่รักมากต้องถึงแก่ความตาย พ่อแม่คู่นั้น ยังจะให้กำเนิดบุตรคนนี้หรือไม่?"

เราทุกคนมองหน้ากัน คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว

แล้วลูกก็อดคิดต่อไม่ได้ (ไม่ทราบทำไมชอบคิดอยู่เรื่อย!) ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่าเอวาจะไม่เชื่อฟังพระองค์ จะรับประทานผลไม้ต้องห้ามและพระองค์ก็ทรงทราบแน่นอนว่ามนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างจะมีที่ทรยศต่อพระองค์ จะฆ่าฟันกันเอง ... ฯลฯ และจะต้องถึงขั้นที่พระองค์ต้องส่งพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และตายบนไม้กางเขน เพื่อไถ่บาปพวกเรามนุษย์ทั้งหลายที่ทำบาป!

คิดถึงตรงนี้ ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ทูลถามพระองค์ด้วยคำถามที่โง่เขลาเบาปัญญา และหวังว่าพระองค์จะทรงอภัยแก่ลูกในการถามคำถามที่โง่เขลาเบาปัญญานี้ว่า

"แล้วพระองค์ทรงสร้างมนุษย์มาทำไม พระเจ้าข้า?"

"พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร" ยอห์น 3:16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 314

เมื่อฉันได้รับเชิญเป็นพยานในคริสตจักรแบ๊ปติสต์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกพิสูจน์แล้วว่า หากผู้ใดค้นพบกระแสเรียกของตัวเองในการรับใช้พระเจ้าแล้ว พระองค์มักจะประทานโอกาสให้เซอร์ไพรส์เป็นยาชูกำลังเสมอๆ ☺

เมื่อวันที่ 29 มี.ค. 2015 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันในคริสตจักรแบ๊ปติสต์แห่งหนึ่ง แม้ว่าลูกจะได้รับเชิญไปพูดในที่ต่างๆ แล้ว แต่การรับเชิญครั้งนี้ ลูกตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ เพราะเป็นครั้งแรกที่คริสตจักรแบ๊ปติสต์เชิญคาทอลิกไปพูดแบ่งปันและในหัวข้อเกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้า !!!

ศิษยาภิบาลผู้เชิญลูกขอให้ลูกพูดแบ่งปันทั้งรอบเช้าในช่วงนมัสการในหัวข้อ “ชีวิตเกิดใหม่ของข้าพเจ้า” และตอนบ่ายในหัวข้อ “พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม” ซึ่งขอให้ลูกแบ่งปันถึงพระวาจาของพระเจ้าที่ลูกยึดถือปฏิบัติตามในชีวิตทุกวันนี้ และท่านได้เชิญสมาชิกของอีกหลายคริสตจักรมาฟังลูกในครั้งนี้ด้วย

ความรู้สึกแรกของลูกคือ ตัวลูกซึ่งเป็นคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ศึกษาพระคัมภีร์เอง จะไปพูดแบ่งปันพระวาจาของพระเจ้าให้สมาชิกของคริสตจักรที่ช่ำชองพระคัมภีร์ฟังได้อย่างไร? แต่เมื่อศิษยาภิบาลผู้เชิญลูกยืนยันในคำเชิญ ลูกก็น้อมรับด้วยความสุภาพ และรีบสวดภาวนาขอพระพรจากพระเจ้าให้ทูลขอพระจิตเจ้าในการช่วยลูกเตรียมการแบ่งปันครั้งนี้ด้วย

เกือบ 2 ทศวรรษมาแล้วที่ลูกได้ศึกษาพระคัมภีร์ทั้ง 2 ภาษาคือ ภาษาคริสเตียนและภาษาคาทอลิกของเรา บางครั้งลูกต้องใช้พระคัมภีร์ถึง 3 เล่มในการศึกษา คือ ในเวลาที่ลูกได้อ่านพระวาจาบทใดเป็นภาษาอังกฤษ ลูกต้องไปเทียบกับพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ของคริสเตียนเพื่อจะได้ทราบว่าบทนั้นเรียงอยู่ลำดับใด เพราะบางครั้งลูกจำชื่อบทภาษาอังกฤษแปลเป็นภาษาไทยไม่ได้ จากนั้นจึงจะเทียบกับเล่มคาทอลิก เพราะพระศาสนจักรเราก็เพิ่งมีพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์เมื่อเร็วๆ นี้เอง แต่ในการเตรียมตัวครั้งนี้ ลูกต้องกลับไปใช้เป็นภาษาคริสเตียนทั้งหมด พระจิตเจ้าก็เป็น “พระวิญญาณบริสุทธิ์” พระวาจาก็เป็น “พระคำ” หรือ “พระวจนะ” ฯลฯ

ลูกใช้เวลาเตรียมเป็นสัปดาห์ การแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูกไม่ยากเย็นนัก เพราะลูกพูดมาเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว แต่ลูกจะพูดในช่วงนมัสการของคริสตจักรนี้ ซึ่งเป็นช่วงเทศนาหลักของศิษยาภิบาล ลูกควรจะมีอะไรที่มีเนื้อหาสาระมากกว่าเรื่องราวชีวิตของลูก นอกจากพระวาจาของพระเจ้าที่ลูกใช้สรุปชีวิตของลูกตอนจบแล้ว ลูกควรจะมีอะไรที่เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อีกหนอ?

และแล้ว! ลูกก็มีความสุขเกิดขึ้นในใจ เมื่อลูกนึกถึง Paintings ของลูกที่เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ โดยเฉพาะภาพวาดช่วงหลังๆ ที่ลูกใช้พระวาจาของพระเจ้ามา paint ☺ การเอาภาพวาดของลูกมาประกอบการแบ่งปันในช่วงเช้านั้น ได้ผล

ทีเดียวหลายประการ

1. ก่อนอื่นใด ผู้ฟังจะได้ไม่เบื่อ เพราะต้องฟังเป็นชั่วโมง

2. ลูกจะได้เน้นให้ผู้ฟังเห็นว่า เราสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำในชีวิตได้

3. ลูกจะสามารถเอาความเป็นคาทอลิกไปมอบให้แก่คริสตจักรนี้ได้ เพราะลูกจะมีภาพวาดของแม่พระและนักบุญหลายองค์ไปให้ดูด้วย และ

4. การแบ่งปัน "พระวจนะ" ของพระเจ้าโดยภาพวาดที่วาดโดยคาทอลิกคนหนึ่ง น่าจะเป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับสมาชิกของคริสตจักรนั้น

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ทำให้ลูกตื่นเต้นขึ้นไปอีก ลูกคัดภาพทั้งหมด 17 ภาพ อัดลงซีดีเพื่อประกอบการแบ่งปันรอบเช้า

ส่วนรอบบ่ายนั้น ศิษยาภิบาลผู้เชิญลูกได้บอกลูกว่า ท่านได้ส่งจดหมายไปแจ้งคริสตจักรอื่นๆ อีกหลายแห่งให้มาร่วมฟังลูกด้วย แต่เนื่องจากตอนเช้า บรรดาสมาชิกของคริสตจักรต่างๆ ต้องอยู่ที่คริสตจักรของตัวเองในการนมัสการ ดังนั้นจึงจะมาได้เฉพาะรอบบ่าย ท่านบอกว่า ท่านอยากทราบว่า "พระวจนะ" ของพระเจ้าบทไหนที่ลูกใช้ยึดเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ลูกยิ้มตอบท่านไปว่า ทุกบทที่จำได้ค่ะ ท่านบอกว่าให้เลือกเอาบทที่พื้นๆ เกี่ยวกับความเชื่อ แม้กระทั่งการสวดอธิษฐาน ท่านบอกว่าท่านอยากให้สมาชิกฟังว่า ลูกมีวิธีสวดอธิษฐานอย่างไรและลูกทำอย่างไรถึงมีความเชื่อความศรัทธาโดยปราศจากเงื่อนไข ฯลฯ

อันที่จริง ลูกจดพระวาจาของพระเจ้าออกมาเป็นปีกๆ เฉพาะที่เป็นหลักๆ ในการดำรงชีวิตประจำวัน แต่ยิ่งวันก็ยิ่งมากขึ้นๆ และพระคัมภีร์ฉบับ "ดั้งเดิม" ของลูกก็อ้วนขึ้นๆ ทุกวัน ☺ แต่ในที่สุด ลูกก็เลือกพระวาจาของพระเจ้าออกมาทั้งหมด 24 บท เพื่อการแบ่งปันในตอนบ่ายนั้น ที่ลูกคิดว่าจะเหมาะสมกับเวลาและกาละเทศะของการแบ่งปัน "ข้ามห้วย" ของลูกในวันนั้น

ปรากฏว่าทั้งเช้าและบ่าย มีผู้มาฟังลูกแบ่งปันเต็มคริสตจักร โดยเฉพาะภาคบ่ายที่มีสมาชิกจากคริสตจักรอื่นมาสมทบอีกจำนวนมาก แม้ว่าสมาชิกส่วนหนึ่งของคริสตจักรนั้นต้องไปเตรียมพิธีบัปติสมาของสมาชิกใหม่ในตอนเย็น

ลูกจบการแบ่งปันของลูกทั้งภาคเช้าและภาคบ่ายด้วยจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุข ศิษยาภิบาลได้มอบพระคัมภีร์อีกเล่มหนึ่งที่มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในเล่มเดียวกันเป็นที่ระลึกและมีสมาชิกท่านหนึ่งเตรียมมะม่วงน้ำดอกไม้ผลงามมากมามอบให้ลูกอีกกล่องหนึ่ง ☺ ลูกรับของขวัญทั้งสองชิ้นด้วยความสุขในหัวใจ ☺ สรุปแล้ว ลูกมีพระคัมภีร์ทั้งหมดในขณะนี้รวม 13 เล่ม คือ ฉบับภาษาอังกฤษ 2 เล่ม ฉบับสมบูรณ์เล่มดั้งเดิม ฉบับสมบูรณ์เล่มใหญ่ พระวรสารพันธสัญญาใหม่ ปัญจบรรพ ประวัติศาสตร์ สารบบที่สอง ปรีชาญาณ ประกาศก บทเพลงสดุดี พระคัมภีร์คาทอลิกฉบับสมบูรณ์ และเล่มไทย-อังกฤษนี้ ลูกบอกกับตัวเองเล่นๆ ว่า หากลูกสามารถอ่านพระคัมภีร์ทั้งหมดได้ทุกตัวอักษร ยังไม่ต้องนับว่าจะปฏิบัติตนตามหรือไม่ วิญญาณของลูกก็น่าจะรอดปลอดภัยแล้ว!!!

จากการได้ไปร่วมนมัสการพระเจ้ากับพี่น้องคริสตจักรในช่วงหลังนี้ ทำให้ลูกเห็นและเข้าใจว่า การจะเป็นคริสตชนที่ดีนั้น เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลจริงๆ ที่จะเลือกการดำรงชีวิตของตนว่า จะเป็นลูกที่ดีของพระหรือไม่ อย่างไร พิธีกรรม สิ่งแวดล้อม ฯลฯ เป็นเพียงส่วนประกอบภายนอกทั้งสิ้น

ในบทสวดของลูกบทหน้า ลูกจะขอเขียนถึงพระวาจาของพระองค์ที่ผ่านภาพวาดของลูกที่ลูกเลือกไปแบ่งปัน และบทพระวาจาที่ลูกใช้ในการแบ่งปันภาคบ่าย

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานโอกาสและพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตามที่ลูกสวดทูลขอพระองค์ทุกวัน พระเจ้าข้า

"นี่จะเป็นโอกาสให้ท่านเป็นพยานถึงเรา" ลูกา 21:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 315

ภาพวาดในบทแบ่งปัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงการไปแบ่งปันของลูกที่คริสตจักรแบ๊ปติสต์แห่งหนึ่ง และได้เขียนว่า ลูกได้นำภาพ Paintings 17 ภาพเกี่ยวกับศาสนาคริสต์และพระวาจาไปใช้ในการแบ่งปันภาคเช้าด้วย ปรากฏว่ามีพี่น้องทั้งที่เป็นและไม่เป็นคริสตชนเขียนมาหาลูกเพื่อขอดูภาพเหล่านั้นหลายท่าน ☺

ภาพวาดที่ลูกเลือกไปนั้น แบ่งเป็น 2 ชุด ชุดแรกเป็นภาพเหมือน ชุดที่สองเป็นภาพวาดที่สื่อถึงพระวาจาของพระเจ้า ทุกภาพวาดเป็นสีน้ำมันบนผ้าใบ (Oil on canvas)

<u>ภาพแรก</u> เป็นภาพพระพักตร์ของพระเยซูเจ้า ลูกตั้งชื่อภาพว่า “My Jesus” ขณะนี้ ภาพนี้แขวนอยู่ที่สถานทูตกรุงวาติกัน ประจำประเทศไทย

<u>ภาพที่สอง</u> ชื่อว่า “A Doubting Thomas” เป็นภาพนักบุญโทมัสเอานิ้วจิ้มสีข้างพระเยซู ตามบทในพระคัมภีร์ที่ว่า ถ้าไม่พิสูจน์ก็ไม่เชื่อว่าเป็นพระเยซูจริง ลูกได้นำถวายพระคุณเจ้าพระคาร์ดินัล ขณะนี้แขวนอยู่ที่ห้องรับแขกมิสซังกรุงเทพฯ

<u>ภาพที่สาม</u> ชื่อว่า “Annunciazione” หรือ “แม่พระรับสาร” เป็นภาพที่วาดยากที่สุดตั้งแต่ลูกวาดภาพมา ใช้เวลาทั้งสิ้น 107 ชม. เป็นภาพแสดงถึงตอนนักบุญมีคาแอลมาทูลพระนางมารีย์ว่า พระนางจะทรงครรภ์ ภาพนี้ลูกขอเก็บไว้เองเพื่อแขวนที่บ้าน ☺

ทั้งสองภาพนี้ ได้รับแรงบันดาลใจจากภาพต้นตำรับของ Caravaggio ศิลปินเอกระดับโลก

<u>ภาพที่สี่</u> เป็นภาพนักบุญเปาโล ลูกวาดมอบแด่ พระสงฆ์ที่ลูกเคารพรัก ในโอกาสครบรอบ 30 ปีของการเป็นชีวิตสงฆ์ของท่าน

<u>ภาพที่ห้า</u> ภาพนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ ลูกวาดถวายแด่พระอัครสังฆราชแห่งสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

<u>ภาพที่หก</u> ภาพนักบุญคลารา คณะซิสเตอร์ของอารามคาปูชิน สามพราน ได้ขอให้ลูกวาดเพื่อแขวนในอารามที่นั่น พอลูกวาดเสร็จ คณะซิสเตอร์ได้ขอให้ลูกวาดเพิ่มอีกภาพหนึ่ง ☺ คือ

<u>ภาพที่เจ็ด</u> ภาพนักบุญฟรังซิส อัสซีซี ซึ่งลูกได้อธิบายให้พี่น้องที่คริสตจักรฟังว่า เป็นชื่อที่พระสันตะปาปาองค์ปัจจุบันทรงใช้เป็นพระนามเรียกของพระองค์

และภาพต่อไปนี้ เป็นผลงานที่เกิดขึ้นหลังจากที่ลูกและลูกๆ ได้ไปเที่ยวประเทศสเปน และได้ไปบ้านเกิดของจิตรกรเอกของโลก Picasso เมื่อ 3 ปีที่แล้ว เมื่อกลับถึงบ้าน ความตื่นเต้นเรื่องการวาดภาพที่ไม่เป็นเหมือนที่เราเห็นยังคงค้างอยู่ในสมอง จึงเป็นที่มาของภาพต่อไปนี้

ภาพที่แปด “Jesus’ Love for Us” เป็นภาพพระมหาทรมานของพระองค์ ที่ถูกมัดกับเสาด้วยเชือกเส้นใหญ่ เป็นภาพเชิง Abstract และเป็นภาพที่ลูกชอบมากภาพหนึ่ง

ภาพที่เก้า ภาพนี้มีชื่อเรียกทางศิลปศาสตร์ว่า “Allegorical Painting” หรือภาพที่เล่าเรื่องราว ชื่อภาพว่า “The One Lost Sheep” ในภาพนี้ มีพระวาจาถึง 3 บทอยู่ในภาพเดียวกัน ค่อนไปทางขวามีภาพพระเยซูทรงอุ้มลูกแกะสีดำด้วยพระหัตถ์ซ้าย พระหัตถ์ขวาถือคทาที่มีแสงเรืองรองเป็นสีทอง ด้านซ้ายของภาพเป็นผืนดินแดนทุรกันดาร หลังคทาเป็นแสงสว่างสีทอง หลังองค์พระเยซูเป็นสวน มีดอกไม้บานสะพรั่ง เบื้องหลังพระเยซูมีแกะขาวยักษ์ยืนตระหง่านอยู่ และมีแกะจำนวนมากอยู่บนเมฆที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า

พระวาจา 3 บทนี้คือ

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระองค์เถิด แล้วพระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมทุกสิ่งให้” ลูกา 12:31

“ท่านใดทีมีแกะหนึ่งร้อยตัว ตัวหนึ่งพลัดหลง
จะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดารออกไปตามหาแกะที่พลัดหลงจนพบหรือ?” ลูกา 15:4

แกะทั้งหลายที่อยู่บนเมฆคือ แกะที่ไม่หลงทาง และแกะตัวยักษ์นั้นคือ ***“พี่ชายในเรื่องลูกล้างผลาญ” ลูกาบทที่ 15:28***

ภาพที่สิบ ชื่อภาพ “จงรักพระเจ้า”

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน” มัทธิ 22:37

เป็นภาพเด็กพนมมือไหว้ มีหัวใจเต็มภาพและมีภาพพระเจ้าทรงยิ้มอยู่ขวามือของภาพ

ภาพที่สิบเอ็ด “เถาองุ่นแท้” เป็นภาพเถาองุ่นสีสดใส

“เราเป็นเถาองุ่นแท้” ยอห์น 15:1-2

ภาพที่สิบสอง ***“จงรักศัตรูของท่าน” ลูกา 6:27***

เป็นภาพคน 2 คนกอดคอกัน สีสดใสเช่นกัน วาดแบบให้เห็นว่าคนทางขวาเป็นศัตรู คนทางซ้ายคือเรา ☺

ภาพที่สิบสาม “จงสรรเสริญพระเจ้า”

“ข้าพเจ้าจะถวายพรแด่พระยาเวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 34:1

เป็นภาพเด็กผู้หญิงยิ้มอย่างมีความสุข มีภาพริมฝีปากเต็ม Canvas ☺

ภาพที่สิบสี่ “จงฟังพระเจ้า”

“ผู้ใดฟังเราก็เป็นสุข” สุภาษิต 8:34

เป็นภาพเด็กคนเดียวกันชูมืออย่างมีความสุข พร้อมหูเป็นดอกไม้บานสะพรั่งเต็มทุ่ง!

<u>ภาพที่สิบห้า</u> ***"จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ" มัทธิว 7:7***

<u>ภาพที่สิบหก</u> "จงเคาะ" ***"จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน" มัทธิว 7:7***

ทั้งสองภาพนี้ มาจากพระวาจาบทเดียวกัน โดยภาพที่ 15 มีนิ้วมือสื่อถึงทุกเพศทุกวัย ทุกเชื้อชาติ พนมอยู่ และทางขวาเป็นภาพระเยซูเจ้ายื่นพระหัตถ์เป็นท่าประทานให้ และภาพที่ 16 เป็นมือเคาะประตูสีส้ม เคาะแบบเร่าร้อน!

<u>ภาพที่สิบเจ็ด</u>

"ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชเพียงเล็กน้อย ก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย
ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชมาก ก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก" 2 โครินธ์ 9:6
เป็นภาพเด็กผู้หญิงเปรียบเทียบกับเด็กผู้ชายในการหว่านเมล็ดพืชมากน้อยเทียบกัน

ลูกเขียนอธิบายอย่างยืดยาว เพราะเวลาพูดถึง Art ลูกจะตื่นเต้นมาก และลูกขอใช้ "พรแสวง" เล็กๆ น้อยๆ ที่ลูกมีอยู่นี้ เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 316

พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนต่อเนื่องสองบทที่แล้วในเรื่องที่ลูกไปพูดแบ่งปันที่คริสตจักรแบ๊บติสต์ เมื่อปลายเดือนมี.ค. 2015 ที่ผ่านมา และจะเป็นพระวาจาล้วนๆ

ในตอนท้ายของการแบ่งปันรอบเช้า ลูกได้สรุปเรื่องราวชีวิตของลูกถึงขั้นนี้โดยใช้พระวาจาบทดังต่อไปนี้

1. "ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรงและไว้ใจในพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาปและทรงช่วยให้รอด" บสร. 2:1-11

ทางคริสตจักรไม่มีพระคัมภีร์เล่มบุตรสิรา

2. "ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

3. "พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อทรงทดลองท่านนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้" 1 โครินธ์ 10:13

4. "ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย แล้วโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า" ฟิลิปปี 3:13

5. "สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้" ลูกา 18:27

6. "คนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก" สุภาษิต 24:16

7. “แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือจะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการอัครสาวก 20:24

8. “อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่าน” 1 ทิโมธี 4:14

9. “แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

10. “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มัทธิว 15:28

ในช่วงบ่าย ลูกได้หยิบยกเอาพระวาจาของพระเจ้าบทที่ลูกยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวันมาแบ่งปัน เริ่มต้นจาก

1. ก่อนอื่นใด เราต้องค้นหาจนพบพระเจ้าก่อน ลูกเองได้สวดทั้งสายประคำ เขียนบทสวดถวายพระองค์ แต่มาค้นพบพระองค์จริงๆ ตอนอ่านพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ นี่แหละ

“เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

และการเข้าใจถึงพระวาจาของพระเจ้าและเรานำมาประพฤติปฏิบัติตามด้วยในชีวิตประจำวันของเรานั้น จะทำให้ชีวติของเราเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่ผู้รู้น้อย” สดุดี 119:130

2. การเข้าใจพระคัมภีร์นั้น เป็นพระพรจากพระเจ้า ก่อนที่ลูกจะหยิบพระคัมภีร์เปิดอ่าน ลูกจะสวดอธิษฐานขอพรจากพระองค์ให้ลูกเข้าใจสิ่งที่ลูกกำลังจะอ่านนั้นทุกครั้ง

“พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” ลูกา 24:45

3. ข้อนี้ ลูกใช้พระวาจา 2 บท มาเปลี่ยนชีวิตลูก ในบทแรก ลูกไม่เข้าใจตอนต้นว่า ความจริงจะทำให้มนุษย์เราเป็นอิสระได้อย่างไร จนไปอ่านเจอบทที่สองจึงเข้าใจและทำใจได้จนทุกวันนี้

ก่อนนี้ เวลาลูกทำความดีกับใคร ไม่ว่าจะกับเพื่อนหรือลูกน้อง ลูกจะคาดหวังให้คนๆ นั้นดีตอบ แล้วลูกก็ผิดหวังและต้องเสียใจครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อนที่เราจริงใจด้วย อ้าว! กลับเอาเราไปนินทาในเรื่องไม่จริง หรือไม่เห็นความจริงใจเรา ลูกน้องที่เรารัก เอาใจใส่ บทจะไปก็ไปเลย ไม่ร่ำไม่ลา ซ้ำบางคนที่เรารักเราไว้ใจมาทุจริตอีก แล้วลูกก็เสียใจ และเคยพูดว่าไม่อยากจริงใจกับใครแล้ว และไม่อยากทำความดีกับลูกน้องอีก เพราะกลัวผิดหวัง จนลูกมาอ่านพบพระวาจาทั้งสองบทนี้และทำให้เข้าใจว่า เวลาเราทำความดีกับใคร ให้ทำเพื่อถวายพระ ไม่ใช่เพื่อให้ผู้นั้นตอบแทนเรา

แค่นั้นเอง! หัวใจหลุดพ้น! ใจเป็นอิสระตามพระวาจาบทแรกจริงๆ ☺

"ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็จะเป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ" ยอห์น 8:31-32

"ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์" โคโลสี 3:23

ลูกขอเขียนถวายต่อในบทสวดบทหน้า พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 317

พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม ... (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทพระวาจาของพระองค์ในการแบ่งปันที่คริสตจักรแบ๊บติสต์แห่งหนึ่งในวันที่ 29 มี.ค. 2015 ต่อ พระเจ้าข้า

4. เราคงจะได้ยินบ่อยๆ ว่า "ถ้าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์จริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้?" ลูกได้แบ่งปันว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง การที่พระไม่ให้ตามที่เราขอในบางครั้ง นั่นแหละคือพระพรของพระเจ้า!

ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกมีปัญหาเรื่องหนึ่งที่เป็นปัญหาหนักมากในตอนนั้น ลูกสวดทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วยใจที่เร่าร้อน และเป็นทุกข์ยิ่ง สวดก็แล้ว ไปลูบเท้านักบุญเปโตรที่กรุงโรมก็แล้ว ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกก็แก้ปัญหาไปเท่าที่จะทำได้

กาลเวลาผ่านไป 7 ปี อยู่ดีๆ ตูม! พระเจ้าประทานสิ่งที่ลูกสวดทูลขอมาตลอด 7 ปีนั้น โดยลูกไม่ได้ตั้งตัว และอานิสงส์ของการได้รับพระพรช้าไป 7 ปีนั้น ทำให้พระพรของพระองค์ที่ลูกได้รับนั้น ส่งผลต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้ หากพระองค์ประทานพระพรให้ลูกตั้งแต่แรก ลูกแน่ใจว่า พระพรนั้นจะละลายไปกับอากาศไปเลย!

อีกเรื่องหนึ่งที่ลูกแบ่งปันเรื่องขอพระ ลูกมีญาติคนหนึ่งที่มีลูก 2 คน วัยเดียวกับลูก 2 คนโตของลูก ตอนเล็กๆ ลูกทั้งสองของญาติคนนี้ร้องไห้อยากดูดนมหวานก่อนนอน แม่ก็ใจดีตามใจลูก ผลก็คือ เด็กทั้งสองคนฟันผุตั้งแต่ชุดฟันน้ำนม!

ดังนั้น ลูกจึงสอนให้ลูกๆ ขอบคุณพระในสิ่งที่ไม่ได้ตามที่ทูลขอ และการสอนเช่นนี้ยังทำให้ลูกๆ มีภูมิคุ้มกันความผิดหวังในชีวิตได้ อีกอย่าง พระเจ้ายิ่งใหญ่เกินกว่าเราจะไปบังคับให้พระองค์ประทานพระพรให้ใครก็ได้

"จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า" 1 เธสะโลนิกา 5:18

"เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราจะเมตตาผู้นั้น" โรม 9:15

5. พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่ช่วยตนเองเท่านั้น

"ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้" มัทธิว 6:33

6. ความเชื่อของเราเกิดจากพระเจ้าทรงประทานให้ และผู้รับจะต้องดูแลบำรุงเลี้ยงให้เจริญเติบโตเข้มแข็งขึ้น ด้วยความร่วมมือกับพระเจ้า ด้วยการแสวงหาประสบการณ์จากพระเมตตา จากความรักของพระองค์ นั่นคือ การปฏิบัติตนตามจิตตารมณ์ของพระองค์

เราขอให้พระองค์เพิ่มพูนความเชื่อแก่เราได้ และความเชื่อนั้นยิ่งแบ่งปันยิ่งเพิ่มพูน

"ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้
เป็นความรู้สึกมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้น มีจริง" ฮีบรู 11:1

"ที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้น ขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด" มาระโก 9:24

"ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น" ลูกา 17:5

"ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล" ยากอบ 2:17

"การทดสอบความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความหนักแน่นมั่นคง" ยากอบ 1:3

7. อย่ามัวแต่คิดถึงเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นไปแล้วกับชีวิต เพราะคนเราย้อนอดีตไปเปลี่ยนชีวิตตัวเองไม่ได้
"ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า" ฟิลิปปี 3:13

8. ต้องพยายามให้อภัยแก่ผู้ที่ทำร้ายเรา หรือปฏิบัติตัวไม่ดีกับเรา และปล่อยให้การลงโทษเขาเหล่านั้นเป็นหน้าที่ของพระเจ้า

"ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน
เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

"อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา" โรม 12:9

"อย่าให้ความชั่วชนะท่าน แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี" โรม 12:21

9. ในยุคปัจจุบันที่วัตถุนิยม (Materialism) ปัจเจกนิยม (Individualism) และสัมพันธ์นิยม (Relativism) กำลังมาแรง และทำให้คนส่วนใหญ่ถูกกระแสดังกล่าวพัดพาไป พวกเราในฐานะลูกของพระ มีความเข้มแข็งทั้งด้านจิตใจและร่างกายในการต่อต้านกระแสเหล่านี้ในยามจำเป็นไหม? และในกิจการที่เป็นการทำในการศาสนา เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระหรือทำเพื่อหน้าตา เพื่อเป็นผลงาน และอาจกลัวว่า ผู้อื่นได้ผลงงานมากกว่าเราไหม? เป็นต้น

พระวาจาดังต่อไปนี้ เมื่อมาอ่านรวมกัน จะชัดเจนในความหมายที่พระตรัสกับเราในเรื่องเหล่านี้

“อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ และอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยี่ยม” โรม 12:2

“เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” มัทธิว 12:7

“จงระวังอย่าทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้น ท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์” มัทธิว 6:1

“ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน” มัทธิว 6:3-4

“ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 2 โครินธ์ 2:17

10. พระวาจาบทสุดท้ายที่ลูกแบ่งปันในวันนั้นคือ การใช้พระพรที่พระให้แก่เราในการรับใช้พระองค์ ค้นให้เจอ แล้วใช้ให้เต็มที่เพื่อถวายเกียรติแก่พระในชีวิตประจำวันของเรา แล้วเราจะค้นพบว่าจาก “พรแสวง” จะกลายเป็น “พรสวรรค์” ในที่สุด

“อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่าน” 1 ทิโมธี 4:14

ลูกจบการแบ่งปันในบ่ายวันนั้น โดยหวังว่าไม่เป็นการเอามะพร้าวห้าวไปขายสวน ลูกกลับบ้านด้วยความอิ่มใจและอิ่มท้อง (จากมะม่วงน้ำดอกไม้กล่องนั้น ☺)

และลูกเพิ่งพบว่า ลูกมีพระวรสารเล่มเล็กฉบับพกกระเป๋าในตู้หนังสือที่บ้านอีกเล่มหนึ่ง สรุปว่าลูกมีพระคัมภีร์ทั้งหมด 14 เล่มที่บ้าน พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 318

Pro Love

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวันที่ 2 มิถุนายน 1996 ลูกมีความร้อนรนที่จะรับใช้พระองค์ และเมื่อลูกค้นพบ “กระแสเรียก” ของลูกแล้ว พระองค์ก็ทรงใช้ลูกในรูปแบบและโอกาสที่ลูกไม่มีทางคาดคิดถึงเลย และพระองค์ก็ทรงสอนให้ลูกมีความรู้เพิ่มขึ้นๆ จากการที่ต้องเตรียมตัวไปแบ่งปันหรือบรรยายในแต่ละครั้ง ☺

ในกลางเดือนเมษายน 2015 ที่ผ่านมา ลูกได้รับอีเมล์จากพระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก เชิญให้ลูกไปพูดแบ่งปันให้กลุ่มเยาวชนในสังฆมณฑลของท่านฟังในวันที่ 7 พ.ค. 2015 ตอนแรกลูกไม่แน่ใจว่าจะไปได้หรือไม่ เพราะลูกจะเดินทางในวันที่ 8 พ.ค. เนื่องจากเที่ยวบินที่กลับกรุงเทพฯ ค่อนข้างดึกในคืนวันที่ 7 แต่ลูกไม่เคยปฏิเสธในการรับเชิญไปพูดแบ่งปันเลย ไม่ว่าจะที่ใดหรือให้ใครฟัง หรือในเวลาใด ดังนั้นลูกจึงรับปากด้วยความยินดี

ฝ่ายอภิบาลคริสตชนสังฆมณฑลนี้แผนกเยาวชนได้จัดให้มีการอบรบต่อเนื่อง โดยปีนี้มีหัวข้อการอบรมคือ “พลเมืองดีในวิถีคริสต์ 3 (Pro-Love)” ในขณะที่ปีที่แล้ว 2014 หัวข้อการอบรมคือ Pro - God วิทยากรเป็นพระสงฆ์ และในปีหน้าหัวข้อจะเป็น Pro – Life ผู้ที่จะเข้ารับการอบรมจะเป็นเยาวชนอายุระหว่าง 15-25 ปี ประมาณ 40คน ลูกต้องบินไปคืนวันที่ 6 พ.ค. เพราะกำหนดพูดแบ่งปันในตอนเช้าวันที่ 7 พ.ค. เวลา 9:00 – 12:00น. โดยมีช่วงหยุดพักครึ่งชั่วโมงตอน 10:15น. พอทราบถึงวัยของผู้ฟัง ลูกเริ่มกังวล มันไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลยที่จะพูดให้เยาวชนวัยนี้ฟังเป็นเวลา 3 ชม. ในหัวข้อที่มีบริบทเกี่ยวกับศาสนา!

ลูกเริ่มค้นคว้าและได้หนังสือ “คำสอนคาทอลิก สำหรับเยาวชน” หรือ YOUCAT (**You**th **Cat**echism) มา 4 เล่ม เป็นหนังสือที่พระคาร์ดินัลคริสตอฟ เชิร์นบอนร์น พระอัครสังฆราชแห่งกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย (ผู้ที่ลูกได้พบในการไปพูดแบ่งปันที่งานพระเมตตาโลก WACOM III ที่ประเทศโคลัมเบีย ในปีที่แล้ว 2014) ได้จัดพิมพ์เป็นภาษาเยอรมัน เมื่อเดือนมี.ค. 2010 ต่อมาได้มีการแปลและจัดพิมพ์เป็นภาษาต่างๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษ พิมพ์ที่แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา และเมืองบังกาลอร์ ประเทศอินเดีย เดือนมี.ค. 2011 ใช้สำหรับการชุมนุมเยาวชนโลก ระหว่างวันที่ 10-23 ส.ค. 2011 ณ กรุงมาดริด ประเทศสเปน คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม ประเทศไทย และคณะภคิณีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร ได้ร่วมกันแปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์ โดยได้พิมพ์เล่มแรกจากทั้งหมด 4 ภาค เพื่อให้ทันโอกาสเปิดปีแห่งความเชื่อ ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ประกาศให้เริ่มตั้งแต่วันที่ 11 ต.ค. 2012 ในโอกาสครบ 50 ปี การเปิดประชุมสภาสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2

ลูกเป็นคนที่อ่านพระคัมภีร์แล้วตื่นเต้น เมื่อตอนที่ลูกได้หนังสือชุดนี้มา ลูกคิดว่าลูกคงจะตื่นเต้นในการอ่านเช่นกัน

แต่ ... ในบ่ายวันนั้น ลูกอ่านเล่มแรกจนเกือบถึงหน้าสุดท้าย รู้สึกหนังตาหนักมาก ท่ามกลางแอร์เย็นฉ่ำ ลูกวางหนังสือลงบนโต๊ะ และหลับตา ... เมื่อลูกลืมตาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เวลาได้ล่วงเลยไปครึ่งชม.กว่า!

เย็นนั้น ลูกเริ่ม Panic ลูกไม่เคยกังวลใจในการไปพูดแบ่งปันที่ใดเท่ากับครั้งนี้เลย

แล้วลูกก็หันมาหาพึ่งพระองค์เช่นทุกครั้ง โดยการสวดทูลขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกในการไปพูดแบ่งปันครั้งนี้เทอญ

วันรุ่งขึ้น พระสงฆ์ที่ลูกเคารพรัก โทรศัพท์มาให้คำแนะนำว่าไม่ต้องกังวล และไม่ต้องไปพูดเรื่องวิชาการมากไป แต่ให้นำประสบการณ์ส่วนตัวของลูกในด้านความรักกับพระเจ้าซึ่งมีเยอะแยะ ไปพูดให้น้องๆ ฟัง ก็ใช้ได้แล้ว

แค่นั้น ลูกทราบทันทีว่า พระองค์ทรงแนะนำลูกผ่านพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักแล้ว

มีเยาวชนประมาณ 40 คน บวกน้องเณรอีก 10 กว่าคน ตลอดจนพระสงฆ์หลายองค์และซิสเตอร์จากเขตต่างๆ เต็มห้องประชุมพอดี ลูกใช้วิธีให้น้องๆ มีส่วนร่วมในการอบรมครั้งนี้ โดยการให้ขึ้นมาหน้าห้องตอบคำถาม และเริ่มต้นด้วยการถามว่า สรรพนามที่ผู้บรรยายควรจะเรียกตัวเอง ควรจะเป็นอะไร? ทุกคนสรุปให้เรียกว่า “แม่” ☺

ในครึ่งแรกลูกพูดถึงความรักที่พระเจ้ามีต่อมนุษย์

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก” ยอห์น 3:16

“จงดูเถิดว่า ความรักที่พระบิดาประทานให้เรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด” 1 ยอห์น 3:1

และมนุษย์ควรจะรักพระเจ้าอย่างไร

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก” มัทธิว 22:37-38

แล้วลูกก็ให้น้องๆ 5 คนขึ้นมาแบ่งปันว่า ในความคิดของพวกเขา พระเจ้าคือใคร (ลูกได้ขอให้พระสงฆ์ผู้จัดงานเตรียมของขวัญไว้สำหรับทุกคนที่ขึ้นมาพูดแบ่งปันล่วงหน้า) จบลงด้วยการอ่านบทความที่เขียนโดยเด็ก 8 ขวบคนหนึ่งที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เขียนอธิบายถึงพระเจ้าด้วยคำพูดที่ไร้เดียงสา แต่น่าประทับใจยิ่ง

ช่วงบ่าย ลูกพูดถึงความรักระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และแน่นอน ความรักที่สำคัญที่สุดนี้คือ ความรักในครอบครัว เริ่มจากชายหญิงที่รักกันจนต่อมาแต่งงานและมีครอบครัวตามมา ... แล้วลูกก็เล่าประสบการณ์ชีวิตตนเองให้ฟัง พร้อมชี้ให้เห็นว่า ความเชื่อความศรัทธาตลอดจนความรักของลูกที่มีต่อพระเจ้าที่ลูกค้นพบนั้น ได้สมานแผลในชีวิตร้าวของลูกอย่างไร ลูกจบการแบ่งปันโดยทราบทีหลังว่า น้องๆ ได้พูดว่า ลูกพูด “โดนใจ” พวกเขามาก และในเวลาเดียวกัน ลูกก็รู้สึก “สุขใจ” มาก เพราะนอกจากนี่เป็นครั้งแรกที่ลูกพูดแบ่งปันให้เยาวชนฟังแล้ว สังฆมณฑลนี้เป็นสังฆมณฑลเดียวที่ลูกยังไม่เคยได้ไปพูดแบ่งปันเลย ☺

ลูกพร้อมที่จะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดิน เพื่อไปเป็นพยานตัวเล็กๆ ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 319

19 ปี แห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2015 ที่ผ่านมา เป็นวันครบ 19 ปีเต็มแห่งการรับศีลล้างบาปของลูก ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ และด้วยความรัก ความเชื่อ ความศรัทธา และความกตัญญูอย่างสูงสุดในการทรงรับลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง

แน่นอน ลูกต้องมองย้อนหลัง 19 ปีแห่งพระพร ลูกได้เรียนรู้อะไร ค้นพบอะไร และที่สำคัญที่สุด ได้ปฏิบัติตนเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่เหมาะสมกับพระเมตตาและความรักที่พระองค์ได้ประทานให้แก่มนุษย์ทุกคนหรือไม่?

ถ้าจะสรุปให้สั้นที่สุด สิ่งที่ลูกได้ค้นพบจากประสบการณ์ 19 ปีที่ผ่านมาที่มีค่าที่สุดคือ ประโยคนี้ของพระอัครสังฆราชเหงียน งวน ถ่วน แห่งประเทศเวียดนาม หลังจากท่านถูกขังเดี่ยวในห้องไร้หน้าต่างเป็นเวลาถึง 14 ปีว่า “**ให้เลือกเอาพระเป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกเอางานของพระองค์**” ลูกค้นพบสัจจธรรมข้อเดียวกัน หลังจากสามารถก้าวข้ามเศษไม้ ขอนไม้ ขวากหนาม และกองเพลิง และในที่สุด ระเบิดปรมาณูที่ถูกโยนเข้ามาในเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) ไปได้

การค้นพบสัจจธรรมข้อนี้ ทำให้ใจของลูกเป็นอิสระ สามารถดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูกโดยไม่มีพันธนาการใดๆ เป็นเครื่องฉุดรั้งได้ ☺ ☺ ☺

“การที่ความเชื่อของท่านถูกทดสอบก่อให้เกิดความพากเพียร” ยากอบ 1:3

นอกจากนี้ จากการศึกษาชีวิตของบรรดาอัครสาวก นักบุญ และผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ทำให้ลูกเริ่มเข้าใจสัจจธรรมอีกข้อหนึ่ง ลูกเคยคิดเสมอว่ามนุษย์เราไม่ว่านับถือศาสนาใด ยามสวดมนต์หรือสวดอธิษฐานภาวนาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือก็ย่อมจะสวดขอให้ตนเองมีชีวิตที่สุขสบาย ประสบความสำเร็จ ฯลฯ แต่ดูชีวิตของผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายแล้ว โอ้โฮ! ผ่านความยากลำบากในชีวิตจนถึงวิธีที่หลายๆ ท่านตายซิ (โดยเฉพาะบรรดาอัครสาวก) โอ! ความสุขสบายบนโลกนี้ไม่สามารถนำเราให้ชิดสนิทกับพระเจ้าได้เลย ตรงกันข้าม ความทุกข์ยากลำบาก อุปสรรคต่างๆ บนโลกมนุษย์นี่แหละที่ทำให้เราค้นพบพระเจ้า และดำรงชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้

ลูกค้นพบเกี่ยวกับตัวเองอีก ด้วยความแปลกใจว่าทุกวันนี้ ลูกมีความสุขในการอ่านพระคัมภีร์ ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องราวทางศาสนามากกว่าการไปงานเลี้ยง ฟังเพลง สังสรรค์ ลูกเองก็แปลกใจว่าลูกเกิดความเบื่อหน่ายในสิ่งหลัง ขณะที่ลูกสามารถอ่านพระคัมภีร์ด้วยความตื่นเต้น (ทุกครั้งที่อ่าน) ตลอดจนหนังสืออื่นใดที่เกี่ยวกับเรื่องราวของศาสนาอย่างไม่

เบื่อหน่ายจนดึกดื่น ลูกพูดเล่นๆ กับลูกๆ ว่า ถ้าหม่ำมี้เป็นคริสเตียน สักวันหม่ำมี้คงผันตัวเองไปเป็นศิษยาภิบาลแน่ แต่นี่หม่ำมี้เป็นคาทอลิก ไม่ทราบจะผันตัวเองไปเป็นอะไร เพราะวัยนี้แล้ว คงไม่มีใครรับเข้าอารามเป็นแน่! ☺

พูดถึงเรื่องคาทอลิกและคริสเตียน วันก่อนมีพระสงฆ์องค์หนึ่งจากสังฆมณฑลที่ลูกไปพูดแบ่งปันเมื่อ 2 เดือนก่อน ส่งหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ลูกอ่านเป็นภาษาอังกฤษ ลูกอ่านแล้วตื่นเต้นเช่นเดียวกับการอ่านพระคัมภีร์ วางไม่ลง ลูกอ่าน 182 หน้าจบภายใน 1 คืน และอีกครึ่งวัน ลูกกำลังเปรียบตัวเองว่าขณะนี้ในวัย 19 ปี ของการเป็นคริสตชน ลูกรู้สึกว่าความรู้ของตัวเองในด้านเทววิทยาก็ดี ด้านพระคัมภีร์ที่ลูกศึกษาเองก็ดี อยู่ในระดับป.2 แล้ว ☺ แต่พออ่านหนังสือเล่มนี้จบ ลูกปิดหนังสือ บอกกับตัวเองว่า “ฉันเพิ่งจบ กศน.แล้ว!” แต่กศน.ชั้นไหน ลูกเองก็ไม่ทราบ! ☺ ☺ ☺

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นถึงศาสตราจารย์ (Professor) มีปริญญาระดับด็อกเตอร์หรือปริญญาเอกทั้งทางเทววิทยาและพระคัมภีร์ “พระคำ” ในพระคัมภีร์ทุกประโยค มีความหมายสำหรับเขา เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร Presbyterian แห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา คุณปู่ บิดา และพี่ชายของภรรยาต่างก็เป็นศิษยาภิบาล บิดาของภรรยาก็มีความรู้และปริญญาด้านเทววิทยาและพระคัมภีร์ระดับปริญญาเอกเช่นเดียวกัน พูดง่ายๆ ทั้งผู้เขียนหนังสือเล่มนี้และครอบครัวของภรรยาต่างเป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อ ความศรัทธาในพระเจ้าตามแบบฉบับของ Martin Luther และ John Calvin อย่างลึกซึ้ง แต่ในขณะที่เขาศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ เขาเกิดมีคำถามที่ทำให้เขาต้องทำการค้นคว้ามากขึ้น ต่อมามีลูกศิษย์คนหนึ่งมีคำถามหนึ่งมาถามเขา จากจุดนั้นเป็นต้นมา เขายิ่งศึกษาค้นคว้าในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นคาทอลิก และการเป็นคริสเตียนมากขึ้น และในที่สุด เขาได้ตัดสินใจ convert ตัวเองมาเป็นคาทอลิก ซึ่งกลายเป็นปัญหาครอบครัวที่ซีเรียสมากสำหรับเขา

ลูกเองอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความตื่นเต้น เพราะผู้เขียนนำพระวาจาของพระเจ้ามาอ้างอิงทุกหัวข้อ ตั้งแต่เรื่อง Sola Fide (ความเชื่อเท่านั้น) และ Sola Scriptura (พระคำเท่านั้น) ของความเชื่อทางคริสเตียน ตลอดจนหัวข้อเกี่ยวกับความเชื่อทางคาทอลิกตั้งแต่เรื่องของศีลมหาสนิท พระแม่มารีอา การสวดสายประคำ พระสันตะปาปา ฯลฯ รวม 20 กว่าหัวข้อ ทุกหัวข้อมีพระวาจามาอธิบายชัดเจน Amazing จริงๆ !

ลูกจะขอนำบทเขียนของศาสตราจารย์ (Professor) ท่านนี้มาเขียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ในบทสวดของลูกบทหน้า ทั้งนี้สำหรับลูกแล้ว พวกเราคริสเตียนและคาทอลิกต่างก็เป็นพี่น้องที่นับว่าใกล้กันที่สุดในด้านศาสนาแล้ว เพราะเรามีพระเจ้าองค์เดียวกัน และหากมีศาสนาจารย์หรือศิษยาภิบาลท่านใดที่มีความเห็นพ้องกันหรือต่างกัน ก็น่าจะเป็นโอกาสที่ดีที่เราอจจะมาพบกันเพื่อ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” เพื่อเทิดพระเกียรติพระเจ้าร่วมกัน

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกในการนี้เทอญ

“ดังนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสตเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสิ่งสร้างใหม่ สภาพเก่าผ่านพ้นไป สภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว” 2 โครินธ์ 5:17

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 320

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกครั้งที่ลูกจะเขียน “บทสวดของฉัน” ลูกจะสวดทูลขอการทรงนำจากพระองค์และพระจิตเจ้า เพื่อให้สิ่งที่ลูกจะเขียนนั้นเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่มีครั้งใดที่ลูกจะสวดอธิษฐานมากเท่ากับการจะเขียน 2-3 บทนี้ เพราะแม้ลูกรู้สึกได้รับแรงบันดาลใจให้เขียนตอนที่อ่านหนังสือของศาสตราจารย์ท่านนั้นเสร็จ แต่ลูกไม่แน่ใจว่าจะเขียนตรงไปตรงมาดีไหมหนอ? ลูกจึงสวดภาวนาเพิ่มเติมอีก แล้วอยู่ๆ เพื่อนคาทอลิกคนหนึ่งที่เคยทำงานร่วมกันกับลูกในองค์กรที่ช่วยบรรเทาใจผู้มีความทุกข์ก็โทรมาคุยแบ่งปันให้ลูกฟังถึงประสบการณ์ของเธอซึ่งตรงกับสิ่งที่ลูกไม่แน่ใจว่าจะเขียนดีหรือไม่ เพื่อนผู้นี้แทบไม่เคยคุยกับลูกทางโทรศัพท์เลย ลูกทราบทันทีว่าลูกได้รับไฟเขียวจากพระองค์แล้ว ☺

ใน “บทสวดของฉัน” บทที่แล้ว ลูกเขียนถึงศาสตราจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นทั้งศิษยาภิบาลและศาสนาจารย์สอนศาสนาทางคริสเตียนที่ได้ Convert มาเป็นคาทอลิกหลังจากได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง ลูกจะขอนำบทพระวาจาต่างๆ ที่ท่านผู้นี้ได้ยกมาอ้างอิงประกอบในการตัดสินใจของท่าน แต่ก่อนอื่น ลูกขอเขียนถึงความรู้สึกของท่านหลังจากการ Convert แล้ว ซึ่งตรงกับความรู้สึกของลูกและของเพื่อนที่เพิ่งโทรมาหาลูก เพราะทั้งเพื่อนคนนี้และลูกต่างมีประสบการณ์การอยู่กับพี่น้องคริสเตียนก่อนมาเป็นคาทอลิกทั้งคู่

“หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ Convert มาเป็นคาทอลิกแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเหงามาก ไม่เห็นพี่น้องใหม่ทางคาทอลิกจะยินดียินร้ายหรือต้อนรับข้าพเจ้าเข้าไปเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขาเลย พวกเขาไม่ทราบกระมังว่า กว่าข้าพเจ้าจะมาเป็นคาทอลิกได้ ข้าพเจ้าต้องผ่านอะไรมาบ้าง”

โอ! Professor คะ คงไม่มีใครเข้าใจท่านเท่าฉันเป็นแน่ และท่านคงจะเข้าใจหากฉันจะใช้ศัพท์คำว่า “ลูกแกะกำพร้า”! ภรรยาท่านเขียนเสริมว่า ทันทีที่พิธีมิสซาเสร็จสิ้นลง ดูเหมือนทุกคนจะรีบออกจากวัดให้เร็วที่สุด ไม่มีใครสนใจใคร เธอคิดถึงบรรยากาศของมิตรภาพ ภราดรภาพ และความรักของสมาชิกในโบสถ์เดิมของเขาทั้งสองที่มาร่วมรับประทานอาหารเที่ยงกัน หลังพิธีนมัสการเสร็จสิ้นเป็นอย่างมาก

ตอนนี้ลูกเข้าใจแล้วว่า นี่คือวัฒนธรรม (องค์กร) ของพวกเราชาวคาทอลิกทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะของประเทศใดประเทศหนึ่ง

พระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักที่ลูกนำหนังสือเล่มนี้ไปแบ่งปันให้ฟังพูดว่า “สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า” ลูกเห็นด้วย 100% แต่หากคริสตชนนำความรักของพระเจ้ามาแบ่งปันมอบให้ซึ่งกันและกันตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอน ก็จะทำให้ความเป็นคริสตชนของเราสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเพิ่มความกระชุ่มกระชวยแก่พี่น้องคริสตชนด้วยกัน โดยเฉพาะ “ลูกแกะใหม่”

พูดถึง “ความสัมพันธ์” กับพระเจ้า จากการสังเกตการณ์ของลูกใน 19 ปีที่ผ่านมา ลูกขอสรุปกับตัวเองว่า การเป็นคาทอลิกนั้นเป็นได้ 4 ประเภท คือ

1. เป็นแต่ชื่อ เพราะเกิดมาพ่อแม่ก็ให้เป็นแล้ว แต่ไม่ไปวัด ฟังมิสซา และไม่ทราบและไม่สนใจว่าพระเจ้าอยู่ไหน

2. ไปวัดบ้างหรืออาจจะประจำ แต่พระเจ้าจะศักดิ์สิทธิ์ก็ต่อเมื่อสวดขอแล้วได้

3. ชอบใส่เสื้อที่ปักคำว่า “คาทอลิก” ตัวโตๆ ทั้งหน้าและหลัง เวลาทำอะไร ทุกคนเห็นหมด แต่ยามถอดเสื้อออก คำว่า “คาทอลิก” ก็ติดอยู่กับเสื้อที่ถูกถอดออกนั้น คาทอลิกประเภทนี้เป็นคน ***“นับถือศาสนาแต่เพียงเปลือกนอก” 2 ทิโทธี 3:5***

4. เป็นผู้ที่แสวงหาพระเจ้าด้วยหัวใจและจิตวิญญาณ การเป็นคาทอลิกเช่นนี้ ***“ก็เปรียบเสมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน” มัทธิว 7:25***

เราจะเป็นคาทอลิกประเภทใด เป็นสิทธิและการเลือกของเราแต่เพียงผู้เดียว เพราะพระเจ้าประทานเสรีภาพในการดำรงชีวิตแก่มนุษย์ทุกคนอยู่แล้ว

Professor ท่านนั้นเขียนว่า สำหรับพี่น้องคริสเตียนแล้ว **พระคัมภีร์คือเสาหลักและรากฐานของความจริง**และแบ่งเสาหลักของความเชื่อไว้ 2 ประการคือ

1. Sola Fide ความเชื่อเท่านั้นที่ก่อให้เกิดความชอบธรรม ทั้งนี้โดยมีพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์ประกอบชัดเจนดังนี้

“คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้
ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” โรม 3:28

“ด้วยว่าซึ่งเราทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมิใช่โดยตัวเราทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” เอเฟซัส 2:8

ศาสตราจารย์ท่านนี้เขียนต่อว่า แต่ในหลักความเชื่อของคาทอลิกนั้น ความเชื่อเท่านั้นไม่เพียงพอ ต้องมี “การปฏิบัติ” และ “ความประพฤติด้วย” ท่านจึงได้ศึกษาต่อและพบว่าในจดหมายของนักบุญเปาโลไม่มีฉบับใดเลยที่เขียนว่า “ความชอบธรรมเกิดขึ้นได้โดยความเชื่อเท่านั้น” นอกจากนั้นยังมีพระวจนะในบทต่อไปนี้ที่ทำให้ท่านต้องค้นคว้าให้ลึกมากขึ้น

“ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติและมิใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว”
ยากอบ 2:24 และ

“แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ และเข้าใจความลึกล้ำทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งที่สุด พอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย” 1 โครินธ์ 13:2

นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ศาสตราจารย์ท่านนี้เริ่มศึกษาหาว่า จริงๆ แล้ว อะไรเป็นอะไรกันแน่ ในบทสวดของลูกฉบับหน้า จะเขียนถึงเสาหลักข้อที่ 2 ของความเชื่อของพี่น้องคริสเตียน “Sola Scriptura” (พระวจนะเท่านั้น) ที่มีนักศึกษาคนหนึ่งไปถามท่านว่า “Professor ครับ ในพระคัมภีร์บทไหนที่เขียนถึง Sola Scriptura ครับ” เขาตอบไปโดยไม่ได้คิดว่า “ถามอะไรโง่ๆ เช่นนั้น” นักศึกษาผู้นั้นจึงตอบอาจารย์ของเขาไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ก็ตอบผมแบบโง่ๆ ก็ได้ครับ”

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

ขอพระองค์ได้รับการถวายเกียรติจากการเขียนบทสวด 2-3 บทนี้ของลูกเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 321

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนต่อจากบทสวดของลูกบทที่แล้วที่ศาสตราจารย์ท่านนั้นถูกลูกศิษย์ถามว่า ตามความเชื่อของพี่น้องคริสเตียนที่ว่าเสาหลักข้อที่ 2 คือ “Sola Scriptura” นั้น อยู่บทใดในพระคัมภีร์ ปรากฏว่าหาอย่างไรก็ไม่เจอยังไงดีล่ะ เขาเริ่มเขวและเป็นจุดเริ่มต้นของศิษยาภิบาลท่านนี้ในการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์มากกว่าเดิมอีก และทำให้เขาพบพระวจนะที่สนับสนุนหลักความเชื่อทางศาสนาคาทอลิกที่ต่างกับคริสเตียนอย่างชัดเจน ดังต่อไปนี้

การรับศีลมหาสนิท

ชาวคาทอลิกมีความเชื่อว่า ศีลมหาสนิทนั้นคือ พระกายของพระเยซูเจ้า ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ พระสงฆ์จะชูศีลขึ้น พร้อมกับพูดว่า “นี่คือกายของเรา ...” และพร้อมกับการยกถ้วยเหล้าองุ่นจะพูดว่า “นี่คือโลหิตของเรา ...” ในขณะที่พี่น้องคริสเตียนไม่มีการรับศีลทุกวันอาทิตย์ เพราะไม่มีความเชื่อเช่นเดียวกับคาทอลิกว่าศีลมหาสนิทคือพระกายของพระเยซูเจ้า

แต่... ในพระคัมภีร์บทต่อไปนี้เขียนไว้ชัดเจน

“เราเป็นปังทรงชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ ใครที่กินปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป และปังที่เราจะให้นี้คือ เนื้อของเราเพื่อให้โลกมีชีวิต” ยอห์น 6:51

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อของบุตรแห่งมนุษย์ และไม่ดื่มโลหิตของเขา ท่านจะไม่มีชีวิตในตนเอง ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร เราจะทำให้เขากลับคืนชีพในวันสุดท้าย เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราเป็นเครื่องดื่มแท้ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา ก็ดำรงอยู่ในเราและเราก็ดำรงอยู่ในเขา พระบิดาผู้ทรงชีวิตทรงส่งเรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดาฉันใด ผู้ที่กินเนื้อของเราจะมีชีวิต เพราะเราฉันนั้น นี่คือปังที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนปังที่บรรดาบรรพบุรุษได้กินแล้วยังตาย ผู้ที่กินปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” ยอห์น 6:53-58

มันชัดเจนมากในพระวาจาบทนี้ และจากการที่เขาได้ไปสังเกตการณ์ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ ศาสนาจารย์ท่านนี้ได้สรุปกับตัวเองว่า ในทุกพิธีมิสซา เขาได้เห็นการรื้อฟื้นพันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ เขาเขียนต่อว่า เขามั่นใจว่า

พระเยซูเจ้าทรงต้องการให้มนุษย์รับพระองค์ด้วยความเชื่ออย่างเต็มๆ เริ่มจากบนลิ้น ลงไปตามลำคอ และเข้าสู่ร่างกายทั้งร่างและจิตวิญญาณ และนี่คือการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างเต็มรูปแบบ

เขารู้สึกว่าการได้รับศีลมหาสนิทนั้น เป็นประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าที่ทรงพลังมาก และแม้เขาจะเป็นนักเขียน เขาไม่สามารถที่จะอธิบายได้ว่า เขาได้ตกหลุมรักกับพระเจ้าในศีลมหาสนิทนั้นขนาดไหน!

เรื่องพระแม่มารีย์

เป็นที่ทราบกันว่า พี่น้องคริสเตียนไม่ให้ความสำคัญแก่แม่พระทั้งในด้านความเชื่อและการปฏิบัติ แต่ในทางคาทอลิก พวกเราให้เกียรติแก่แม่พระในฐานะเป็นแม่ของพระเยซู ซึ่งเป็นพระเจ้า แต่ไม่ใช่ในฐานะเป็นพระเจ้าด้วย

ก่อนที่ลูกจะเขียนถึงสิ่งที่ศาสนาจารย์ท่านนี้เขียนเกี่ยวกับแม่พระจากบทในพระคัมภีร์ ลูกขออนุญาตเขียนเกี่ยวกับแม่พระในฐานะคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ใช้สามัญสำนึกในการคิดโดยไม่ต้องมีความรู้ด้านเทววิทยาหรือพระคัมภีร์มาประกอบเลย

ไม่ว่าใครในโลกนี้ จะประเทศไหนหรือวัฒนธรรมแบบใด เราย่อมให้เกียรติแก่แม่ของเพื่อน แม้ว่าเราอาจจะคิดว่าแม่ของเราเองเป็นคุณแม่ที่ประเสริฐที่สุดในโลก แต่ยามเราไปหาเพื่อนที่บ้าน หรือพบคุณแม่เพื่อนข้างนอกบ้าน ในฐานะคนไทย เราก็ยกมือไหว้แม่ของเพื่อนมิใช่หรือ? หากเราไม่ให้เกียรติแม่ของเพื่อนเรา เพื่อนจะรู้สึกอย่างไรไหม? และหากเป็นแม่ของบุคคลสำคัญของประเทศ เป็นต้นว่า นายกรัฐมนตรี พวกเราก็ให้เกียรติท่าน ไม่ใช่ในฐานะผู้บริหารประเทศ แต่ในฐานะเป็นแม่ของบุคคลสำคัญคือนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บริหารประเทศ แล้วนี่แม่พระเป็นสตรีที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นแม่ของพระองค์ ในภาคการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เป็นพระเยซู หากมนุษย์ไม่ให้เกียรติแก่แม่ที่พระเจ้าทรงเลือก พระองค์จะรู้สึกเช่นไรหนอ? นี่คือความคิดของลูกตามภาษามนุษย์แบบง่ายๆ ไม่ต้องลึกซึ้งในการตีความหรืออ้างเทววิทยาข้อใดเลย

ทีนี้มาดูสิว่า ศาสตราจารย์ท่านนี้ซึ่งแต่เดิมก็ไม่ได้นับถือแม่พระตามความเชื่อของพี่น้องคริสเตียนทั่วไป ได้ค้นพบอะไรในพระคัมภีร์เกียวกับเรื่องแม่พระบ้าง

ก่อนอื่นใด ในบัญญัติสิบประการข้อที่ 4

ข้อ 4 จงนับถือบิดามารดา

พระเยซูมิได้แค่ถวายเกียรติแด่พระบิดาเจ้าเท่านั้น แต่ทรงให้เกียรติแก่มารดาของพระองค์ด้วย ดังนั้นในการเคารพและถวายเกียรติแก่พระเยซู มนุษย์จึงควรถวายเกียรติแด่ผู้ที่พระองค์ให้เกียรติด้วย และในพระคัมภีร์บทต่อไปนี้ พระนางมารีย์ก็ได้ยืนยันถึงความจริงข้อนี้ โดยได้ตรัสว่า

"ตั้งแต่นี้ไป ชนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข
พระผู้ทรงสรรพานุภาพทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า" ลูกา 1:48-49

ในความคิดของพี่น้องคริสเตียนที่ว่า "แม่พระไม่ใช่เป็นผู้สร้างพระเจ้า" คำอธิบายก็คือ แน่นอนอยู่แล้ว แต่ในแผนการไถ่กู้มนุษยชาติของพระเจ้า พระบุตรจำเป็นต้องลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลกของมนุษย์ และแม่พระเป็นสตรีที่พระเจ้าทรงเลือก เพื่อให้แผนการไถ่กู้มนุษย์เป็นไปได้โดยสมบูรณ์ *เพราะพระเยซูมิได้ทรงบังเกิดจากก้อนหิน* (ประโยคนี้ลูกพูดเองพระเจ้าข้า ☺) ดังนั้น พระนางจึงเป็นแม่ของพระเจ้าบนโลกของเราที่สมควรได้รับการเคารพรักจากทุกคนที่เคารพและเชื่อในองค์พระเยซู ง่ายและชัดเจนในหลักคิด

ในอีกมุมมองหนึ่ง หากเปรียบเทียบพระเจ้าเป็นจิตรกรเอก แม่พระจะเป็น Masterpiece ของพระองค์เลยทีเดียว หากเราชื่นชมผลงานของจิตรกรท่านใด จิตรกรท่านนั้นจะเคืองไหมว่าทำไมไม่มองแค่เขา มองแต่ผลงานของเขา? แม่พระ

เป็นผลงานและแผนการของพระเจ้าตั้งแต่ก่อนท่านเกิดจนถึงวันที่ท่านจากโลกนี้ไปประทับบนสวรรค์

และบนไม้กางเขน ก่อนจะสิ้นพระชนม์ พระเยซูตรัสสั่งว่า ***"นี่คือแม่ของท่าน นับตั้งแต่นั้น ศิษย์ผู้นั้นก็รับพระนางเป็นมารดาของตน" ยอห์น 19:27*** ประโยคหลังนี้ หมายความว่า สาวกของพระองค์รับแม่พระไปเป็นแม่ของเขา แล้วพวกเราที่มีความเชื่อในองค์พระเยซูล่ะ จะมิทำตัวเช่นเดียวกับสาวกคนหนึ่งของพระองค์หรือ?

ในบทสวดของลูกบทนี้ ลูกตั้งใจจะเขียนหลายหัวข้อ แต่เพียง 2 หัวข้อก็หมดเนื้อที่เขียนแล้ว ลูกขอยกไปเขียนในบทต่อไป พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 322

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนต่อจากบทก่อนในประเด็นที่ศาสตราจารย์ท่านนั้นค้นพบในด้านความเชื่อทางคาทอลิกจากในพระคัมภีร์

<u>เรื่องพระสันตะปาปา</u>

"ซีโมน บุตรของยอห์น ท่านเป็นสุขเพราะไม่ใช่มนุษย์ที่เปิดเผยให้ท่านรู้ แต่พระบิดาเจ้าของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผย เราบอกท่านว่า ท่านคือศิลา และบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูนรกจะไม่มีวันชนะพระศาสนจักรได้ เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนแผ่นดินนี้ จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย" มัทธิว 16:17-19

พระวาจาของพระเจ้าข้างบนนี้ บ่งชัดว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้นักบุญเปโตรเป็นผู้ดูแลพระศาสนจักรของพระองค์บนโลกนี้ ซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ว่านักบุญเปโตรเป็น "นายกรัฐมนตรี" คนแรกของ "พระศาสนจักรบนโลกของเรา" และกุญแจที่พระองค์ทรงมอบให้แก่นักบุญเปโตรนั้นคือสัญลักษณ์ของอำนาจแห่งการบริหารนี้ที่ให้มอบต่อๆ กันมายังผู้ที่สืบทอดตำแหน่งต่อจากท่าน ซึ่งก็คือ พระสันตะปาปา และในเมื่อทรงประทานพระพรและมอบอำนาจแก่ผู้ดูแลพระศาสนจักรของพระองค์คนแรกได้ ก็ย่อมต้องประทานพระพรแก่ผู้สืบทอดต่ออย่างแน่นอน

ดังนั้น พวกเราชาวคาทอลิกจึงเชื่อว่า ตำแหน่งของพระสันตะปาปาคือผู้ที่สืบทอดจากนักบุญเปโตรที่ได้รับการเลือกจากพระเจ้าในการดูแลพระศาสนจักรของพระองค์บนโลกนี้

ลองคิดดูสิ ประเทศที่ไม่มีผู้บริหารสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ ประธานาธิบดี หรือนายกรัฐมนตรีก็แล้วแต่ จะวุ่นวายโกลาหลขนาดไหน (ลูกคิดเองพระเจ้าข้า ☺)

<u>รูปปั้นและภาพของพระเยซู พระแม่มารีอา และนักบุญทั้งหลาย</u>

ในทางคาทอลิก เราจะมีภาพต่างๆ รวมทั้งรูปปั้นของพระเยซู พระแม่มารีอา และนักบุญทั้งหลาย และมีรูปขององค์พระเยซูบนไม้กางเขน ในขณะที่ในทางคริสเตียนจะมีแต่ไม้กางเขนเปล่าๆ โดยไม่มีพระเยซูและไม่มีรูปปั้นหรือภาพขององค์ใดเลย

คำอธิบายในทางคาทอลิกก็คือ รูปปั้นก็ดี ภาพต่างๆ เหล่านี้ก็ดี มิได้มีไว้ให้คริสตชนคาทอลิกไปกราบไหว้บูชารูปปั้นหรือภาพเหล่านั้น แต่เป็นสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่เตือนให้เราระลึกถึงแต่ละองค์ต่างหาก

ถามว่า หากเรามองดูภาพที่เราถ่ายกับคนที่เรารัก เวลาเราดูภาพเหล่านั้น กระดาษที่ใช้พิมพ์ภาพหรือคนในภาพมีความหมายสำหรับเรา? และพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักเคยเขียนเกี่ยวกับธนบัตรว่า ธนบัตรแต่ละใบคือกระดาษ แต่เมื่อประเทศนั้นๆพิมพ์เป็นธนบัตร พร้อมทั้งกำหนดค่าลงไปบนธนบัตรนั้น กระดาษใบเดิมก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของมูลค่าที่พิมพ์อยู่บนนั้น

ดังนั้น หากผู้ใดที่ไปเคารพรูปปั้นหรือภาพพิมพ์ ภาพวาด ผู้นั้นก็ไม่เข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์ที่พระศาสนจักรให้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติมา

ในพระคัมภีร์เอง พระเจ้าก็ยังอนุญาตให้มีสัญลักษณ์ในด้านความเชื่อได้ ตอนชาวอิสราเอลบ่นว่าพระเจ้าและโมเสสว่าทำไมท่านจึงพาพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ให้ไปตายในถิ่นทุรกันดาร พระยาห์เวห์ทรงพิโรธจึงส่งงูพิษมากัดประชาชน ทำให้ชาวอิสราเอลตายเป็นจำนวนมาก คนทั้งปวงจึงไปหาโมเสสและสำนึกในความผิดและขอให้โมเสสทูลขอพระยาห์เวห์ให้ทรงขจัดงูพิษ โมเสสจึงอ้อนวอนพระเจ้าเพื่อประชากร แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ***"จงทำงูโลหะติดไว้บนเสา ผู้ที่ถูกงูกัดและมองดูงูโลหะนั้นจะรอดชีวิต"*** *โมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ขึ้นติดไว้ที่เสา ผู้ที่ถูกงูกัดและมองดูงูทองสัมฤทธิ์นั้นก็รอดชีวิต" กดว. 21:8-9*

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า แม้หากจะยึดถือพระคัมภีร์เป็นหลัก การมีสัญลักษณ์ในด้านความเชื่อก็ยังเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มีได้

<u>การสวดสายประคำ</u>

การสื่อของพี่น้องคริสเตียนกับพระเจ้านั้น เรียกว่าการสวดอธิษฐาน คำอธิษฐานจะออกมาจากใจแต่ละคนไปยังพระเจ้า ตามแต่ละคนจะอธิษฐานเช่นไร ในขณะที่ชาวคาทอลิกจะมีการสวดภาวนาที่เป็นแบบแผน มีบทสวดที่มีคำสวดภาวนาตายตัวเป็นบทๆ เป็นต้นว่า บทข้าแต่พระบิดา บทวันทามารีย์ ฯลฯ และที่เป็นสัญลักษณ์ของการสวดภาวนาแบบคาทอลิกคือ การสวดสายประคำ

เนื่องจากลูกไปแสวงหาพระเจ้าจากทางคริสตจักร ดังนั้นลูกจึงชินกับการสวดแบบอธิษฐาน คือมีอะไรในใจ ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความสุข ความตื่นเต้น ฯลฯ ก็จะกราบทูลให้พระเจ้าทรงทราบ ซึ่งเป็นที่มาของการเขียน "บทสวดของฉัน" จนถึงทุกวันนี้ แต่เมื่อลูกได้ตัดสินใจรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในฐานะคาทอลิก ลูกก็ควรจะสวดภาวนาแบบคาทอลิกทั่วไป ทุกวันนี้ ลูกจึงสวดต่อพระองค์ทั้งแบบอธิษฐานและแบบภาวนา ทั้งเขียน ทั้งสวด เป็นสองเท่า ☺

มีคำอธิบายเปรียบเทียบการสวดสายประคำที่บางคนอาจเห็นว่าน่าเบื่อ เพราะเหมือนกับเป็นการท่องจำบทสวดซ้ำๆ ซากๆ โดยไม่ได้สวดจากใจว่า หากลูกเล็กๆ คนหนึ่ง บอกกับพ่อหรือแม่ทุกวันว่า "พ่อจ๋า แม่จ๋า หนูรักพ่อ หนูรักแม่" พ่อหรือแม่จะเบื่อในการฟังลูกพูดเช่นนั้นไหม?

แล้วเราคริสตชนไม่ว่าจะเป็นนิกายใด นอกจากจะขอนี่ขอโน่นจากพระเจ้าแล้ว เคยบอกกับพระเยซูไหมว่า "ข้าแต่พระเยซูเจ้าข้า ลูกรักพระองค์"? และคาทอลิกเคยบอกพระแม่ไหมว่า "ข้าแต่พระแม่เจ้าข้า ลูกรักพระแม่"?

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้มีตั้ง 182 หน้า หากลูกนำทุกประเด็นมาเขียนคงจะต้องเขียนถึงสิ้นปี 2015 เป็นแน่ ลูกจึงขอจบการนำประเด็นต่างๆ ของความเชื่อของพวกเราจากพระคัมภีร์เพียงเท่านี้ โดยขอเน้นว่าพี่น้องคริสเตียนและคาทอลิกเป็นพี่น้องคริสตชนที่ใกล้ชิดกันที่สุด เพราะเรามีพระเจ้าองค์เดียวกัน จะต่างกันบ้างก็ในหลักปฏิบัติและหลักความเชื่อบางประการเท่านั้น ดังนั้นพวกเราควรจะเป็นหนึ่งเดียวกันในการรับใช้พระองค์บนโลกนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังพระดำรัส

ของพระสันตะปาปาฟรังซิสที่ว่า

“ความเป็นหนึ่งเดียวกันไม่ใช่การบังคับให้ทุกคนต้องเป็นเหมือนกันหมดทุกอย่าง แต่มันคือการทำหน้าที่อันหลากหลายให้สอดคล้องเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน”

ลูกเองมีความตื่นเต้นกับการเขียน “บทสวดของฉัน” 3 บทนี้เป็นอย่างยิ่ง เพราะตอนที่ลูกมีอายุครบ 19 ปีเต็มในการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวันที่ 2 มิ.ย. 2015 นั้น ลูกรู้สึกว่าลูกได้เลื่อนขั้นขึ้นไปประถมสองแล้ว แต่หลังจากได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ซึ่งค่อนข้างลึกซึ้ง และต้องพึ่งพระคัมภีร์ทุกขั้นตอนหลายรอบ แล้วจึงพยายามย่อยและนำมาเขียนเป็นบทภาวนาง่ายๆ จากใจถวายแด่พระองค์แล้ว ลูกรู้สึกว่าตนเองได้จบกศน.แล้ว ระดับประถมสี่ พระเจ้าข้า! ☺ ☺ ☺

ขอพระองค์และพระแม่มารีอาได้รับการถวายเกียรติจากบทสวดของลูกทั้ง 3 บทนี้และทุกๆ บทเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณทุกท่านที่ส่งความคิดเห็นทั้งทางอีเมล์และทางโทรศัพท์หลังจากที่ได้อ่าน “บทสวดของฉัน” บทที่แล้ว ขอพระเจ้าอวยพระพรค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 323

รักพระ ให้รักษ์โลก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกว่าชาวคาทอลิกน่าจะเป็นศาสนิกชนของศาสนาเดียวในโลกที่มีพระประมุของค์เดียวกันสำหรับคาทอลิกทั้งโลก 1,200 ล้านกว่าคนที่พวกเราเรียกด้วยความเคารพรักว่า “พระสันตะปาปา” เมื่อมองดูรอบๆ แล้ว ไม่มีศาสนาอื่นในโลกนี้ที่มีประมุขในลักษณะเช่นนี้เลย

เมื่อก่อนนี้ สำหรับลูกแล้ว พระสันตะปาปาเป็นพระประมุขของพระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์สากล ที่สืบเนื่องมาจากอัครสาวกนักบุญเปโตร พระองค์เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ และสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงสอนเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นหลักวิชาการทางเทวศาสตร์และเป็นสิ่งล้ำลึกเกินกว่าสมองน้อยๆ ของคาทอลิกตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ จะเข้าใจได้ แต่ปรากฏว่าตั้งแต่พระศาสนจักรมีพระสันตะปาปาฟรังซิสเป็นพระประมุข พระองค์ทรงทำให้คำสั่งสอนของพระศาสนจักร รวมทั้งของพระองค์เองเข้าถึงประชากรคาทอลิกสามัญทั่วไป ซึ่งหนึ่งในนั้นคือลูกด้วย โดยใช้วิธีการสื่อสารทันสมัย อีกทั้งบทเทศน์ของพระองค์ก็เฉียบคม แต่เป็นเรื่องของชีวิตมนุษย์ในทุกวันนี้ที่สามารถโดนใจและเป็นที่เข้าใจได้ง่ายสำหรับผู้ที่อ่าน Pope Report แม้จะไม่ใช่เป็นผู้ที่มีตำแหน่งสมณะในระดับสูง เป็นต้นว่า เรื่องนินทาในแวดวงของพระองค์ ใครเลยจะคาดคิดว่าองค์สมเด็จพระสันตะปาปาจะทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ให้คนทั้งโลกรับทราบโดยไม่ปิดบัง การเทศน์สอนในลักษณะ “ติดดิน” เช่นนี้ ทำให้พระองค์เป็นที่ยอมรับอีกทั้งเป็น “ขวัญใจ” ของคนทั่วโลก มิเพียงแต่เฉพาะในประชากรคาทอลิกเท่านั้น

และไม่นานมานี้ พระองค์ได้หยิบยกประเด็นหนึ่งขึ้นมาเป็นคำสอนด้านสังคมของพระศาสนจักรคาทอลิกที่เรียกร้องและเตือนให้คนทั้งโลกหันมาดูแลรักษาเรื่องสิ่งแวดล้อม! นับว่าเป็นครั้งแรกเลยทีเดียวที่ประมุขของศาสนาจะเรียกร้องความสนใจจากมนุษยชาติให้มาดูแลเรื่องสิ่งแวดล้อม ซึ่งหลายๆ คนโดยเฉพาะนักการเมืองบางคนในประเทศที่คิดว่าประเทศตนเป็นประเทศมหาอำนาจของโลกอาจจะมองว่าเป็นเรื่องของทางโลก พระสันตะปาปาจะมาทรงชี้นำได้อย่างไร พระองค์ควรจะดูแลประชากรของพระองค์ในด้านศีลธรรมจะมิดีกว่าหรือ?

แต่พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงนำเอาพระวาจาของพระเจ้าจากพระคัมภีร์มาเป็นพื้นฐานของการชี้แนะครั้งนี้

“พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์ ... พระองค์ทรงอวยพรเขาทั้งสองว่า
‘...จงปกครองแผ่นดิน จงเป็นนายเหนือปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บนแผ่นดิน’
พระเจ้ายังตรัสอีกว่า ‘ดูซิ เราให้ข้าวทุกชนิดซึ่งอยู่บนแผ่นดิน
และผลไม้ที่มีเมล็ดเป็นอาหารสำหรับท่าน...’” ปฐมกาล 1:27-29

จากพระวาจาบทดังกว่าวนี้ พระสันตะปาปาฟรังซิสจึงตรัสสอนว่า ทุกสิ่งบนโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งสร้างของพระเจ้า โดยให้มนุษย์เราเป็นผู้ดูแลและเป็นนายเหนือสัตว์ทั้งหลาย ทั้งในทะเล บนบก และในอากาศ ดังนั้น หากมนุษย์ไม่ดูแลสิ่งสร้างของพระเจ้า ก็เท่ากับเป็นการไม่เคารพต่อพระองค์

ทุกวันนี้ โลกกำลังถูกทำร้ายจากมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อมคือ การไม่ดูแลรักษา ชาติที่ร่ำรวย "ผลาญ" ทรัพยากรโลกเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้กับตนเอง ในขณะที่มนุษยชาติปล่อยปละละเลยและไม่ช่วยกันรักษ์สิ่งแวดล้อมของโลก "โลกของเรากำลังกลายเป็นกองขยะกองโตในทุกวันนี้" พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงวาดภาพให้พวกเราเห็น

พระองค์ทรงออกมาเรียกร้องให้มนุษยชาติสนใจเรื่องสิ่งแวดล้อมในจังหวะนี้ เพราะว่าจะมีการประชุมเกี่ยวกับเรื่องโลกร้อนของประเทศต่างๆ ระดับสากลที่กรุงปารีสในเดือนธ.ค. 2015 นี้ เนื่องจากประเทศที่เป็นผู้นำในโลกส่วนใหญ่อยู่ซีกตะวันตกที่มีประชากรนับถือศาสนาคริสต์เป็นส่วนใหญ่

พระองค์ยังตรัสอีกว่า ปัญหาเรื่องโลกร้อนไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะผู้ไม่เชื่อเรื่องนี้เท่านั้น แต่ยังเกิดจากคนส่วนใหญ่ที่อาจเชื่อแต่ก็ยังไม่ใส่ใจ และคิดว่าไม่ใช่เป็นหน้าที่ของตนหรือมัวแต่รอเทคโนโลยีใหม่ๆ มาแก้ปัญหานี้อย่างโง่เขลา

มันเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกคนที่จะช่วยกันรักษ์โลกก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้!

ประโยคนี้ "โดนใจ" ลูกเต็มๆ ลูกเคยคิดว่า หากลูกมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารประเทศ ลูกจะสนับสนุนให้ออกกฎหมายเพื่อดูแลสิ่งแวดล้อมให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ และคิดเล็กลงมากว่านั้นหน่อยว่า หากลูกเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าหรือซุปเปอร์มาร์เก็ต ลูกจะสั่งไม่ให้ใช้ถุงพลาสติก แต่ใช้ถุงผ้าแทน และหากลูกเป็น ... คิดไปคิดมา ขืนมัวแต่รอให้เป็นนี่เป็นโน่นภายในชีวิตนี้ ลูกอาจจะไม่ได้ทำอะไรเลยในการรักษ์โลกก็ได้

เอาใหม่ คิดใหม่ ในฐานะที่เป็นแค่ประชากรตัวเล็กๆ ที่เป็นแค่ลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกทำอะไรได้ไหม ได้ซิ เริ่มจากการดำรงชีวิตแต่ละวันนี่แหละ อาบน้ำใช้น้ำเกินไปไหม ทานอาหารให้หมดโดยไม่ทานทิ้งทานขว้างไหม เวลาไปซื้อของเอาถุงผ้าไปเองดีไหม ไม่ต้องไปเอาถุงพลาสติกจากซุปเปอร์ (หากเจ้าของซุปเปอร์ไม่คิด เราช่วยคิดเอง) เปิดแอร์ในห้องต่างๆ โดยไม่จำเป็นไหม ฯลฯ โอ้โฮ! คิดขึ้นมาแล้ว มีรายการเยอะแยะเลยที่ประชาชนตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ จะช่วยได้ในการรักษ์โลก หากคาทอลิก 1,200ล้านคนช่วยกันแค่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการดำรงชีวิตของตนเอง ให้หันมาประหยัดทรัพยากรธรรมชาติ ก็ช่วยได้มหาศาลแล้ว ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงผู้ที่มีอำนาจและโอกาสที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงระดับโลกได้ หากพวกเขาเหล่านั้นจะหันมามีทัศนคติว่า การดูแลรักษาโลกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการเคารพต่อพระเจ้า โลกเราก็จะมีหวังมิฉะนั้นแล้ว วันที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะสายไปอาจจะมาถึงเร็วกว่าที่มนุษยชาติจะคาดคิด

ลูกจึงขอสรุปแต่เพียงประโยคสั้นๆ สำหรับเรื่องใหญ่ระดับโลกนี้ว่า

"รักพระ ให้รักษ์โลก"

โดยลูกจะขอสวดภาวนาขอพรจากพระองค์ให้แด่พระสันตะปาปาฟรังซิสเป็นพิเศษ นอกจากที่สวดให้พระองค์เป็นประจำทุกคืนอยู่ในขณะนี้ ให้ทำการนี้สำเร็จเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์เทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 324

ปีศาจ ความเป็นมนุษย์ หรือตัวเราเอง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในหลายปีที่ผ่านมาที่ลูกได้พายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ลูกได้ศึกษาอย่างเงียบๆ ถึงพฤติกรรมของเพื่อนๆ ที่ "ปฏิบัติธรรม" ทั้งในศาสนาของเราและศาสนาอื่น เพื่อดูว่าความเชื่อในศาสนานั้นทำให้คนๆ หนึ่งประพฤติปฏิบัติตนต่างกันอย่างไรในการดำรงชีวิต

สำหรับเพื่อนๆ ที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทย พวกเขามีความเชื่อในเรื่องของ "กรรม" หากใครประกอบ "กรรมดี" ก็จะได้รับผลตอบแทนจาก "กรรมดี" นั้น และหากใครทำ "กรรมชั่ว" ก็ย่อมจะต้องได้รับผลจากการกระทำผิดบาปนั้น แม้ว่าจะทำ "กรรมดี" อีกเท่าไร ก็ไม่สามารถลบล้าง "กรรมชั่ว" ที่ได้ทำไว้ได้

ศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาที่สอนถึงเรื่อง "ความรัก" เป็นหลัก ความรักที่พระเป็นเจ้ามีต่อมนุษย์และความรักที่มนุษย์ควรมีต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ เพราะความรักที่มีต่อมนุษย์นี้เอง พระเจ้าจึงทรงโปรดให้พระบุตรแต่องค์เดียวลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เป็นพระเยซูและยอมทนทุกข์ทรมานสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปพวกเรามนุษยชาติ และด้วยความรักนี้แหละ พระเจ้าจึงให้อภัยแก่มนุษย์ที่สำนึกผิดในการกระทำที่เป็นบาป จึงเป็นที่มาแห่ง "ศีลอภัยบาป" ที่พระสงฆ์จะเป็นผู้โปรดให้เวลาฆราวาสไป "แก้บาป"

แล้วในชีวิตจริง ฆราวาสทุกคนที่ไป "แก้บาป" สำนึกผิดในบาปนั้นๆ และไม่ทำบาปซ้ำอีกตลอดชีวิตของเขาอีกเลยหรือไม่? ที่ลูกเขียนถึงเรื่องนี้ก็เพราะลูกรู้สึกว่า พวกเราคริสตชน "เอาเปรียบ" พระเมตตาของพระเจ้า! โดยการคิดว่าไม่เป็นไร ฉันทำผิด เดี๋ยวฉันก็ไปแก้บาป ☺ เสร็จออกมายังไม่ทันข้ามวันนั้นทำผิดใหม่ได้แล้ว เพราะวันอาทิตย์หน้าฉันก็ไปแก้บาปใหม่อีก มิหนำซ้ำมีอีกด้านหนึ่งที่ลูกเองคิดว่าเป็น "ข้ออ้าง" ที่คริสตชนหลายคนหยิบยกมาอ้างในการทำสิ่งไม่ถูกต้องจนลูกรู้สึกว่าเป็น "การแก้ตัวสำเร็จรูป" (Convenient excuse)!

ลูกได้ยินเสมอๆ จากเพื่อนที่เป็นคริสตชนพูดว่า "ที่ฉันทำไปนั้น เพราะซาตานน่ะ!" "ซาตานมันฉลาด..." บางครั้งลูกก็จะได้ยินว่า "เพราะความเป็นมนุษย์..." วันก่อน เพื่อนรักของลูกที่ลูกเรียกว่าเป็น "เพื่อนจิตวิญญาณ" พูดกับลูกว่าเช้าวันอาทิตย์ที่ผ่านมา ศิษยาภิบาลเทศน์สอนว่า เวลาสมาชิกเดินออกจากโบสถ์ ซาตานก็มาทำให้พวกเขาลืมพระวาจาที่ท่านได้เทศน์สอนไปตอนเช้านั้น ลูกจึงขอคุยกับเธอในฐานะเพื่อนจิตวิญญาณว่า "การอ้างซาตานทุกครั้งที่เกิดอะไรขึ้นนั้น ฉันคิดว่ามันเป็นข้ออ้างที่เราเองจะได้ไม่ต้องพิจารณาดูตัวเองนะ มันง่ายมากเลยแหละ" เพื่อนของลูกนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ "หากเราโยนความผิดไปให้ซาตานทุกครั้ง เราเองก็จะไม่มีโอกาสพิจารณาดูตัวเราเองว่าที่เราทำอะไรลงไปน่ะ ที่แท้เป็นตัวเราเองหรือเปล่าที่อ่อนแอ หรือเป็นตัวเราเองที่โง่เขลาเบาปัญญา บางครั้งฉันก็จะได้ยินว่าเพราะความเป็นมนุษย์ ตกลงทุกครั้งที่เราทำอะไรผิดหรือไม่ถูกไม่ควร มันก็จะเป็นเพราะไอ้เจ้าปีศาจ และความเป็นมนุษย์เนี่ยนะ โดยตัวเราเองไม่เคยมองดูตัวเอง

เลยใช่ไหม ไม่ใช่ว่าฉันไม่เชื่อว่ามีปีศาจนะ ฉันก็เชื่อว่าปีศาจซาตานน่ะมี แต่ถ้าเราให้ความสำคัญแก่เจ้าปีศาจในทุกอย่าง อีกหน่อยมันก็จะเป็นเจ้านายเราจริงๆ” เพื่อนของลูกเงียบ ลูกพูดต่อ

“ทั้งหลายทั้งปวงมันอยู่ที่ว่าตัวเราเองให้ความสำคัญแก่ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้ามากน้อยแค่ไหน หากคำตอบคือมากที่สุด เราควรส่องกระจกต่อหน้าพระก่อนนอนทุกคืน ไม่ใช่เพื่อดูว่าเราสวยหรือหล่อแค่ไหน แต่เพื่อพินิจพิจารณาตัวเองด้วยความสัตย์ซื่อและถ่อมตนในวันที่กำลังจะจบลงว่าหากเราได้ทำอะไรดีก็ขอถวายแด่พระองค์ แต่หากได้ทำอะไรลงไปที่ไม่ค่อยดีนักหรือแย่กว่านั้นคือ เลวร้ายเลย เราทำไปเพราะอะไร เพราะ “ความเป็นมนุษย์” ซึ่งจะรวมถึงความรัก โลภ โกรธ หลง หรือความโง่เขลาเบาปัญญา ถ้าเป็น 4 อย่างแรก เราควรสวดทูลขอสติจากพระองค์ หากเป็นประการหลัง สิ่งที่เราต้องทูลขอจากพระองค์คือ ปรีชาญาณหรือปัญญา หากเราคิดว่าปีศาจเป็นตัวการที่ทำให้เราทำสิ่งนั้นๆ ไป โดยเราอ่อนแอ ก็ต้องขอพละกำลังจากพระองค์ในการสู้กับเจ้าปีศาจหรือความอ่อนแอนั้น มันไม่ใช่เป็นสิ่งง่ายหรอกที่จะทำเช่นนี้ได้ทุกวันๆ แต่ถ้าเราทำได้ ฉันว่าเราจะเข้มแข็งขึ้นจนสามารถสู้กับเจ้าปีศาจหรือชนะความอ่อนแอของตัวเองได้” เพื่อนของลูกเริ่มเห็นด้วย “ยกตัวอย่าง เรื่องการลืมพระวาจา แทนที่เราจะยกเครดิตให้เจ้าปีศาจว่ามันทำให้เราลืม ทำไมไม่จดเวลาท่านศิษยาภิบาลเทศน์อยู่ล่ะ เช่นนี้เราก็จะเอาชนะเจ้าปีศาจได้ ☺” เรายังคงคุยกันอีกสักพักเรื่องของปีศาจ ความเป็นมนุษย์ หรือตัวเราเอง

ลูกเพิ่งไปเที่ยวสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือของประเทศไทยกับเพื่อนกลุ่มหนึ่ง ลูกเป็นคริสตชนคนเดียวและจากการเห็นความศรัทธาของเพื่อนๆ เหล่านี้ ทำให้ลูกรู้สึกว่าสำหรับผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์และจะทำให้เขาเหล่านี้มามีความเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงนะ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะเขาไม่เห็นพระองค์ แม้แต่ผู้ที่เป็นคริสตชนเอง ก็มีจำนวนไม่น้อยที่มีคำถามว่า “พระเจ้ามีจริงหรือเปล่า ถ้ามีจริง ทำไม...?”

แต่สำหรับลูกแล้ว ลูกขอเป็นพยานด้วยชีวิตของลูกว่าพระองค์มีจริง เพราะลูกสัมผัสพระองค์ไม่เพียงแต่ทุกวัน แต่ทุกขณะจิตของความรู้สึก ยามลูกตกน้ำ พระองค์ทรงโยนขอนไม้กิ่งไม้ให้ลูกเกาะ เพื่อช่วยให้ลูกไม่จมน้ำ แต่เมื่อลูกกระเสือกกระสนว่ายน้ำเองจนถึงฝั่ง พระองค์ทรงรอลูกอยู่บนฝั่งพร้อมกับอ้าแขนรับด้วยความรักความเมตตา ลูกได้กลายเป็นนักว่ายน้ำตัวฉกาจไปซะแล้ว ทุกครั้งที่ลูกอ่อนแอและโง่เขลาเบาปัญญา พระองค์ทรงประทานสติและปัญญาให้และทุกครั้งที่ลูก ... พระองค์จะทรงอยู่กับลูก ไม่เคยห่าง ทั้งนี้ เพราะลูกมีความเชื่อในพระองค์ และลูกแสวงหาพระองค์ทั้งยามที่ลูกมีความสุข ความทุกข์ ความโง่เขลาเบาปัญญา ☺ ....

ลูกก็คงเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่อ่อนแอและที่โง่เขลาเบาปัญญา แต่ลูกก็จะกอดพระบาทของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น เพื่อจะทูลขอพระองค์ว่า “ขออย่าให้ลูกโทษว่าที่ทำอะไรไปนั้นเพราะปีศาจ หรือเพราะความเป็นมนุษย์เลย แต่เป็นเพราะตัวลูกเอง และลูกมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเอาชนะตนเอง เพื่อจะได้เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่สามารถดำรงชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์เทอญ”

“เพราะความโง่เขลาของพระเจ้า ยังฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์
และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่าพละกำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 325

แรงกระเพื่อม ... จากภูเขา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันอาทิตย์ต้นเดือนสิงหาคม 2015 ที่ผ่านมา คุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้ชวนลูกให้ไปร่วมในพิธีรับศีลล้างบาปของคนๆ หนึ่งที่ลูกไม่รู้จัก และแม้จะเป็นเวลาเช้ามากสำหรับลูก (เพราะปกติลูกเป็นคนชอบตื่นสาย ☺) ลูกรับปากด้วยความยินดี คุณพ่อบอกลูกว่าไม่ได้บอกผู้รับศีลล้างบาป เพราะต้องการเป็นการเซอร์ไพรส์!

ก่อนหน้านี้ 2-3 เดือน คุณพ่อได้ขอหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” จากลูก บอกว่าจะให้ผู้ที่กำลังเรียนคำสอนกับคุณพ่อซึ่งเป็นผู้ใหญ่อ่าน สักพักคุณพ่อบอกมาว่า เขาผู้นี้ได้อ่านหนังสือของลูกถึง 2 ครั้งด้วยความสนใจ เพราะเขาเคยทำงานธนาคารมาก่อน และเมื่อเขาได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบ ทำให้เขาอยากรับศีลล้างบาปเร็วขึ้น! ลูกรับทราบด้วยความยินดี คุณพ่อบอกลูกว่าในวันรับศีลล้างบาปของเขา อยากชวนให้ลูกไปร่วมพิธีด้วย เชื่อว่าเขาคงดีใจ ลูกรีบปากทันที และรอวันที่จะไปร่วมในพิธีอันน่ายินดีนี้

คืนก่อนวันอาทิตย์ก่อนนอน ลูกสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้แก่เขาผู้นี้ และเช้าวันอาทิตย์ก่อนลูกออกจากบ้าน ลูกสวดขอพรจากพระองค์ให้แก่เขาอีก ลูกยังไม่ทราบว่าเขาชื่ออะไรและเป็นใครมาจากไหน ☺

ลูกไปถึงโบสถ์ตรงเวลาที่คุณพ่อบอก พิธีเสร็จพอดี คุณพ่อพาลูกใหม่ของพระองค์มาที่ลูก แนะนำให้เขารู้จักว่าลูกคือผู้เขียนหนังสือเล่มที่เขาอ่านถึง 2 ครั้ง เขาดูเซอร์ไพรส์มากเพราะไม่ได้คาดคิดมาก่อน หลังจากนั้นมีการสวดสายประคำและต่อด้วยมิสซารอบเช้า พอพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณเสร็จ คุณพ่อจึงขอให้ลูกขึ้นไปยืนถ่ายรูปร่วมกับลูกใหม่ของพระองค์คนนี้และครอบครัวของเขา พ่อทูนหัวของเขาบอกกับลูกว่า เขาได้อ่านหนังสือของลูกจบภายในเวลาวันเดียว ☺

หลังจากนั้นเราออกไปนอกโบสถ์ ลูกอยากทราบว่าอะไรเป็นสาเหตุให้เขามาแสวงหาพระเจ้าจนถึงขั้นได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์เช่นนี้

เขาเล่าให้ลูกฟังอย่างไม่ปิดบัง ลูกฟังด้วยความสนใจ ตลอดเวลาที่ฟังเขาเล่าแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟัง ลูกก็ขอบคุณพระองค์ในใจ ความเชื่อของแต่ละคนและการเป็นลูกของพระองค์นั้นเป็นพระพรของพระองค์โดยแท้ และลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ยิ่งขึ้นที่ทราบว่าอีกครั้งหนึ่งที่หนังสือกอ “บทสวดของฉัน” และ “ภูเขาเคลื่อนได้” ได้เป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปพบกับพระองค์ผ่านประสบการณ์ชีวิตของลูก ☺

ลูกได้แบ่งปันประสบการณ์การสวดสายประคำประจำวันของลูก ฯลฯ ให้เขาฟัง ซึ่งเขารับปากว่าจะพยายามทำตาม

ลูกกลับบ้านด้วยความสุขและความชื่นชมยินดีเต็มเปี่ยมในหัวใจ ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดย้อนหลัง...ตอนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจบลง ลูกคิดกับตัวเองว่า “ฉันเสียเวลาชีวิตไปเกือบ 20 ปี 14 ปีในการค้นหาความจริงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง และอีก 6 ปีในการรักษาแผลหัวใจ หากฉันปล่อยให้ทุกอย่างจบก็จบไป ฉันก็จะเสียเวลาชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์ แต่หาก

ฉันนำสิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปพบพระเจ้า ความเจ็บปวดของฉันก็จะไม่สูญเปล่า”

เมื่อคิดเช่นนั้นได้ สิ่งแรกที่ลูกทำคือ ถามลูกๆ ทั้ง 4 คนว่า หากหม่ำมี้จะเปิดเผยเรื่องราวชีวิตของตนเองให้สาธารณะชนทราบ ลูกๆ จะอายไหม? ลูกๆ ทั้ง 4 บอกว่าไม่อาย พวกเขาภูมิใจในตัวหม่ำมี้ของเขา แม้กระนั้น ญาติพี่น้องก็คัดค้านกันขรมว่าในสังคมไทย มีใครเขาไปเปิดเผยความทุกข์ยากลำบากของชีวิตให้คนอื่นทราบ เดี๋ยวคนก็จะดูหมิ่นดูแคลนเอา ลูกบอกกับญาติๆ ว่า ใครจะดูลูกเป็นอย่างไรก็ช่างเขาเถอะ ฉันจะเปิดเผยชีวิตที่ผ่านมาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเป็นพยานว่าพระเจ้ามีจริง

จากวันนั้นถึงวันนี้ จะมีใครคิดอย่างไรกับลูก ลูกไม่สนใจ เพียงแค่ทุกครั้งที่ลูกทราบว่าหนังสือทั้ง 2 เล่มของลูกทำให้คนเห็นและเชื่อว่าพระเจ้ามีจริง ลูกก็พอใจและมีความสุขมากแล้ว ☺

แม้ในพระคัมภีร์จะเขียนไว้ว่า

“เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม” บสร 2:5

ลูกไม่เคยบังอาจคิดว่าลูกเป็นคนได้รับ “การเลือกสรร” จากพระเจ้า ลูกเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่ยอมให้ความผิดมาชนะความถูกต้องในชีวิต และด้วยพระเมตตาของพระองค์ ลูกจึงสามารถก้าวข้ามทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการให้อภัยได้ เป็นพระพรที่พระองค์ประทานให้โดยแท้ เพราะมองย้อนหลัง หากไม่มีพระองค์อยู่เบื้องหลังมโนธรรมของลูกแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่ลูกจะสามารถให้อภัยศัตรูในลักษณะเช่นนั้นได้

มาถึงชีวิตปัจจุบัน การที่เห็นว่าหนังสือของลูกก่อให้เกิดแรงบันดาลใจแก่ผู้ที่อ่านให้มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ มันกระเพื่อมกลับมาสู่ลูก ... ลูกต้องกราบทูลขอพระองค์ได้โปรดประทานพละกำลัง ความเข้มแข็ง ตลอดจนสติปัญญาแก่ลูก ให้ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่กตัญญูต่อพระองค์และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำหน้าที่ของการเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ จริงใจ และถ่อมตนต่อไป และต่อๆ ไป เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ตลอดไป เทอญ

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง
และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป
คือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 326

พระวาจาในทุกมิติของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อ 2-3 เดือนก่อน ลูกได้รับการติดต่อจากเพื่อนที่ทำงานอยู่บริษัทน้ำมันที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง เชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้สมาชิก Christian Club ที่นั่นฟัง ลูกเคยไปพูดแบ่งปันครั้งหนึ่งแล้วในวันแห่งความรัก (Valentine's Day) ปี 2012 ครั้งนี้เธอจะขอให้ลูกไปพูดถึงประวัติศาสตร์พระศาสนจักรในประเทศไทย ลูกเกรงว่าหัวข้อจะหนักเกินไป ในที่สุด เธอได้ขอเปลี่ยนเป็นหัวข้อ "God at Work" โดยขอให้ลูกพูดในวันที่ 4 ก.ย. 2015 ถึงประสบการณ์ทุกวันนี้ที่ลูกยึดพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักในทุกมิติของชีวิต ลูกตอบตกลงทันที

คราวนี้ ลูกได้ชวนเพื่อนคนหนึ่งที่สนใจและได้มาคุยกับลูกเกี่ยวกับศาสนาของเราไปฟังด้วย

ลูกได้แบ่งการพูดแบ่งปันเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของลูก และเล่าให้ฟังว่าทุกวันนี้ลูกได้ยึดพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักในทุกมิติของชีวิตและผลของการปฏิบัติเช่นนี้ก็ได้บังเกิดผลแก่ชีวิตของลูกตามพระวาจาในพระคัมภีร์ทุกประการเช่นเดียวกัน ☺ ☺ ☺

แม้ว่าพระวาจาที่ลูกหยิบยกไปแบ่งปันนั้น ลูกจะได้นำไปแบ่งปันแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่พระวาจาของพระเจ้านั้น Timeless หรืออมตะนิรันดรกาล ไม่มีวันหมดอายุหรือไม่ทันสมัย อีกกี่ล้านปีหรือตลอดนิรันดร พระวาจาของพระเจ้าก็ยังคงเป็น**แสงสว่าง คลังแห่งปัญญา พลังแห่งชีวิต** ☺ ☺ ☺

ลูกขอนำหัวข้อทั้ง 10 ข้อกับพระวาจา 28 บท ที่ลูกเลือกไปพูดแบ่งปันในวันนั้นมาเขียนอีกครั้งหนึ่งในบทสวดบทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์พระเจ้าข้า

1. การแสวงหาพระเจ้า สำหรับบางคน ตั้งแต่เกิดจนตายก็ไม่พบพระเจ้า เราต้องแสวงหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจ แล้วจะพบพระองค์เอง ***"เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า" เยเรมีย์ 29:13 และ สดุดี 119:130***

2. การเข้าใจพระคัมภีร์ ไม่ใช่ทุกคนอ่านพระคัมภีร์แล้วจะเข้าใจ ลูกสวดทูลขอพระพรทุกครั้งก่อนอ่านพระคัมภีร์ ***"แล้วพระองค์ทรงนำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์" ลูกา 24:45***

3 .ความเชื่อคืออะไร ลูกเล่าให้ฟังถึงนักไต่เขาหนุ่มคนหนึ่งที่พลัดตกเขาห้อยโต่งเต่งอยู่กลางอากาศในเช้ามืดท่ามกลางความหนาวเหน็บ เขาตะโกนให้พระเจ้าช่วย พระองค์บอกให้เขาตัดเชือก หนุ่มคนนั้นกลับเอาเชือกรัดตัวเองให้แน่นยิ่งขึ้น รุ่งเช้ามีคนพบศพของเขาห้อยแข็งตายอยู่เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต! ลูกบอกกับผู้ฟังว่า ทุกวันนี้หากลูกแน่ใจว่านี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ลูกจะตัดเชือกเสมอ และลูกจะพบว่าไม่ว่าความเป็นจริงนั้น พื้นดินจะห่างจากลูกเท่าไร ลูกจะตกลงสู่พื้นดินเป็นระยะฟุตครึ่งเสมอ!

"ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น" ฮีบรู 11:1

4. ความเชื่อขอจากพระเจ้าได้ ตอนเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกมีความเชื่อในพระองค์แบบเกรงกลัวและแบบไม่สิ้นสุดจิตใจ ด้วยความซื่อบริสุทธิ์ ลูกจึงสวดทูลขอให้พระองค์ได้โปรดประทานความเชื่อให้แก่ลูกด้วย ต่อมาลูกอ่านพบในพระคัมภีร์ว่าความเชื่อขอจากพระองค์ได้ ลูกดีใจมาก!

"โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด" ลูกา 17:5 และ มาระโก 9:24

5. ความจริง พระเจ้าคือองค์แห่งความจริง และหากเราปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์แล้ว จะทำให้เราเป็นอิสระ ลูกยกตัวอย่างโคโลสี 3:23 การทำความดีถวายแด่พระองค์ แทนที่จะหวังผลตอบแทนจากมนุษย์ ทำให้ลูกสามารถทำความดีต่อเนื่อง แม้ว่าจะถูกเพื่อนมนุษย์ที่ลูกทำดีด้วยเมินหรือถึงขั้นทรยศหักหลังก็ตาม

"สาระสำคัญแห่งพระวาจาของพระองค์เป็นความจริง" สดุดี 119:160
และยอห์น 14:6, 8:31-32

6 .การขอจากพระ ลูกบอกกับผู้ฟังว่า "ดิฉันขออะไรจากพระ แล้วได้ทุกอย่าง" แล้วลูกก็ถามต่อว่า "เวอร์ไหม?" ไม่มีใครกล้าตอบ ลูกหันไปทางเพื่อนที่ลูกชวนไปด้วย เธอตอบทันที "เวอร์ค่ะ" ลูกจึงพูดต่อว่า "ดิฉันยังพูดไม่จบประโยคค่ะ ดิฉันขออะไรจากพระ **แล้วได้ทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระเจ้า**" คราวนี้ผู้ฟังทุกคนยิ้มออก ☺ ลูกแบ่งปันต่อว่าจากประสบการณ์ การที่พระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เราขอแก่เราบางครั้ง นั่นแหละคือพระพรแล้ว เพราะพระเจ้าทรงทราบดีกว่าเราว่าอะไรควรให้ อะไรไม่ควรให้ และเราต้องขอบพระคุณพระองค์ทุกครั้ง ไม่ว่าพระพรนั้นจะเป็นในลักษณะเช่นไร ลูกชอบพระวาจาบทนี้มาก

"มนุษย์เอ๋ย เจ้าเป็นใครกัน จึงบังอาจมาเถียงกับพระเจ้า" โรม 9:20,
โรม9:15 และ 1เธสะโลนิกา 5:18

7. ความรวยและความจน ลูกเคยคิดการจะเป็นที่โปรดปรานของพระได้นั้น ต้องเป็นคนจนเท่านั้นไหมหนอ? เพราะพระองค์ทรงเมตตาสงสารคนยากจน ผู้ด้อยโอกาศ ฯลฯ แต่เมื่อได้ศึกษาพระวาจาลึกๆ แล้วก็ค้นพบว่า ความร่ำรวยนั้นคือพระพรที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกของพระองค์ การนับถือเงินตราเป็นพระเจ้าต่างหากที่มนุษย์ไม่ควรทำ ทุกวันนี้ลูกเลิกอ่านหนังสือทุกประเภทที่สอนให้รวย ลูกอ่านหนังสือเล่มเดียวคือพระคัมภีร์ก็เหลือเฟือแล้ว

"พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง" สุภาษิต 10:22, 10:4 และเฉลยธรรมบัญญัติ 8:18
สดุดี 112:2-3 2เธสะโลนิกา 3:10 มัทธิว 10:16 1ทิโมธี 6:10

8. พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น หากเราหวังแต่จะให้พระเจ้าช่วยโดยเราไม่ช่วยตัวเอง มันจะกลายเป็นความงมงาย ***มัทธิว 6:33 ลูกา 12:31***

9. อย่าประพฤติตนตามยุคนี้และถ้าจะอวดให้อวดพระเจ้า สังคมทุกวันนี้ถูกพันธนาการด้วยเปลือกนอกที่ไร้สาระ หาแก่นแท้ไม่เจอ เราต้องกล้าที่จะปฏิเสธความไร้สาระของสังคมและกล้าอวดพระเจ้า

"ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด" 2 โครินธ์ 2:17
และโรม 12:2 มัทธิว 12:7, 6:1, 13:4

10. พรสวรรค์ ทุกวันนี้ ลูกได้ใช้พรแสวงทุกอย่างในตัวลูกในการรับใช้พระองค์ทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็นการเขียน การพูด และแม้กระทั่งการวาดภาพศิลปะ และที่อัศจรรย์คือ จากพรแสวงของลูก พระองค์ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นตะลันต์ประทานกลับมาให้แก่ลูกในทุกมิติเช่นกัน มันช่างน่าอัศจรรย์อย่างที่สุดพระเจ้าข้า ***"จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน พระพรซึ่งเป็นของประทานให้ท่าน" 1ทิโมธี 4:14 และมัทธิวบทที่ 25***

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺

"จงวางใจในพระยาเวห์และเดินตามวิถีทางของพระองค์
พระองค์จะทรงยกย่องท่านให้รับแผ่นดินเป็นมรดก" สดุดี 37:34

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 327

ผ้าห่อพระศพพระเยซูเจ้า

The Holy Shroud of Turin

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงหลายๆ ปีหลังจากครอบครัวของลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกและลูกๆ ได้เปลี่ยนแปลงการไปเที่ยวต่างประเทศเป็นการไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในประเทศต่างๆ ตามประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร เพื่อไปศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของบุคคลและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อเราจะได้เข้าใจถึงศาสนาได้ดีขึ้นและศึกษาแบบฉบับของผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่เราจะยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในการดำรงชีวิตของพวกเราได้

ในปี 2015 นี้ พวกเราแม่ลูก 3 คนได้ไปยังประเทศต่างๆ ที่เคยไปมาแล้ว เพื่อไปสวดภาวนาขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่ได้ประทานให้เราอย่างมากมายและได้วางแผนว่าจะไปยังสถานที่ที่ยังไม่เคยไปเลย หนึ่งในสถานที่นั้นคือเมืองตุริน ประเทศอิตาลี ที่เป็นที่ประดิษฐานของผ้าห่อพระศพของพระเยซูเจ้า (The Holy Shroud)

เราทั้งสามนั่งรถไฟจากประเทศฝรั่งเศสไปถึงเมืองตุรินเช้าวันที่ 15 เม.ย. 2015 ด้วยความตื่นเต้นและหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขใจที่จะได้ไปเฝ้าชมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชิ้นสำคัญของพระศาสนจักรชิ้นหนึ่ง ทันทีที่เช็คเข้าโรงแรมเสร็จ พวกเราก็ออกเดินไปยัง The Cathedral of Turin อย่างไม่รอช้า เพราะโรงแรมอยู่ห่างจากอาสนวิหารไม่ไกลเท่าไรนัก ตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกเข้าใจว่า The Holy Shroud นี้คงจะประดิษฐานไว้เหนือพระแท่นเช่นเดียวกับภาพหรือรูปปั้นศักดิ์สิทธิ์ในอาสนวิหารทั่วไป

ทันทีที่เราแม่ลูกเดินไปถึงบริเวณหน้าประตูอาสนวิหาร พวกเราก็ค่อนข้างแปลกใจเพราะมีแนวกั้นเสมือนหนึ่งไม่ให้ผู้คนเดินเข้าไปในวิหาร แต่เราก็เดินเลาะจนถึงหน้าประตูและต้องหยุดตรึงอยู่กับที่เมื่อเห็นแผ่นป้ายติดประกาศในหลายภาษา มีข้อความว่า “อาสนวิหารปิดเพื่อเตรียมสำหรับนิทรรศการที่จะเกิดขึ้นระหว่างวันที่ 19 เม.ย. – 24 มิ.ย. 2015” เรา

สามคนมองหน้ากัน “โอ! เป็นไปได้อย่างไร เราอุตส่าห์มาถึงที่นี่ แต่วิหารกลับปิด!” ขณะที่เราเดินกลับออกมาจากหน้าวิหาร ลูกพูดกับลูกๆ ว่า “อย่าเพิ่งยอมแพ้ ลองปรึกษากันดูว่า เรามีวิธีใดบ้างที่จะกลับมาเมืองตุรินอีกก่อนกลับประเทศไทย เพราะเรามีกำหนดกลับวันที่ 21 เม.ย.” แล้วเราก็หาร้านอาหารนั่งโดยลูกให้โจทย์ลูกๆ ว่า เป้าหมายคือ ต้องกลับมาเมืองตุรินให้ได้ ส่วนวิธีการจะขับรถ นั่งรถไฟ เปลี่ยนโปรแกรมอย่างไรนั้น ลูกๆ เก่งกว่าหม่ำมื้อยู่แล้ว แล้วในใจลูกก็สวดทูลขอพระจิตเจ้าให้โปรดดลใจให้ลูกๆ หาทางออกให้ได้เทอญ

เนื่องจากเป้าหมายและโจทย์ชัด ในที่สุด ลูกๆ ทั้งสองก็หาทางออกจนได้ (ลูกคิดว่าเป็นเพราะพระเมตตาของพระองค์นี่แหละ ☺) ระยะทางจากเมืองตุรินไปยังกรุงโรม 500 กว่ากม. เพราะฉะนั้นการขับรถไปกลับจึงเป็นไปไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งโรงแรมในเมืองต่อไปถัดจากตุรินก็ได้จองและชำระเงินไปเรียบร้อยแล้ว ทางออกที่มีตรรกะที่สุดคือ ไปตามโปรแกรมเดิมทุกอย่างและเมื่อไปถึงกรุงโรมคืนวันที่ 19 เม.ย. เช้าวันที่ 20 เม.ย. ก็บินมาเมืองตุริน เข้าชมผ้าห่อพระศพเสร็จก็บินกลับโรม คือยอมเสียสละเวลาที่จะอยู่กรุงโรม 1 วันกลับมาเมืองตุรินแทน ไชโย! แก้ปัญหาได้แล้ว! แล้วพวกเราก็ไปเดินหาซื้อศาสนภัณฑ์ที่ระลึกด้วยความสบายใจและทราบจากซิสเตอร์ที่ขายของที่ระลึกให้เราว่า เราต้องจองคิวการเข้าชมในวันเปิดล่วงหน้า มิฉะนั้นจะไม่ได้เข้า พระตรัสบอกเราอีกแล้ว ☺

เช้าวันที่ 20 เม.ย. 2015 พวกเราแม่ลูกทั้งสามกลับมาเมืองตุรินและมาถึงจุดเริ่มต้นของการเข้าชมราว 9:30น. คิวของเราคือ 10:00น. ปรากฏว่าเราได้เข้าไปกันเป็นกลุ่มราว 10คน โอ้โฮ! เดินวนไปวนมาเกือบ 1 กม.เห็นจะได้ ตอนมาถึงทางเข้าหน้าอาสนวิหาร อ้าวก็อยู่แค่ตรงข้ามจุดที่เราเริ่มต้นแค่นั้นเอง!

มีเจ้าหน้าที่มาพาพวกเราเข้าไปยังห้องชมวีดีทัศน์ที่ฉายภาพผ้าห่อพระศพ ทั้งประวัติความเป็นมาก่อนเข้าไปข้างในอาสนวิหาร ลูกถ่ายรูปด้วยมือถือรัวไม่หยุด เพราะแน่ใจว่าข้างในอาสนวิหารคงไม่อนุญาตให้มีการถ่ายภาพ เมื่อถึงเวลาของกลุ่มเรา ก็มีคนมาพาพวกเราเข้าไป ลูกได้ยืนข้างหน้าสุดติดกับ The Holy Shroud เลย ข้างในมีไฟชนิดพิเศษที่จะไม่ระคายเคืองต่อเนื้อผ้าที่ประดิษฐานอยู่หลังกรอบกระจก เช่นเดียวกับกรอบรูป มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยืนเฝ้าอยู่ซ้ายขวา เสียดายคนอธิบายใช้ภาษาอิตาเลี่ยนในการบรรยาย ตลอดระยะเวลา 10 กว่านาทีที่ลูกยืนอยู่ใต้ผ้าผืนศักดิ์สิทธิ์นั้น ลูกสวดภาวนาได้เพียงประโยคเดียว “พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดๆๆๆๆๆ...” จนเจ้าหน้าที่ผู้นั้นบรรยายจบ

จนออกมาแล้ว ลูกและลูกๆ ยังไม่เชื่อว่าพวกเราจะได้รับพระพรถึงเพียงนั้น ลูกเข้าใจว่า The Holy Shroud ประดิษฐานอยู่ในอาสนวิหารตลอดเวลา แต่ปรากฏว่าครั้งนี้เป็นครั้งที่ 8 เท่านั้นที่มีการจัดนิทรรศการให้ประชาชนเข้าชมได้ โดยมีประวัติตามปีค.ศ. ดังต่อไปนี้

1931 ในวโรกาสพระราชพิธีอภิเษกสมรสของ Prince Umberto of Savoy and Maria Jose แห่งประเทศเบลเยียม

1933 ในปีศักดิ์สิทธิ์ของศตวรรษที่ 19 แห่งการทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า

1973 (23 พ.ย.) เป็นการถ่อยทอดสดทางโทรทัศน์

1978 (27 ส.ค. – 8 ต.ค.) เป็นการฉลองปีที่ 400 นับจากการย้าย The Holy Shroud จากเมือง Chambery ไปยังเมือง Turin

1998 (18 เม.ย. – 14 มิ.ย.) ครบ 100 ปีของการถ่ายภาพ The Holy Shroud โดยทนาย Secondo Pia ในปี 1898 ที่ปรากฏภาพพระพักตร์พระเยซูในแผ่นฟิล์ม Negative ที่กลับกับธรรมชาติของการถ่ายภาพด้วยฟิล์ม

2000 (12 ส.ค. – 22 ต.ค.) เป็นการฉลองปี Jubilee

2010 (10 เม.ย. – 23 พ.ค.) เป็นการจัดนิทรรศการครั้งหลังสุด

2015 ครอบครัวลูกได้ไปเยี่ยมเคารพ ☺ ☺ ☺

ไม่ว่า The Holy Shroud นี้จะเป็นผ้าห่อพระศพจริงๆ หรือไม่ ไม่สำคัญ นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล

ที่ 2 ได้ทรงกล่าวในการจัดนิทรรศการในปี 1998 ไว้ว่า

"The Holy Shroud is a mirror of the Gospel..... The image of human suffering is reflected in the Holy Shroud. It not only stimulates us to vanquish our egoism, it leads us to discover the mystery of the pain that, sanctified by the sacrifice of Christ, generates salvation for all mankind....."

พระสันตะปาปาฟรังซิสได้เสด็จไปงานนิทรรศการปี 2015 นี้ด้วย

นี่คือพระพรอันยิ่งใหญ่อีกพระพรหนึ่งที่ครอบครัวของลูกจะจดจำด้วยความกตัญญูตลอดชีวิตของพวกเรา พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 328

AACOM III

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทนี้ว่าหากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ***"ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้" ลูกา 1:37***

ลูกเพิ่งได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในพระเมตตาของพระองค์ในงาน AACOM III (Asian Apostolic Congress on Mercy) ที่จัดขึ้นในเมือง Medan ประเทศอินโดนีเซีย ในวันที่ 15 ต.ค. 2015 ที่ผ่านมา การไปพูดแบ่งปันครั้งนี้เป็นสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึงเลยว่าจะได้รับเชิญไปพูดในงานพระเมตตาระดับเอเชียอีก เพราะลูกได้พูดในงาน AACOM II ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในปี 2012 แล้ว อีกทั้งได้พูดที่งาน PACOM II งานพระเมตตาระดับประเทศของประเทศฟิลิปปินส์ และล่าสุดได้ไปพูดในงาน WACOM III หรืองานพระเมตตาระดับโลกที่ประเทศโคลัมเบียเป็นเจ้าภาพเมื่อปี 2014 หรือปีที่แล้วนี่เอง ดังนั้นลูกจึงค่อนข้างแปลกใจที่ได้รับเชิญอีก และเกรงว่าผู้ที่เคยฟังมาแล้วจะฟังซ้ำหลายรอบ แต่เมื่อคณะกรรมการจัดงานที่ประเทศอินโดนีเซียยืนยันว่าต้องการเชิญลูกไปพูดแบ่งปันที่งาน AACOM III เพราะคริสตชนอินโดนีเซียยังไม่ได้ยินคำแบ่งปันของลูกอีกจำนวนมาก ลูกจึงรับคำเชิญด้วยความยินดี

คราวนี้ ลูกเดินทางด้วยความอบอุ่นเพราะมีคณะพระเมตตาจากประเทศไทยร่วมเดินทางไปด้วย 24 คน โดยมีพระสงฆ์ถึง 7 องค์ ซึ่งในทุกครั้งที่ผ่านมาที่ลูกเดินทางไปแบ่งปันในต่างประเทศ ลูกมักจะเดินทางไปตามลำพังกับลูกๆ เท่านั้น แต่เนื่องจากเจ้าภาพได้จัดให้ลูกกับลูกชายที่เดินทางไปด้วยพักในโรงแรมที่จัดงานเลย ลูกและลูกชายตึงไม่ได้พักกับคณะคนไทยเพราะบริษัททัวร์ได้จัดให้พักอีกโรงแรมหนึ่ง

มีเรื่องหนึ่งที่ลูกสังเกตว่าแตกต่างจากงานพระเมตตาอื่นๆ ที่ลูกได้ไปร่วมด้วยคือ มีผู้แบ่งปันเป็นพยานในพระเมตตาทุกวันของงาน อีกทั้งบทความของวิทยากรทุกท่านก็เป็นเรื่องน่าสนใจทั้งสิ้น เป็นครั้งแรกที่ลูกนั่งฟังวิทยากรทุกท่าน ทุกวัน และทุกบทความด้วยความตั้งใจฟังและไม่ง่วงนอนเลย ซึ่งลูกเองก็ค่อนข้างแปลกใจ แต่ลูกขอสารภาพว่าลูกได้สัปปะงกทุกครั้งที่ประธานถวายมิสซาเทศน์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นอัครสังฆราชหรือสังฆราช ลูกจึงจำไม่ได้ว่าองค์ใดเทศน์สอนเรื่องใดบ้าง ☹

พยานคนแรกเป็นบราเดอร์จากสิงคโปร์ซึ่งได้แบ่งปันถึงวันที่อาการของหัวใจกำเริบ บังเอิญวันนั้นเป็นวันชาติของสิงคโปร์จึงเป็นวันหยุด บราเดอร์ได้โทรไปหาแพทย์ที่ดูแลเป็นประจำที่กำลังจะออกไปร่วมพาเหรดอยู่แล้ว บราเดอร์ต้องขับรถไปเองผ่านไฟแดง 5 ที่ และเมื่อไปถึงโรงพยาบาท แพทย์บอกว่า หากช้ากว่านั้นอีก 30 วินาที ก็จะสายเกินไปเสียแล้ว บราเดอร์แบ่งปันว่าตลอดระยะเวลาและระหว่างทางไปโรงพยาบาล บราเดอร์ได้สวดขอให้พระเมตตาช่วยตลอดเวลา

พยานอีกคนเป็นนางพยาบาลจากสหรัฐอเมริกาที่ลูกได้พบตอนไปประชุม WACOM III ที่โคลัมเบีย เธอได้แบ่งปัน

ถึงประสบการณ์ที่เธอใช้พระเมตตาในการปลอบประโลมผู้ป่วย แม้ในบางรายที่สุดท้ายก็จากโลกนี้ไป แต่การสวดขอพระเมตตาร่วมกับผู้ป่วยที่มีอาการหนักก็ทำให้เขาเหล่านั้นไปพบกับพระเจ้าด้วยอาการสงบ ไม่กระวนกระวาย

พยานท่านต่อไปนี้ได้รับความสนใจมาก ท่านเป็นพระสงฆ์คณะเยซูอิต และเป็นมุสลิมชาวอินโดนีเซียที่ครอบครัวเคร่งศาสนา ตอนหนุ่ม ท่านกับเพื่อนๆ ได้ไปก่อความไม่สงบกับโบสถ์คาทอลิกหลายครั้งและได้รับความชื่นชมจากเพื่อนฝูงในการกระทำเหล่านั้น ต่อมาท่านได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่ท่านมีความพึงพอใจ ปรากฏว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นคาทอลิก! และเมื่อทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นคนไปทำลายโบสถ์ของเธอ เธอกลับไม่โกรธ โดยเธอบอกว่าพระเจ้าทรงสอนให้คริสตชนให้อภัย จุดนั้นเองทำให้ชายหนุ่มมุสลิมคนนี้สนใจในศาสนาคาทอลิกและในที่สุด ไม่เพียงแต่ได้กลับใจมาเป็นคาทอลิก แต่ได้ยกระดับถึงขั้นเป็นพระสงฆ์คณะเยซูอิต!

อีกท่านซึ่งเป็นอุปสังฆราชจากประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่งท่านเคยเป็นผู้ช่วยพระคาร์ดินัลซินที่ช่วยให้ประชาชนชาวฟิลิปปินส์ล้มล้างระบอบเผด็จการของประธานาธิบดีมาร์กอส ขณะนี้ท่านป่วยต้องมีการฟอกเลือดทุกๆ สัปดาห์ แต่การป่วยของท่านนี้ดูเหมือนจะได้รับการทำนายจากพระคาร์ดินัลซินไว้ตั้งแต่ตอนท่านทำงานใกล้ชิดกับพระคุณเจ้าแล้วว่าการที่ท่านในฐานะพระสงฆ์ต้องเจ็บป่วยและทุกข์ทรมานทางร่างกายนั้น เท่ากับเป็นการร่วมพระทรมานกับพระเยซูเจ้าในการไถ่บาปมนุษย์ ดังนั้น แม้ท่านจะไม่อยากเจ็บป่วยในลักษณะเช่นนี้ ท่านก็ยินดีน้อมรับสภาพตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

พยานคนสุดท้ายเป็นนักธุรกิจระดับชาติของประเทศเจ้าภาพ และมีธุรกิจทั่วโลก ไม่ค่อยมีเวลาให้กับพระเจ้า แต่อยู่มาวันหนึ่ง ลูกสาวของเขาวัย 17 ปี อยู่ๆ ก็ไม่ยอมรับประทานอาหารเพราะป่วยเป็นโรค Anorexia หรือโรคกลัวอ้วน 2 ปีผ่านไป น้ำหนักเธอลดเหลือ 35 กก. ในส่วนสูง 170 ซม. ในฐานะพ่อ เขารู้สึกท้อแท้และกังวลว่าลูกสาวของเขาอาจจะต้องตายจากไป เขาสวดขอให้พระเมตตาช่วย และแล้วคืนวันหนึ่งในเวลาตีสอง เขาได้ยินเหมือนเสียงมาจากทางไกลบอกให้เขาทำตามที่ภรรยาบอก ขณะนั้นภรรยาของเขาอยู่ที่ประเทศแคนาดา เขาโทรทางไกลไปทันที ภรรยาบอกเขาว่าเธอก็ได้รับแรงดลใจให้กลับประเทศอินโดนีเซียด่วน เพื่อทำงานรับใช้พระ วันรุ่งขึ้น ลูกสาวของเขาตื่นขึ้นมาและถามแม่ว่า ทำไมเขาถึงผอมเช่นนี้ หลังจากวันนั้น สาวน้อยก็กลับไปรับประทานอาหารตามปกติ และตอนนี้ทั้งเขาและภรรยารับใช้งานพระเมตตาเต็มที่

สำหรับลูกเองได้พูดในวันที่ 15 ต.ค. 2015 ซึ่งเป็นวันที่สองของงาน ในเวลา 10:00น. เขาให้เวลา 40 นาที ซึ่งลูกต้องย่อเรื่องราวชีวิตของลูกในช่วง 40 ปี เท่ากับสรุปปีละ 1 นาที โดยครั้งนี้ลูกได้นำเอาพระราชดำรัสของพระสันตะปาปาฟรังซิสมาเป็นบทนำและเรื่องราวของมัคคุเทศน์อายุ 60 ปี ชาวโคลัมเบียที่ยอมให้อภัยบิดาอายุ 89 ปีของเขา เพราะลูกได้สัมผัสจิตใจของเขาด้วยความรักและพระเมตตาของพระเยซูเจ้ามาเป็นบทส่งท้ายการแบ่งปัน

และคราวนี้ หลังจากลูกพูดจบ ได้มีกรรมการจัดงานท่านหนึ่งมาขอนัดให้ลูกพบกับน้องสาวของเขาเป็นการส่วนตัวในวันรุ่งขึ้น โดยเขาเล่าว่าน้องสาวได้ร้องไห้อย่างหนักหลังได้ฟังคำแบ่งปันของลูก ซึ่งลูกก็รับนัดด้วยความยินดีทันที

และจากการที่มีผู้ฟังมาขอถ่ายรูปกับลูกเป็นเวลาถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง จนคณะจัดงานต้องให้เจ้าหน้าที่มาล้อมพาลูกไปรับประทานอาหารเที่ยง ลูกได้สวดอย่างจริงใจอีกครั้งหนึ่งว่า “This is for the Glory of You, not the Glory of me, my Lord.”

“จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระยาเวห์ จงสรรเสริญพระองค์จนสุดปลายแผ่นดิน” อสย. 42:10

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 329

มีใครได้อะไรไหม?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังกลับจากงาน AACOM III ที่เมืองเมดาน ประเทศอินโดนีเซีย มีวันหนึ่ง ลูกได้คุยกับลูกสาวคนเล็กของลูกถึงงานพระเมตตา ในแต่ละประเทศที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปัน พลันลูกสาวก็ถามขึ้นมาว่า “หม่ำมี้ขา จัดงานในลักษณะเช่นนี้ มีใครได้อะไรไหมคะ?”

เป็นคำถามที่ใสซื่อและตรงจากใจ แต่ทำให้ลูกนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ โดยไม่กล้าตอบทันที

นับเป็นพระพรอย่างยิ่งที่ลูกมีโอกาสได้ไปร่วมงานพระเมตตาระดับประเทศ ระดับทวีป และระดับโลกมาแล้ว แต่สำหรับคำถามที่เรียบง่ายและใสซื่อประโยคนี้ คำตอบคืออะไรหนอ?

องค์ประกอบหลักของทุกงานประกอบด้วย 1. (ประเทศ) เจ้าภาพ หรือผู้จัดงาน 2. วิทยากรและผู้แบ่งปัน และ 3. ผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนี้ ต่างมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการทำให้การประชุมนั้นสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายหรือไม่

เนื่องจากทุกครั้งที่ลูกไปร่วมการประชุม ลูกไปในฐานะผู้แบ่งปัน แต่ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ไปในฐานะผู้เข้าร่วมประชุมด้วย ดังนั้นลูกจึงขอวิเคราะห์ในฐานะองค์ประกอบที่ 2 และ 3

ในครั้งแรกสุดที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ AACOM II ตอนที่พระสงฆ์ผู้จัดโปรแกรมขอให้ลูกพูดแบ่งปันในฐานะตัวแทนประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าภาพในขณะนั้น ลูกไม่ทราบเลยว่าพระเมตตาคืออะไร แต่ลูกก็ได้ศึกษาไดอารี 600 กว่าหน้าของนักบุญเฟาสตินา จนลูกเข้าใจถึงความเป็นมาของพระเมตตา ต่อมาในการไปพูดในต่างประเทศ ลูกได้เข้าร่วมฟังวิทยากรท่านอื่นบ้าง แต่ไม่ทุกท่าน มาครั้งหลังสุด ลูกได้เข้าฟังวิทยากรทุกท่านรวมทั้งพยานที่แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตทุกคนด้วยความตั้งใจ ผลที่ได้รับสำหรับลูกต่างกันมาก ลูกรู้สึกว่าในฐานะผู้เข้าร่วมประชุม งาน AACOM III ที่เพิ่งผ่านไป ลูกได้รับพระพรเต็มเปี่ยมจนลูกรู้สึกได้ในหัวใจของลูก ☺

แต่ลูกมีข้อสังเกตสำหรับผู้จัดงานว่า ณ วันนี้ 1 เดือน หลังจากงานได้เสร็จสิ้นไป ลูกจำบทแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตจริงจากผู้แบ่งปันทุกท่านได้หมด แต่สำหรับบทความจากบรรดาสมณะผู้ใหญ่ที่ได้รับการคัดสรรเชิญมาพูด ซึ่งล้วนแล้วแต่เปี่ยมไปด้วยคุณค่า ลูกจำเนื้อหาไม่ได้เลยแม้แต่ของท่านเดียว!

กลับมาคำถามของลูกสาว ลูกสรุปได้ ณ จุดนี้ว่า การเข้าร่วมประชุมไม่ว่าจะเป็นงาน ณ สถานที่แห่งไหน การจะ “ได้อะไร” หรือไม่นั้น ขึ้นกับตัวเราเองทั้งสิ้น หากเราไปร่วมเพราะอยากไปเที่ยวเป็นหลัก เวลาวิทยากรพูดแบ่งปัน ก็ออกมาหาซื้อของที่ระลึก ฯลฯ กับหากเราไปร่วมด้วยความตั้งใจที่จะรับสิ่งที่วิทยากรพูดแบ่งปัน และร่วมพิธีกรรมต่างๆ ที่ศักดิ์สิทธิ์ พร้อมใจที่เปิดรับความรักและพระเมตตาของพระเจ้าอย่างเต็มที่ ผลที่ได้รับจะต่างกันราวฟ้ากับดิน

ลูกเองได้รับโอกาสและพระพรในการรับใช้พระองค์ที่ค่อนข้างพิเศษ โดยที่ลูกเองก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยในชีวิต คือ การได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศ ทุกครั้งลูกจะเตรียมตัวไปอย่างดีและจะสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูก โดยขอให้สิ่งที่ลูกจะไปทำและพูดนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เนื่องจากการพูดแบ่งปันแต่ละครั้งของลูกจะมีผู้ฟังเป็นพันๆ คน ลูกไม่มีทางทราบเลยว่าการเป็นพยานของลูกนั้น จะบังเกิดผลกับใครหรือไม่ ลูกจึงสวดทูลต่อพระองค์ด้วยความถ่อมตนและมักน้อยว่า ขอให้การเดินทางของลูกไปพูดที่ต่างประเทศนั้น บังเกิดผลแม้แต่กับคนๆ เดียว ลูกก็จะดีใจมากเพราะเท่ากับลูกได้ถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างทันตาเห็น ☺

ณ ประเทศโคลัมเบีย ที่เกิดเหตุการณ์มัคคุเทศก์ของลูกวัย 60 ปี ยอมให้อภัยบิดาวัย 89 ปีของเขา หลังจากเขาโกรธแค้นบิดามาทั้งชีวิต ณ งาน AACOM III หลังจากวันที่ลูกพูดเสร็จ น้องสาวของกรรมการจัดงานคนหนึ่งก็มาขอพบลูกเป็นการส่วนตัว พี่ชายของเธอบอกลูกว่า น้องสาวร้องไห้อย่างหนักหลังฟังลูกเสร็จและต้องการคุยกับลูกมาก

เธอเป็นสตรีชาวจีนอินโดนีเซีย อายุราว 50 ปีเศษ บุคลิกดี มาจากครอบครัวมีฐานะ การศึกษาดี พูดภาษาอังกฤษชัดเจนและถูกต้อง ทันทีที่เรานั่งลงในมุมเงียบๆ มุมหนึ่ง เธอเริ่มเล่าเรื่องราวชีวิตของเธอให้ลูกฟังด้วยน้ำตา เมื่อเล่าจบ เธอถามคำถามง่ายๆ แต่มีความหมายมากว่า “ทำอย่างไร ฉันจึงจะค้นพบพระเจ้า และมีพระเจ้าเป็นที่ยึดเหนี่ยวอย่างคุณได้?” “คุณเป็นคาทอลิกนอนหรือคาทอลิกยืนคะ?” ลูกถาม “ฉันเพิ่งเป็นคาทอลิกได้ 15 ปี” “อ้าว! ก็ไม่นานนัก แล้วทำไมคุณถึงมาเป็นคาทอลิกได้ล่ะ?” “ฉันตามพี่น้องฉันน่ะ” ลูกเริ่มเจาะลึกลงกว่านั้น สรุปแล้วเธอเป็นคาทอลิกที่เรียกได้ว่า “เป็นแต่ชื่อ” เธอสวดสายประคำบ้าง อ่านพระคัมภีร์บ้าง แต่สำหรับเธอแล้ว เธอไม่ทราบว่าพระเจ้าอยู่ไหน ดังนั้นเมื่อเธอประสบปัญหาในชีวิต เธอจึงรู้สึกเคว้งคว้าง แต่เมื่อเธอได้ฟังประสบการณ์ชีวิตของลูก มันโดนใจเธอหลายข้อ เธอจึงร้องไห้ไม่หยุดและเธอปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตามลูกในการค้นหาพระเจ้า และยึดพระเจ้าเป็นหลักในการดำรงชีวิต

ลูกแบ่งปันให้เธอฟังต่อถึง My Journey of Faith ในที่สุดเธอยิ้มออกได้ เราจับมือกัน ลูกบอกกับเธอว่าลูกจะสวดภาวนาให้เธอ

ทุกวันนี้ ลูกจะรู้สึกสัมผัสได้ถึงความรักของพระองค์ในหัวใจของลูกทุกๆ วัน แต่สักพักๆ พระองค์จะประทาน “ของขวัญ” เป็นพิเศษให้แก่ลูก การมีผู้ฟังที่ลูกไม่รู้จักเลยมาสวมกอด มาหอมแก้ม และขอถ่ายรูปเป็นชั่วโมงๆ กับการมีคนมาแสวงหาพระองค์หรือสามารถให้อภัยได้แม้เพียงคนเดียว เพราะได้ฟังคำแบ่งปันของลูก สิ่งเหล่านี้สำหรับลูกแล้วคือพระพรพิเศษหรือความรักพิเศษที่พระองค์ประทานให้แก่ลูก หัวใจของลูกจะเปี่ยมไปด้วยความสุขจนล้นปรี่ เช่นนี้แล้ว ลูกจะไม่กราบทูลต่อพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “ลูกยินดีไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดิน เพื่อเป็นพยานในความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์” ได้อย่างไรเล่า?

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

“จงกล่าวกับคนที่ท้อแท้ว่า ‘จงมานะเถิด อย่ากลัวเลย’ ดูซิ พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาเพื่อช่วยท่านให้รอดพ้น” อสย. 35:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 330
แม่พระร้องไห้ Akita

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปี 2015 ที่กำลังจบลงในเร็ววันนี้ ลูกและลูกๆ ได้ไปแสวงบุญยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ หลายแห่ง สำหรับที่ที่เคยไปแล้ว เราก็ไปสวดขอบคุณพระ ส่วนสถานที่ที่เรายังไม่เคยไปกัน เราก็ไปสวดขอบคุณพระเช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นการสวดขอบคุณครั้งแรกหรือครั้งที่ 2 ที่ 3 เท่านั้น

อันที่จริง ลูกเองมีความคิดว่า พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์ แม้ประเทศเรา วัดเรา บ้านเรา และแม้กระทั่งในใจของเรา ไม่ใช่แค่ศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในต่างประเทศเท่านั้น แต่ลูกชอบไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเพราะต้องการศึกษาถึงประวัติ เรื่องราว และเบื้องหลังอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แต่ละแห่ง เพื่อจะได้หาแบบอย่างของผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เบื้องหลังสถานที่เหล่านั้นมาเป็นแบบฉบับในการดำรงชีวิตของการเป็นคริสตชนที่ดี

หนึ่งในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกและลูกๆ ได้ไปในปีนี้คือ วัด Seitei Hoshikai ที่เมือง Akita ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นวัดที่รูปปั้นแม่พระที่ทำด้วยไม้ทั้งองค์หลั่งน้ำตาต่อหน้าประจักษ์พยานมากมายเป็นเวลาหลายปีต่อเนื่องกัน

เมื่อง Akita ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศญี่ปุ่น นั่งรถไฟเร็วสูงไปประมาณ 4 ชม.จากกรุงโตเกียว จากสถานีรถไฟซึ่งอยู่ใจกลางเมือง Akita ไปถึงวัดนี้มีระยะทางประมาณ 7 กม. ลูกสาวได้จัดให้พวกเราพักในโรงแรมที่อยู่

กึ่งกลางระหว่างสถานีรถไฟและวัดที่ตั้งอยู่บนเขา เป็นโรงแรมหนึ่งในสองแห่งเท่านั้นที่ตั้งอยู่ในทำเลนั้น และเป็นโรงแรมท้องถิ่นที่แขกส่วนใหญ่ไปพักเพราะ 2 เหตุผลเท่านั้น คือ ไปอาบน้ำแบบออนเซนหรือไปนมัสการแม่พระร้องไห้

วันที่พวกเราไปถึง มีพระคาร์ดินัลและพระสังฆราชรวม 3 องค์จากประเทศยุโรปไปพักด้วย เจ้าหน้าที่โรงแรมพูดภาษาอังกฤษไม่เป็น ต้องใช้ภาษามือและท่าทางประกอบในการสื่ออย่างสนุกสนาน พวกเราบอกว่าเราจะไปวัดที่มีแม่พระร้องไห้ โดยการพนมมือ พร้อมกับพูดว่า “Maria” และเอานิ้วมือทั้ง 2 ข้างดึงลงมาจากตาเป็นสัญลักษณ์แห่งการร้องไห้

ปรากฏว่าสำเร็จ ☺ เจ้าหน้าที่สาวที่เคาท์เตอร์เข้าใจ รีบไปเรียกอีกคนที่เป็นผู้ชายมาช่วยเขาสื่อให้เราทราบว่าไม่มีรถประจำทางไปถึงวัดโดยตรง มีแต่ไปถึงที่หนึ่งแล้วต้องเดิน ไม่ก็ต้องเรียกแทกซี่ หรือไม่ก็ต้องเดินเอา เราถามว่าไกลแค่ไหน ประมาณ 2 กม. กว่า ลูกๆ เป็นห่วงว่าหม่ำมี้จะเดินไหวไหมหรือจะเรียกแทกซี่ดีกว่า? ลูกบอกว่าอากาศเย็นสบายเช่นนี้ นั่งรถทำไม แค่ 2 กม.กว่า สบายมาก!

ปรากฏว่าเป็นการเดินที่สบายมากจริงๆ ☺ หัวใจเปี่ยมไปด้วยความศรัทธา อากาศเย็นสบาย ระหว่างทางเดินไปคุยไป ดูตามแผนที่ที่เจ้าหน้าที่ชายผู้นั้นวาดให้ แป๊ปเดียวถึงชายเขาแล้ว เดินขึ้นเขาไป ถ่ายรูปไป อ้าวถึงแล้ว! บอกแล้วไงระยะทางแค่นี้สำหรับหม่ำมี้สบายมาก ☺

บนเขาเล็กๆ แห่งนี้ทีเรียกว่า Yuzawadai เป็นโบสถ์ก่อสร้างสไตล์ญี่ปุ่น ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางแมกไม้นานาพันธุ์ ลูกตื่นเต้นมาก เนื่องจากพยากรณ์อากาศได้เตือนว่าจะมีฝนตกหนักตลอด 2 วันที่พวกเราอยู่ ลูกจึงสวดอธิษฐานขอให้ฟ้าแจ้งช่วงที่เราไปถึงเถอะ ปรากฏว่าช่วงที่พวกเราเดินไปและตอนไปถึง ฟ้าก็ยังแจ้งอยู่ ลูกขออนุญาตแม่พระว่าขอถ่ายรูปข้างนอก่กอนที่จะเข้าไปสวดสายประคำข้างใน ปรากฏว่าถ่ายรูปได้แป๊ปเดียว เมฆฝนทะมึนทึงมาก้อนโตๆ พวกเรารีบเข้าไปในตัวโบสถ์ หลบฝนแทบไม่ทัน

ข้างในโบสถ์ ส่วนใหญสร้างด้วยไม้ ตรงกลางเป็นห้องใหญ่สำหรับมิสซาบูชาขอบพระคุณ พร้อมกับกางเขนใหญ่และองค์พระเยซู อีกห้องหนึ่งเป็นรูปปั้นของนักบุญโยเซฟ และห้องข้างในประดิษฐานอยู่อย่างสง่างามคือ รูปปั้นแม่พระทำด้วยไม้ทั้งองค์ สูงประมาณ 2.5ฟุต ลูกเข้าไปคุกเข่าและสวดสายประคำด้วยความตื่นเต้นดีใจ และกตัญญูที่มีโอกาสมาสวดสายประคำในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้

องค์แม่พระนี้ได้รับการแกะสลักในปี 1963 โดยใช้ไม้ชิ้นเดียวจากมีดใบเดียว โดยฝีมือของ Mr. Sakuro Wakasa จิตรกรแกะสลักไม้ เป็นรูปของแม่พระที่ทรงเหยียบอยู่บนโลกและยื่นพระหัตถ์ทั้งสองข้างในลักษณะของการโปรดโลกตามนิมิตของสตรีผู้หนึ่งที่มีชื่อว่า Ida Peeradewasu ในเมือง Amsterdam ประเทศเนเธอแลนด์ รหว่างปี 1945 – 1959

เช้าตรู่ของวันที่ 4 ม.ค. 1975 ปรากฏว่าซิสเตอร์ที่ทำความสะอาดโบสถ์ได้สังเกตเห็นมีน้ำตาหลั่งลงมาจากพระเนตรทั้งสองข้างของรูปปั้นแม่พระนี้ จากวันนั้นถึงวันที่ 15 ก.ย. 1981 มีปรากฏการณ์การหลั่งน้ำตาของแม่พระ Akita นี้ถึง 101 ครั้ง โดยทุกครั้งจะมีพระสังฆราช พระสงฆ์ ตลอดจนฆราวาสจำนวนมากมาร่วมสวดสายประคำในขณะที่เกิดเหตุอัศจรรย์นี้ และทุกคนที่มาเป็นประจักษ์พยานทุกครั้งต่างจะได้กลิ่นหอมอบอวลไปทั้งห้อง

พระสงฆ์ที่ดูแลได้นำสำลีไปซับน้ำตาที่ไหลหลั่งลงมานี้และส่งให้ห้องแล็ปของ Akita University และ Gufu University ตรวจวิจัย ผลการตรวจของทั้งสองมหาวิทยาลัยยืนยันว่าสารในสำลีที่ส่งตรวจนั้นเป็น “ของเหลวจากร่างกายมนุษย์”

อย่างไรก็ดี จากการตรวจสอบอย่างเป็นทางการ พระสังฆราชที่ดูแลสังฆมณฑลนี้ได้สรุปว่า

“According to my investigation, there is nothing to deny the supernatural of the series of events surroundings the statue of the Blessed Virgin Mary at Seitai Hoshikai at Yuzawadai, Sagawa, Akita City. Also I have not found anything that contradict our faith or morality.

Therefore I do not forbid the veneration of the Our Lady of Akita within this diocese, until the

day we have a definite answer from the Holy See in Rome.”

นอกจากได้สัมผัสกับความศักดิ์สิทธิ์บวกกับความอัศจรรย์ของสถานที่นี้แล้ว ลูกได้ทราบถึงประวัติของสถานที่แห่งนี้ว่า ในปี 1946 หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้จบลง มีสตรีตัวเล็กๆ คนหนึ่งชื่อ Surako Sugawara ที่ได้ตัดสินใจเป็นผู้บุกเบิกมาตั้งศูนย์สวดภาวนาที่บนเขาแห่งนี้ ในขณะที่ยังไม่มีประปาและไฟฟ้า โดยยอมถูกบิดาเธอตัดจากครอบครัวเพราะบิดาต้องการให้เธอไปช่วยธุรกิจของครอบครัว ความตั้งใจอย่างเด็ดเดียวบวกกับกระแสเรียกและความศรัทธาอย่างแรงกล้าทำให้มีโบสถ์แห่งนี้ได้ทุกวันนี้

ทำให้ลูกรู้สึกว่า ความเชื่อความศรัทธาอย่างแรงกล้าของมนุษย์ แม้จะมาจากสตรีตัวเล็กๆ คนหนึ่งก็สามารถเอาชนะอุปสรรคอย่างขุนเขาพนาไพรได้ แล้วพวกเราล่ะ มีความเชื่อความศรัทธาในระดับไหน?

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและไม่สงสัย ท่านจะทำได้ทุกสิ่ง ...
ถ้าท่านบอกภูเขาลูกนี้ว่า ‘จงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด’ ก็จะเป็นเช่นนั้น” มัทธิว 21:21

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 331

บทสวดวันปีใหม่ 2016

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้เป็นวันปีใหม่ 2016 ในวันที่ 2 มิ.ย. 2016 ลูกก็จะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งครบ 20 ปีเต็ม ลูกจะขอสำรวจตัวเองว่าตลอดระยะเวลาเกือบ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้เดินทางบนเส้นทางแห่งความเชื่อ (My Journey of Faith) ไปถึงไหนแล้ว

สำหรับลูก การเป็นศาสนิกชนที่ดี ไม่ว่าจะในศาสนาใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การเข้าถึงหลักธรรมของศาสนาตนเอง สำหรับคริสตชนหมายถึงว่า เราได้ศึกษาและเข้าใจ ตลอดจนประพฤติปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าหรือไม่ และที่สำคัญที่สุด เราได้ให้พระเจ้าประทับอยู่ในใจเราและยกให้พระองค์เป็นผู้ทรงนำชีวิตของเราในทุกมิติหรือไม่ การที่คนคนหนึ่งจะมีฐานะระดับไหน เป็นคนมีชื่อเสียง เป็นที่นับหน้าถือตาของคนในสังคมเพียงใด ไม่สำคัญเท่ากับต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น เขาเป็นลูกของพระองค์แบบไหน? เพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงดูรูปลักษณ์ภายนอกหรือฐานะหรือชื่อเสียง พระองค์ทรงดูใจของคนคนนั้นต่างหาก

"พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับมนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก
แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ" 1 ซามูเอล 16:7

ลูกอยากจะเริ่มต้นเขียนว่า "ลูกได้เข้ามาในพระศาสนจักรในฐานะลูกแกะกำพร้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง หนทางการแสวงหาและรับใช้พระเจ้าของลูกไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ..." ทันใดนั้น สมองของลูกก็สั่งการหัวใจทันที "หยุด! เจ้ามีอายุเกือบบรรลุนิติภาวะแล้ว ขืนเริ่มต้นเช่นนี้ก็จะเขียนแบบเดิมๆ สิบเก้าปีกว่าที่ผ่านมา เจ้าไม่ได้เรียนรู้อะไรบ้างเลยเหรอ?"

ลูกหยุดกึก ใช่แล้ว! จะเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็ยังโง่เขลาเบาปัญญาอีก ขอบคุณสมองที่คอยเตือนหัวใจ ถ้าจะเขียนถึงสิ่งที่ได้เรียนมา ส่วนใหญ่ลูกได้เรียนด้วยประสบการณ์ชีวิตควบคู่กับการทูลตามพระองค์ ซึ่งแต่ละเหตุการณ์ แม้พระองค์จะทรงได้ยินคำสวดภาวนาถามของลูก พระองค์ก็จะทรงยิ้มและให้ลูกค้นหาคำตอบเอง ซึ่งบางเหตุการณ์ลูกต้องใช้เวลากว่า 8 ปี หรือ 10 ปี จึงจะเข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการสอนลูก

เรื่องแรกสุด ลูกจะขอเขียนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์ตอนพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ เป็นพระเยซูเจ้าผู้มาไถ่บาปพวกเรามนุษย์ทั้งหลาย เขียนถึงประกาศก นักบุญ และผู้ศักดิ์สิทธิ์บางท่านว่าพวกเราควรจะเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์เหล่านี้ที่ดูเหมือนจะเป็นความเจ็บปวดในฐานะมนุษย์ แต่สุดท้ายแล้ว ทั้งหลายทั้งปวงของความทุกข์เหล่านี้ ล้วนเป็นแบบฉบับและหนทางไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์ของจิตวิญญาณ

พระเยซูทรงถูกยูดาส ซึ่งเป็นสาวกของพระองค์เองทรยศ และยังไม่ทันถูกตรึงกางเขน เปโตรศิษย์เอกของพระองค์ก็ปฏิเสธถึง 3 ครั้งว่าไม่รู้จักพระองค์อีก คนที่ไม่เคยถูกลูกน้องหักหลังหรือเพื่อนหรือผู้ที่เรารัก ไม่ว่าเป็นความรักแบบใดเมินหรือทรยศจะไม่มีทางเข้าใจถึงความเจ็บปวดของพระองค์เลย ยิ่งรักหรือไว้ใจมาก ยิ่งเจ็บปวดมาก ลูกเปรียบเล่นๆ ว่าการถูกทรยศโดยผู้ที่เรารัก เราไว้ใจเช่นนี้เหมือนกับมีคนโยนระเบิดปรมาณูไปที่หัวใจ จะมีอะไรเหลือเล่า?

แต่ ... หากผู้ใดมีประสบการณ์เช่นนี้ จะทำให้เราเข้าใจและเห็นใจพระเยซู ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้ ☺

เยเรมีย์ เป็นประกาศกที่มีความสำคัญมากคนหนึ่งตามเรื่องราวในพระคัมภีร์ แต่ท่านประสบปัญหานานัปการ แม้กระทั่งถูกเนรเทศและถูกโยนลงไปในบ่อ แต่**ความทุกข์ทรมานทั้งหมดนี้ ชำระจิตใจของเยเรมีย์ให้หลุดพ้นจากทุกสิ่งที่ไม่เหมาะสม และทำให้เขาเปิดใจต่อพระเจ้า** และแม้กระทั่งพระเยซูเจ้าเองก็ถูกชาวยิวเบียดเบียน

"ไม่มีประกาศกคนใดได้รับการต้อนรับอย่างดีในบ้านเมืองของตน" ลูกา 4:24

"ชาวยิวเบียดเบียนพระเยซูเจ้า" ยอห์น 5:16

ในวันที่ 14 ธ.ค. 2015 ที่ผ่านมา เป็นวันฉลองนักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขน ผู้ได้รับการประกาศว่าเป็นนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร ตลอดชีวิตการเป็นนักบวชของท่าน ท่านได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้าย ถูกดูถูก ถูกตั้งข้อสงสัย และยังถูกคนในคณะของท่านจับคุมขังไว้ในห้องเล็กๆ พรอ้มกับถูกเฆี่ยนและลงโทษ แต่การทดลองเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ทำให้ท่านเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น เพราะท่านไม่มีที่พึ่งพิงทางโลกใดอื่นนอกจากพระเจ้า ดังนั้น งานเขียนของท่านจึงเน้นถึงความจำเป็นที่จะต้องรักพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง

ก่อนสิ้นปี 2015 มีการประกาศว่าปลายปี 2016 พระสันตะปาปาฟรังซิสจะทรงสถาปนาให้บุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา เป็นนักบุญเพราะมีอัศจรรย์ครั้งที่ 2 ผ่านท่านแล้ว ท่ามกลางความชื่นชมยินดีของคริสตชนทั่วโลก ก็มีข่าวลงในสื่อต่างประเทศว่า คุณแม่เทเรซาไม่ใช่ว่าจะเป็นผู้ที่มีแต่คนรักและชื่นชมเท่านั้น แต่เป็นบุคคลที่มีคนมองท่านในมุมมองอื่นด้วย ลูกตกใจ! เป็นไปได้อย่างไร? หลังจากลูกติดตามอ่านข่าวอยู่ 2 วัน ลูกบอกกับตัวเองว่า คนที่มองท่านผู้นี้ที่อุทิศตนทั้งชีวิตให้กับคนยากจน คนเจ็บป่วย และคนใกล้ตายที่ไม่ใช่เป็นคนเชื้อชาติเดียวกับท่านถึงขนาดนี้ในทางลบ ไม่สมควรจะอยู่ในโลกมนุษย์เลย มันเหลือเชื่อจริงๆ

ไม่ว่าใครจะทำดีอย่างไร ย่อมจะมีคนหาเรื่องมองหาสิ่งไม่ดี ไม่ว่าจะจริงหรือไม่จริง มาเป็นมุมมองอีกมุมหนึ่งเสมอ นี่คือความจริงของโลกมนุษย์

และท่านสุดท้าย ลูกคิดถึงท่านอัครสังฆราชเหงียน วัน ถ่วน แห่งประเทศเวียดนามที่ถูกจองจำในห้องขังไร้หน้าต่างถึง 14 ปี แต่ในความทุกข์ทรมานแสนสาหัสนั้น ท่านกลับได้ค้นพบรหัสธรรมที่สำคัญยิ่งว่า "พระเจ้า" เท่านั้นที่มีความหมายและความสำคัญที่สุด ไม่ใช่งานที่เราทำแม้เพื่อพระองค์ และไม่ใช่ตำแหน่งใดๆ แม้ในพระศาสนจักรก็ตาม

ทำให้ลูกคิดถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่รถถูกชนหลังออกจากมิสซาเช้าวันอาทิตย์ เขาโกรธมากและโวยวายว่าจะไม่ไปวัดฟังมิสซาอีก และชายอีกคนหนึ่งที่ภรรยาเฝ้าอ้อนวอนให้ไปวัดด้วยเพราะเขายังไม่ใช่เป็นคริสตชน ไปได้เพียง 2-3 ครั้ง ก็ไม่ไปอีกเพียงเพราะรำคาญปัญหาที่จอดรถ!

เขียนถึงตรงนี้ ลูกขอเขียนถึง My Journey of Faith ต่อ ดังนี้

"ลูกได้เข้ามาในพระศาสนจักรในฐานะลูกแกะกำพร้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ขอบพระคุณพระองค์ที่เส้นทางแห่งความ

เชื่อของลูกมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่มีคนโยนขอนไม้ ขวากหนาม คบเพลิง ตลอดจนระเบิดปรมาณูเข้ามายังเส้นทางของลูก ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรและปรีชาญาณแก่ลูกให้สามารถเดินต่อไปด้วยทุกย่างก้าวที่มั่นคงในความเชื่อและไม่ย่นย่อต่ออะไรก็ตามที่ใครก็ตามจะโยนเข้ามาขวางเส้นทาง เพราะอาศัยการสามารถก้าวข้ามสิ่งเหล่านี้ ลูกจึงจะสามารถก้าวไปหาความศักดิ์สิทธิ์ของจิตวิญญาณได้.....

ขอขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า”

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

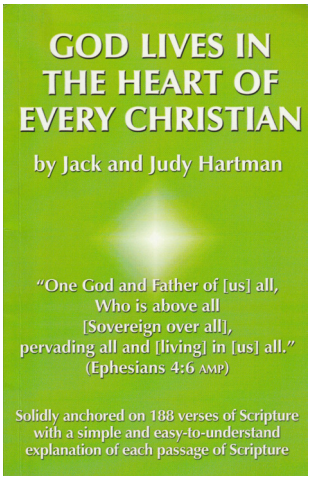

บทที่ 332
ของขวัญวันคริสต์มาส

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ผู้ที่เห็นชื่อบทสวดบทนี้คงคิดว่าลูกเขียนผิดคิวหรือลืมเขียนในเดือนที่แล้ว เพราะขณะนี้เป็นเดือนมกราคม 2016 เลยเดือนธันวาคมซึ่งเป็นเดือนฉลองคริสต์มาสมาแล้ว เหตุผลที่แท้จริงคือ ลูกได้เตรียมเขียนบทสวดนี้ในเดือนที่แล้ว แต่มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ลูกต้องรอไว้จนถึงตอนนี้จึงจะเขียนถวายพระองค์ได้

สิบกว่าปีก่อน เพื่อนที่ลูกเรียกว่าเพื่อนจิตวิญญาณได้ให้หนังสือลูกเล่มหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ ชื่อว่า "Trust God for Your Finances" เขียนโดยนักเขียนชาวอเมริกันผู้หนึ่งถึงเรื่องราวของเขาว่า ครั้งหนึ่งเขาเป็นนักธุรกิจ แต่ต่อมาธุรกิจของเขาประสบปัญหาจนถึงขั้นที่เขาคิดว่าเขาไปต่อไม่ไหวแล้ว มีเพื่อน 2 คนแนะนำเขาไป 2 ทางที่แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว คนหนึ่งแนะนำให้เขา File chapter 11 ซึ่งตามกฎหมายของอเมริกาคือ การยื่นฟ้องให้ตัวเองล้มละลาย ในขณะที่เพื่อนอีกคนแนะนำให้เขาไปอ่านพระคัมภีร์และให้ประพฤติปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ทุกประการ

หลังจากไตร่ตรองอย่างจริงจัง เขาเลือกปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อนคนหลัง ผลก็คือ ธุรกิจเขาฟื้นคืนกลับมาและเขากลับมาประสบความสำเร็จอีกครั้งหนึ่งในฐานะนักธุรกิจ ต่อมาเมื่อถึงวัยเกษียณ เขาจึงหันมาเขียนหนังสือถวายเกียรติแด่พระเจ้า โดยใช้พระวาจาของพระเจ้าเป็นหลัก รู้สึกว่าหนังสือเล่มที่ลูกได้อ่านจะเป็นหนังสือเล่มแรกของเขา

ทันทีที่ลูกได้อ่านหนังสือเล่มนั้น ลูกวางไม่ลง ลูกอ่านรวดเดียวจบครึ่งเล่มและต่ออีกครึ่งหนึ่งในวันรุ่งขึ้นจนจบ แล้วลูกก็รำพึงกับตัวเองว่า 1. ฉันจะทำตามนักเขียนผู้นี้ในการดำเนินธุรกิจของฉัน และ 2. ฉันต้องค้นหาผู้เขียนคนนี้เพื่อบอก

เขาว่า หนังสือของเขาเป็นประโยชน์มาก

ปรากฏว่า ลูกทำสำเร็จทั้ง 2 อย่าง ลูกดำเนินธุรกิจตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ทุกประการ ไม่เพียงแต่ในด้านธุรกิจเท่านั้น แต่ในการดำรงชีวิตเลยทีเดียว และลูกก็สามารถติดต่อกับนักเขียนชาวอเมริกันผู้นี้ได้ เขาและภรรยาเป็นทีมในการเขียนหนังสือถวายเกียรติแด่พระเจ้า โดยเอาพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักตามแต่ละหัวข้อที่เขาเลือก ปีหนึ่งเขาจะเขียน 2 เล่ม และส่งไปแจกจ่ายหรือจำหน่ายทั่วโลก ขณะนี้เขาอายุ 84 ปี และภรรยาอายุ 76 ปี

เราติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอใน 10 กว่าปีที่ผ่านมา โดยเขาพูดเสมอว่า พระเจ้าทรงแนะนำให้เราทั้งสองรู้จักกัน จากภูมิลำเนาคนละมุมของโลกและไม่น่าจะรู้จักกันได้ มาเป็นเพื่อนต่างวัยที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าองค์เดียวกัน แม้เขาจะเป็นโปรเตสเตนท์และลูกเป็นคาทอลิกก็ตาม

แล้วอยู่ๆ ต้นปี 2015 ที่ผ่านมา เขาก็ส่งข่าวลูกในสิ่งที่ลูกไม่เคยคาดคิดหรือแม้แต่จะคาดฝันมาก่อนเลย เขาและภรรยากำลังจะเขียนหนังสือเล่มหนึ่งที่จะให้เสร็จทันคริสต์มาส 2015 ในหัวข้อ “God Lives in the Heart of Every Christian” และเขาตั้งใจจะ “Dedicate” หนังสือเล่มนี้ให้แก่ “Evangelist Mary Sarindhorn of Bangkok, Thailand”!

ลูกตะลึงและรีบบอกเขาไปว่า ลูกไม่คิดว่าลูกสมควรจะได้รับเกียรติถึงขนาดนี้ หนังสือของเขามีคนอ่านทั่วโลกและลูกเป็นเพียงสตรีคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากประเทศไทยที่ไม่มีใครรู้จัก เขาตอบกลับว่า เขาไตร่ตรองมาดีแล้วและคิดมาสักพักหนึ่งแล้ว มีคริสตชนเป็นพันล้านคนในโลกของเรา แต่มีสักกี่เปอร์เซ็นต์ที่มีพระเจ้าประทับอยู่ในใจตลอดเวลา เขารู้สึกว่าลูกเป็น Minority ที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน ลูกเป็นคนไทยซึ่งคนไทยส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนาคริสต์ ลูกเป็นคาทอลิกแต่อ่านพระวาจาของพระเจ้าจนมีความเข้าใจลึกซึ้งกว่าโปรเตสเตนท์ส่วนใหญ่ และลูกประกาศข่าวดีของพระเจ้าด้วยชีวิตของลูกอย่างไม่หยุดหย่อน ดังนั้น เขาจึงตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะ Dedicate หนังสือเล่มนี้ให้แก่ลูกและเขาจะเขียนให้เสร็จทันคริสต์มาส 2015

เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจึงบอกเขาว่า ลูกขอถวายเกียรติที่เขาจะให้แก่ลูกแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วกัน และสรุปว่าเราร่วมกันถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยชีวิตของเราทั้งสองเพื่อนต่างวัย ต่างประเทศ แต่เหมือนกันในด้านความเชื่อ ☺

และเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกได้ขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยกตัญญู เป็นของขวัญคริสต์มาสที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกและเพื่อเป็นการตรัสกับลูกว่า พระองค์ทรงทราบถึงสิ่งที่ลูกได้ทำต่อเนื่องตลอดมาในการถวายเกียรติและรับใช้พระองค์ เพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่ทราบไม่เป็นไร พระองค์ทรงทราบ และนี่คือของขวัญจากพระองค์ ☺

ลูกตื่นเต้นมาเกือบทั้งปี รอของขวัญอันล้ำค่าชิ้นนี้ แต่พอใกล้เดือนธันวาคม ผู้เขียนท่านนี้ก็เงียบหายไป ต่อมาเลขาฯ ของเขา (วัย 81) ส่งข่าวให้ลูกทราบว่า ภรรยาคู่ชีพของท่านได้ป่วยกระทันหันและอาการสาหัส ทำให้การเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ต้องเลื่อนออกไป ลูกทราบข่าวด้วยความตกใจ แต่ทำได้แค่สวดภาวนาให้แก่เธอมาตลอด ต่อมาต้นเดือนม.ค. 2016 จึงทราบว่าอาการของเธอดีขึ้นแล้ว

ในหนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 15 บท ดังนี้

1. Your Father Lives in Your Heart
2. The Supernatural Power of God Is within You
3. Jesus Christ Lives in Your Heart
4. The Holy Spirit Lives in Your Heart
5. The Kingdom of God is within You
6. God Is always with You
7. God will Fight for You

8. Turn away from the world

9. Keep God in First Place

10. Continually Draw Closer to God

11. You Will Never Be Lonely

12. Trust God Completely

13. You Can Hear the Voice of God

14. God will Teach You

15. God Will Guide You Continually

หนังสือมีทั้งหมด 149 หน้า ลูกอ่านจบภายใน 2 วันและตอนอ่านจบ ลูกบอกกับตัวเองว่า “Yes! Yes! Yes!” พร้อมกับก้มกราบ ณ หน้าแท่นพระในห้องของลูกด้วยความรักและกตัญญูอย่างที่สุด

“ผู้ยอมฟังคำสั่งสอนย่อมพบความดี ผู้วางใจในพระยาห์เวห์ย่อมเป็นสุข” สุภาษิต 16:20

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 333

The 51st IEC (International Eucharistic Congress)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ***"ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้" ลูกา 1:37*** ☺

ราวปลายเดือนต.ค. 2014 ที่ผ่านมา คุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้โทรมาหาลูก พูดติดตลกว่า "สังฆมณฑลกรุงเทพฯ จะส่งลูกเข้าประกวดอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรก เพราะที่ผ่านมา ทางต่างประเทศเชิญลูกเองโดยตรงทั้งนั้น" ลูกตื่นเต้น "งานอะไรคะ คุณพ่อ?"

จึงทราบว่าราวต้นปี 2016 จะมีการประชุมเคารพศีลมหาสนิทระดับโลกครั้งที่ 51 ที่เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ จะมีคนเข้าร่วมประชุมจากทั่วโลกและคณะกรรมการจัดงานได้ส่งจดหมายเชิญให้ประเทศต่างๆ ส่งตัวแทนเพื่อเข้ารับการคัดเลือกไปพูดแบ่งปันเป็นพยาน โดยจะเลือกเพียง 6 คนจากทั่วโลก

เวลาผ่านไปราว 8 เดือน และหลังจากที่มีพระสงฆ์อีกองค์หนึ่งมาดูแลเรื่องการเสนอชื่อของลูกต่อ วันหนึ่งลูกได้รับซองจดหมายส่งโดย DHL จากประเทศฟิลิปปินส์ สมัยนี้แล้ว ใครยังสื่อสารกันด้วยจดหมายอีกหนอ? ลูกรีบเปิดซองออกอ่านด้วยความตื่นเต้น เป็นจดหมายจากพระอัครสังฆราชจากเมืองเซบู เขียนมาถามลูกว่าลูกยินดีรับเชิญไปพูดแบ่งปันที่งาน 51st IEC ไหม? หากลูกตอบรับ ทางคณะกรรมการจะส่งจดหมายเชิญมาเป็นทางการ ลูกรีบตอบกลับทั้งทางอีเมล์และจดหมายว่า ลูกยินดีและพร้อมที่จะรับทราบรายละเอียดเพิ่มเติม

แล้วลูกก็รีบหาข้อมูลเกี่ยวกับงานนี้ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกรู้สึกว่า พระองค์ทรงต้องการสอนลูกให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเรื่องหนึ่งที่ลูกไม่เคยทราบมาก่อนเลย

การเคารพศีลมหาสนิทระดับโลกนั้น ได้เริ่มต้นครั้งแรกที่ประเทศฝรั่งเศสในปีค.ศ. 1881 จัดทุกๆ 4 ปี ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 51 ครั้งก่อนได้จัดขึ้นที่เมืองดับลิน ประเทศไอร์แลนด์ ครั้งนี้งานเริ่มอย่างเป็นทางการตั้งแต่วันที่ 24 ม.ค. จนถึงวันที่ 31 ม.ค. 2016

พระคุณเจ้าที่ลูกเคารพรักที่ลูกได้ไปขอพรทุกครั้งที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศบอกกับลูกว่างานนี้จะเป็นงานใหญ่มาก จะมีคนเข้าร่วมประชุมประมาณ 15,000 คน และงานพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณในวันรุ่งขึ้น จะมีคนเข้าร่วมเป็นล้านคน! ลูกนึกไม่ออกว่าห้องประชุมที่จุคนถึง 15,000 คน จะเป็นอย่างไร แล้วลูกจะตื่นเต้นและประหม่าแค่ไหนหนอ?

พระจิตเจ้าข้า ได้โปรด ... รบกวนพระองค์อีกแล้ว ☺

ลูกเดินทางไปถึงวันที่ 27 ม.ค. ตั้งใจว่าวันที่ 28 ม.ค. ต้องไปดูสถานการณ์ตลอดจนดูสถานที่ และลูกสาวคู่ชีพที่จะต้องไปกด PowerPoint ให้ลูก ต้องไปพบกับทีมเทคนิค และกะว่าในวันที่ 29 ม.ค. จะพักผ่อนอย่างสบายๆ เพื่อเตรียมทำ

หน้าที่พันธกิจอันสำคัญในวันที่ 30 ม.ค.

ปรากฏว่า ก่อนออกเดินทาง 3 วัน ลูกได้รับอีเมล์จากรองประธานของสื่อมวลชนคาทอลิกเอเชียแปซิฟิคที่จะไปทำข่าวงานนี้ แจ้งกับลูกว่า เขาสนใจที่จะสัมภาษณ์ลูกออกสื่อต่างประเทศ ลูกจึงไปอ่านรายละเอียดของโปรแกรมและพบว่าในวันที่ 30 ม.ค. พอลูกพูดจบ ก็จบงานเลย ไม่มีรายการพบสื่อหรือมีการสัมภาษณ์ในช่วงบ่ายเหมือนวันต้นๆ ลูกจึงถามเขาไปถึงเรื่องนี้ เขาจึงตอบกลับมาว่า ขอพบลูกทันทีที่ไปถึงในวันที่ 28 ม.ค.

ลูกเกิดอาการตื่นเต้นเป็นกำลังสอง โอ! เขาจะสัมภาษณ์ลูกเรื่องศีลมหาสนิทหรือเปล่าเนี่ย แล้วลูกจะมีความรู้อะไรไปตอบเขาในฐานะสื่อมวลชนคาทอลิกระดับสากลล่ะ

ข้าแต่พระจิตเจ้า พระเจ้าข้า ...

เช้าวันที่ 28 ม.ค. ทันทีที่ไปถึงสถานที่จัดงาน โอ้โฮ! Hall เขาสร้างใหญ่จริงๆ จุคนได้15,000 คนอย่างสบายๆ และมีชั้น 2 อีก เขาสร้างสถานที่นี้เพื่องานนี้โดยเฉพาะ ใช้เงินก่อสร้างไป 4 พันกว่าล้าน (ลืมไปแล้วว่าเงินสกุลอะไร ☺) ลูกรีบขึ้นไปชั้น 2 เพื่อไปหารองประธานสื่อมวลชนฯ ท่านนั้น ปรากฏว่าพบสุภาพสตรีท่านหนึ่งเดินมา แต่งตัวดีดูภูมิฐาน ลูกเข้าไปถามหาชื่อของคนที่ติดต่อลูก พูดไม่กี่คำ เธอบอกว่า เธอเป็น Chairwoman และเป็นนายของผู้ที่ต้องการสัมภาษณ์ลูกและเธอเองก็เป็นผู้ทำรายการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ ในศาสนาคาทอลิกส่งให้กรุงวาติกัน สหรัฐอเมริกา และประเทศคาทอลิกทั่วโลก เธอขอเชิญลูกเริ่มสัมภาษณ์กับเธอเลยในบ่ายนั้น!

นอกจากบ่ายนั้น ในวันรุ่งขึ้นที่ 29 ม.ค. วันที่ลูกคิดว่าจะพักสบายๆ ลูกได้ถูกเชิญให้เข้าร่วมในรายการสัมภาษณ์อีก 2 รายการ และงาน Press Conference อีก 1 รายการ ซึ่ง 2 ใน 3 รายการนี้มีการถ่ายทอดสดไปยังกรุงวาติกันและสหรัฐอเมริกาและประเทศคาทอลิกที่รับชมการประชุมสดจากงาน 51st IEC นี้อีกด้วย

สรุปได้ว่า ทุกๆ คืนที่ลูกอยู่ที่เมืองเซบู ลูกได้หลับคืนละไม่ถึง 3 ชม. เพราะตื่นเต้นในสิ่งที่ลูกจะทำหรือได้รับเชิญให้ไปร่วมด้วยในวันรุ่งขึ้น และลูกคิดว่าพระจิตเจ้าคงจะทรงยิ้มตลอดสัปดาห์นั้น เพราะลูกกอดพระบาทของพระองค์ทุกคืนๆ ไม่ยอมปล่อยเลย ☺ ☺ ☺

เช้าวันที่ 30 ม.ค. ขณะที่พระคาร์ดินัลจากนิวยอร์คกำลังพูดอยู่ หัวใจของลูกเต้นเป็นจังหวะกลองรัว แต่เมื่อถึงเวลาที่มีการประกาศชื่อของลูก และลูกได้ก้าวขึ้นไปบนเวทีเรียบร้อยแล้ว ลูกย่อผู้ฟังจำนวน 15,000 กว่าคนที่นั่งเต็ม Hall ตลอดจนชั้นบนด้วย ให้เหลือเป็นผู้ฟังแค่ 3 ท่านเท่านั้นคือ พระผู้ใหญ่ทั้ง 3 องค์ที่นั่งแถวหน้าสุดที่โดยไม่ได้นัดกันมาก่อน ต่างยิ้มให้ลูกด้วยความใจดี พร้อมกับยกนิ้วโป้งให้ลูก 1 นิ้วบ้าง 2 นิ้วบ้างเป็นระยะๆ จนลูกพูดจบ ทันใดนั้น ผู้คนทั้ง Hall นำโดยพระคาร์ดินัล อัครสังฆราช และสังฆราช ก็ลุกขึ้นยืนปรบมือให้ลูกอย่างกึกก้อง วินาทีนั้น ลูกกลั้นน้ำตาแทบไม่อยู่ เกือบลงไปกราบกลางเวที แต่คิดว่าไหว้แบบไทยจะเหมาะสมกว่า

ลงจากเวทีแล้ว อีกสักพักก็เป็นช่วงเที่ยงปิดการประชุม ลูกได้รับความรักจากพระองค์อีกครั้งหนึ่งผ่านผู้คนที่มาขอถ่ายรูปเป็นเวลาราว 2 ชม.เศษ และต่อเนื่องจนไปถึงพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่มีคนเข้าร่วมราว 3 ล้านคนในวันรุ่งขึ้น ตามคำบอกเล่าของผู้ดูแลลูก และจนไปถึงสนามบิน

กลับถึงประเทศไทยแล้ว คุณพ่อพระสงฆ์ที่ไปด้วยและทำข่าวให้กับคณะคนไทยได้บอกให้ลูกสาวดู FB ของงาน 51st IEC 2016 มีข้อความขึ้นมามากมาย แต่มี 2 ข้อความที่ลูกน้ำตาซึมด้วยความปลื้มปีติ “Mary Sarindhorn has brought Jesus Fever to the Philippines.” อีกข้อความหนึ่งจากชาวบราซิลคนหนึ่ง “Thailand is put under God’s light because of Mary Sarindhorn.”

ลูกได้แต่สวดทูลต่อพระองค์ว่า “This is for the Glory of You, not the glory of me, my Lord.”

ลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยพระวาจาบทนี้ว่า

"หลังจากที่เขาประสบความทรมานแล้ว เขาจะได้เห็นแสงสว่าง และจะพอใจ ความรู้ของผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของเราจะนำความชอบธรรมมาให้แก่คนจำนวนมาก" อิสยาห์ 53:11

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 334

“ความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ที่คริสตจักรบ้านปรารถนา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนสิ้นปี 2015 ลูกได้รับการติดต่อจากศิษยาภิบาลของคริสตจักรบ้านปรารถนาที่เคยเชิญลูกไปพูดแบ่งปันครั้งหนึ่งเมื่อปีที่แล้ว ขอเชิญลูกไปพูดอีกครั้งในปี 2016 ในวันที่ 14 ก.พ. วันวาเลนไทน์หรือวันแห่งความรักในเรื่องความรักของพระเจ้า ลูกตอบตกลงทันทีด้วยความเต็มใจ แต่เนื่องจากในขณะนั้น ลูกกำลังเตรียมตัวจะไปเป็นพยานในงานชุมนุมศีลมหาสนิทโลกที่เมืองเซบูในปลายเดือนม.ค. 2016 ลูกจึงรอให้เสร็จงานนี้ก่อนแล้วค่อยมาเตรียมคำแบ่งปัน

สำหรับลูก การได้รับเชิญไปแบ่งปันแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นที่ใด ไม่ว่าจะมีผู้ฟังกี่คน ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นเยาวชนหรือผู้ใหญ่ และไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นพี่น้องคริสเตียนหรือคาทอลิก ลูกจะถือว่าเป็นการรับใช้พระองค์ ดังนั้นลูกจะเตรียมตัวเป็นอย่างดีเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ทั้งครบอย่างเต็มที่ความสามารถของลูก ☺

หลังจากกลับจากงานชุมนุมศีลมหาสนิทโลก ลูกจึงมาเตรียมตัวสำหรับการพูดแบ่งปันที่คริสตจักรบ้านปรารถนา คุณหมอศิษยาภิบาลให้เวลาลูกเต็มๆ 2 ชม. ช่วงเช้า 1 ชม. ในเวลาปกติที่ท่านเทศน์ และอีก 1 ชม. ในช่วงเวลาบ่ายในเวลาที่สมาชิกของคริสตจักรเรียนพระคัมภีร์

อันที่จริง หากได้ยินหัวข้อ “ความรักของพระเจ้า” จะรู้สึกว่าเป็นหัวข้อที่ไม่ยาก เพราะพวกเราคริสตชนก็ทราบอยู่แล้วว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์มากเพียงใด มากจนถึงส่งพระบุตรแต่องค์เดียวลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปพวกเรา แต่...หลังจากประโยคที่เป็นรหัสธรรมที่ลึกล้ำและลึกซึ้งที่สุดนี้แล้ว ลูกจะพูดอะไรเป็นเวลาถึง 2 ชม.ล่ะ?

คุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้ให้คำแนะนำถึงความหมายของคำว่า “ความรัก” ตามพระวรสารและแน่นอนหนึ่งในบทพระวาจาที่เกี่ยวกับความรักที่คริสตชนนำมาอ้างถึงมากที่สุด คือ 1 โครินธ์ 13:4 “ความรักย่อมอดทน มีใจเอื้อเฟื้อ ไม่อิจฉา ไม่โอ้อวดตัวเอง ไม่จองหอง ...” ก็อยู่ในนั้นด้วย

ลูกคิดอยู่หลายวันและเช่นเดียวกับการจะไปแบ่งปันทุกครั้งสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูกด้วย ลูกมีความรู้สึกว่าหากลูกไปพูดถึงความหมายของ “ความรัก” หรือ “ความรัก” ที่ควรจะเป็นตามในพระคัมภีร์ ลูกก็จะไปทำหน้าที่ซ้ำกับพระสงฆ์ นักบวช หรือศาสนาจารย์ ซึ่งลูกไม่ใช่เป็นนักบวชหรือศาสนาจารย์ ลูกเป็นเพียงฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่เป็นได้แค่การเป็นพยาน ลูกจะไปเทศน์สอนใครไม่ได้ เมื่อเห็นบทบาทตัวเองชัดเช่นนี้ ลูกทราบทันทีว่าเป็นการทรงนำของพระจิตเจ้า ☺

จากหัวข้อที่คุณหมอศิษยาภิบาลกำหนดให้ตอนหลัง “ความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ลูกจึงได้เตรียมการแบ่งปันโดยการใช้ชีวิตของตนเองเป็นพยานถึงหัวข้อนี้ แต่การแบ่งปันให้พี่น้องคริสเตียนฟังนั้น ถ้าไม่มีพระวาจาของพระเจ้าจากพระ

คัมภีร์เป็นหลัก ก็คงจะไม่เข้าถึงบริบทการนมัสการพระเจ้าในหลักปฏิบัติของคริสเตียน ดังนั้น ลูกจึง

เริ่มต้นการแบ่งปันโดยนำเอาพระวาจาจากพระคัมภีร์ 20 บท ที่กล่าวถึง "ความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์" มาปูเป็นพื้นฐานให้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์เพียงใด ลูกบอกผู้ฟังว่า อันที่จริงมีพระวาจาอีกมากที่กล่าวถึงเรื่องนี้ แต่ขอหยิบยกมาเพียง 20 บท เพราะมิฉะนั้นแล้วจะแย่งหน้าที่คุณหมอศิษยาภิบาล ☺ และศัพท์ที่ใช้ก็เป็นภาษาของพี่น้องคริสเตียน เป็นต้นว่า "พระจิตเจ้า" ก็เป็น "พระวิญญาณบริสุทธิ์" พระวาจาก็เป็น "พระคำ" หรือ "พระวจนะ" และพระวจนะทุกบทก็มาจากพระคัมภีร์ฉบับคริสเตียน

หลังจากได้ปูพื้นฐานด้วยพระวจนะทั้ง 20 บท ถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์แล้ว ลูกก็ได้นำประสบการณ์ชีวิตของลูกมาเป็นพยานว่า ทุกขั้นตอนพระเจ้าทรงรักลูกเพียงใด แม้ในช่วงที่ทุกข์ที่สุดที่คิดจะปลิดชีวิตตัวเอง ลูกก็ได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์จึงรอดพ้นมาได้ การที่สามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายลูกหรือผู้ที่ลูกรักมากแต่กลับทิ้งลูกไปในยามที่ลูกต้องการกำลังใจจากเขามากที่สุดได้ ก็เพราะพระหรรษทานของพระเจ้าที่เป็นหลักอยู่เบื้องหลังมโนธรรมของลูก เพราะมิฉะนั้นแล้ว คงเป็นไปไม่ได้ที่ลูกจะสามารถให้อภัยพวกเขาเหล่านั้นได้ และ.....

ลูกจบลงด้วยการเปรียบเทียบว่า หากมีใครคนหนึ่งรักเราเหลือเกิน แต่เราไม่รับรู้ ไม่รักเขาตอบ เราจะทราบหรือได้สัมผัสถึงความรักที่เขาผู้นั้นมีให้แก่เราไหม? คำตอบคือ เราจะไม่ทราบเลย เพราะเราปฏิเสธความรักของเขาไปแล้ว เท่ากับปิดประตูไม่ให้ความรักของคนผู้นั้นเข้ามาสัมผัสหัวใจของเราได้ ฉันใดก็ฉันนั้น กับความรักของพระเป็นเจ้า หากเราต้องการความรักหรือพระพรจากพระเจ้า แต่เราไม่เปิดใจรับพระองค์มาเป็นหลักในจิตใจในการดำรงชีวิตของเรา หรือไม่รักพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจแล้ว เราจะได้รับหรือสัมผัสความรักของพระองค์ได้อย่างไร?

ช่วงระหว่างพักเที่ยง มีสมาชิกมากอดและมาร้องไห้บอกกับลูกว่า พระวจนะบทหนึ่งที่ลูกหยิบยกเป็นตัวอย่างนั้นโดนใจเธอมาก

"ผู้ชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก" สุภาษิต 24:16

เธอขอให้ลูกช่วยสวดอธิษฐานให้กับเธอ และบอกกับลูกว่า "ฉันจะลุกขึ้นมาอีกเช่นเดียวกับพี่ด้วยความรักของพระ" ลูกสัญญาว่าจะอธิษฐานเพื่อเธอ และยังมีอีกหลายคนมาขอกอดลูก ☺

ตอนบ่ายลูกนำเอาพระวจนะที่ "โดนใจ" ในการดำรงชีวิตประจำวันหลายบทและขอให้สมาชิกขึ้นมาแบ่งปันถึงประสบการณ์ชีวิตจริง เป็นต้นว่า เคยสวดอธิษฐานให้คนที่ทำร้ายเราไหม? เคยถูกตบแก้มซ้ายแล้วหันแก้มขวาให้ตบอีกไหม? เคยขอบคุณพระในสิ่งที่พระไม่ให้ไหม? ปรากฏว่าสมาชิกขึ้นมาแบ่งปันอย่างร้อนรนและเปิดเผย และสมาชิกได้ทราบถึงชีวิตของเพื่อนๆ ในสิ่งที่ไม่เคยทราบมาก่อนอย่างสนุกสนานในบรรยากาศศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่ ☺ ☺ ☺

ลูกจบการแบ่งปันในวันนั้นโดยการประกาศว่า หากเราคริสตชนถอดกรอบความคิดว่าเราเป็นคาทอลิก เธอเป็นคริสเตียน เขาเป็น ... และหันมาดูว่า เราต่างเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน อาจต่างกันบ้างในด้านพิธีกรรมและความเชื่อบางประการ พูดง่ายๆ เราควรจะ "แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง" โลกของเรานี้จะสงบสุขและมีความรักระหว่างมวลมนุษยชาติมากขึ้นขนาดไหน แทนความเกลียดชังและการเข่นฆ่ากันในทุกวันนี้

คืนนั้นก่อนนอน เช่นเดียวกับทุกคืน หลังสวดสายประคำเสร็จ ลูกสวดภาวนาเงียบๆ ทูลต่อพระองค์ถึงสิ่งที่ลูกได้ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ในวันนั้น และต่อมาลูกก็ได้หลับปุ๋ยด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและรอยยิ้มของพระองค์ที่ลูกสัมผัสได้ ☺

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

อาเมน

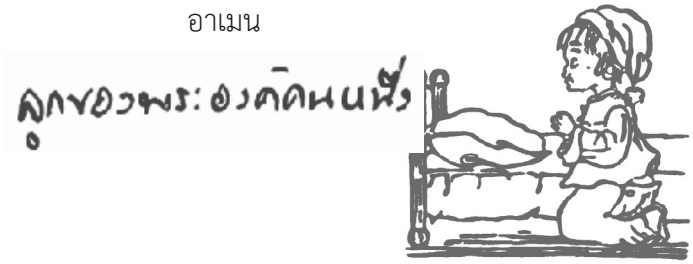

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 335

PACOM III

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดนี้ด้วยการเป็นพยานในพระวาจาบทนี้ พระเจ้าข้า

"สำหรับมนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้
เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง" มาระโก 10:27

ลูกเพิ่งกลับจากการไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในงานพระเมตตาระดับชาติของประเทศฟิลิปปินส์ PACOM III ที่เมือง Bacolod นับเป็นครั้งที่ 5 ที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดที่ต่างประเทศ และเป็นครั้งที่ 6 ตั้งแต่ลูกได้รับเชิญไปพูดที่งาน AACOM III ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในเดือนตุลาคม 2012

ในเดือนตุลาคม 2015 หลังจากลูกกลับจากการไปพูดที่งาน AACOM III ที่ประเทศอินโดนีเซียเป็นเจ้าภาพได้วันเดียว ลูกก็ได้รับอีเมล์จากผู้จัดงาน PACOM III เชิญให้ลูกไปเป็นพยานอีกในเดือนมีนาคม 2016! ลูกตกใจและไม่กล้าตอบรับหรือปฏิเสธไป 3 วัน เพราะลูกเป็นห่วงว่าผู้ฟังคงจะเบื่อฟังลูกพูดแล้ว เพราะได้พูดในงานพระเมตตามาตลอด 3 ปีที่ผ่านมา ต่อเมื่อคุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้เตือนสติลูกด้วยประโยคที่ว่า "คุณจะกล้าปฏิเสธพระเจ้าหรือ?" ลูกจึงตอบผู้เชิญไปว่า ลูกเป็นห่วงว่าคนในประเทศของเขาจะเบื่อฟังลูก เขาตอบกลับมาทันทีว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกนั้น ควรประกาศให้ทั้งโลกทราบไม่ใช่เพียงแค่คนในประเทศของเขาเท่านั้น อีกอย่างหนึ่ง PACOM II และ PACOM III ก็จัดกันคนละเกาะและคนละสังฆมณฑลและเพื่อให้ลูกสบายใจ จดหมายเชิญก็ลงนามโดยคุณพ่อเลขาธิการพระเมตตาโลก WACOM เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจึงตอบกลับไปว่า "In this case I humbly accept." ในขณะนั้น ลูกกำลังเตรียมตัวไปพูดที่งาน 51st IEC ที่เมืองเซบู ลูกจึงเก็บการเตรียมตัวไป PACOM III ไว้ในใจก่อน

กลับจากงาน 51st IEC ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ลูกมีเวลาเตรียมตัวเดือนเศษ กำหนดวันแบ่งปันของลูกคือ วันที่ 10 มีนาคม 2016 แม้ว่าเรื่องราวชีวิตของลูกที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนไม่ได้เพราะมันเป็นอดีตไปแล้ว แต่ลูกก็ยังต้องเปลี่ยนแปลงปรับปรุงวิธีการแบ่งปัน เพราะมีพระสงฆ์ตลอดจนฆราวาสบางท่านที่จะฟังลูกเป็นครั้งที่ 6 แล้ว!

ข้าแต่พระจิตเจ้าข้า ..... ☺

ก่อนออกเดินทางราว 2 สัปดาห์ ลูกได้รับแจ้งว่าคราวนี้จะมีครอบครัวขอเชิญลูกและลูกสาวไปอยู่ด้วยตลอดระยะเวลาที่เรามีกำหนดอยู่เมือง Bacolod ครอบครัวนี้เป็นคาทอลิกที่ใจศรัทธาและรอต้อนรับเราแม่ลูกด้วยความยินดี

ลูกเริ่มตื่นเต้น ขอบคุณพระองค์ที่จะประทานโอกาสให้เราแม่ลูกได้สัมผัสกับครอบครัวคาทอลิกที่ใจศรัทธา

บรรยากาศของครอบครัวเช่นนี้จะเป็นเช่นไรหนอ?

เราแม่ลูกถึงเมือง Bacolod ดึกมาก เครื่องบินช้ากว่ากำหนดเช่นเคย ไปถึงบ้านของเจ้าภาพเกือบ 5 ทุ่ม เมื่อเอากระเป๋าสัมภาระลงเสร็จ คณะที่ไปรับเราซึ่งมีพระสงฆ์ด้วยก็พาเราทั้งสองแม่ลูกไปยังอีกครอบครัวหนึ่งที่เตรียมอาหารค่ำไว้ต้อนรับเราแม้ในยามวิกาลเช่นนี้ อาหารเยอะมาก นับเป็นน้ำใจที่เราจะไม่ลืม กว่าจะกลับถึงบ้านเจ้าภาพก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ปรากฏว่า เขาจัดโปรแกรมให้ลูกไปร่วมออกรายการโทรทัศน์ในเช้าวันรุ่งขึ้นเวลา 6:00น. เช้า โดยจะมารับลูก 5:30น. สรุปลูกได้นอนราว 3 ชั่วโมงเศษในคืนนั้น

เสร็จจากรายการโทรทัศน์ เจ้าภาพได้พาเราทั้งสองไปเยี่ยมคำนับคุณแม่อธิการิณีของคณะซิสเตอร์คาร์เมล และลูกเพิ่งทราบว่าคุณแม่อธิการิณีท่านนี้เป็นคนขอให้คุณพ่อที่ไปรับลูกที่สนามบินได้ติดต่อเจ้าภาพท่านนี้ให้รับเราไปอยู่บ้านของเธอ มีซิสเตอร์จากอารามไปร่วมงาน 51st IECและได้นำเรื่องราวของลูกไปรายงานคุณแม่อธิการิณี เมื่อท่านทราบว่าลูกจะไปพูดที่ PACOM III ท่านจึงได้ปรารภว่าจะเป็นพระพรหากมีโอกาสเชิญลูกไปเยี่ยมอารามของท่าน

การณ์กลับกลายเป็นว่า เป็นพระพรอย่างสูงสำหรับลูกและลูกสาวต่างหากที่มีโอกาสเข้าไปรับประทานอาหารเช้าที่อารามร่วมกับพระสังฆราช ตลอดจนได้รับพร การสวมกอด และการสนทนาจากซิสเตอร์ทั้งคณะ ที่คุณแม่อธิการิณีได้กรุณาเรียกออกมาพบลูกและลูกสาว เป็นพระพรที่นำความชุ่มฉ่ำมาแก่หัวใจของลูกทั้งสองก่อนวันพูดแบ่งปันเลยทีเดียว ☺

งาน PACOM III จัดที่ Convention Hall ของห้างที่ใหญ่ที่สุดในเมือง Bacolod มีผู้ลงทะเบียนมาร่วมงานราว 4 พันคนเศษ เมื่อลูกพูดเสร็จ ทุกคนในฮอลล์ลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน ปรบมือให้กับลูกเป็นเวลานานเช่นเดียวกับงาน 51st IEC ที่เมืองเซบู แต่คราวนี้มีสิ่งพิเศษที่ลูกไม่ได้คาดคิดว่าจะได้รับเกิดขึ้น ทันทีที่ลูกพูดเสร็จ ท่ามกลางเสียงปรบมือของผู้ฟังอยู่ ผู้จัดงานและผู้ช่วยได้เดินขึ้นไปบนเวทีพร้อมกับมอบช่อดอกไม้ช่อใหญ่ พร้อมสวมหมวกปีกกว้างและกระเป๋าสตรีสีส้มเช่นเดียวกับหมวกให้กับลูก วินาทีนั้น ลูกตะลึง โอ้โฮ! ลูกคิดว่า นั่นคือการแสดงความขอบคุณและความรักแก่ลูกเป็นพิเศษจากพวกเขาในเชิงสัญลักษณ์ในฐานะเป็นผู้แบ่งปันจากต่างประเทศคนเดียว มากกว่าการมอบภาพพระเมตตาเวอร์ชั่นใหม่ขนาด 80x150ซม. ที่มีการมอบให้แก่ผู้บรรยายทุกคน

ลงจากเวลที ลูกยังคงใช้เวลาอีก 2 ชั่วโมงเศษในการได้รับความรักจากพระองค์ผ่านพี่น้องคริสตชนที่มาขอถ่ายภาพด้วย บ้างก็มาหอมแก้ม ในระหว่างนั้นมีซิสเตอร์คณะหนึ่งเข็นหญิงสาวคนหนึ่งที่ดูอายุไม่น่าเกิน 30 เศษ นั่งรถเข็นเข้ามาขอถ่ายภาพกับลูก พร้อมกับขอให้ลูกพูดกับเธอ เธอเป็นนางพยาบาล ได้ล้มป่วยเมื่อเร็วๆ นี้ และขณะนี้เธอเดินไม่ได้

“Don’t lose hope. Most importantly don’t lose faith. Pray hard. I’ll pray for you.” แล้วลูกก็มอบช่อดอกไม้ช่อใหญ่นั้นให้กับเธอ “This is God’s love for you.” พร้อมกับสวมกอดเธอ ทุกคนที่อยู่ที่นั่นรวมทั้งลูกและเธอร้องไห้

ประสบการณ์ครั้งนี้นับเป็นพระพรครั้งยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่งสำหรับลูกและลูกสาว เราได้อยู่กับสตรีใจศรัทธาที่ไปวัด **ทุกๆ เช้า** เวลา 6:30น. เพื่อก่อสวดสายประคำ และมีบ้านที่เต็มไปด้วยแอนติค และโอ่งไหในสไตล์ที่ลูกชอบมาก ได้พบกับคุณแม่อธิการิณีและคณะซิสเตอร์คาร์เมลที่เปิดอารามต้อนรับลูกทั้งสอง ฯลฯ ... และที่สำคัญที่สุด ได้รับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ☺

ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

“พระองค์ประทานชีวิตและความรักมั่นคงแก่ข้าพเจ้า ความเอาพระทัยใส่ของพระองค์ดูแลจิตใจของข้าพเจ้าไว้ พระองค์ยังทรงซ่อนแผนการของพระองค์ไว้ในพระทัย ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงประสงค์เช่นนี้” โยบ 10:12-13

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 336

บทรำพึง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้เสร็จสิ้นการไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศในช่วงนี้เรียบร้อยแล้ว มีเพื่อนถามลูกว่าการได้รับเชิญ / รับคัดเลือกไปพูดให้คนนานาชาติฟังทั้งในและต่างประเทศถึง 6 ครั้ง มีผลอะไรกับลูกบ้างไหม?

ลูกตอบทันทีว่า "มีค่ะ มีแน่นอน!"

ลูกจึงขอเขียน "**บทสวดของฉัน**" บทนี้เป็นการรำพึงถวายแด่พระองค์ ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความรัก ความกตัญญู และความเชื่อศรัทธาสูงสุด พระเจ้าข้า ☺

ผลที่เกิดขึ้นกับลูกนั้น มีทั้งภายนอกคือ ทางร่างกาย และภายในคือ ด้านจิตวิญญาณของลูก แต่เมื่อวิเคราะห์ในภาพรวมแล้ว ผลที่เกิดกับภายในจิตใจของลูกนั้น มีมากกว่า จนเทียบสัดส่วนกันไม่ได้เลย

ทางภายนอกนั้น สิ่งที่เกิดผลกับลูกมากที่สุดในทุกครั้งของการแบ่งปันระดับนานาชาติคือ การที่มีผู้คนที่ลูกไม่รู้จักมาก่อนเลยมาสวดกอด มาหอมแก้ม และรอเป็นชั่วโมงเพียงเพื่อจะได้ถ่ายภาพกับลูก ทุกครั้งลูกจะรู้สึกว่า นี่คือพระพรและความรักของพระองค์แท้ๆ ที่ทรงมอบผ่านพี่น้องเหล่านั้น และทุกครั้งลูกจะเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และความเล็กของตัวลูกเอง เพราะลำพังตัวลูกเองแล้ว ลูกไม่ใช่ดารา ไม่ใช่นักธุรกิจระดับหมื่นล้านแสนล้าน หรือนักการเมืองที่ประชาชนส่วนใหญ่ชื่นชอบ ถึงจะมีคนมารอขอถ่ายรูปเป็นชั่วโมงๆ เช่นนั้น ลูกเป็นเพียงสตรีคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากประเทศไทยที่ไม่ใช่เป็นประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ด้วยซ้ำ แต่เพราะด้วยหัวใจดวงน้อยๆ ของลูกที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อความศรัทธาต่อพระองค์ และพร้อมและยอมที่จะถวายชีวิตทั้งครบในการถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยเรื่องราวชีวิตของลูก พระองค์จึงทรงเมตตาและประทานความรักของพระองค์แก่ลูกผ่านพี่น้องคริสตชนเหล่านั้นอย่างเป็นรูปธรรม

นับเป็นพระพรอย่างสูงสุดสำหรับลูกแล้ว พระเจ้าข้า ☺

"ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น" ยากอบ 4:10

และในด้านจิตวิญญาณของลูกล่ะ โอ! ลูกจะเขียนอย่างไรจึงจะสามารถบรรยายถึงผลที่เกิดกับจิตใจของลูกได้ล่ะ? หากลูกจะขอเขียนเป็นภาษาอังกฤษสั้นๆ 2 วลีเพื่อเปรียบเทียบว่าก่อนนี้ลูกใช้ศัพท์ว่า "My Journey of Faith" แต่ในขณะนี้ ลูกขอเปลี่ยนเป็น "My Spiritual Journey" จะอธิบายได้ไหมหนอ? ก่อนนี้ลูกเดินอยู่ใน "เส้นทางแห่งการค้นหาพระองค์ซึ่งต้องใช้ความเชื่อ" มาบัดนี้ ลูกได้มาถึงสุดทางของการค้นหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่ลูกจนถึงขั้นที่ลูกไม่ต้อง "ค้นหาพระองค์" อีกแล้ว ดังนั้น ชีวิตจิตของลูกจึงขอก้าวข้ามมาสู่การเดินทางอีกเส้น

ทางหนึ่ง นั่นคือ “เส้นทางแห่งความลึกซึ้งในการรับใช้พระองค์”

ลูกไม่ได้เกิดในยุคพระเยซูเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และลูกก็เล็กและต่ำต้อยเกินกว่าที่พระองค์จะทรงประจักษ์แก่ลูก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกนั้นคือ การ “ประจักษ์ในจิตวิญญาณ” ของลูกแล้ว พระเจ้าข้า! ☺ ☺ ☺

หากลูกเป็นนักธุรกิจที่ต้องการโปรโมทสินค้าหรือเป็นนักการเมืองที่ต้องการโปรโมทตัวเอง ลูกสามารถจ้างบริษัท PR หรือ lobbyist เพื่อให้มาทำการสัมภาษณ์ลูกได้ แต่การที่จะเสนอให้ตัวเองได้รับเชิญไปพูดในงานศาสนาต่างประเทศและระดับโลกนั้น สมมติว่ามีเงินมากมายมหาศาลก็คงทำไม่ได้และไม่ใช่ครั้งเดียว แต่ถึง 6 ครั้งติดต่อกัน และในครั้งที่ลูกจะไปพูดที่ประเทศโคลัมเบีย เนื่องจากลูกต้องใช้เวลาถึง 32 ชั่วโมงในการบินไปถึงที่นั่น ลูกจึงสวดทูลขอพระองค์ด้วยความถ่อมตนและมักน้อยว่า ขอให้การไปพูดแบ่งปันครั้งนั้นจงบังเกิดผลแม้กับคนๆ เดียวก็จะคุ้มการเดินทางของลูกแล้ว พระองค์ก็ทรงพระทัยดี ประทานพระพรให้มีมัคคุเทศก์ชาวโคลัมเบีย อายุ 60ปี ชื่อเดเนียล มาพาคณะของลูกไปเที่ยวและระหว่างรถติดบนถนน ลูกมีโอกาสสัมผัสจิตใจของเขาด้วยความรักความเมตตาของพระองค์ จนเขาตัดสินใจให้อภัยบิดาอายุ 89 ปี ที่เขาเคียดแค้นมาตลอดชีวิตได้ ... ทั้งหลายทั้งปวงนี้ทำให้ลูกได้ “สัมผัส” ถึงความรักความเมตตาและความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนลูกต้องก้มกราบรับพระพรจากพระองค์ในทุกๆ วันด้วยหัวใจที่ชุ่มฉ่ำด้วยพระอานุภาพของพระองค์ที่ได้ทรงสำแดงแก่ชีวิตของลูก ☺ ☺ ☺

จากวันที่ลูกรับศีลล้างบาปเมื่อ 20 ปีก่อน จนถึงวันนี้ ลูกค่อยๆ พัฒนาจิตใจของลูกในด้านความเชื่อ การค้นหาพระองค์ การแสวงหากระแสเรียกตามน้ำพระทัยของพระองค์ ตลอดจนการทำตามกระแสเรียกนั้น ระหว่างทางลูกล้มลุกคลุกคลาน หัวเข่าถลอกปอกเปลือกมาตลอด มาบัดนี้ ลูกขอก้าวข้ามมายังเส้นทางการเดินทางอีกเส้นหนึ่งแล้ว จิตใจของลูกมีแต่ความชื่นชมยินดีในการรับใช้พระองค์ ลูกเลยจุดที่อยากทูลขอโน่นขอนี่จากพระองค์ นอกจากจะกราบทูลต่อพระองค์ทุกวันว่า “ขอโปรดทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ” เพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้ลูกมีความสุขใจมากกว่าการที่รู้สึกว่า “ลูกได้รับการทรงใช้จากพระองค์” เป็นความรู้สึกที่ปรี่ล้นหัวใจที่ทำให้ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้น สำหรับผู้มีความเชื่อ” มาระโก 9:23

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์สุดหัวใจ
จะขานไขถึงพระราชกิจอันน่าพิศวงของพระองค์” สดุดี 9:1

“จงทูลเราและเราจะตอบท่าน และจะบอกความลับยิ่งใหญ่ที่ท่านไม่รู้ให้ท่านรู้” เยเรมีย์ 33:3

“พระเยซูเจ้าตรัสว่า
‘เรามิได้บอกท่านหรือว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ ท่านจะเห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า’” ยอห์น 11:40

“ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม
ผู้ที่ทรงบังดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย” โรม 8:30

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่ได้ส่งซองจดหมาย พร้อมแสตมป์มาให้จำนวนหนึ่งและได้ส่งมาเป็นประจำ เป็นน้ำใจที่มีคุณค่าแก่ใจของ “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” เป็นอย่างยิ่ง ขอพระอวยพระค่ะ ☺

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 337

สิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (God's Creation)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในหลายๆ ปีที่ผ่านมาในการพักร้อนประจำปี ลูกและลูกๆ มักจะเดินทางไปประเทศที่เป็นดินแดนแห่งการแสวงบุญ และลูกก็จะกลับมาด้วยความใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น เพราะตลอดระยะการเดินทาง ลูกได้มีโอกาสเข้าไปตามโบสถ์ต่างๆ ของแต่ละประเทศได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และได้สวดสายประคำหลายสายต่อวัน ☺

มาปีนี้ เนื่องจากประเทศทางแถบยุโรปมีปัญหามากเรื่องผู้อพยพลี้ภัย ลูกจึงบอกกับลูกๆ ว่า ควรว่างเว้นการเดินทางไปแถบยุโรปอย่างน้อย 1 ปี หากไม่มีความจำเป็นที่ต้องไปจริงๆ ลูกสาวจึงได้จัดให้ไปประเทศที่เป็นเกาะ มี 2 เกาะหลักๆ คือ เกาะเหนือและเกาะใต้ ที่อยู่มหาสมุทรแปซิฟิคทางใต้ เราแม่ลูก 3 คนใช้เวลาทั้งสิ้นเกือบ 2 สัปดาห์เดินทางท่องไปในประเทศนี้ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ที่พวกเราได้อยู่กับธรรมชาติ ป่าเขาลำเนาไพร ทะเลสาป อากาศบริสุทธิ์ ฝูงแกะและฝูงวัว เป็นช่วงเวลา 2 สัปดาห์ที่ปอดพวกเราทุกคนได้มีการ detox อย่างเต็มที่ ลูกได้ฝากคาร์บอนไดออกไซด์จากปอดไว้กับอากาศบริสุทธิ์แถวทะเลสาปและบนภูเขาที่พวกเราได้ไปปีนกันจนหมดปอด และขอแลกเอาแต่ออกซิเจนบริสุทธิ์เข้าปอดแทน นับเป็นประสบการณ์ที่แสนสุข สบาย และสดชื่นอะไรเช่นนี้ ☺ นอกจากนี้ ลูกยังได้ถ่ายภาพวิวสวยๆ นับเป็นพันๆภาพและอาจหาญไปตั้งขากล้องยามตีสองของวันหนึ่ง เพื่อไปถ่ายภาพดาวบนท้องฟ้าที่ได้อ่าน มาว่าหากโชคดีจะสามารถถ่ายดาวบนทางช้างเผือกมาได้และอีกคืนหนึ่ง ตอนเที่ยงคืนท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บ ต้องใส่ถุงมือและผ้าพันคอหลายรอบเพราะนอกจากอากาศที่หนาว มีอุณหภูมิเป็นเลข 1 หลักแล้ว ยังมีลมพัดแรงยามดึกตลอดเวลา ผลที่ได้ทั้ง 2 ครั้ง คือ ได้ภาพที่มีประกายแสงเป็นจุดเล็กๆ เท่านั้น สุดท้ายก็สรุปว่า สาเหตุที่ได้เพียงแค่นั้น ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะอุปกรณ์คือกล้องหรือเลนส์มีคุณภาพไม่ถึงขั้นจะไปถ่ายดาวบนท้องฟ้า ก็ต้องเป็นเพราะฝีมือยังไม่ถึงขั้น หรืออาจจะเป็นเพราะทั้ง 2 เหตุผล ในที่สุด ก็ต้องยอมไม่ตามเก็บภาพดวงดาวตอนตีสองหรือเที่ยงคืนอีก

อันที่จริง ลูกและลูกๆ เคยไปประเทศนี้เมื่อสิบปีที่แล้ว จำได้ว่าเป็นประเทศที่มีภูมิทัศน์สวยงาม อากาศดีบริสุทธิ์ แต่คราวนี้นอกจากจะรู้สึกเหมือนเดิมแล้ว ลูกยังมีความรู้สึกเพิ่มเติมที่ลูกขอเขียนถวายแด่พระองค์ ณ ที่นี้

ทุกแห่ง ทุกจุด ทุกสถานที่ ที่ลูกและลูกๆ ไปครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นทะเลสาปที่มีน้ำเป็นสีฟ้า Turquoise เย็นตาสุดลูกหูลูกตา ท้องฟ้าที่มีสีสันต่างๆ ตั้งแต่ฟ้าอ่อน ฟ้าเข้ม เทา จนถึงสีส้ม ทุกความเข้ม ราวกับภาพวาดของจิตรกร และป่าเขาที่มีต้นไม้นานาพันธุ์ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเฟิร์นหรือทุ่งหญ้าสีเขียวขจี ชุ่มชอุ่มด้วยหยาดน้ำค้างยามเช้าหรือหยดน้ำหลังฝนที่มีฝูงแกะหรือฝูงวัวกำลังเล็มอยู่ ทุกขณะที่รถพวกเราขับผ่าน เบื้องหลังความสวยงามของธรรมชาติที่ลูกไม่สามารถจะบรรยายได้ให้เหมาะสมกับความเป็นจริง ลูกได้เห็นสิ่งๆ หนึ่งที่ทำให้หัวใจของลูกชุ่มฉ่ำเช่นเดียวกับหญ้าต้องน้ำค้างเหล่านั้น

ลูกได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์!!!

เพราะความงามของธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงที่ลูกเห็นนั้น ล้วนแต่เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (God's Creation) ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมีช่างภาพฝีมือเก่งกาจขนาดไหนหรือมีจิตรกรวาดภาพเก่งระดับโลก ก็คงได้เพียงแค่เก็บภาพความงามธรรมชาติเหล่านั้นไว้ในแผ่นฟิล์มในสมัยก่อนหรือแผ่นดิสก์ในสมัยนี้ หรือบนแผ่น Canvas ภายใต้การละเลงของพู่กัน แต่ผู้ที่สร้างความงามของธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงบนโลกนี้ ต้องเป็นจิตรกรที่เหนือชั้นกว่าจิตรกรฝีมือเอกระดับใดก็ตามบนโลกนี้รวมกัน และเป็นใครอื่นไม่ได้นอกจาก**พระองค์**เท่านั้น!

การณ์จึงกลายเป็นว่า แม้ลูกและลูกๆ จะไม่ได้ไปตามโบสถ์หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ แต่ลูกกลับรู้สึกว่า ลูกได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น เพราะทุกๆ ที่ที่พวกเราไป ลูกจะรู้สึกได้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ หัวใจของลูกจะสัมผัสถึงรอยยิ้มและความเมตตาของพระองค์ผ่านความกตัญญูของลูก ทุกๆ ครั้งที่ลูกกด shutter กล้องของลูก พร้อมกับอุทานออกมาว่า "สวยอะไรเช่นนี้" เบื้องหลังของประโยคนี้จะซ่อนอีกประโยคหนึ่งไว้ว่า "God, You are so Great!"

ลูกต้องขอให้ศัพท์ประโยคนี้ว่า ความสวยงามของธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงนั้น ล้วนแล้วแต่เป็น "God's Creation" ทีแรกลูกคิดถึงวลีที่ว่า "Act of God" แต่เป็นที่น่าเสียดายที่มนุษย์นำศัพท์ 3 คำนี้ไปใช้เป็นความหมายในทางน่ากลัว โดยเฉพาะในธุรกิจประกันภัยที่จะใช้กับเหตุการณ์ภัยธรรมชาติ เป็นต้นว่า แผ่นดินไหว ฟ้าผ่า ไฟไหม้ป่า ฯลฯ ที่บริษัทพวกเขาจะไม่จ่ายค่าชดเชยให้ ทั้งๆ ที่ในความคิดส่วนตัวของลูกแล้ว อะไรที่มาจากพระเจ้า คือสิ่งดีๆ ทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "การกระทำของพระเจ้า หรือ Act of God" ควรจะเป็นสิ่งดีๆ แต่นี่แหละมนุษย์ การโยนความทุกข์ยาก/ปัญหาไปให้พระเจ้าดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุด เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงลงมาเถียงกับมนุษย์

และตลอดระยะเวลา 2 สัปดาห์ ลูกมีโอกาสสวดสายประคำมากกว่าตอนอยู่ประเทศไทยหรือตอนท่องยุโรปเสียอีก เพราะขณะที่ลูกชายขับรถไป ลูกก็สวดสายประคำไป เป็นอันว่าการไปเที่ยวครั้งนี้ ลูกได้ค้นพบสัจจธรรมอีกข้อหนึ่งว่า "หากเราค้นพบพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์ ทุกหนทุกแห่งในทุกอณูของอากาศ ไม่ใช่ศักดิ์สิทธิ์แค่เฉพาะในโบสถ์เท่านั้น"

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

"ฟ้า แผ่นดิน และสิ่งประดับทั้งปวง ก็สำเร็จบริบูรณ์ในวันที่เจ็ด" ปฐก. 2:1

"นี่คือประวัติความเป็นมาของฟ้าและแผ่นดินเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง" ปฐก 2:4

"พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบันดาลให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นจากดิน
ต้นไม้เหล่านี้งดงามชวนมองและมีผลน่ากิน" ปฐก 2:9

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 338
ยี่สิบปีแห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2016 นี้ เป็นวันครบ 20 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งของลูก ลูกขอถวายกลอนดังต่อไปนี้เพื่อถวายแด่พระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความกตัญญู ความรัก และความเชื่อความศรัทธาอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

ขอน้อมนบ ทศนัข ขึ้นเหนือเกล้า
ขอกราบเอา แทบบาท พระทรงศรี
ในวาระ ลูกครบ ยี่สิบปี
ในการที่ ได้เป็น ลูกพระองค์
๒ มิ.ย. ๙๖ ลูกเกิดใหม่
ชีวิตใส สะอาด ดั่งได้สรง
ยี่สิบปี ผ่านไป ลูกยังคง
ยืนดำรง ชีวิตตาม พระวาจา
เมื่อแรกเริ่ม ลูกเชื่อ มีพระเจ้า
แต่ก็เฝ้า หาพระองค์ อยู่ไหนหนา
คงอยู่บน สวรรค์ สุดมรรคา
ปลายขอบฟ้า ใช่อยู่ ในใจคน
ลูกภาวนา พระองค์ก็ ไม่ทรงตอบ
หาจนรอบ ทุกวัน ยังฉงน
ลูกใฝ่หา พระองค์ มาจวบจน
ไม่วังวน พบแล้ว อยู่นี่ไง!
พระวาจา พระเจ้า ลูกเฝ้าอ่าน
ทุกคืนวาน ศึกษา ไม่ไถล
พลันค้นพบ พระมิ ได้อยู่ไกล
อยู่ในใจ พวกเรา ลูกทุกคน!!!
ลูกตื่นเต้น โอ้โฮ!พระ อยู่กับฉัน

ณ บัดพลัน ปลื้มปีติ มิฉงน
ที่ผ่านมา รับใช้พระ แต่บัดดล
จะรีบค้น กระแสเรียก คืออะไร
เส้นทางเดิม หนทาง รับใช้พระ
แสนขรุขระ ขวากหนาม สุดทนไหว
มีกองเพลิง ซ้ำระเบิด บั่นทอนใจ
เหมือนจะให้ ลูกน้อย ถอยกำลัง
ทุกทุกครั้ง ลูกบาดเจ็บ แต่ทนสู้
ได้กอบกู้ ความเชื่อ ดั่งมนต์ขลัง
ขอพลัง จากพระ ข้ามมวลมาร
มิอาจผลาญ ความเชื่อ อันมั่นคง
มาบัดนี้ ลูกได้ ค้นพบแล้ว
อย่างแน่แน่ว ค้นพบ พระประสงค์
ด้วยหัวใจ เปี่ยมรัก ลูกเดินตรง
ตามพระองค์ ก้าวข้าม ทุกหลุมภัย
ทุกทุกสิ่ง รอบกาย ความหมายด้อย
ใจลูกน้อย หนักแน่น ไม่หวั่นไหว
พระองค์นั้น สูงสุด อยู่ในใจ
ทำสิ่งใด ทุกอย่าง เพื่อพระองค์
พลันชีวิต ก็เกิด สันติสุข
ปีติสุข ตามมา ไม่ไหลหลง
ชีวิตลูก สูงสุด คือพระองค์
ทุกอย่างปลง รอบข้าง ความหมายรอง
มาบัดนี้ ตำแหน่ง และลาภยศ
ต่างหายหด ความหมาย อันทั้งผอง
ใครไขว่คว้า เชิญคว้า ไม่ประลอง
ไม่ผยอง แต่ลูก มิต้องการ
ลูกขอมี ชีวิต ส่วนที่เหลือ
ได้จุนเจือ รับใช้ ทุกสถาน
สุดแต่ตาม น้ำพระทัย ทุกประการ
จิตวิญญาณ ข้าน้อยคล้อย ตามพระองค์
ขอน้อมนบ ทศนัข ขึ้นเหนือเกล้า
ขอนำเอา ชีวิตตาม พระประสงค์
ขอทรงใช้ ลูกตาม พระจำนงค์
ขอลูกจง ได้รับใช้ ชั่วนิรันดร์

“พระองค์ประทานสิ่งดีๆ อย่างเต็มเปี่ยมตลอดชีวิตของท่าน
ทรงบันดาลให้ท่านเป็นหนุ่มอยู่เสมอเหมือนนกอินทรี” สดุดี 103:5

“ผู้ชอบธรรมจะเจริญงอกงามดั่งต้นอินทผลัม จะเติบโตประดุจสนสีดาร์แห่งเลบานอน” สดุดี 92:12

“แม้ในวัยชรา เขาก็จะยังออกผล เขายังจะแข็งแรงและเขียวสดอยู่” สดุดี 92:14

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 339

การประกาศข่าวดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การประกาศข่าวดีเป็นหน้าที่ของคริสตชนทุกคน แต่วิธีการประกาศหรือความตั้งใจที่จะประกาศหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับปัจเจกบุคคลจริงๆ เป็นสิ่งบังคับกันไม่ได้ แต่หากคริสตชนใดยึดถือการประกาศข่าวดีเป็นหน้าที่หลักของการเป็นลูกของพระแล้ว เขาจะรู้สึกได้ใกล้ชิดกับพระองค์อยู่ตลอดเวลา เช่นเดียวกับลูกที่ปรนนิบัติรับใช้พ่อแม่ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ☺

ลูกมีเพื่อนคนหนึ่ง เดิมเขาเป็นผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายของธนาคารระดับใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศไทยเราทีเดียว เขามีความเชี่ยวชาญและเป็นที่เคารพนับถือในด้านศาสนาจนถึงขั้นทำพิธีปลุกเสกศาลพระภูมิให้สถานที่ต่างๆ ได้ ต่อมาเกิดเรื่องหักเหในชีวิตของเขา และเขาได้ “รับเชื่อ” ในพระเจ้าและกลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งที่มีความร้อนรนในการประกาศข่าวดีชนิดที่ลูกล้อเขาเล่นว่ามีไฟลนอยู่ตลอดเวลา ☺ เขาบอกกับลูกว่า เขาประกาศเรื่องพระเจ้าทุกที่ทุกหนทุกแห่งที่เขาไป บางครั้งเขาจะไปนั่งที่ป้ายรถเมล์และบอกกับคนที่นั่งข้างๆ ว่า “พระเจ้ารักคุณ!” ลูกถามเขาว่า “ที่ไปบอกน่ะ ผู้หญิงหรือผู้ชาย?” เขาตอบว่า “มีทั้งนั้น” ลูกถามเขาต่อว่า “แล้วคนที่คุณคุยด้วย เขาตอบรับคุณอย่างไรหรือ?” เขาตอบว่า “ส่วนใหญ่ไม่ตอบผม” ลูกแหย่เขาว่า “คุณนี่สุดยอดจริงๆ ดีที่ไม่มีใครลุกหนีคุณไป ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงอาจมองคุณในแง่ไม่ดีก็ได้นะ”

แต่ละคนมีวิธีและสไตล์ของตนเองแตกต่างกันไป สำหรับลูกแล้ว ลูกคิดว่า “การดำรงชีวิตให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวเรา” เป็นการประกาศข่าวดีที่ดีที่สุด ลูกคิดเสมอว่า หากผู้คนในสังคมของเราซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช่นับถือศาสนาคริสต์เห็นว่า โอ! คนที่เขาเป็นคริสต์ เขาเป็นคนดีนะ แค่นี้เราก็ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเราแล้ว และเมื่อมีจังหวะที่เหมาะสมจึงจะพูดให้เพื่อนฝูงหรือผู้คนรอบข้างให้ทราบถึงเรื่องราวพระเจ้าของเรา ส่วนเรื่องที่จะถึงขั้นมีใครกลับใจเพราะเราหรือไม่นั้น ลูกขอให้เป็นพระพรของพระองค์กับบุคคลเหล่านั้นเทอญ

ลูกมีเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่ไปถ่ายภาพด้วยกันตามสถานที่ต่างๆ เดือนละครั้ง เพราะเป็นกลุ่มที่สะพายกล้องเมื่อไรแล้วลืมแดดลืมฝน ลืมความหิวด้วยกันทั้งสิ้น ทุกคนในกลุ่มทราบว่าลูกนับถือศาสนาคริสต์และเป็นคนเดียวในกลุ่ม ทุกคนได้อ่านหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก และทราบว่า “วันถ่ายรูป” ของกลุ่มต้องไม่ใช่วันอาทิตย์ เพราะ “ประธานชมรม” ต้องไปโบสถ์ทุกเช้าวันอาทิตย์ ☺

เดือนพ.ค. 2016 ที่ผ่านมา กลุ่มของเราไปไกลหน่อย เหาะเหินเดินอากาศไปถ่ายภาพกันถึงต่างประเทศ เราเลือกประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก เพราะมีสถานที่ที่น่าเที่ยวและน่าถ่ายภาพมากมายให้เลือก วันสุดท้ายก่อนกลับประเทศไทย พวกเราลงเรือทานอาหารเที่ยงกัน นั่งโต๊ะกลมด้วยกัน ขณะที่กำลังรออาหารมาขึ้นโต๊ะอยู่ เพื่อนของลูกคนหนึ่ง

ก็พูดขึ้นมากลางโตะว่า “คนคริสต์เขาดีจังนะ...” ลูกหันขวับมาด้วยความฉงน พระเจ้าได้ดลใจอะไรในใจเขาใน 2-3 วันที่ผ่านมาหรือ? “ผมเห็นคนคริสต์พาครอบครัวไปโบสถ์กันทุกวันอาทิตย์แล้วชื่นชมจัง” เขาพูดต่อ “เอ้า! คุณก็พาครอบครัวของคุณไปวัดทำบุญก็ได้นิ ฉันเห็นคนไทยสมัยนี้เข้าวัดก็เยอะนะ” ลูกตอบอย่างจริงใจ “กี่เปอร์เซ็นต์ล่ะครับ ถ้าผมจะบอกภรรยาและลูกๆ ผมให้ไปวัดทุกอาทิตย์ เขาคงจะเชื่อผมหรอก!” ลูกไม่กล้าถามต่อ

แล้วเขาก็พูดต่อ

“อันที่จริง ผมว่าทุกศาสนาก็เหมือนกันนะครับ สอนให้คนเป็นคนดี ผมไม่ค่อยทราบเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ แต่ผมคิดว่า พระเยซูคงเป็นปางหนึ่งของพระพุทธเจ้า”

!!!!!

เจอประโยคบอกเล่าประโยคนี้ เล่นเอาลูกเซ่อไปเลย ลูกต่อไม่ถูกจริงๆ ต้องยอมรับว่าสิบกว่าปีที่ผ่านมาที่ลูกทำหน้าที่เป็นคริสตชนที่ดี ประกาศข่าวดีด้วยชีวิต วินาทีนั้น เป็นวินาทีที่ลูกพูดไม่ออก บอกต่อก็ไม่ถูกจริงๆ ☹

ผู้ใหญ่ท่านใดที่ทราบคำตอบว่าลูกควรจะตอบอย่างไร กรุณาชี้แนะด้วยเถิด!

ลูกรวบรวมสติหลังจากตะลึงอึ้งไปหนึ่งอึดใจ จึงบอกกับเพื่อนท่านนั้น ซึ่งพูดด้วยความบริสุทธิ์ใจไปว่า

“พระพุทธเจ้าทรงเป็นมนุษย์ที่ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง แต่พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อไถ่บาปให้พวกเรามนุษย์ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้า และพระเยซูเจ้าก็ไม่ได้เป็นปางหนึ่งของพระพุทธเจ้า”

พูดเสร็จ ทุกคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะอาหารนั้นต่างมองลูกด้วยดวงตาที่แป๋วแหว๋ว พอดีพนักงานเริ่มนำอาหารจานแรกมาเสิร์ฟ ความสนใจของทุกคนจึงเบนไปยังอาหารแทน

หากลูกนำประสบการณ์การประกาศข่าวดีมาเขียนเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง คงเขียนได้หลายร้อยหน้า แต่หน้าหนึ่งที่มีรสชาติที่สุดคงจะเป็นประโยคบอกเล่าจากเพื่อนท่านนี้ที่พูดด้วยความจริงใจว่า

“พระเยซูคงเป็นปางหนึ่งของพระพุทธเจ้า”! ☺

ขอพระองค์ได้โปรดรับการถวายเกียรติจากลูกๆ ทั้งหลายของพระองค์ที่ตั้งใจประกาศข่าวดี เทอญ

“นานาชาติที่ทรงสร้างจะมากราบไหว้นมัสการพระองค์ พระเจ้าข้า
และจะถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่และทรงกระทำปาฏิหาริย์ พระองค์เพียงพระองค์เดียวทรงเป็นพระเจ้า” สดุดี 86:9-10

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 340

จิตวิญญาณคริสตชน เปรียบเสมือนสวนดอกไม้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนที่แล้ว ลูกได้รับของขวัญชิ้นหนึ่งจากเพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกรักนับถือมาตลอด ในโอกาสที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระครบ 20 ปี เป็นหนังสือภาษาอังกฤษชื่อ “Praying as a Family” ลูกอ่านแล้วอุทานกับตัวเองว่า ใช่เลย! ใช่เลย! ลูกชอบใจมาก หลายๆ อย่างในหนังสือเล่มนี้คือสิ่งที่ลูกได้ยึดถือปฏิบัติมาตลอด 2 ทศวรรษที่ผ่านมา แต่ลูกไม่สามารถเขียนเปรียบเปรยได้ไพเราะให้เห็นเป็นภาพในจินตนาการได้ดีเท่ากับที่เขียนในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น ☺

ลูกขออนุญาตนำข้อความที่ลูกชอบมากมาเขียนดังต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ เพราะเกรงว่าคำแปลเป็นภาษาไทยของลูกจะทำให้อรรถรสของวรรณกรรมอันงดงามนี้ด้อยความสวยงามไป

“Christian writers have often compared the soul to a garden. Beautiful gardens are a delight. The brilliance of the palette of colors, the sweet scents, the restful shade, the tranquil silence, all make a garden the perfect place to rest, to be still ....

However, gardens require a great deal of constant care: planning, tilling, planting, weeding, watering, pruning, and fertilizing ....

God is the Master Gardener.”

โอ! สวยงามน่าอภิรมย์อะไรเช่นนั้น!

แต่เราลองจินตนาการต่อว่า หากเราเป็นสวนดอกไม้ที่ไม่มีการดูแล ไม่มีการพรวนดิน รดน้ำ ใส่ปุ๋ย ตัดแต่งกิ่ง แล้วจิตวิญญาณของเราที่เปรียบเสมือนสวนดอกไม้นั้น จะเป็นสวนดอกไม้ในสภาพเช่นไร?

ในชีวิตจริงของพวกเรา หากเราต้องการให้ใครมาทำสวนให้ เราต้องไปจ้างคนสวนมา เราต้องเป็น “ผู้จ้าง” และ “อนุญาต” ให้คนสวนนั้นเข้ามาในสวนของเรา คนสวนนั้นจึงจะสามารถเข้ามาในสวนในบริเวณบ้านของเราเพื่อดูแลดอกไม้ต้นไม้ให้เราได้ ถ้าเราปิดประตูรั้วและล็อคไว้ ต่อให้มีคนสวนฝีมือดีแค่ไหน เขาก็ทำได้เพียงยืนอยู่นอกรั้วและมองดูสวนดอกไม้ในบริเวณบ้านเราที่เต็มไปด้วยดอกไม้เหี่ยวเฉาและหญ้ารกรุงรังอย่างน่าเอน็จอนาถใจ

ทีนี้ เราลองกลับมาดูสวนดอกไม้ที่เปรียบกับจิตวิญญาณของเรามนุษย์กันบ้าง

God is the Master Gardener.

พระเจ้าทรงพร้อมทุกขณะที่จะทรงดูแล ตัดแต่งกิ่ง พรวนดิน ใส่ปุ๋ย ในจิตวิญญาณของลูกของพระองค์ทุกคน เพื่อให้สวนดอกไม้ในจิตวิญญาณของพวกเรา เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยที่เขียวชอุ่มและดอกไม้บานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลทั้งค่ำเช้าและบ่ายเย็น

คำถามมีอยู่ว่า “เราเปิดประตูรั้วจิตวิญญาณของเราให้พระองค์เข้ามาหรือเปล่า?”

วิธีที่เรามนุษย์จะทูลเชิญพระองค์ซึ่งเป็นพระเจ้าให้มาเป็น “Master Gardener” ให้กับสวนดอกไม้จิตวิญญาณนั้น ไม่ยากเลย เราเพียงต้องยึดหลักปฏิบัติตนใน 2 หัวข้อนี้อย่างสม่ำเสมอ เป็นประจำ และด้วยใจจริงเท่านั้น

1. การสวดภาวนา

2. การอ่านพระวาจาของพระเจ้าและประพฤติปฏิบัติตามพระวาจานั้น

การสวดภาวนาต้องสวดจากหัวใจ ไม่ใช่สวดด้วยปาก เพราะการสวดภาวนาด้วยอวัยวะที่ต่างกัน 2 ส่วนนี้ จะก่อให้เกิดผลต่างกันราวฟ้ากับดิน การสวดภาวนาด้วยหัวใจนั้น เป็นการ “เชื่อม” เรากับพระเจ้า เรา “เปิดการสนทนา” กับพระองค์แล้ว ด้วยบทภาวนาหรือคำอธิษฐานที่พระองค์ทรงพอพระทัย เป็นการ “ทูลเชิญ” ให้พระองค์เข้ามาในสวนดอกไม้ในจิตวิญญาณของเราแล้ว

ทีนี้ การสวดภาวนาอย่างเดียว แม้ว่าจะสวดจากใจ เพียงพอหรือไม่? ลูกว่ายังไม่พอ เรา “เชื่อม” กับพระองค์เพียงครึ่งทาง สิ่งที่พวกเรา**ต้อง**ทำในเวลาเดียวกันคือ เราต้องอ่านพระวาจาของพระองค์และประพฤติปฏิบัติตาม เมื่อนั้นแหละ “การเชื่อม” ของเรากับพระเจ้าจึงจะสมบูรณ์ เราจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงพอพระทัยและจะทรงดูแลสวนดอกไม้จิตวิญญาณของเราได้อย่างเต็มที่ ซึ่งย่อมหมายความว่า เรา “ยอม” ที่จะถูกพระองค์ตัดแต่งกิ่ง ริดใบแห้งทิ้ง ตัดกิ่งชำ ฯลฯ

ลูกมโนในจินตนาการต่อว่า ผู้ใดที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสตชน แต่ไม่เคยสวดภาวนา “จากใจ” เลยนั้น เปรียบเหมือนกับพืชล้มลุกที่ปลูกบนพื้นดินที่เป็นทราย เพียงแค่เมื่อใดมีลมฝนพัดมาแรงหน่อย ไม่ต้องถึงขั้นมีลมพายุ ก็ถูกถอนราก ถอนโคน ใบบอบช้ำแบนติดดินทรายนั้นซะแล้ว เพราะรากของพืชล้มลุกสั้นเหลือเกิน ไม่สามารถยึดเหนี่ยวให้ลำต้นตั้งอยู่ได้ แม้เพียงเผชิญเพียงลมฝนเท่านั้น

และผู้ใดที่เป็นคริสตชนและสวดภาวนาจะประจำหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่เคยอ่านพระวาจาของพระเจ้าเลย หรืออ่านแล้วก็ไม่ประพฤติปฏิบัติตามนั้น ลูกขอเปรียบเป็นต้นไม้ที่ลำต้นกลวงหรือผุกร่อน ยามใดที่มีลมพายุพัดมาแรงหน่อยก็เสี่ยงต่อการโค่นล้มลงมาได้ทั้งต้น เพราะแม้รากจะหยั่งลึกกว่าพืชล้มลุก แต่ก็ไม่ลึกและแข็งแรงพอที่จะเป็นฐานที่จะยึดเหนี่ยวจรรโลงต้นไม้ทั้งต้นในยามมีพายุพัดได้

แต่ผู้ใดที่เป็นคริสตชนอย่างแท้จริงทั้งวิธีการสวดภาวนาและการดำรงชีวิตตามพระวาจาของพระองค์ ชีวิตของเขาผู้นั้นจะเปรียบเสมือนต้นไม้ยืนต้นที่สมบูรณ์แข็งแรง สดชื่น แผ่ความร่มเย็นให้กับสวนในจิตใจของตนเองและแม้กระทั่งของผู้อื่นได้

โอ! พระองค์เจ้าข้า ลูกเป็นคนชอบปลูกดอกไม้ ต้นไม้และทำสวน ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ขอโปรดมาเป็น Master Gardener ดูแลสวนดอกไม้ในจิตวิญญาณของลูกเทอญ ☺ ☺ ☺

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น” สดุดี 1:3

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

*ขอบคุณผู้อ่านท่านหนึ่งที่กรุณาส่งซองและแสตมป์มาให้จำนวนหนึ่ง เป็นน้ำใจที่มีคุณค่ามาก ขอพระเจ้าอวยพระพรค่ะ ☺

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 341

ตะลันต์จากพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

"อาณาจักรสวรรค์ยังจะเปรียบได้กับบุรุษคนหนึ่งกำลังจะเดินทางไกล เรียกผู้รับใช้มามอบทรัพย์สินให้ ให้คนที่หนึ่งห้าตะลันต์ ให้คนที่สองสองตะลันต์ ให้คนที่สามหนึ่งตะลันต์ ตามความสามารถของแต่ละคน ... หลังจากนั้นอีกนาน นายของผู้รับใช้พวกนี้ก็กลับมา ... คนที่รับห้าตะลันต์เข้ามานำกำไรอีกห้าตะลันต์มาด้วย ... นายพูดว่า 'ดีมาก ... เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่องใหญ่ๆ ...' คนที่รับสองตะลันต์เข้ามารายงานว่า 'นายขอรับ ท่านให้ข้าพเจ้าสองตะลันต์ นี่คือเงินอีกสองตะลันต์ที่ข้าพเจ้าทำกำไรได้' นายพูดว่า 'ดีมาก ... เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่องใหญ่ๆ ...' คนที่รับหนึ่งตะลันต์เข้ามารายงานว่า '...ข้าพเจ้านำเงินของท่านไปฝังดิน ...' นายจึงตอบว่า 'ผู้รับใช้เลวและเกียจคร้าน... ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ จงนำไปทิ้งในที่มืดข้างนอก... " มัทธิว 25:14-30

ลูกเป็นคนชอบเขียน แต่ลูกเขียนเกี่ยวกับพระวาจาของพระองค์และเรื่องราวต่างๆ ในเชิงวิชาการไม่เป็น ลูกได้แต่เขียนแบบง่ายๆ จากใจ และจากประสบการณ์จริงของลูก ที่ได้สัมผัสกับพระองค์เท่านั้น ลูกมีเรื่องราวที่จะขอทูลเป็นพยานถึงเรื่องตะลันต์จากพระองค์ จากชีวิตจริงของลูกที่ลูกเองยังรู้สึกว่าพระวาจาของพระองค์นั้น ทรงบังเกิดผลในลูกของพระองค์ที่ปฏิบัติตาม เกือบทุกตัวอักษรในพระคัมภีร์เลยทีเดยว ☺

สัปดาห์ที่แล้ว ลูกได้รับอีเมล์จากเลขาธิการของ PACOM II ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นพี่น้องจิตวิญญาณกับลูกไปซะแล้ว แจ้งว่าพระสังฆราชของสังฆมณฑลหนึ่งในประเทศของเขากำลังจะจัดงาน Gala Dinner เพื่อระดมทุนไปสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กๆ ในชุมชนแห่งหนึ่งที่ยากจนมากและซ้ำเคราะห์ร้าย โรงเรียนยังถูกพายุไต้ฝุ่นพัดจนพังทลาย งานนี้จะจัดขึ้นในวันที่ 24 ก.ย. 2016 จะเป็นงานราตรี Formal โดยโปรแกรมจะมีพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณและการร้องเพลงและดนตรี แต่ High light ของงานจะเชิญ Guest Speaker มาพูดแบ่งปันให้แขกทั้งหลายฟังและคณะกรรมการจัดงานได้ลงมติให้เชิญ "Mary Sarindhorn" จากประเทศไทยมาเป็น Guest Speaker ผู้นั้น! โดยงานเลี้ยง Gala Dinner นี้จะมีชื่อว่า "Dinner with Mary" สถานที่จะเป็นที่ IEC Pavilion เมืองเซบู ที่เดียวกับงาน 51st IEC ที่เพิ่งผ่านไปในปลายเดือนม.ค. 2016

เพื่อนผู้นี้จบอีเมล์โดยการบอกลูกว่า ลูกได้กลายเป็นบุตรีบุญธรรมที่โปรดปรานของประเทศฟิลิปปินส์แล้ว และพระสงฆ์ทั้งหลายที่นั่นได้พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ประสบการณ์ชีวิตของลูกทำให้ผู้ที่ประสบปัญหาหรือท้อแท้ในชีวิตเกิดความหวัง ในเวลาเดียวกัน ก็ทำให้พวกเขาซึ่งเป็นคริสตชนมีความเชื่อมากขึ้น เธอหวังเป็นอย่างยิ่งว่าลูกจะไม่ตอบปฏิเสธคำเชิญ

ครั้งนี้

ลูกอ่านอีเมล์ของเธอ 3 ครั้ง โดยไม่เชื่อสายตาตนเอง การรับเชิญของลูกครั้งนี้ นอกจากจะเป็นการสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ยังหาเงินให้กับเจ้าภาพด้วย ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของงาน Gala Dinner นี้ ลูกมิใช่มหาเศรษฐีระดับประเทศหรือของโลกที่จะสามารถไปบริจาคให้แก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือได้ทุกหนทุกแห่ง แต่หากการถวายเกียรติแด่พระเจ้าของลูกจะสามารถหาทุกรอนให้แก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางการเงินได้ด้วย ก็เท่ากับเป็นการรับใช้พระอีกมิติหนึ่ง ลูกปลื้มปิติมาก!

ลูกตอบไปทันทีว่า “Yes Yes Yes!” โดยไม่ต้องคิดไตร่ตรองอะไรเลย ลูกเป็นคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากประเทศไทยที่มีประชากรคาทอลิกไม่ถึงครึ่งล้านคน แต่ได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันใน Gala Dinner ในประเทศทีมีพลเมืองกว่า 90% เป็นคาทอลิกฟังเพื่อหาทุกสร้างโรงเรียนให้กับเด็กยากจนที่นั่น เป็นพระพรอีกขั้นหนึ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่ลูกในการรับใช้พระองค์ จนลูกรู้สึกว่าลูกไม่สมควรจะได้รับเกียรติถึงเช่นนี้ด้วยซ้ำ

แล้วลูกก็คิดถึงพระวาจาของพระองค์บทที่พูดถึง “ตะลันต์จากพระองค์” ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกเป็นไปตามพระวาจาของพระองค์ทุกประการ

ไม่ว่าลูกจะทำอะไรในการถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกจะทำเต็มที่ ทำอย่างสิ้นสุดจิตใจ ทำอย่างถวายพระองค์ทั้งครบ ลูกไม่ทราบหรอกว่าลูกมีพรสวรรค์อะไร ลูกมีแต่ “พรแสวง” ลูกแสวงหาสิ่งที่ลูกทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ ไม่ว่าในการงาน การดำรงชีวิตในสังคม และแม้กระทั่งในการทำงานอดิเรก เป็นต้นว่า การเขียน การถ่ายรูปและการวาดภาพ แล้วลูกก็รู้สึกว่าพระองค์ทรงทราบและทรงพอพระทัย และพระองค์ก็ทรงใช้งานลูกเพิ่มขึ้นๆ แต่ละงานเป็นสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึง แต่แต่ละครั้ง ลูกจะทำเต็มที่โดยลูกจะสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูก และโปรดประทานพระพรให้สิ่งที่ลูกจะทำนั้นเป็นไปตามน้ำพระทัย ถูกตามน้ำพระทัยและเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

ลูกเข้าใจว่าชื่อของงาน “Dinner with Mary” นั้น เป็นการถวายเกียรติแด่แม่พระ ลูกมิบังอาจแม้แต่จะคิดว่าผู้จัดจะให้เกียรติลูก และไม่กล้าถาม

บ่อยครั้งในการเตรียมตัวไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศ ลูกยังร้องไห้ แต่เป็นการหลั่งน้ำตาด้วยเหตุผลคนละอย่างกับในอดีต... ลูกคิดถึงคำถามที่ลูกถามตัวเองเป็นร้อยเป็นพันครั้งว่า “ทำไมจึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับฉัน ทั้งๆ ที่ฉันทำแต่ความดีและในสิ่งที่ถูกต้อง?” ในขณะนี้ คำตอบชัดเจนอยู่ในพระวาจาบทนี้ว่า

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

มาบัดนี้ ชายตาบอดในพระคัมภีร์สามารถเห็นได้แล้ว เพราะพระเมตตาของพระองค์ จึงเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องเป็นพยานในความยิ่งใหญ่และความรักตลอดจนพระเมตตาของพระองค์ให้ชาวโลกได้ประจักษ์ อีกทั้งเขาต้องตระหนักถึงพระคุณของพระองค์และจะต้องรับใช้พระองค์ด้วยความกตัญญูและความถ่อมตนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เพื่อตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่เขาและมนุษยชาติ

ลูกร้องไห้อีกแล้ว พระเจ้าข้า...

ความรักของพระองค์ที่แผ่คลุมจิตใจของลูกในขณะนี้นั้น อ่อนโยนและนิ่มนวลจนลูกสัมผัสได้ ลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยน้ำตาแห่งความปลื้มปิติและความกตัญญูจนไม่มีคำอื่นใดจะบรรยายได้

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 342

เป็นเพราะ ... ความรักและพระเมตตาของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เราจะได้อ่านถึงสงครามที่เกิดขึ้นเพราะสาเหตุทางศาสนา แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ เราก็จะเห็นปัญหาการเข่นฆ่ากันเพราะสาเหตุเป็นเพียงเพราะนับถือศาสนาต่างกัน ลูกก็คิดในใจมาตลอดอย่างเงียบๆ ว่า “การที่มนุษย์เข่นฆ่ากันหรือทำสงครามกัน เพราะความเชื่อในเรื่องศาสนาไม่เหมือนกันนั้น มันช่างไม่มีเหตุผล และผิดตรรกะเสียเหลือเกิน ก็เพราะศาสนามิใช่หรือ (ไม่ว่าจะเป็นศาสนาอะไรก็แล้วแต่) ที่เป็นสิ่งขัดเกลาจิตใจจิตวิญญาณของมนุษย์ให้เป็นคนดีมีศีลธรรม แต่หากแค่ความเชื่อไม่เหมือนกับของเราก็ถึงกับต้องฆ่าแกงกัน แล้วกระนั้น มีศาสนาไปทำไม?”

ต้องยอมรับว่า แต่ก่อนนี้ศาสนาไม่ค่อยจะมีความหมายสำหรับชีวิตของลูกมากนัก เมื่อตอนเป็นเด็กๆ มาถึงตอนที่ลูกเริ่มค้นหาพระองค์เมื่อ 2 ทศวรรษก่อนนี่แหละ ลูกจึงได้หันมาศึกษาเกี่ยวกับพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ

แต่เนื่องจากหนทางการแสวงหาพระองค์ของลูกนั้น เริ่มต้นจากทางโปรเตสเทนท์ และจบลงด้วยการเป็นคาทอลิก ลูกจึงมีโอกาสได้สัมผัสตลอดจนการศึกษาความเหมือนและความต่างระหว่างสองนิกายนี้ และบางครั้งลูกก็ยังรู้สึกและสัมผัสได้ถึงความรู้สึกลึกๆ ของสมาชิกทั้งสองฝ่ายว่าต่างคนต่างมองกันอย่างไร

มีเพื่อนสมาชิกที่โบสถ์ที่ลูกไปเดิมได้พยายามพูดกับลูกว่าทำอย่างไรลูกจึงจะกลับไปใน “ทางที่ถูกต้องได้”! ในเวลาเดียวกันในช่วงที่ลูกกำลังก่อตั้งศูนย์ที่ช่วยเหลือคนมีปัญหาทางโทรศัพท์และได้เชิญผู้เชี่ยวชาญหลายแขนงมาให้ความรู้แก่บรรดาอาสาสมัคร ก็มีคำทักท้วงจากฆราวาสผู้ใหญ่บางคนขององค์กรที่ลูกสังกัดอยู่ว่า ทำไมไปเชิญผู้บรรยายโปรเตสเทนท์มาอบรมทีมงานของเรา? เหตุการณ์เหล่านี้ลูกได้แต่เก็บไว้ในใจเงียบๆ แต่เพียงผู้เดียว ไม่กล้าไปปรารภกับใคร แล้วลูกก็ถามตัวเองในใจว่า “เขาและเราต่างเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกันมิใช่หรือ?”

เมื่อราวเดือนมิ.ย. 2016 ที่ผ่านมา เพื่อนของลูกคนหนึ่งได้โทรมาหาลูกว่า ลูกสาววัย 22 ปีของเขา เพิ่งจบปริญญาตรีจากสหรัฐอเมริกาและระหว่างศึกษาอยู่ที่นั่น ได้ Convert เป็นศาสนาคริสต์ เธอเพิ่งกลับประเทศไทยและอยากไปโบสถ์วันอาทิตย์ เขาคิดถึงลูกว่าจะเป็นผู้ที่พาลูกสาวของเขาไปโบสถ์ได้ดีที่สุด ลูกตอบตกลงด้วยความยินดี

ในวันอาทิตย์ถัดมา เพื่อนของลูกได้พาลูกสาวคนนี้พร้อมลูกสาวคนเล็กมาโบสถ์ของลูก ลูกไม่รู้จักลูกสาวของเขามาก่อน แต่มีความเอะใจเล็กน้อยว่า คนไทยไปศึกษาต่อที่อเมริกาและ Convert เป็นคาทอลิกนั้นค่อนข้างน้อย แต่ก็ต้อนรับเขาทั้งครอบครัวด้วยความยินดี

พอจบพิธีมิสซา ลูกทราบทันทีว่าลูกสาวเพื่อนมิได้ Convert เป็นคาทอลิก ลูกชวนครอบครัวเพื่อนไปรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกันและทราบว่าเธอได้รับเชื่อเป็นโปรเตสเทนท์นิกายหนึ่ง แต่สำหรับบิดาของเธอนั้น คำว่า “คริสต์” คือ

เหมือนกันหมด และได้คิดถึงลูกเป็นคนแรกเพราะลูกได้ประกาศตนเป็นคริสตชนทุกที่ทุกสังคมที่ลูกไปอยู่ ลูกบอกกับหลานสาวคนนี้ตลอดจนบิดาของเธอว่า หากเธอจะไปหาโบสถ์ทางคริสตจักร ลูกก็ยินดี แต่การที่เขามีโอกาสมานมัสการพระเจ้าทางวัดคาทอลิกเป็นแห่งแรกหลังจากกลับประเทศไทยนั้น อาจจะเป็นน้ำพระทัยของพระก็ได้ หากเธอสนใจจะศึกษาเกี่ยวกับการเป็นคาทอลิก ลูกก็ยินดีแนะนำและดูแลเธอ บิดาของเธอตลอดจนตัวเธอเองตกลง สัปดาห์ต่อมาก่อนถึงวันอาทิตย์ เธอถามลูกว่าจะทำอย่างไรจึงจะทราบก่อนว่าบทอ่านบทพระวาจาตลอดจนบทเทศน์ของพระสงฆ์นั้นคือบทอะไร ลูกจึงให้ไบเบิ้ลไดอารี่เธอไป เธอดีใจมากและบอกกับลูกว่า เนื่องจากเธอถนัดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย อีกทั้งศัพท์ที่เราใช้กับพระเจ้าเป็นราชาศัพท์ เธอไม่ค่อยเข้าใจ จะทำอย่างไรดี ลูกจึงให้ลูกสาวพิมพ์ชื่อบททั้งหมดในพระคัมภีร์ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ทั้ง 2 ภาษาคือ ภาษาอังกฤาและภาษาไทย เพื่อเธอจะได้เทียบได้ รู้สึกเธอดีใจมากเพราะเธอมีความสนใจในช่วงบทอ่านและช่วงพระสงฆ์เทศน์มาก 1 เดือนต่อมา ลูกจึงถามเธอว่าเริ่มคุ้นกับพิธีกรรมทางคาทอลิกขึ้นบ้างไหม เธอบอกว่าเริ่มคุ้นแล้ว แต่เธอก็ยังอยากเรียนพระคัมภีร์มากกว่านี้ ลูกต้องยอมรับว่า ลูกไม่ค่อยพบหญิงสาวทางคาทอลิกวัยนี้ที่กระหายพระวาจาของพระเจ้ามากเท่านี้ ลูกจึงถามเธอว่าอยากจะเรียนคำสอนไหม เธอถามว่าคำสอนคืออะไรและสนใจจะขอเรียนด้วย ลูกจึงได้ขอให้คุณพ่อเจ้าอาวาสรับเธอเข้าไปเรียนในชั่วโมงคำสอนด้วย เพราะกำลังเป็นช่วงมีการสอนคำสอนอยู่พอดี

อีกสองสัปดาห์ต่อมา ลูกถามเธออีกว่าเรียนคำสอนแล้วรู้สึกอย่างไร เธอบอกกับลูกว่า ผู้ที่กำลังเรียนคำสอนนั้น ส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ส่วนเธอได้ผ่านขั้นตอนนั้นมาแล้ว และขณะนี้เธอปรารถนาที่จะเรียนพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งกว่าที่เธอได้เรียนมาและรู้สึกว่าชั่วโมงคำสอนไม่มีการสอนพระคัมภีร์ที่เธอใฝ่หา

ลูกฟังเธอบอกความในใจทั้งหมด เข้าใจทุกอย่างที่เธอพูด ลูกจึงบอกกับบิดาเธอไปว่า “การแสวงหาพระเจ้านั้น เป็นเรื่องระหว่างคนคนหนึ่งกับพระเจ้าเท่านั้น ถ้าเธอแสวงหามาทางนี้แล้วรู้สึกว่าไม่ใช่ ก็ไม่ต้องเกรงใจป้าเลยนะ ป้าสวดภาวนาให้เธอมาตลอด ขอให้พระเจ้าทรงนำเธอไปในทางที่เธอคิดว่าจะพบพระองค์ได้ เพราะที่สุดแล้ว ศาสนาคริสต์ไม่ว่านิกายใดก็มีพระเจ้าองค์เดียวกัน”

ทั้งเธอและบิดาของเธอต่างขอบคุณลูกที่ได้เป็นธุระและดูแลครอบครัวของเธออย่างดีตลอด 2 เดือนที่ผ่านมา และรู้สึกสบายใจมากที่ลูกเข้าใจเธอเป็นอย่างดี อีกทั้งยังสนับสนุนให้เธอไปแสวงหาพระในอีกทางหนึ่ง

เรื่องราวของครอบครัวนี้ที่ผ่านเข้ามาในวิถีชีวิตของลูกในลักษณะเช่นนี้ ทำให้ลูกแลเห็นและสัมผัสได้ถึงความรักและพระเมตตาที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามีต่อมนุษย์ การที่ศาสนาคริสต์มีมากกว่าหนึ่งนิกาย อีกทั้งมีศาสนาอื่นๆ ในโลกนี้อีกมากมายที่ไม่นับถือและไม่รู้จักพระองค์ด้วยซ้ำได้นั้น ก็เพราะพระองค์ทรงรักพวกเรามนุษย์จึงทรงอนุญาตให้มนุษย์ทั้งหลายมีทางเลือกมากกว่า 1 ทาง เพราะมนุษย์แต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน เพราะหากพระองค์ไม่ทรงอนุญาตแล้วไซร้ ด้วยพระอานุภาพของพระองค์แล้ว ศาสนาอื่นหรือนิกายต่างๆ ของศาสนาคริสต์ย่อมบังเกิดไม่ได้

นี่ก็คือ ... เป็นเพราะความรักและพระเมตตาของพระองค์แท้ๆ

ความคิดนี้เป็นความคิดของลูกเอง ถูกต้องตามหลักเทวศาสตร์หรือไม่ อย่างไร ลูกไม่ทราบ ☺

เมื่อคิดเช่นนี้ได้แล้ว อย่างน้อยลูกจะเป็นคนหนึ่งที่ให้การยอมรับในความเชื่อความศรัทธาของพี่น้องผู้อื่น ไม่ว่าจะในศาสนาอื่นหรือศาสนาคริสต์นิกายอื่น และหากมนุษย์ทุกคนรักและยอมรับในความเชื่อของผู้อื่นแล้ว โลกของเราซึ่งขณะนี้บูดเบี้ยวด้วยการกระทำของมนุษย์ของเราเอง ก็จะมีแต่ความสงบสุข ไม่ใช่เต็มไปด้วยการเข่นฆ่ากันในทุกรูปแบบดั่งเช่นทุกวันนี้

ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาเทอญ ...

“ทุกคนได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม
และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระจิตเจ้าประทานให้พูด” กิจการ 2:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 343

ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ปี 2009 ที่ลูกได้เขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ในโอกาสที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์เกิดมาบนโลกใบนี้ครบ 5 รอบเป็นต้นมา ปรากฏว่าภูเขามิเพียงแต่เคลื่อนได้เท่านั้น แต่ยังเคลื่อนไปเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง จนลูกเองได้สัมผัสถึงความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์จนล้นปรี่หัวใจครั้งแล้วครั้งเล่า ... ☺ และลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรัก ความเชื่อ และความกตัญญูอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

ลูกได้รับการยืนยันอย่างเป็นทางการว่า หนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษ “Moving the Mountain” ที่ขณะนี้ตีพิมพ์อยู่บน amazon.com จะได้รับการพิมพ์เป็นเล่มเพื่อจำหน่ายทั่วประเทศฟิลิปปินส์และอีกขั้นหนึ่ง ทั่วโลก ☺ ☺ ☺

เป็นการเคลื่อนของภูเขาอีกระดับหนึ่งที่ลูกเองก็คาดไม่ถึงจริงๆ

อันที่จริง ตั้งแต่ลูกได้รับเชิญไปพูด ณ งาน PACOM II ในปีค.ศ. 2013 ก็มีความพยายาจะพิมพ์หนังสือของลูกที่นั่น แต่ก็ติดปัญหาหลายประการ ลูกเองก็ได้แต่บอกกับเพื่อนๆ ทางโน้นว่า หนังสือเล่มนี้ ลูกเขียนเพื่อวัตถุประสงค์เดียวคือ การถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพราะฉะนั้น กาที่จะมีการพิมพ์สำเร็จเกิดขึ้นที่นั่นหรือไม่นั้น พระองค์จะทรงเป็นผู้กำหนดเอง และไม่ว่า amazon.com จะมีวิธีชักชวนให้ Authors ทั้งหลายประชาสัมพันธ์หนังสือของตนอย่างไร ลูกก็ไตร่ตรองครั้งแล้วครั้งเล่า และตัดสินใจไม่ปฏิบัติตามด้วยเหตุผลเดียวกัน พระเจ้าข้า ☺

แล้วกาลก็ผ่านไป 3 ปี ลูกก็ได้รับเชิญไปพูดที่ AACOM III , 51st IEC และ PACOM III และที่งาน PACOM III นี้เอง เจ้าภาพก็ได้จัดให้ลูกและลูกสาวได้พักกับสตรีผู้หนึ่งที่มีความศรัทธาในพระเจ้ามาก ตอนที่ทราบข่าวและได้รับการถามจากคณะผู้จัดงานว่า ลูกจะเห็นด้วยไหมหากให้ไปพักกับครอบครัวแทนการพักที่โรงแรม ลูกรู้สึกในใจทันทีว่า การไปพักกับครอบครัวนี้จะต้องมีความหมายแก่ลูกในด้านจิตวิญญาณอย่างแน่นอน ลูกตอบตกลงไปอย่างไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สอง

และเจ้าภาพของลูกผู้นี้แหละคือ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ให้ลูกและลูกสาวไปพำนักอยู่กับเขาเพื่อการนี้จะได้บรรลุถึงความสำเร็จ ครอบครัวของเขาเป็นที่รู้จักและมีอิทธิพลพอสมควรทั้งในด้านสังคมและศาสนาที่นั่น

หลังจากที่มีผู้มารุมล้อมขอถ่ายรูปกับลูกเป็นจำนวนมาก ทั้งแสดงความจำนงอยากจะอ่านหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษ หลังลูกพูดจบที่งาน PACOM III เธอบอกกับลูกว่า ถึงเวลาแล้วที่ผู้คนที่นั่นจะได้อ่านหนังสือของ Mary Sarindhorn ในรูปเล่ม

ภายในเวลาไม่กี่เดือนหลังจากลูกกลับประเทศไทย ทุกอย่างลงตัว ลูกบอกกับเธอและคณะทำงานที่นั่นว่า ลูกจะ “โอนลิขสิทธิ์” หนังสือของลูก English Version ให้แก่พระศาสนจักรของเขา เพื่อว่ารายได้ทั้งหมดจากการจำหน่ายจะได้

เป็นของพระศาสนจักรที่นั่น

มีอีกเรื่องที่ลูกเองรู้สึกอัศจรรย์ใจมากคือ ตอนที่มีการพิมพ์หนังสือของลูกฉบับภาษาไทยที่นี่นั้น สิทธิ์การแปลเป็นภาษาต่างๆ ก็ตกเป็นของสำนักพิมพ์ไปด้วย แต่ด้วยความรู้สึกว่าสำหรับภาษาอังกฤษนั้น ลูกก็พอเขียนเองเป็น ลูกก็เลยหวงภาษานี้และแอบคิดในใจว่า สักวันหนึ่ง ลูกอาจจะมีโอกาสเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษก็ได้ ทั้งๆ ที่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ ใครจะมาอ่านหนังสือเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ในประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษ? และอีกอย่าง สำนักพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือของลูกก็เป็นของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับเก่าแก่ที่สุดของประเทศไทย

นี่คือ ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในฐานะพระวิญญาณสอดส่อง พระเจ้าข้า (ลูกไม่ทราบใช้ศัพท์ถูกต้องหรือเปล่า ☺)

ในขณะที่ทุกอย่างลงตัว พระสังฆราชของสังฆมณฑลที่จะพิมพ์หนังสือของลูกนี้ครบวาระเกษียณพอดี ท่านจึงบอกให้รอให้พระสังฆราชองค์ใหม่เข้ามารับหน้าที่ก่อน และเพื่อพระคุณเจ้าองค์ใหม่จะได้เป็นผู้เขียน Imprimatur ให้หนังสือของลูกได้ ☺

หนังสือของลูกจะเปิดตัวในเดือนมกราคม 2017 ในงาน WACOM IV ที่กรุงมะนิลา จะมีผู้มาร่วมประชุมจากทั่วโลก เจ้าภาพของลูกซึ่งขณะนี้เรารู้สึกเหมือนเป็นพี่น้องครอบครัวเดียวกันไปซะแล้ว บอกให้ลูกเตรียมตัวนำปากกาไปเซ็นชื่อในงานเปิดตัวหนังสือ ลูกรีบบอกว่า ลูกต้องเตรียมหมึกไปด้วย 2 ขวด เพราะเป็นคนเขียนหนังสือด้วยปากกาหมึกซึม ☺

วันที่ 24 ก.ย. 2016 ลูกจะไปพูดที่ Cebu Pavilion เพื่อหาทุนให้กับการสร้างโรงเรียนให้เด็กยากจนที่นั่น วันที่ 25 ก.ย. ลูกจะบินไปสังฆมณฑลนี้ โดยเขาได้นัดให้ลูกเข้าพบเพื่อเยี่ยมคำนับพระสังฆราชองค์ใหม่ที่นั่นในเช้าวันที่ 26 ก.ย. พวกเขาได้บอกลูกว่า ลูกได้กลายเป็นบุตรีบุญธรรมคนโปรดของประเทศพวกเขาไปแล้ว

ลูกขอกราบทูลพระองค์ว่า ลูกขอเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่จะถวายทุกสิ่งทุกอย่างทั้งครบในชีวิตของลูกเพื่อรับใช้พระองค์ และขอเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนโปรดคนหนึ่งของพระองค์เทอญ ☺

ไม่มีความยินดีใดๆ จะตื่นเต้นสำหรับนักเขียนคนหนึ่งเท่ากับงานเขียนของเขาได้รับการพิมพ์เป็นหนังสือ และการที่งานเขียนของนักเขียนสมัครเล่นตัวเล็กๆ คนหนึ่งได้รับการพิมพ์ในประเทศของตัวเองและต่อมาจะได้รับการพิมพ์ในภาษาที่ไม่ใช่เป็นภาษาหลักของเธอ และจะมีการเปิดตัวต่อหน้าผู้คนจากทั่วโลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานเขียนของเธอนั้นเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วย

โอ! ลูกหาคำบรรยายไม่ได้ ลูกเขียนไม่เป็นว่าลูกรู้สึกอย่างไร นอกจากจะพูดสั้นๆ ว่า

"ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า"

"นี่จะเป็นโอกาสให้ท่านเป็นพยานถึงเรา" ลูกา 21:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 344

การให้ VS การแบ่งปัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกไปพบนักธุรกิจต่างประเทศคนหนึ่ง บริษัทของเขามีสำนักงานใหญ่อยู่ในประเทศที่ยังถือว่าเป็นมหาอำนาจ แต่มีสาขาอยู่ทั่วโลก ตัวนักธุรกิจคนนี้เป็นผู้บริหารอยู่สำนักงานที่ประเทศที่มีประชากรมากที่สุดโลก และเป็นคนท้องถิ่นของประเทศของตน แต่พูดภาษาอังกฤษเก่งกว่าชาวตะวันตกบางคนเสียอีก

หลังจากเสร็จจากการเจรจาเรื่องธุรกิจ เขากับคณะได้เลี้ยงอาหารเย็นลูกและลูกๆ ที่ไปด้วย

ปกติในการเจรจาธุรกิจ ลูกจะไม่พูดถึงเรื่องศาสนาและเรื่องส่วนตัว แต่ระหว่างที่รออาหารมาเสิร์ฟ เขาพูดขึ้นว่า "เมื่อกี้นี้ที่ท่านแนะนำบริษัทในเครือของท่านให้ผมและคณะฟัง ผมรู้สึกว่า ท่านต้องเป็นนักพูดที่มีประสบการณ์ในการพูดที่สาธารณะมาแล้วเป็นแน่ วิธีการพูดของท่านไม่ใช่นักธุรกิจธรรมดา" ลูกขอบคุณเขาแต่ก็ประหลาดใจว่าเขาสังเกตอะไรจากวิธีการพูดของลูกเหรอ? ลูกหันไปมองลูกๆ ที่นั่งอยู่ข้างๆ

เอาละ ไหนๆ ก็ไหนๆ อีกทั้งเวลานั้นก็เป็นเวลารับประทานอาหาร การพูดคุยเรื่องธุรกิจก็จบลงด้วยดีก่อนหน้านั้นแล้ว

"ท่านเป็นคนช่างสังเกตจริงๆ จริงค่ะ ดิฉันเป็นนักพูดและได้ไปพูดให้ผู้ฟังในงานระดับโลกมาแล้ว"

"พูดเรื่องธุรกิจหรือ?"

.....

ปรากฏว่านักธุรกิจผู้นี้กับทีมงานฟังลูกเล่าเรื่องราวชีวิตของลูกด้วยความสนใจยิ่ง ในที่สุดเราก็คุยกันถึงเรื่องพระเจ้า ☺

สิ่งที่เขาพูดกับลูกตรงกับที่ลูกได้ยินได้ฟังมา

"ขณะนี้ คนในประเทศของผมได้ร่ำรวยขึ้นเยอะมาก แต่เนื่องจากการไม่มีศาสนายึดเหนี่ยว ทำให้คนมีแต่วัตถุนิยม และแม้ว่าจะมีเงิน แต่หลายๆ คนจะรู้สึกว่าตัวเองมีแต่ความว่างเปล่าข้างในจิตใจ"

"รัฐบาลของท่านยังห้ามเรื่องศาสนาไหม?"

"อันที่จริง ก็ไม่ถือว่าห้ามนะ แต่คนที่จะอยู่ในพรรคที่บริหารประเทศต้องไม่มีศาสนา เพราะถือว่าอุดมการณ์ของพรรคคือสูงสุดแล้ว เทียบเท่าหลักของศาสนาแล้ว"

แล้วเขาก็สนใจอยากทราบว่าการปฏิบัติตนในฐานะนักธุรกิจของลูกที่มีพระเจ้านั้น ทำอย่างไร

"ดิฉันตั้งเป้าหมายชัดเจนในการบริหารบริษัทและทุกคนในบริษัทต้องร่วมมือกันในการนำพาบริษัทเราให้ถึงเป้าหมายต่างๆ นั้น ทั้งในระยะสั้น กลาง และระยะยาว แต่ในการดำเนินธุรกิจให้ถึงเป้าหมายนั้น ดิฉันสวดภาวนาขอพรจาก

พระเจ้าพร้อมๆ กับการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพราะดิฉันมีความเชื่ออย่างมั่นคงว่า พระพรจากพระเจ้าจะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ดิฉันประสบความสำเร็จได้”

เขาสนใจมาก ดิฉันพูดต่อ

“ดิฉันไม่ใช่สวดภาวนาอย่างงมงายแล้วก็งอมืองอเท้ารอพระเจ้าให้ช่วยนะ พวกเราทำงานกันอย่างเต็มที่ทุกคน”

“แล้วท่านสวดขออย่างไร?”

ตรงประเด็นที่อยากพูดให้ฟังพอดี ☺

“ในการสวดภาวนาขอพระเจ้าประทานพระพรให้แก่เราในด้านธุรกิจนั้น ดิฉันสวดทูลพระว่าขอให้พระองค์ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกประสบความสำเร็จในธุรกิจเพื่อลูกจะสามารถ ‘ให้’ แก่ผู้อื่นได้”

นักธุรกิจผู้นี้จากประเทศที่ไม่มีศาสนาเป็นหลักในขณะนี้นิ่งอึ้ง

“ผมเดินทางไปรอบโลก ยังไม่เคยเจอนักธุรกิจอย่างท่านเลย”

“อันที่จริง พูดถึงการ ‘ให้’ ไม่ได้หมายความว่าเราต้องรอจนเป็นเศรษฐีหรือมหาเศรษฐีเสียก่อนจึงจะ ‘ให้’ ได้นะ หากเรายังไม่มีมาก เราก็ ‘แบ่งปัน’ ได้ แต่ถ้ามีมากแล้ว เราก็ ‘ให้’ ได้ ดิฉันขอพระประทานความสำเร็จ เพื่อดิฉันจะสามารถ ‘ให้’ ได้มากกว่าการ ‘แบ่งปัน’”

ตลอดคืนนั้น บรรยากาศในห้องอาหารของเราอบอวลด้วยความเชื่อ หลักธรรม หลักขงจื้อ และพระพรของพระ ก่อนที่เมนูของหวานจะถูกยกเสิร์ฟ นักธุรกิจจากแดนมังกรผู้นี้ยื่นมือมาจับมือกับลูก

“นักธุรกิจอย่างท่านที่มีเป้าหมายชัดเจนและมีความเชื่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้งเช่นนี้ ต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน”

เราจบการเจรจาธุรกิจและรับประทานอาหารค่ำเย็นนั้นด้วยความอิ่ม อิ่มทั้งท้อง อิ่มทั้งใจ และอิ่มในจิตวิญญาณ ลูกหวังว่าการพูดคุยของเราในคืนนั้น จะเป็นพระพรแก่นักธุรกิจผู้นี้และทีมของเขา

แค่นี้ ลูกก็มีความสุขแล้ว พระเจ้าข้า ☺

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1:4

“พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้ร่ำรวย” สุภาษิต 10:22

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 345
พันธกิจที่เมืองเซบู (ครั้งที่ 2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 23 ก.ย. 2016 ที่ผ่านมา ลูกสาวคนเล็กของลูกพร้อมกับลูกก็ได้เดินทางไปยังเมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ตามที่ได้รับเชิญไปพูดเพื่อหาทุนสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กยากจนในเมือง Samar ที่นั่น

เช่นเดียวกับทุกครั้ง เครื่องบินไปถึงจุดหมายปลายทางช้ากว่ากำหนดชั่วโมงกว่า เวลานั้นประมาณสี่ทุ่มครึ่งแล้ว พอออกจากประตูสนามบิน ลูกไม่เห็นพระสงฆ์ที่เชิญลูกและรับปากว่าจะไปรับด้วยตัวเอง เวลาผ่านไปเกือบ 15 นาที ลูกเริ่มกังวลเพราะดึกมากแล้ว ประกอบกับลูกไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของคุณพ่อ ชื่อโรงแรมอะไรก็ไม่ทราบ ทำอย่างไรดี? ลูกจึงส่งไลน์ไปหาเลขาธิการของ PACOM II ซึ่งเป็นผู้เชิญลูกให้กับพระสงฆ์องค์นี้ เวลาผ่านไป เขายังไม่อ่านข้อความของลูกสักที ลูกพูดกับลูกสาวว่า “เครื่องบินเราก็ช้าเป็นชั่วโมง คุณพ่อไม่มาสายขนาดนี้นะ” ลูกสาวจึงถามลูกว่า “คุณพ่อเป็นพระสงฆ์คณะอะไรคะ?” “ฟรังซิสกัน” ลูกตอบ ลูกสาวจึงพูดขึ้นว่าเห็นมีพระสงฆ์ใส่ชุดเหมือนพระสงฆ์คณะนี้ยืนอยู่อีกประตูหนึ่งโน่น ลูกจึงรีบเดินไปหา โอ! ดีใจทั้งผู้เดินทางมาและผู้มารับ คุณพ่อมาเป็นชั่วโมงแต่ยืนอยู่คนละประตูกับที่ลูกและลูกสาวเดินออกมา ☺

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกขอให้คุณพ่อมารับสายๆ สัก 11 โมง เพื่อจะได้พักผ่อนให้เต็มที่ และเพื่อให้พาเราไปดูสถานที่ที่จะพูดในคืนนั้นเท่านั้น

ก่อนถึง IEC Pavilion ซึ่งเป็นสถานที่ที่เดียวกับลูกไปพูดแบ่งปันในงาน 51st IEC ในเดือนม.ค. 2016 ที่ผ่านมา ลูกแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง มีแผ่นโปสเตอร์ยาวสีส้มแสดติดคร่อมถนนจากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่งของถนนหลายผืนโฆษณาถึงงานในคืนนั้น พร้อมกับชื่อของลูกและคำว่า “from Thailand” ลูกปลื้มมาก คิดไม่ถึงว่าเจ้าภาพจะให้เกียรติเราถึงขนาดนี้ ในใจก็ได้แต่ขอบคุณพระเจ้า

เมื่อเข้าไปใน Hall สถานที่ที่จุคนได้ถึง 15,000 คนในครั้งก่อนดูเล็กลงถนัดตา เพราะเขาได้จัดโต๊ะสำหรับแขกที่มาโต๊ะละ 8 คน มองแล้วหากแขกมาครบก็เต็มสถานที่พอดี ส่วนบนเวที เขาติดโปสเตอร์แผ่นใหญ่มากพร้อมรูปพระแม่ภาพใหญ่ทางขวา สูงเต็มความสูงของเวที ส่วนตรงกลางเวทีก็เป็นตัวหนังสือขนาดยักษ์มีใจความว่า

“Franciscans of the Divine Mercy
presents
An Evening with
Mama Mary

(A charitable fund raising dinner)

With or special guest: Miss Mary Sarindhorn from Thailand

Saturday, September 24, 2016 @5:30pm Holy Mass

ลูกได้แต่สวดภาวนาในใจทูลแด่พระองค์ว่า “This is for the Glory of You. Not the glory of me, my Lord.”

หลังพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ พิธีกรก็แนะนำและเชิญลูกขึ้นเวที คราวนี้เพื่อให้มีความแปลกใหม่แก่ผู้ที่อาจเคยฟังลูกมาแล้ว ลูกจึงเติมภาพวาดบางภาพของลูกในตอนท้ายที่ลูกสรุปเป็นพระวาจา

ปรากฏว่า ขณะที่ยืนพูดอยู่บนเวที ลูกมองลงมา คนนั่งกันเต็มทุกโต๊ะ เต็ม Hall จากซ้ายไปขวา แน่นขนัดกันไปหมด พอลูกพูดจบก็เป็นรายการรับประทานอาหาร แขกจึงยังไม่เข้ามาขอถ่ายรูปด้วย แต่ก็ยังมีหลายคนที่ตรงรี่เข้ามาหาลูกทันที

คนแรกเป็นหญิงสาว อายุราว 30 เศษ เธอขออีเมล์ของลูกและบอกกับลูกว่า พี่ชายของเธอขณะนี้ (ลี้ภัย) อยู่ประเทศสหรัฐอเมริกาและมีปัญหาใกล้เคียงกับลูกมาก เธออยากให้พี่ชายเธอมีโอกาสติดต่อกับลูกและขอทราบเรื่องราวชีวิตของลูกมากขึ้น ลูกให้อีเมล์ของลูกแก่เธอและบอกเธอว่าให้พี่ชายอ่านหนังสือของลูกบน amazon.com เธอดีใจมาก

คุณป้าคนหนึ่งเข้ามาจับมือลูกและบอกว่า เมื่อครั้ง 51st IEC เธอได้เห็นลูกทางโทรทัศน์ แต่ไม่ได้มาร่วมงานด้วย มาคราวนี้พอเธอทราบว่าลูกจะมาพูดอีก คุณป้ารีบซื้อบัตรและมาฟังด้วยตัวเองเลย เราถ่ายรูปด้วยกันหลายรูป

มีสตรี 2 คน อายุคงใกล้เคียงกับลูก แต่งตัวดีดูมีฐานะมาขอนามบัตรลูก คนหนึ่งเป็นนายกสมาคมทางศาสนาสมาคมหนึ่งในเมืองเซบู เธอพูดว่าอยากให้สมาชิกของสมาคมได้ฟังคำแบ่งปันของลูกที่เสริมสร้างความเชื่อให้กับคริสตชนเป็นอย่างดียิ่ง

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

และเมื่อการรับประทานอาหารใกล้ที่จะจบ ผู้คนก็เริ่มเข้ามาขอถ่ายรูปด้วย คราวนี้เป็นครั้งแรกที่ลูกเห็นผู้คนที่เดินเข้ามาเข้าแถวเป็นระเบียบ การถ่ายรูปเป็นที่ระลึกสำหรับผู้ที่มาฟังลูกแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้านั้น เป็นไปร่วมชั่วโมง ในขณะที่คุณพ่อที่เชิญลูกไปพูดก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ในความสำเร็จของงานในคืนนั้น และสำหรับเงินค่าตั๋วเครื่องบินที่คุณพ่อจะมอบให้นั้น ลูกก็ถวายกลับให้แก่คุณพ่อเพื่อสมทบทุนในการสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กๆ ยากจนเหล่านั้นด้วย ซึ่งคุณพ่อก็ขอบคุณลูกนับครั้งไม่ถ้วน พร้อมกับบอกลูกว่าจะสวดภาวนาขอพรจากพระให้แก่ลูกและครอบครัว

ลูกคำนวณคร่าวๆ ในคืนนั้น เงินที่คุณพ่อระดมทุนได้คงอยู่ในตัวเลขราวๆ 7 หลัก ☺ ขอบคุณพระเจ้า

ลูกและลูกสาวกลับโรงแรมด้วยความอิ่มใจ ลูกกราบทูลพระองค์ในใจว่า ลูกทำพันธกิจอีกงานหนึ่งสำเร็จแล้วตามพระประสงค์ของพระองค์ และลูกยินดีรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป

คุณพ่อที่เชิญลูก พูดกับลูกทันทีที่รับเราขึ้นจากสนามบินเมื่อคืนว่า ตอนที่คุณพ่อรับปากพระสังฆราชว่าจะจัดงาน Gala Dinner เพื่อหาทุนนั้น คุณพ่อคิดไม่ออกว่าจะเชิญใครมาพูดจึงจะสามารถขายบัตรได้ในจำนวนและในราคาที่ตั้งไว้จึงได้สวดอธิษฐาน และพระจิตเจ้าก็ดลใจให้คุณพ่อคิดถึง Mary Sarindhorn from Thailand ที่ได้แบ่งปันที่งาน 51st IEC .....

นี่คือ พันธกิจ ที่พระองค์ทรงมอบให้ลูกจริงๆ ข้ามน้ำ ข้ามทะเล มาให้ลูกทำ ... ☺

ลูกยินดีอย่างที่สุด ด้วยความเต็มใจอย่างเต็มที่ พระเจ้าข้า

“ไม่มีคำพูด ไม่มีวาจาใด ที่ไม่มีใครไม่ได้ยินเสียง เสียงของเขาเหล่านี้กระจายไปทั่วแผ่นดิน และวาจาของเขาแพร่สะพัดไปจดสุดปลายพิภพ” สดุดี 19:3-4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 346
เมื่อวันเทียนดับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มๆ ที่ลูกทำอะไรไม่ได้เลย แม้กระทั่งจะเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ ความรู้สึกในใจของลูกบรรยายได้แค่ว่า “หัวใจสลาย มลายลงพลัน”

วันที่ 3-14 ต.ค. 2016 ที่ผ่านมา ลูกและลูกสาวคนเล็กเดินทางไปต่างประเทศ เป็นการเดินทางที่มีความสุขมาก แต่โอ! พระองค์เจ้าข้า ช่วงแค่ 2 สัปดาห์นั้น เป็นช่วงเวลาแห่งความสูญเสียอย่างชนิดที่ลูกไม่สามารถจะหาคำมาบรรยายได้เลย ในสัปดาห์แรก ลูกได้รับข่าวว่าเพื่อนผู้ใหญ่ถึง 2 คนที่ลูกรักนับถือ พระได้ยกไปเสียแล้ว ลูกเสียใจมากเพราะอยู่ต่างประเทศไม่สามารถไปร่วมงานอาลัยและอำลาทั้งสองท่านเป็นครั้งสุดท้ายได้

วันที่ 12 ต.ค. 2016 ลูกและลูกสาวกำลังเตรียมตัวจะกลับในวันรุ่งขึ้น พลันได้รับข่าวจากหลายแหล่งว่าพระอาการของพระเจ้าอยู่หัวไม่ค่อยดีนัก ต่อมาเพื่อนคนหนึ่งส่งข่าวให้ว่าทุกอย่างคงเป็นข่าวลือ ลูกจึงสบายใจและเตรียมตัวกลับบ้าน ในวันที่ 13 ต.ค. 2016 ไฟล์ทเราออกบินประมาณเที่ยงวันที่นั่น ซึ่งตรงกับเวลา 18:00น. ในประเทศไทย ระหว่างรอเครื่องบิน เราก็ได้รับข่าวจากทางประเทศไทย เป็นข่าวที่ลูกเองคิดว่าคงจะต้องเกิดขึ้นสักวัน แต่เป็นวันที่ในใจขอให้ผลักไปให้ไกลแสนไกลจนลูกไม่ต้องรับรู้ ☹

พอขึ้นเครื่อง เนื่องจากเป็นสายการบินของประเทศไทยเราเอง วันนั้นบนไฟล์ทแจกการ์ดเป็นพิเศษให้ผู้โดยสารที่นั่งอยู่ข้างหน้าเพื่อให้รับข้อมูลข่าวสารจากอินเตอร์เน็ตได้ แล้วพวกเราก็ได้รับทราบข่าวอย่างเป็นทางการขณะอยู่บนเครื่องบิน

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต”

ความรู้สึกในใจของลูกในขณะนั้น เปรียบเหมือนกับอยู่ในห้องที่มีความสว่างไสวเพราะแสงเทียน พลันมีลมพัดกรรโชกมาอย่างแรง แล้วเทียนเล่มนั้นก็ดับ ที่เหลือไว้คือความมืดที่ครอบคลุมห้องนั้นอย่างสนิทและมืดมิดหมดทุกอนูของอากาศและห้องๆ นั้น

จากวันนั้นถึงวันนี้ สิ่งที่ลูกและพี่น้องประชาชนคนไทยได้เห็นและรับทราบทั้งประเทศเป็นสิ่งที่พวกเราคนไทยส่วนใหญ่คงทราบอยู่แล้ว แต่อาจจะยังไม่ครบถ้วนและละเอียดพอ พวกเราทราบไหมว่ามีโครงการที่เกิดจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของประชาชนทั่วแคว้นแดนสยามถึง 4,000 กว่าโครงการ? และไม่มีมิติความเป็นอยู่ของราษฎรใดที่พระองค์ไม่ได้สัมผัสด้วยพระองค์เองเลย ไม่ว่าจะเป็นเกษตรกร ชาวสวน ชาวไร่ ชาวเขา เด็กกำพร้า คนพิการ คนชรา ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ... ใน 70 ปีที่พระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ได้ทรงทุ่มเทพระองค์ในการยกระดับให้ประชาชนของพระองค์มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

หากลูกจะเขียนถึงพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่าน ลูกคงไม่มีปัญญาจะเขียนครอบคลุมได้แม้กระทั่งเพียงเศษเสี้ยวที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อพวกเราคนไทยทั้งประเทศ มันมากมายมหาศาลเกินปัญญาของผู้น้อยอย่างลูกจะสามารถเขียนได้

ลูกจะขอหยิบยกเพียงส่วนเล็กๆ ที่ติดตรึงในใจของลูกตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมามาเขียนไว้ ณ ที่นี้ ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความเคารพรักและเทิดทูนในพระองค์ท่าน

เริ่มจากปฐมพระบรมราชโองการในวันขึ้นครองราชย์

"เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม"

มีใครเคยวิเคราะห์ไหม? พระองค์ท่านไม่ได้ใช้คำว่า "ปกครอง" แต่ทรงใช้คำว่า "ครอง" ซึ่งมีความหมายลึกซึ้งและต่างกับ "ปกครอง" โดยสิ้นเชิง และโดย "ธรรม" พระองค์ทรงเน้นถึงวิถีการเป็นพระมหากษัตริย์โดยใช้ "ธรรม" เป็นหลัก และ ประโยคหลัง "เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม" แสดงถึงความไม่เห็นแก่พระองค์เอง แต่เพื่อประชาชนคนไทยทั้งแผ่นดิน

ในขณะนั้น พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของพวกเรามีพระชนมายุเพียง 18 พรรษาเศษ ลองคิดดูสิในวัย 18 ปีของพวกเรา เราทำอะไรเป็น? ลูกเพิ่งจบการศึกษามัธยมปลาย ยังไม่ทราบเลยด้วยซ้ำว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

ในพระราชกรณียกิจมากมายสุดที่จะพรรณนานั้น มีใครทราบบ้างไหมว่า พระองค์ทรงดูแลแม้กระทั่งคนโรคเรื้อน? ผู้ที่ป่วยด้วยโรคนี้จะเป็นที่รังเกียจของสังคมและในบางกรณีแม้กระทั่งครอบครัว พระองค์นี่แหละที่ทรงดำริตั้งโรงพยาบาลขึ้นเฉพาะสำหรับผู้ป่วยด้วยโรคเรื้อน และให้นำคนโรคเรื้อนทั่วราชอาณาจักรไปรวมอยู่ที่เดียวกันเพื่อสะดวกแก่การดูแลรักษา ตลอดจนการควบคุมไม่ให้โรคแพร่กระจาย จนปัจจุบันมีผู้ป่วยโรคเรื้อนในประเทศไทยเพียง 1 คน ต่อประชากร 1 ล้านคน ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจที่กำหนดโดยสหประชาชาติ

มีผู้ป่วยด้วยโรคเรื้อนคนหนึ่งกล่าวถึงพระองค์ท่านด้วยน้ำตาแห่งความกตัญญูรู้คุณว่า เขาถูกสังคมแม้กระทั่งครอบครัวรังเกียจ จนคิดจะฆ่าตัวตาย แต่มีวันหนึ่งที่พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของพวกเราเสด็จไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลและทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปจับมือเขาอย่างไม่รังเกียจ ทำให้เขาปลาบปลื้มและมีกำลังใจและอยู่จนทุกวันนี้

ลูกเองดูข่าวไปก็ร้องไห้ไป และทำให้คิดถึงนักบุญองค์หนึ่งที่ยอมให้ตัวเองติดโรคเรื้อนเพื่อจะได้อยู่ดูแลชาวบ้านในนิคมนั้นได้

แล้วหลักปรัชญา "เศรษฐกิจพอเพียง" ล่ะ ตอนที่พระองค์ท่านทรงแนะนำหลักการดำรงชีวิตนี้ออกมา ผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจ โดยเฉพาะนักการเมือง นักเศรษฐศาสตร์และนักธุรกิจต่างเป็นห่วงว่า หลักปรัชญาของพระองค์ท่านจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยชะงักงัน ไม่ก้าวไกล GDP จะไม่เติบโต ฯลฯ ลูกจำได้มีทูตต่างประเทศที่เจอกันในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง ถามลูกถึงความหมายของ "เศรษฐกิจพอเพียง" ณ จุดนี้ ลูกขอสรุปความหมายของหลักปรัชญานี้ด้วยพระวาจาบทนี้สั้นๆ พระเจ้าข้า

"ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข" มัทธิว 5:1

แม้พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 จะมิได้เป็นคริสตชน แต่ในใจของลูกเอง ขณะนี้พระองค์ท่านทรงเป็นนักบุญแล้ว และอยู่กับพระเจ้าบนสรวงสวรรค์

ใน 20 ปีที่ผ่านมา ลูกจะสวดขอพรจากพระเจ้าให้ "ในหลวงและพระราชินีของเรา" ทุกๆ คืนในการสวดสายประคำ ในเดือนที่ผ่านมาลูกเปลี่ยนเป็นสวดขอให้พระเจ้าทรงดูแลพระวิญญาณของในหลวง รัชกาลที่ 9 ซึ่งเป็นน้องใหม่บนสวรรค์

และในเวลาเดียวกัน ก็สวดขอให้ “นักบุญในหลวง รัชกาลที่ 9” โปรดทรงดูแลประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราด้วยเทอญ

ลูกจะขอรักและเทิดทูน “**นักบุญในหลวง รัชกาลที่ 9**” จนกว่าลูกเองจะจากโลกนี้ไปรับใช้พระเจ้าบนสรวงสรรค์พระเจ้าข้า

“ใครเชื่อในเรา แม้ตายไปแล้ว ก็จะมีชิวิตและทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเรา จะไม่มีวันตายเลย” ยอห์น 11:25-26

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 347

พันธกิจที่เมือง Bacolod

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังจากที่ลูกพูดแบ่งปันที่ IEC Pavilion เสร็จในคืนวันเสาร์ที่ 24 ก.ย. 2016 เพื่อหาทุนสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กยากจน ในเช้าวันรุ่งขึ้นคือวันอาทิตย์ที่ 25 ก.ย. ลูกและลูกสาวคนเล็กก็ได้บินต่อไปยังเมือง Bacolod ยังมีพันธกิจอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ลูกขอน้อมรับทำด้วยความยินดีและความสุขใจยิ่ง

ลูกกำลังจะไปเซ็นมอบลิขสิทธิ์หนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษ “Moving the Mountain” ให้แก่สังฆมณฑล Bacolod ประเทศฟิลิปปินส์ ☺ ☺ ☺

เครื่องบินดีเลย์ตามธรรมเนียมของประเทศเขา ลูกเลยมีเวลานั่งอยู่สนามบินสวดสายประคำไปเรื่อยๆ วันนั้นสวดไป 6 สาย เพื่อขอบพระคุณพระองค์และแม่พระสำหรับการใช้ลูกในพันธกิจต่างๆ ที่ลูกเองไม่เคยคาดคิด และคิดก็ไม่ถึง และในเวลาเดียวกันก็สวดภาวนาให้กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วย สรุปแล้ว อยู่สนามบินอีกหลายชั่วโมงก็ไม่เสียหลาย ☺

ครอบครัวที่ลูกไปอยู่ด้วยครั้งที่ลูกไปพูดในงาน PACOM III ดีใจมาก ต้อนรับลูกและลูกสาวอย่างอบอุ่น ลูกและลูกสาวก็มีความสุขกับการไปพบปะพวกเขาอีก และมีโอกาสพักอยู่ในบ้านของเขาที่เต็มไปด้วยแอนติค!

ก่อนไปลูกได้ขอให้เจ้าบ้านผู้นี้นัดให้ลูกและลูกสาวไปเยี่ยมคำนับคุณแม่อธิการิณีและซิสเตอร์คณะ Carmelite ตอนเช้าก่อนไปพบพระสังฆราชในตอนบ่าย

คุณแม่อธิการิณีและซิสเตอร์ทั้งคณะต้อนรับลูกและลูกสาวอย่างอบอุ่นมาก ทั้งคณะขอดูภาพวาดทางศาสนาที่ลูกได้วาดด้วยความทึ่งและชื่นชม และปรากฏว่ามีการเห็นสิ่งที่ลูกไม่ได้วาดด้วยคือ คุณแม่อธิการิณีเห็นรูปเทวดาน้อยในภาพวาด Abstract ที่เป็นภาพไม้กางเขนและมีแสงส่องลงมายังพื้นโลกและน้ำทะเล น่าอัศจรรย์มาก! ☺ ☺ ☺ แทนที่จะพบเราเพียง 1 ชั่วโมงตามที่ได้กำหนดไว้ ซิสเตอร์ทั้งคณะให้เวลาเราแม่ลูกและเจ้าภาพเราทั้งเช้า และต้องจบลงเพราะถึงเวลารับประทานอาหารเที่ยงแล้ว ก่อนจากกัน คุณแม่อธิการิณีตลอดจนซิสเตอร์ทุกคนก็มาสวมกอดเราแม่ลูกทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งให้พรและบอกว่าจะสวดภาวนาขอพรจากพระให้ และที่ขาดไม่ได้คือมีขนมอีกหลายถุง

หลังรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จ ก็ถึงเวลาที่เรารอคอย คือการไปเยี่ยมคำนับพระสังฆราชองค์ใหม่ของ Bacolod ที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่ง เวลาที่นัดไว้คือ บ่ายสามโมง พวกเราทั้งสามไปถึงสำนักมิสซังของท่านก่อนเวลาเกือบ 40 นาที ขณะนั้นมีพระสงฆ์องค์หนึ่งเดินมาและตรงเข้ามาทักทายลูกว่า ลูกคือคนที่พูดแบ่งปันในงาน 51st IEC ใช่ไหม ลูกไหว้ท่านและตอบว่าใช่ และบอกท่านว่าเรามีนัดกับพระสังฆราชเวลา 15:00น. แต่เรามาก่อนเวลา ท่านก็ยิ้มแล้วก็เดินเข้าห้องไป ทันใดนั้น คุณแม่บ้านของเราหันมามองภาพที่แขวนอยู่และพูดขึ้นมาว่า “ฉันคิดว่า นี่คือพระสังฆราชนะ วันที่ท่านรับตำแหน่งท่าน

ใส่ชุดสีบานเย็นเต็มยศ กับวันนี้ท่านใส่เพียงเสื้อเชิ้ตธรรมดา เลยจำไม่ได้” ขณะนั้นท่านเดินกลับมา พอดีกับที่เลขาธิการของ PACOM III และพระสังฆ์ที่ดูแลคณะพระเมตตาของประเทศก็มาถึง ลูกจึงได้รับการแนะนำอย่างถูกต้องและได้คุกเข่าจูบแหวนท่าน พร้อมขออภัยว่าเมื่อกี้นี้ลูกไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร จึงไม่ได้แสดงความเคารพอย่างถูกต้อง ท่านก็ยิ้มด้วยความใจดีและบอกว่าไม่เป็นไร เพราะเมื่อกี้นี้ยังไม่มีการแนะนำเป็นทางการ

เมื่อเข้าไปในห้องขอท่านเสร็จเรียบร้อย และเมื่อท่านเห็นสิ่งที่ลูกเตรียมไป ท่านถึงกับอึ้ง เพราะลูกได้เตรียมทุกอย่างอย่างเรียบร้อย ตั้งแต่ปกหน้าจนถึงปกหลัง คำนิยมของผู้ใหญ่จากพระศาสนจักรไทย ตลอดจนภาพวาดต่างๆ รวมทั้งซีรีส์ภาพวาดจากพระคัมภีร์ ลูกยังได้เอาหนังสือฉบับภาษาไทยไปให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย สิ่งที่ทางเขาต้องทำก็เพียงแต่เติม “Imprimatur” จากท่าน และพิมพ์อีกหน้าหนึ่งที่แสดงว่าเป็นการพิมพ์ครั้งที่เท่าไร จากโรงพิมพ์ไหน ฯลฯ ซึ่งลูกได้ถ่ายตัวอย่างไปให้ดูด้วย เมื่อท่านเห็นสัญญาการโอนลิขสิทธิ์ที่ลูกเตรียมไปอย่างเรียบร้อยเช่นกัน ท่านถึงกับอุทานว่า “I am overwhelmed!” ท่านพร่ำขอบคุณลูกและฝากขอบคุณพระศาสนจักรของประเทศไทยในน้ำใจดีที่มีต่อพระศาสนจักรประเทศฟิลิปปินส์และฝากความคิดถึงมายังพระสังฆราชและพระสงฆ์คณะซาเลเซียน ซึ่งเป็นคณะเดียวกับท่าน

ตามแผนงาน ทางโน้นจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ให้เสร็จก่อนสิ้นปีและจะเชิญลูกไปในงานเปิดตัวใกล้ๆ กับวันเริ่มของ WACOM IV ที่กรุงมะนิลาในเดือนม.ค. 2017 ท่านได้บอกกับลูกว่าท่านจะให้เจ้าหน้าที่บันทึกรายได้จากการจำหน่ายหนังสือเล่มนี้ทั่วประเทศและจะรายงานลูกเป็นระยะๆ ท่านมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้จะขายดีแน่ ท่านเล่าว่าหลังจากงาน 51st IEC ได้เสร็จสิ้นลง บรรดาผู้ใหญ่ที่นั่นได้สรุปกันว่า จากการจัดประชุม IEC ครั้งนี้ มีบทพูดของผู้แบ่งปัน 2 คนเท่านั้นที่ผู้เข้าร่วมประชุมจำกันได้คือ Mary Sarindhorn from Thailand และ The Ponse Family จากประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งทั้งสองคนเป็นฆราวาสและยังพูดกันขำขันอีกว่า อีกหน่อยงานใหญ่แบบนี้เชิญแค่ฆราวาสมาพูดก็พอ ไม่ต้องเชิญบรรดาพระคาร์ดินัลหรือพระสังฆราชแล้ว ☺ ☺ ☺ ก่อนจากกัน ท่านฝากขอบคุณพระศาสนจักรในประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง

ณ สนามบินเพื่อรอกลับบ้าน ความเหนื่อยต่างๆ จากการเตรียมหนังสือเล่มนี้ได้อันตรธานไปสิ้น สิ่งที่ลูกรู้สึกในใจคือ ความสำนึกในพระคุณของพระองค์ ลูกไม่ใช่นักพูดอาชีพ ทั้งไม่ใช่นักเขียนอาชีพ แต่ลูกขอถวายตัวทั้งครบในการรับใช้พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงใช้ลูกเป็นกระบอกเสียงเล็กๆ ที่ประกาศข่าวดีของพระองค์ อีกทั้งทรงใช้ลูกเป็นปลายปากกาเล็กๆ ที่เขียนถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ในขณะนี้ ภูเขาของลูกได้เคลื่อนไปไกลมากแล้ว และยังสามารถไปก่อให้เกิดรายได้ในการรับใช้พระองค์ในพระศาสนจักรที่มีประชากรกว่า 90% เป็นคาทอลิก ลูกไม่ทราบจะอธิบายความรู้สึกในใจของลูกในขณะนี้ได้อย่างไร นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า “ขอทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ”

“ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีให้มนุษย์ทั้งปวง” มาระโก 16:15

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 348

บทสวดส่งท้ายปี 2016

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปี 2016 กำลังจะผ่านไป และปีใหม่กำลังจะเวียนเข้ามาสู่ชีวิตพวกเราแล้ว สำหรับลูก ปี 2016 มีความหมายพิเศษเพราะนอกจากได้เป็นปีแห่งเมตตาธรรมตามที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น ยังเป็นปีที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ครบ 20 ปี ☺

ลูกขออนุญาต "ส่องกระจกเงา" ตนเองต่อพระพักตร์พระองค์เป็นครั้งใหญ่ สำรวจตัวเองทั้งปี 2016 และย้อนไปทั้ง 20 ปีที่ผ่านมาว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของลูกและลูกได้ทำอะไรใน 20 ปีที่ผ่านมานี้

1. ลูกได้ค้นพบว่า ที่แท้ พระเจ้ามิได้อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่อยู่ในใจของพวกเรามนุษย์ทุกคน ลูกคิดว่าเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับมนุษยชาติ ☺ ☺ ☺

2. การสวดภาวนา จากการที่ลูกได้สัญญากับพระแม่เมื่อ 20 ปีก่อนว่า ลูกจะสวดสายประคำทุกวันเพื่อถวายแด่พระแม่ หากวันไหนลูกไม่สามารถจะสวดได้จริงๆ ลูกจะสวดชดเชยในวันต่อมา ... ภายใน 1 ปี ลูกจะสวดสายประคำ 365 หรือ 366 สาย จะไม่ต่ำกว่า แต่จะมากกว่าได้

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกไม่เคยผิดสัญญากับพระแม่เลย ☺

3. การอ่าน/ศึกษาพระวาจาของพระองค์ เป็นพระพรของพระองค์โดยแท้ ที่ทำให้ลูกสนใจและศึกษาพระคัมภีร์มา 23 ปีแล้ว โดยได้รับการจุดประกายจากคริสตจักรที่ลูกไปแสวงหาพระองค์ 3 ปีก่อนมารับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก

จากที่ลูกเคยคิดว่า พระองค์ทำไมไม่ทรงตอบคำภาวนาของลูกเลย ลูกค้นพบว่า พระองค์ทรงตอบคำถามของพวกเราลูกของพระองค์ในทุกคำถามและทรงสั่งสอนลูกๆ ของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างของการดำรงชีวิตของมนุษย์ มันอยู่ที่มนุษย์เองต่างหากว่าสนใจจะศึกษาค้นหาคำสั่งสอนของพระองค์หรือไม่

การสวดภาวนาคือ "การสื่อ" ของเรามนุษย์กับพระเจ้า การอ่านพระวาจาของพระองค์คือการ "รับฟังการสื่อ" จากพระองค์ ลูกเองมองไม่เห็นทางเลยว่า หากใครไม่สวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำ แล้วผู้นั้นจะเรียกตัวเองว่าเป็นคริสตชนที่แท้จริงได้อย่างไร เพราะเขาจะไม่รู้จักพระเจ้าเลย

4. การปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระองค์ ถ้าว่าการสวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์นั้นลำบาก การปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์ลำบากกว่าอีก เพราะโดยธรรมชาติมนุษย์แล้ว เราต้องการความสุขสบาย แต่พระวาจาของพระเจ้ามักจะสอนให้เราต้องฝืนตัวเอง ฝืนธรรมชาติ แต่หากเราไม่ปฏิบัติตนตามพระวาจาแล้ว ถามว่า "อ่านพระคัมภีร์ไปทำไม?"

การปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้านั้น ใหม่ๆ อาจต้องฝืนใจตนเอง และต้องมีวินัยกับตนเอง แต่ถ้าฝึกฝนตนอย่างสม่ำเสมอแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราจะเห็นความไร้สาระของการดำรงชีวิตบนโลกนี้ และที่สำคัญที่สุดได้เห็นความไร้สาระ

ของตนเอง แล้วเราก็ค่อยๆ ปรับ แล้วเราก็ค่อยๆ เปลี่ยน เหลี่ยมและมุมในการดำรงชีวิตก็ค่อยๆ ถูกขัดเกลาให้หายไป แล้วทีละเล็กทีละน้อย เราจะค่อยๆ รู้สึกว่า การปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้านั้น

ไม่ได้ยากเย็นเหมือนตอนแรกๆ เลย โอ้โฮ! รู้สึกตัวก็เบาขึ้น ใจก็สุขสบายขึ้น และดวงตาก็ใสแจ๋วขึ้น

เพราะเราได้ค่อยๆ ตัดโซ่ตรวนแห่งความไร้สาระที่ได้ล่ามเท้าตัวเองไว้ก่อนนี้นั่นเอง ☺

5. การจัดความสำคัญของชีวิต (Prioritization) พวกเราทุกคนที่ไม่เป็นนักบวชต้องมีอาชีพ วันวันก็ต้องยุ่งกับอาชีพของตนเอง มีคนไม่น้อยที่คิดว่า เมื่อไรตนเองว่างหน่อย แล้วค่อยให้เวลากับพระ หรือไม่ก็ต้องรอจนแก่หน่อย เกษียณแล้วค่อยมีเวลาให้พระ รอไปเถอะ ไม่เคยว่างสักที หลายปีที่ผ่านมา ลูกปฏิวัติ (Revolutionize) ตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ลูกให้พระเจ้ามาก่อน ลูกทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกทำธุรกิจให้เจริญก้าวหน้าเพื่อลูกจะสามารถ “ให้” แทนการเพียง “แบ่งปัน” ลูกทำงานทางศาสนาตาม “กระแสเรียก” ของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อตำแหน่งใดๆ ในพระศาสนจักร และแม้แต่การวาดรูปของลูก ซึ่งเป็นงานอดิเรก ลูกถวายเวลาและ “พรแสวง” และสำคัญที่สุด “หัวใจทั้งครบ” แด่พระองค์ ฯลฯ

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ลูกค่อยๆ ไม่เห็นตัวเอง ลูกเห็นแต่พระองค์และรู้สึกได้ถึงพระองค์ในใจจนหัวใจล้นปรี่ด้วยความรักของพระองค์ โอ! สุขใดจะเสมอเหมือน ... ☺

6. การส่องกระจกเงาต่อพระพักตร์พระองค์ทุกคืน การไปแก้บาปกับพระสงฆ์นั้น เป็นหลักปฏิบัติของพระศาสนจักรคาทอลิกมาแต่ดั้งเดิม ซึ่งลูกก็ได้ปฏิบัติตามด้วย แต่ทุกๆ คืนก่อนนอน ลูกจะขอ “ส่องกระจกเงา” ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกจะกราบทูลถึงสิ่งที่ลูกได้ทำไปในวันนั้น โดยเฉพาะหากเป็นการกระทำที่ผิดบาป ลูกจะกราบทูลเจาะลึกทูลต่อพระองค์ว่า “ที่ลูกทำ ... ไปนั้น เพราะลูกแพ้ต่อตัวเอง ... เพราะลูกตะกละ ... เพราะลูกโง่เขลาเบาปัญญา ... เพราะ ...” ลูกสามารถทูลต่อพระองค์ในสิ่งที่อยู่ลึกที่สุดในหัวใจที่ไม่สามารถบอกกับใครได้เลย และได้ทุกคืน ในขณะที่ลูกไม่สามารถจะแก้บาปกับพระสงฆ์ได้ทุกคืน บางครั้งลูกจะทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมจึงเกิดเรื่องเช่นนี้? ...” บางครั้งลูกจะกราบทูลรายงานถึงสิ่งที่ลูกได้ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว ☺

จากการปฏิบัติตนของลูกต่อพระองค์ในลักษณะเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอตลอดมา ลูกรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงมีพระพรในการตอบกลับ 3 อย่างคือ 1. ทรงยิ้ม ลูกจะรู้สึกได้ยามที่ลูกเล่าเรื่องของลูกที่โง่เขลาเป็นเด็กๆ หรือลูกได้ทำสิ่งที่เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ 2. ทรงเมตตา ยามที่ลูกสวดภาวนาเป็นปีๆ ในการขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และ 3. ทรงเฉย ซึ่งลูกจะทราบทันทีว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกไปค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง บางครั้งลูกต้องใช้เวลาเป็น 10 ปี กว่าจะค้นหาคำตอบได้ และเมื่อได้คำตอบแล้ว ลูกจะเข้าใจว่าที่แท้ พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเรียนว่ายน้ำให้เป็นด้วยตัวเองนั่นเอง ☺

และเมื่อเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าในลักษณะเช่นนี้แล้ว การรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จึงเป็นเรื่องธรรมชาติที่เกิดจากหัวใจของเราเองโดยไม่ต้องรอให้มีใครมาบอก ☺

ในวาระแห่งการฉลองพระคริสตสมภพอีกครั้งหนึ่ง ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์ด้วยความกตัญญู ความเชื่อ ความศรัทธาและความรักอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

“พระนางมารีย์ ตรัสว่า ‘วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้กอบกู้ข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระองค์ ตั้งแต่นี้ไป คนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข’” ลูกา 1:46-48

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 349

ภูเขาเหาะได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เป็นสิ่งที่ลูกตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะเขียนอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตที่เหลือของลูก แต่ตั้งแต่เริ่มปีใหม่ 2017 ลูกเพิ่งเขียนบทสวดนี้เป็นบทแรก ลูกต้องกราบขออภัย ณ แทบพระบาทของพระองค์ ตั้งแต่ต้นเดือนม.ค. 2017 ที่ลูกไปเปิดตัวหนังสือภาคภาษาอังกฤษของลูกและพูดแบ่งปันทีประเทศฟิลิปปินส์ จนถึงปัจจุบัน ลูกไม่มีเวลาจริงๆ จนถึงวันนี้พระเจ้าข้า

ลูกต้องเตรียมการสำหรับวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017 วันที่ “ภูเขาเหาะได้” สำหรับลูก ☺ ☺ ☺

เมื่อราว 40 กว่าปีก่อน ลูกได้ไปเที่ยวประเทศที่ได้รับสมญาว่าเป็นเมืองผู้ดีและได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมปราสาทของขุนนางเก่าแก่คนหนึ่ง อันที่จริง ลูกก็ได้ไปเที่ยวชมพระราชวังและปราสาทมามากแล้ว แต่ที่ปราสาทแห่งนี้มีสิ่งหนึ่งที่ติดตรึงในใจลูกเป็นพิเศษคือ ณ ห้องใต้ดิน มีห้อง Chapel เล็กๆ ที่มีประตูกระจกและมีพระวาจาของพระเจ้า 2 บทติดอยู่บนประตูกระจกทั้งสองบาน ในตอนนั้น ลูกยังไม่ได้เป็นคริสตชน แต่รู้สึกประทับใจมากว่าขนาดเป็นถึงขุนนาง ยศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โต เจ้าของบ้านคนนี้ยังมีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าของเขา จนถึงขั้นเอาพระคัมภีร์มาเขียนไว้หน้าห้องพระในบ้านของเขา!

แล้วชีวิตของลูกก็หลุดจากเรดาร์ประเทศไทยไป เมื่อชีวิตของลูกกลับมาในวงจนของประเทศไทยอีกครั้งหนึ่งและต่อมามีโอกาส ลูกจึงได้พาลูกสาวและลูกชาย 2 คนเล็กไปเยี่ยมชมปราสาทแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ลูกได้รีบล้างบาปเป็นลูกของพระองค์เรียบร้อยแล้ว และได้ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องตลอดมา พระวาจา 2 บทบนประตูทั้งสองบานของ Chapel ใต้ดินจึงไม่ใช่แค่ประทับใจ แต่มีความหมายเข้าไปถึงหัวใจของลูกเลยทีเดียว ไม่ทราบว่าทำไม แต่ลูกรู้สึกว่าพระวาจา 2 บทนั้น พระเจ้าได้มอบให้แก่ลูกเป็นพิเศษ ☺ แล้วลูกก็นำ Brochure ที่ได้รับก่อนเข้าชมสถานที่มาจดบทที่พระวาจาสองบทนั้น เพราะเนื้อหาของพระวาจาทั้งสองบทยาวมาก

เมื่อกลับมาถึงประเทศไทย ลูกมีความรู้สึกตื่นเต้นมาก ลูกเริ่มฝันแต่ไม่กล้าฝันเต็มๆ แค่แอบๆ ฝันว่าสักวันหนึ่ง หากลูกสามารถสร้างบ้านที่มีลักษณะใกล้เคียงเช่นนี้ได้ ลูกจะขอสร้าง “My Little Chapel” พร้อมพระวาจาสองบทนี้ถวายแด่พระองค์อย่างสง่างาม เมื่อ 20 ปีก่อน อย่าว่าแต่ฝันเลย แค่มีความคิดที่จะแอบฝันเรื่องนี้ หากมีใครทราบเข้าก็ต้องบอกว่าลูกไม่บ้าก็เมา ลูกจึงเก็บเรื่องนี้ในใจอย่างเงียบๆ

แต่ ... ลูกทุกคนสามารถทูลต่อพระองค์ทุกสิ่งในใจได้ หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดีและเป็นความตั้งใจจริง

ลูกเริ่มสวดทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถ้าพระองค์จะประทานพระพรให้ลูกสามารถสร้างบ้านในลักษณะนี้ได้สักวันหนึ่ง ลูกจะสร้างห้อง “My Little Chapel” พร้อมพระวาจา 2 บทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า” ลูก

สวดเช่นนี้ทุกๆ คืน และสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ลูกรู้สึกว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเฉยหรือตำหนิว่าลูกไร้สาระ ตรงกันข้าม ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก เป็นความรู้สึกที่ลูกอธิบายด้วยคำพูดไม่ได้หรือบอกใครก็ไม่ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือ ลูกเริ่มเก็บสะสมของตกแต่งตลอดจนศาสนภัณฑ์และลูกก็เริ่มสร้างบ้านหลังนี้ในใจ ...

หลายปีก่อน ลูกเริ่มวางแผนในใจต่อ ลูกอยากได้แผ่นเดียวมาสร้างโต๊ะอาหารในขนาดที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่อยู่ๆ พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักที่ลูกขอให้ช่วยหาไม้ ก็แจ้งลูกให้ทราบว่า ท่านรู้จักสัตบุรุษคนหนึ่งที่มีไม้ที่ลูกกำลังหาอยู่ วินาทีนั้นลูกรู้สึกในใจว่า นั่นคือคำตอบจากพระองค์ว่า “Yes!” วันหนึ่งลูกจะสร้างบ้านหลังนี้ได้! แม้ว่าในขณะนั้นลูกจะยังไม่ได้ซื้อที่ที่จะสร้างบ้านหลังนี้ก็ตาม

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017 ประมุขและผู้นำพระศาสนจักรหลายองค์พร้อมด้วยพระสงฆ์หลายองค์ ซิสเตอร์หลายท่าน ตลอดจนศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งได้กรุณาไปประกอบพิธีเสกบ้านใหม่ให้ลูก นำความปลาบปลื้มและปลื้มปีติแก่ลูกและครอบครัวอย่างหาคำบรรยายไม่ได้ เป็นวันที่ลูกเรียกว่า “วันที่ภูเขาเหาะได้” สำหรับลูก ☺ ☺ ☺

“ถ้าท่านมีความเชื่อสักเท่าเมล็ดมัสตาร์ด แล้วพูดกับภูเขานี้ว่า ‘จงย้ายจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะย้ายไปและไม่มีอะไรที่ท่านจะทำไม่ได้” มัทธิว 17:20

เพื่อแสดงถึงความกตัญญูที่ลูกมีต่อพระองค์ในการประทานบ้านหลังนี้แก่ลูก ลูกได้ประกาศในการกล่าวขอบคุณผู้นำพระศาสนจักร ประธานในพิธีเสกบ้านใหม่ของลูกในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017 ว่า “หากพระคุณเจ้าหรือพระสงฆ์องค์ใด หรือซิสเตอร์ท่านใดมีความประสงค์จะใช้สถานที่เพื่อประกอบศาสนกิจใดๆ ก็ตาม และไม่ทราบจะไปที่ใด บ้านนี้ยินดีรับใช้และต้อนรับ”

เป็นเวลาเกือบครึ่งศตวรรษตั้งแต่ลูกได้เห็นพระวาจาสองบทนี้ ใครเลยจะคิดหรือกล้าแม้แต่จะฝันว่าวันหนึ่ง ลูกจะสามารถนำพระวาจาทั้งสองบทนี้มาเป็นศูนย์กลางของพระพรบนประตู้ของ “My Little Chapel” ในบ้านใหม่ของลูกได้

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูอีกครั้งหนึ่ง และขอสัญญาว่าจะขอรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“สำหรับมนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

“Lord, I love the beauty of your house and the place where your glory dwells.” Psalms 26:8

“How blessed those whom you choose and invite to dwell in your courts. We shall be filled with the good things of your house of your holy temple.” Psalms 65:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 350

WACOM IV

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใน 1 ปีที่มี 365 วัน ย่อมจะต้องมีบางวันที่มีความหมายกับชีวิตของเรามากกว่าวันอื่นๆ ยิ่งอายุมากขึ้น ก็น่าจะมีวันที่มีความหมายมากขึ้นตามวัน

สำหรับลูก มีหลายวันที่ ที่มีความหมายเป็นพิเศษเพราะชีวิตของลูกผ่านเรื่องราวทั้งที่น่าตื่นเต้น น่าจดจำและน่าลืมมามากต่อมาก และหนึ่งในวันที่ ที่ลูกจดจำได้แม่นยำเป็นพิเศษจนถึงวันนี้คือ

วันที่ 17 มกราคม 1994 ...

วันที่พระเจ้าทรงสงสารลูกเพราะลูกได้ใช้เวลาชีวิตถึง 14 ปีเต็มที่ผ่านมา 10 ปีกับการหนีความผิดที่ลูกไม่ได้ทำ และอีก 4 ปีในการค้นหาความจริงด้วยตัวเอง วันนั้นลูกได้ค้นพบเอกสารที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกได้อย่างปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ ...

แล้ว ... ใครจะคิดเล่าว่า 23 ปีต่อมาในวันเดียวกัน

วันที่ 17 มกราคม 2017 ...

ลูกก็ได้มายืนท่ามกลางผู้ฟังที่มาจากทั่วโลก แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตของตนเอง เป็นพยานถึงพระเมตตาของพระองค์ในงาน WACOM IV หรืองานพระเมตตาโลก

มันช่างเป็นเหตุการณ์และประสบการณ์ที่แม้แต่ตัวลูกเองที่เป็นผู้แบ่งปันก็ไม่สามารถวางแผนหรือวางบทบาทให้ตนเองได้เลย

งาน WACOM IV ครั้งนี้จัดขึ้นที่กรุงมะนิลา เมืองหลวงของประเทศฟิลิปปินส์ ตั้งแต่วันที่ 16 – 20 ม.ค. 2017 คราวนี้รายการแตกต่างจากงานพระเมตตาครั้งก่อนๆ เพราะผู้ที่ได้รับเชิญมาพูดนั้นเป็นผู้ใหญ่ของพระศาสนจักรจากทั่วโลกเสียส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นพระคาร์ดินัล พระสังฆราช และพระสงฆ์ มีฆราวาสเพียง 2 คนที่ได้รับเชิญคือ ลูกและนักธุรกิจอีกคนหนึ่งจากประเทศอินโดนีเซีย วันแรกคือ วันที่ 16 ม.ค. เป็นพิธีเปิด โปรแกรมเริ่มจริงๆ คือวันที่ 17 ม.ค. และพวกเขาได้จัดให้ผู้เข้าร่วมประชุมย้ายสถานที่แต่ละวันของการประชุม ลูกได้ถูกจัดให้เป็นผู้พูดแบ่งปันคนสุดท้ายของวันแรกคือ วันที่ 17 ม.ค. หลังจากฆราสวาสอีกคนจากประเทศอินโดนีเซีย

ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญพูดตั้งแต่ 30 นาที 40 นาที ตลอดจนถึง 1 ชั่วโมง แต่คราวนี้ผู้จัดกำหนดให้เวลาลูกและฆราวาสอีกคนเพียงคนละ 15 นาทีเท่านั้น

จากประสบการณ์ชีวิตกว่า 40 ปีของลูก ลูกต้องย่อความแล้วย่อความอีกให้เนื้อหาสาระครบถ้วน แต่ต้องสั้นแล้วได้ใจความภายในเวลาที่กำหนดคือ เพียง 15 นาที แน่นอน ... ลูกหันไปหาพระจิตเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือในการเตรียม

บทแบ่งปันนั้น ☺ และลูกก็สามารถเตรียมเรื่องที่จะไปพูดให้ได้ใจความที่ควรจะเป็นภายในเวลา 15 นาทีพอดีเป๊ะ ไม่ขาดไม่เกิน ☺

ขอบพระคุณพระจิตเจ้า พระเจ้าข้า

ตามโปรแกรม ลูกจะได้พูดตอน 16:20น. และจบตอน 16:35น. ตามด้วยพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ โดยพระสังฆราชองค์หนึ่ง ปรากฏว่าโปรแกรมได้ล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้เป็นอย่างมากและฆราวาสก่อนหน้าลูกได้เริ่มพูดตอนเกือบ 17:00น. ซึ่งเขาควรจะจบตอน 17:15น. เวลาผ่านไป 15 นาทีก็แล้ว ครึ่งชั่วโมงก็แล้ว 40 นาทีก็แล้ว แต่เขาก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะจบการแบ่งปัน ผู้ฟังเริ่มกระสับกระส่าย ลูกเองต้องพยายามทำใจให้นิ่งเฉย ไม่เบื่อหน่ายหรือกังวล ในที่สุด เขาก็จบการแบ่งปันโดยใช้เวลาเกือบ 50 นาที

เมื่อลูกเหยียบขึ้นไปบนโพเดียม ผู้ฟังส่วนใหญ่มองนาฬิกา คนนี้จะใช้เวลานานแค่ไหนหนอ? ยังมีพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณรออยู่ ...

เมื่อลูกเริ่มพูด ทุกคนในสเตเดียมนั้นต่างเงียบและพวกเขาได้ให้กำลังใจแก่ลูกด้วยการปรบมือเป็นระยะๆ เมื่อลูกพูดจบในเวลา 15 นาทีตรง ทุกคนต่างลุกขึ้นพร้อมกับการปรบมือให้เกียรติอีกยาวนาน

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกอธิษฐานในใจว่า

“This is for the Glory of You, not the glory of me, my Lord!”

หลังลูกพูดจบในช่วงที่เขาเตรียมจัดสถานที่เพื่อประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ ผู้เข้าร่วมประชุมจำนวนมากที่ได้ซื้อหนังสือ Moving the Mountain ฉบับภาษาอังกฤษที่พิธีกรได้ประกาศโฆษณาได้เข้ามาขอลายเซ็นและพลังมิสซาก็มีแถวยาวเหยียดมาขอลายเซ็นอีก

ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรจึงจะเพียงพอกับพระพรที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกในการรับใช้พระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าที่นำความสุขเช่นนี้ให้แก่ลูก

สมัยก่อนลูกเคยคิดเสมอว่า ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับลูกหนอ? มาบัดนี้ ลูกกลับมีความรู้สึกว่า เป็นพระพรสุดที่จะบรรยายด้วยคำพูดสำหรับสตรีตัวเล็กๆ อย่างลูก ที่มีชีวิตที่สามารถนำมาถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ ลูกรู้สึกตัวเองไม่เหมาะสมที่ได้รับการเลือกสรรเช่นนี้เสียด้วยซ้ำ ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ได้ค้นพบพระองค์มากขึ้นๆ จากการเป็นพยานถึงความรักและพระเมตตาของพระองค์หลายต่อหลายครั้งที่ต่างประเทศให้คนทั่วโลกฟัง มันเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งและส่วนตัวมากระหว่างลูกกับพระองค์ ที่ลูกไม่สามารถบรรยายเป็นตัวหนังสือได้ แต่ทุกครั้งสิ่งที่แทนคำบรรยายคือ น้ำตาที่ไหลรินโดยไม่รู้ตัว ดังเช่นที่เป็นอยู่ ณ ขณะนี้

ลูกไม่ทราบว่าพระองค์จะทรงใช้ลูกให้ทำอะไรที่ไหนในการรับใช้พระองค์อีก แต่ลูกพร้อมที่จะน้อมรับและจะขออุทิศชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“สิ่งที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน และจิตใจของมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 351

พระสงฆ์จำเป็น

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นับถึงวันนี้ก็กว่า 20 ปีแล้ว เพราะการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นี้เอง ทำให้ลูกค่อยๆ ค้นพบพระองค์ผ่านการศึกษาพระวาจา เพื่อหาบทที่เข้ากับบทสวดที่ลูกเขียนได้ นับเป็นพระพรสูงสุดที่พระองค์ทรงเตรียมประทานให้แก่ลูก โดยที่ลูกเองก็ไม่ทราบเลยในตอนต้น

ตอนที่ลูกเพิ่งเริ่มเผยแผ่บทสวดของลูกใหม่ๆ ลูกปรารภกับลูกสาวคนเล็กที่พิมพ์ให้ลูกว่าจะมีคนอ่านบทสวดของหม่ำมี้ไหมหนอ ลูกสาวตอบว่า “มีสองคนแน่นอนค่ะ หม่ำมี้และหนูค่ะ ☺ ☺” มาถึงวันนี้มีผู้อ่านจำนวนไม่น้อยทั้งในรูปแบบของจดหมายและอีเมล์ และเพื่อนๆ ที่อ่านก็ไม่ใช่คริสตชนทั้งหมด มีเพื่อนที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทยเราหลายคนที่ขอให้ลูกส่งบทสวดให้พวกเขาอ่าน บางคนก็สนใจในหลายเรื่องที่ลูกเขียน บ้างก็ถามถึงเรื่องราวของศาสนาเราในเชิงอยากทราบ บางก็ถามในเชิงลึกเลยก็มี ทุกครั้งลูกจะตอบเพื่อนๆ แต่ละคนด้วยความยินดี

แต่มีครั้งหนึ่งที่ลูกตั้งตัวไม่ทันและก็ตกใจไม่ทราบจะทำตัวอย่างไรดี

มีเพื่อนคนหนึ่ง เขามีตำแหน่งไม่เล็กเลยในวงการยุติธรรมของประเทศ เขาเป็นผู้ที่ศรัทธาในศาสนาของเขาและเขาก็ได้บวชบรรพชาทดแทนพระคุณมารดาของเขาแล้วด้วย เขาเป็นผู้หนึ่งที่รับบทสวดของลูกเป็นประจำ

วันหนึ่ง อยู่ๆ เขาก็โทรศัพท์มาหาลูก

“พี่ครับ ผมมีเรื่องจะขอให้พี่ช่วย”

“ยินดีค่ะ มีอะไรคะ?”

“ผมจะขอแก้บาปกับพี่”

“ลูกอึ้ง วินาทีนั้นลูกตกใจเพราะเป็นประโยคที่ลูกไม่เคยคาดคิดว่าจะมีใครมาพูดกับลูก

“ไม่ได้หรอกค่ะ พี่ไม่ใช่พระสงฆ์ถึงจะโปรดบาปให้ใครได้”

“ได้โปรดเถิดครับ ผมมีเรื่องๆ หนึ่งที่ผมทำเมื่อสิบกว่าปีก่อนที่ผมบอกใครไม่ได้ แต่มันอยู่ในมโนธรรมของผมมาตลอดและในศาสนาของผม ใครทำผิดบาปอะไรไว้ก็ต้องชดใช้กรรมนั้น แม้คนนั้นจะทำความดีอีกมากมาย ก็ไม่สามารถลบล้างบาปนั้นได้ ผมอ่านบทสวดของพี่มาตลอดและทราบว่าพระเจ้าของพี่ทรงอภัยบาปของคนที่สำนึกผิดได้ ผมอยากแก้บาป แต่ผมไม่ใช่คนคริสต์ และไม่รู้จักพระสงฆ์คริสต์องค์ใดเลย พี่โปรดช่วยผมนะครับ”

น้ำเสียงของเพื่อนคนนี้ในขณะนั้นร้อนรน ทุกข์ร้อนและฟังดูจริงใจในการจะสารภาพบาปกับพระเจ้า ลูกรู้สึกว่าหากลูกเมินเขา ไม่ช่วยเขาในวินาทีนั้น เขาคงเตลิดเปิดเปิงไป แล้วลูกก็นึกขึ้นได้ว่า ลูกเคยได้ยินมาว่าในโอกาสที่ไม่มีพระสงฆ์และมีคนต้องการรับศีลล้างบาปจริงๆ ในกรณีฉุกเฉิน ฆราวาสก็สามารถล้างบาปให้ได้ ลูกจึงตัดสินใจสวดขอ (อนุญาต) พระ

ก่อนจะพูดกับเพื่อนผู้นี้ว่า

"พี่ไม่ใช่พระสงฆ์ แต่พระเจ้าของพี่มีพระทัยดีและเป็นพระเจ้าของทุกคน พระองค์ทรงยินดีรับฟังและอภัยบาปแก่ผู้ที่สำนึกผิด เกิดอะไรขึ้นคะ?"

เขาพรั่งพรูให้ลูกฟังถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมา

"สิ่งที่ผมทำไป มันติดตรึงในมโนธรรมของผมมาตลอด ผมรู้สึกผิดแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร เพราะผมได้ทำไปแล้ว พี่ช่วยสวดให้พระเจ้าอภัยให้ผมด้วยนะครับ"

"พระเจ้าทรงได้ยินที่คุณสารภาพแล้ว พี่จะสวดภาวนาขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษบาปให้คุณ พี่มั่นใจว่าพระเจ้าได้อภัยให้คุณแล้วล่ะ ตั้งแต่ตอนที่คุณคิดจะสารภาพกับพระองค์ผ่านพี่น่ะ"

"โอ! ขอบพระคุณพี่มากจริงๆ ผมรู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก มันทุกข์ทรมานผมมาสิบกว่าปีแล้ว ขอบคุณพี่อีกครั้งหนึ่งและขอบคุณพระเจ้าของพี่ด้วย"

น้ำเสียงของเพื่อนคนนี้ฟังร่าเริงและสดชื่นเหมือนต้นไม้ยามได้ฝน ไม่เหมือนเมื่อกี้นี้ตอนเพิ่งโทรมาเลย

ลูกก็พลอยมีความสุขกับเขาไปด้วย

คืนนั้นลูกสวดภาวนาต่อพระองค์ ขอโทษพระองค์ที่ลูกได้ทำหน้าที่พระสงฆ์จำเป็นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากใครและสวดทูลขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษบาปให้แก่เพื่อนผู้นี้ และขอบพระคุณพระองค์ในการทรงอภัยโทษบาปให้แก่เขาและมนุษย์ทุกคน

ลูกหลับปุ๋ยอย่างมีความสุขที่สุด

แล้วลูกก็มาคิดต่อว่า พวกเราคริสตชนช่างโชคดีอะไรเช่นนี้ที่มีพระเจ้าที่ทรงพระทัยดีและพร้อมที่จะอภัยโทษบาปให้แก่มนุษย์ทุกคนที่เสียใจและสำนึกผิดในบาป

แล้วพวกเราคริสตชนทั้งหลายสำนึกในพระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ของพระเจ้าไหม หรือเรา take God for granted? ลูกคนหนึ่งที่กตัญญูและขอขอบพระคุณพระองค์ในพระพรและพระคุณทั้งหลายทั้งปวงที่ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติอย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า ☺

"ท่านทั้งหลายอภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ได้รับการอภัย
ท่านทั้งหลายไม่อภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ไม่ได้รบการอภัยด้วย" ยอห์น 20:23

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 352

“ความเชื่อของผมหายไปนานแล้วครับ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกตัดสินใจพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ตามลำพังเมื่อ 10 ปีเศษที่ผ่านมา ลูกค้นพบจากประสบการณ์ว่า ไม่เพียงแต่คนยากจน คนชายขอบสังคม หรือคนชาวเขาเท่านั้นที่พวกเราคริสตชนควรจะไปประกาศข่าวดีแก่พวกเขา แต่คนที่มีฐานะดี ตำแหน่งสูงๆ และเป็นที่รู้จักของคนในสังคม ก็ควรจะได้รับการประกาศข่าวดีจากพวกเราด้วย บางรายแสวงหาพระเจ้าด้วยซ้ำ ในเวลาเดียวกัน บางรายที่เป็นคริสตชนอยู่แล้วก็ต้องการแรงบันดาลใจหรือการหนุนใจ เพื่อดำรงไว้ซึ่งความเชื่อ เพราะทุกวันนี้คนหรือสิ่งที่จะเสริมสร้างให้คนอื่นมีความเชื่อเพิ่มขึ้นนั้น มีน้อยกว่าคนหรือสิ่งที่จะทำลายความเชื่อหรือบั่นทอนให้ความเชื่อของคริสตชนให้ลดน้อยลง

เมื่อปลายเดือนเม.ย. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปร่วมงานเลี้ยงของหลักสูตรหนึ่ง เป็นการรวมกลุ่มของหลายรุ่นและเพื่อให้รุ่นพี่รุ่นน้องได้รู้จักกันดีขึ้น จึงมีการแนะนำตัวเอง เนื่องจากมีผู้เข้าร่วมงานราว 100 กว่าคน ทุกคนจึงต้องแนะนำตัวเองให้สั้นที่สุด ลูกเองแนะนำตัวเองด้วยประโยคสั้นๆ เพียง 3 ประโยคคือ ชื่อ นามสกุล อาชีพ และประเภทของธุรกิจ ปรากฏว่าเมื่อทุกคนในกลุ่มลูกแนะนำตัวเองเสร็จ ประธานกลุ่มขอไมค์กลับไปและพูดเกี่ยวกับลูกว่า ลูกเป็นสมาชิกที่กลุ่มภูมิใจมาก เพราะเป็นคาทอลิกที่เดินทางไปทั่วโลกเพื่อแพร่ธรรมและเสริมสร้างให้ผู้คนมีความเชื่อความศรัทธามากขึ้นในศาสนาคริสต์

เป็นการแนะนำเสริมที่ลูกคิดไม่ถึง

หลังจากการแนะนำตัวทั้ง 100 กว่าคนได้จบลง มีรุ่นน้องคนหนึ่งที่ดูอายุใกล้เคียงกับลูกเดินเข้ามาหาลูกพร้อมกับพูดขึ้นมาว่า “พี่เป็นคาทอลิกหรือครับ? ผมก็เป็น แต่ผมเป็นคาทอลิกที่ไม่มีความเชื่อแล้ว” เขาพูดหน้าตาเฉย ลูกสะดุ้ง

“อ้าว ทำไมหรือคะ?”

“คุณแม่ผมเป็นคาทอลิกที่เคร่งมาก คุกเข่าสวดภาวนาจนหัวเข่าบวมก็ยังเห็นคุกเข่าสวดได้ทุกวัน ผมเองตอนเด็กก็ยังเป็นเด็กช่วยมิสซา”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นคะ คุณถึงพูดว่าไม่มีความเชื่อในตอนนี้แล้ว”

“ผมผิดหวัง”

“ผิดหวังในเรื่องอะไรคะ?”

“ผิดหวังในตัวพระสงฆ์ ... แล้วแม้กระทั่งพระสันตะปาปาในอดีตก็ยังมีบางองค์ที่ทำตัวไม่เหมาะสม”

ขณะนั้นเสียงดนตรีในงานดังมาก แต่ลูกไม่ยอมจบการพูดคุยในจุดนั้น จึงพูดต่อ

“แต่ทั้งพระสงฆ์และแม้แต่พระสันตะปาปาเองก็เป็นมนุษย์ ทำไมคุณไม่ยึดพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าและพระวาจาของพระองค์เป็นหลักล่ะ”

“ทุกอย่างในพระคัมภีร์โกหกหมด!”

ลูกสะดุ้ง คราวนี้ลูกไม่ยอม

“คุณเคยอ่านพระคัมภีร์ไหม? และอ่านลึกซึ้งขนาดไหนถึงกล้าพูดว่าทุกอย่างในพระคัมภีร์โกหก!” ลูกมองเข้าไปในลูกตาของเขา เขาเสียงอ่อยลง

“ผมไม่เคยอ่านพระคัมภีร์”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้น คุณพูดได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์โกหก พี่ขอเป็นพยานด้วยชีวิตว่า พี่ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์และทุกสิ่งที่บังเกิดกับชีวิตพี่เป็นไปตามพระวาจาทุกประการ”

เราสองคนจ้องตากันและในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น ลูกบอกกับชายคนนี้ว่า ลูกเป็นคาทอลิกยืนและได้ค้นพบพระเจ้าแล้วจากประสบการณ์ของลูกเอง เขาพูดต่อ

“ผมอิจฉาแม่ของผม แม่มีความเชื่อมากและไม่กลัวตาย เพราะแม่บอกว่า เมื่อแม่ตายจะได้ไปอยู่กับพระเจ้า ทุกวันนี้ผมกลัวตายมาก”

“พี่ก็ไม่กลัวตาย เพราะเชื่อเช่นเดียวกับคุณแม่ของคุณ”

“พี่ค้นพบพระเจ้าแล้วจริงหรือ?”

“จริง!”

“พระเจ้าอยู่ที่ไหน?”

ลูกเอานิ้วชี้ไปที่อกตัวเองและจิ้มไปที่อกซ้ายเขา “อยู่ในนี้ ในใจของพี่ ในใจของคุณ ในใจของมนุษย์ทุกคน”

เขาเงียบและเดินจากลูกไปตักอาหารที่มุมห้อง ลูกไม่ได้เดินตามไป สักพักเขาเดินกลับมาหาลูกใหม่

“พี่ทราบไหม ผมแอบหวังว่าอาจมีสักวันที่ผมจะเจอใครที่ทำให้ผมกลับมามีความเชื่อใหม่ แต่ผมยังไม่เคยเจอใครซักคนที่จะช่วยผมได้ เมื่อกี้ตอนประธานกลุ่มพี่ประกาศว่าพี่เป็นคาทอลิกที่เดินทางไปทั่วโลกเพื่อเผยแผ่ความเชื่อ ผมสะดุ้งเลย”

“คุณคิดว่าเรื่องนี้เป็นเหตุบังเอิญหรือเปล่า?” เขาเงียบ ...

“พี่ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคืนนี้เพราะพระเจ้าทรงรักคุณนะ คุณชอบอ่านหนังสือไหม?”

“ชอบครับ”

“เอาอย่างนี้ พรุ่งนี้พี่จะส่งหนังสือที่พี่เขียนเกี่ยวกับชีวิตพี่ให้คุณ ถ้าคุณอ่านแล้วยังสนใจจะคุยเรื่องพระเจ้าต่อ พี่ยินดีพบคุณเพื่อคุยเรื่องพระเจ้าต่อเนื่อง”

วันรุ่งขึ้นลูกรีบส่งหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกให้เขาโดย EMS แล้วลูกก็รอข่าวจากเขา หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปเงียบ! 10 ผ่านไป ก็ยังเงียบ ลูกคิดว่าหากลูกจะถามเขาไปจะดูเหมือนเป็นการตามตื้อเขาเรื่องพระเจ้าไหมหนอ? ลูกจึงเพียงสวดภาวนาให้เขาเช้าและเย็น และคิดในใจว่าอีกสัปดาห์หากยังไม่ได้ข่าวก็จะส่งไลน์ไปให้แบบหวานๆ ว่าหากเขาพร้อมที่จะคุยเรื่องพระเจ้าเมื่อไร พี่ก็จะพร้อมนะ พอดีวันนั้นลูกฟังคุณพ่อที่ลูกเคารพรักเทศน์เกี่ยวกับนักบุญเปาโลที่ประกาศข่าวดีด้วยความร้อนรนแก่ชาวยิวทั้งหลาย ทั้งที่สนใจและไม่สนใจเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ลูกสะดุ้ง พระเจ้าคงเตือนสติให้ลูกเจริญรอยตามแบบฉบับของนักบุญเปาโล! แต่ก่อนที่ลูกจะส่งข้อความไปหาเขา เพื่อความรอบคอบ ลูกให้เลขาฯ โทรไปตรวจสอบกับไปรษณีย์ก่อนว่าหนังสือของลูกได้ถูกส่งไปถึงผู้รับหรือไม่ ปรากฏว่า สิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้ ได้เกิดขึ้น หนังสือถูกส่งกลับมาที่ไปรษณีย์เพราะเขาได้ให้เลขที่บ้านเดิมแก่ลูก ไม่เป็นไร! ลูกดีใจ รีบให้ messenger ไปรับหนังสือคืนจากไปรษณีย์และส่ง By hand ไปให้เขาถึงที่บ้าน แล้วลูกก็รอข่าวจากเขา คืนนั้น เขาส่งข้อความให้ลูกสั้นๆ ว่า “ผมได้อ่านครึ่งเล่มไปแล้วครับ พรุ่งนี้อ่านต่อ”

ลูกรออีกสัปดาห์กว่าโดยไม่ตามเรื่องต่อจากเขา คงปล่อยให้เขาตัดสินใจเองว่าจะอยากคุยกับลูกต่อหรือไม่ และในที่สุด เขาก็ติดต่อลูกกลับมา

ลูกได้สวดขอพระพรจากพระเจ้าตั้งแต่ลูกได้พบเขาคืนนั้นในงาน ขอพระองค์ได้โปรดประทานความรักและความเมตตาแก่คนๆ นี้ จะโดยผ่านลูกหรือวิธีใดแล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

"เปาโล ... ประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้าและสอนความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญ..." กจ 28:30-31

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 353

คริสตชนยึดอะไรเป็นหลัก?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา มีหลายกรณีที่ผ่านเข้ามาในชีวิตลูกที่ทำให้ลูกต้องมองลึกเข้าไปในจิตใจของลูกเองเพื่อค้นหาคำตอบเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเราคริสตชนที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในวันเสาร์สัปดาห์ก่อนซึ่งเป็นวันหยุด ลูกเพิ่งตื่นนอนและกำลังจะรับประทานอาหารเช้า มีเสียงกดกริ่งประตู สักพักแม่บ้านมาบอกว่ามีคนมาขอพบและเขาบอกว่าเขาเป็นคริสต์ ลูกประหลาดใจเพราะลูกไม่ได้นัดเพื่อนคนใดและครอบครัวลูกก็เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านหลังนี้ได้ไม่นาน แต่ในเมื่อมีคนมาขอพบ โดยมารยาทเจ้าของบ้านควรจะออกไปพบ

เมื่อไปถึงรั้ว มีสตรีผู้หนึ่งยืนถือร่มอยู่ เมื่อเห็นลูก เธอทักขึ้นว่า “คุณเป็นคาทอลิกใช่ไหม?” ลูกตอบว่า “ใช่ค่ะ” “ดิฉันเห็นรูปครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ที่ติดอยู่นอกรั้ว ดิฉันก็เป็นคาทอลิก อยากคุยกับใครสักคนที่เป็นคาทอลิกด้วย” “ยินดีค่ะ” ลูกตอบด้วยความยินดี ทันทีทันใด น้ำตาเธอไหลพร่ำพรูลงอาบแก้ม เธอมีความทุกข์มากและไม่ทราบจะหันไปหาผู้ใด ลูกเกือบจะเปิดประตูรั้วเชิญเธอเข้ามาในบ้าน พลันนึกขึ้นได้ว่า เอ! เธอเป็นใครมาจากไหน เรื่องที่เธอเล่าจริงหรือเปล่า เธออาจจะเป็น 18 มงกุฎก็ได้ อยู่ดีๆ เชิญคนแปลกหน้าเข้าบ้านอาจจะเป็นอันตรายเปล่า แต่ลูกจะยืนเฉยเห็นเธอร้องไห้ด้วยความทุกข์โดยไม่ทำอะไรก็ไม่ได้ ลูกจึงถามเธอว่า บ้านของเธออยู่ที่ใด เธอก็ชี้ไปและบอกว่าเดินไปก็ถึงค่ะ ลูกคิดว่าเดี๋ยวจะไปบ้านของเธอก็แล้วกัน คิดอีกทีก็กลัวอีก อยู่ดีๆ ลูกจะไปบ้านคนแปลกหน้า ก็เลยขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอและบอกว่าขอไปรับประทานอาหารเช้าก่อนแล้วจะโทรไปหาเธอ

ปรากฏว่าเธอเป็นคาทอลิกจริงเพราะรู้จักพระสงฆ์หลายองค์และไปหลายวัด เธอร้องไห้ตลอดเวลาที่คุยกับลูก เธอเล่าว่าเธอมีลูกชายคนเดียว ตอนนี้แต่งงานแล้ว มีหลาน 2 คน สามีตายไปแล้ว เธออายุ 72 ปี ลูกชายและลูกสะใภ้ไม่กตัญญูและในความเป็นคาทอลิกเธอผิดหวังในพระสงฆ์ ในเพื่อนคาทอลิกด้วยกัน และผิดหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้า เธอบอกลูกว่าเพื่อนเธอหลายคนนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยและดูเหมือนพวกเขาจะมีความสุขกว่าเยอะ แล้วเธอก็ถามลูกว่า ทราบไหมว่าชีวิตของการเป็นคริสเตียนเป็นอย่างไร?

ลูกฟังเธอพร่ำพรรณณาถึงความทุกข์และความผิดหวังในด้านศาสนาเกือบครึ่งชั่วโมงด้วยความเห็นใจ แล้วจึงตอบเธอไปว่า

“ดิฉันไม่คิดว่าเราจะสามารถพูดได้ว่าคนนับถือศาสนานี้ ศาสนานั้น แล้วจะมีความสุขกว่าศาสนาอื่นนะคะ ไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาใด หากเราเข้าถึงหลักธรรมของศาสนานั้น ไม่ใช่ยึดเอาสิ่งภายนอกหรือเพื่อนมนุษย์ที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก เราก็สามารถมีความสุขได้ พี่เคยอ่านพระคัมภีร์ไหมคะ?”

“ไม่เคยเลย”

“อยากอ่านและศึกษาดูไหมคะ? ดิฉันจะหามาให้”

เงียบ! “ดิฉันคงอ่านไม่เป็นล่ะค่ะ”

ลูกให้เวลาสตรีผู้นี้เกือบ 2 ชั่วโมง จนต้องขอตัวเพราะต้องออกไปข้างนอกกับลูกๆ ก่อนวางหูโทรศัพท์ เธอให้ลูกช่วยไปพูดกับลูกชายของเธอว่า ให้กตัญญูต่อแม่หน่อย ลูกบอกไปตามตรงว่า ในประเด็นนั้น ลูกคงช่วยไม่ได้เพราะลูกไม่รู้จักลูกชายของเธอ อยู่ๆ ไปพูดเช่นนั้นจะเป็นการเสียมารยาท แต่หากเธอสนใจจะศึกษาพระคัมภีร์หรือคุยเรื่องพระเจ้าอีก ลูกก็ยินดี

หลังจากวางหูโทรศัพท์กับหญิงผู้นี้ ลูกรู้สึกแปลกใจในเวลาไล่เลี่ยกัน มีกรณีของพี่น้องคาทอลิกที่ลูกไม่รู้จักมาก่อนเลย มาบอกกับลูกว่าพวกเขาผิดหวังในการเป็นคริสตชน เป็นการสื่ออะไรกับลูกไหมหนอ? และ(หรือ)พระเจ้าทรงต้องการใช้ลูกให้ทำอะไรเพื่อรับใช้พระองค์?

ลูกใช้เวลาไตร่ตรองและรำพึง และสวดภาวนากับพระองค์เป็นเวลาหลายวันและกราบทูลพระองค์ว่า ลูกยินดีที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์

แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะพิจารณามองย้อนหลังถึง My own journey of faith

ทันทีทันใดที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกก็เริ่มต้นการรับใช้พระองค์เลย ดังนั้นหนทางการเจริญเติบโตในความเป็นคริสตชนกับหนทางการรับใช้พระองค์ของลูกจึงเป็นเส้นทางเดียวกัน ลูกเขียนมาตลอดว่าตั้งแต่แรกเริ่ม My own journey of faith ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเลย ตรงกันข้าม มีคนโยนก้อนหิน ขอนไม้ ขวากหนาม คบเพลิง กองไฟ และแม้แต่ระเบิดปรมาณูเข้ามาขวางเส้นทางการรับใช้พระของลูก แต่ละครั้งลูกเจ็บปวดและบาดเจ็บ และแน่นอนลูกผิดหวัง แต่ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวที่ลูกจะโทษหรือผิดหวังในพระองค์ ตรงกันข้าม ทุกครั้งที่เกิดเรื่องที่ทำให้ลูกเจ็บปวดหรือบาดเจ็บ ลูกกลับก้าวเข้าหาพระองค์ สวดทูลต่อพระองค์และร้องไห้กับพระองค์ และทุกครั้งลูกจะกลับรู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น พระวาจาของพระองค์ที่ลูกอ่านเป็นประจำสอนให้ลูกเข้าใจถึงความไร้สาระของมนุษย์และเห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเรา เราต้องก้าวข้ามความไร้สาระเหล่านี้ของเพื่อนมนุษย์รวมทั้งของตัวเราเองให้ได้ แล้วเราจะค้นพบว่า เราสามารถยกจิตใจของเราขึ้นเหนือคบไฟหรือกองเพลิงใดๆ ที่ใครก็ตามโยนเข้าใส่เรา

แต่มีเหตุการณ์หนึ่งที่ลูกเปรียบว่ามีผู้โยนระเบิดปรมาณูเข้ามายังเส้นทางการเป็นคริสตชนของลูก ลูกเจ็บปวดและผิดหวังมากเป็นปี และวันหนึ่งหลังจากรับศีลมหาสนิท ลูกกลับมาคุกเข่าและขณะที่กำลังสวดขอบพระคุณพระองค์ พลันสายตาของลูกได้เงยขึ้นและเห็นพระรูปของพระเยซูบนไม้กางเขน และมีคำตอบผุดขึ้นในสมองลูกอย่างชัดเจน

“ตอนนี้ลูกเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าเราเจ็บปวดเพียงใดเมื่อเปโตรทรยศเรา!”

ลูกกลับบ้านและไปคุกเข่ต่อหน้าแท่นพระในห้องนอนโดยไม่มีคำสวดภาวนาใดๆ แต่ภายใต้ความเงียบสงัดนั้น ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงมาประทับในใจลูกและลูกรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในจิตวิญญาณของลูก เป็นประสบการณ์กับพระองค์ส่วนตัวสุดๆ ที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้ ลูกคงคุกเข่าในความเงียบนั้นเป็นเวลานาน ...

จากประสบการณ์ของลูกเองและจากกรณีที่ได้พบและสัมผัส ลูกขอสรุปกับตัวเองว่า

“ผู้ที่มีความเชื่อ ... ยามมีความสุข ขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้า

ผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ... ยามมีความสุข เลี้ยงฉลอง

ผู้ที่มีความเชื่อ ... ยามมีความทุกข์ เดินเข้าไปหาพระองค์

ผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ... ยามมีปัญหาแม้เพียงเข็มสะกิดปลายนิ้ว โทษพระองค์และเดินจากพระองค์”

“ผู้ใดฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็เปรียบเหมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พังเพราะมีรากฐานอยู่บนหิน ผู้ใดที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเหมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านไว้บนทราย เมื่อฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงและเสียหายมาก” มัทธิว 7:24-27

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 354

อัตตลักษณ์ของคริสตชนที่ไม่มีความเชื่อ

(Profile of a non-believer)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนอื่นใด ลูกขอกราบทูลพระองค์ว่าลูกเขียนบทสวดบทนี้ด้วยความเชื่อ ความศรัทธาในพระองค์อย่างสูงสุดและด้วยความเคารพต่อพระศาสนจักรและพระสงฆ์ หากมีอะไรที่มิถูกมิควร ขอพระองค์ได้โปรดอภัยในความเซ่อตรงของลูกเทอญ

ในที่สุด ชายผู้ที่บอกลูกว่าเขาไม่มีความเชื่อในพระแล้ว ก็ติดต่อลูกมา ลูกนัดเขารับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน

ในการไปพบกับเขา ลูกได้เตรียมพระวรสารเล่มปกแข็งสีแดงและไบเบิ้ลไดอารีเล่มปัจจุบันไปด้วย

ทันทีที่เราพบกัน ลูกขอสวดขอให้พระจิตเจ้าโปรดประทับอยู่กับเราทั้งสองและขอพระพรจากพระเจ้าให้กับเขาด้วย ซึ่งทำให้เขาดูผ่อนคลายและยิ้มทันที

ลูกเริ่มต้นโดยขอให้เขาแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟัง เพราะเขาทราบเรื่องราวชีวิตของลูกหมดแล้วจากหนังสือของลูก

ครอบครัวของเขา บิดามารดาเป็นคาทอลิกยืน มารดาเป็นคนศรัทธามาก คุกเข่าสวดทุกวันจนหัวเข่าบวมก็ยังคงคุกเข่าสวด และมารดาให้เขาไปเป็นเด็กช่วยมิสซาตั้งแต่อายุ 4 ขวบจนถึงอายุ 15 หลังจากนั้น เขาก็ไม่ยอมเป็นอีก เขาเล่ายาวอีกหลายเรื่อง ...

“พี่ทราบเรื่องพระสงฆ์ ... เรื่องนี้ ... เรื่องนี้ ... ไหม?” “ไม่ทราบค่ะ”

“พี่ไม่ทราบจริงเหรอ?” “จริง และพี่ไม่สนใจที่จะไปทราบเรื่องต่างๆ ที่พระสงฆ์ทำ เป็นเรื่องระหว่างพระสงฆ์กับพระเจ้า ไม่เกี่ยวกับเรา และในฐานะฆราวาส เราก็ไม่ควรให้สิ่งอะไรก็แล้วแต่ที่พระสงฆ์หรือใครก็ตามทำ มากระทบกระเทือนความเชื่อของพวกเรานะ”

หน้าตาของเขาบ่งบอกถึงความประหลาดใจในคำพูดของลูก ซึ่งคงจะเป็นอีกมุมมองหนึ่งที่เขาอาจไม่เคยคิดมาก่อน

“พระเจ้าคือใคร และพระองค์อยู่ที่ไหน?”

“พระเจ้าคือองค์ความดี สมบูรณ์ และเป็นองค์แห่งความรัก พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของมนุษย์ทุกคน ในใจคุณ ในใจพี่ อยู่ที่ใครจะค้นพบพระองค์หรือไม่”

“พระเจ้ามีจริงไหม ถ้ามีจริง ทำไมคนดีอีกเยอะที่ประสบปัญหาในชีวิตและมีความทุกข์ พระเจ้าจึงไม่ช่วยพวกเขาเหมือนกับที่ช่วยพี่”

“คุณทราบไหม ประโยคแรกที่คุณถาม เป็นประโยคแรกเดียวกับที่พี่ถามคุณพ่อตอนเรียนคำสอนกับพ่อ”

“แล้วพ่อตอบพี่ว่าอย่างไร?” “พ่อตอบว่า ศาสนาคริสต์มุ่งเน้นชีวิตในโลกหน้า ซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์และพระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากัน”

“ตอนนั้น พี่ก็ไม่ค่อยเข้าใจในคำตอบนี้ แต่มาตอนนี้พี่ว่าพี่เข้าใจนะ ชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ต่างเป็นไปตามจังหวะและครรลองของชีวิต ทุกชีวิตต้องเจอกับความทุกข์ อยู่ที่ว่าเราเองจะจัดการกับความทุกข์ของตนเองได้อย่างไร พระเจ้าคงไม่สามารถจะทำให้คนดีทุกคนบนโลกนี้ให้ปลอดความทุกข์ได้ นั่นคือชีวิตในโลกหน้าไง”

“กับประเด็นที่ว่า ทำไมพระเจ้าทรงช่วยพี่ พี่คิดว่าชีวิตพี่คงเป็นเหมือน***ชายตาบอดที่เกิดมาเพื่อให้พระราชกิจปรากฏในตัวเขา (ยอห์น 9:3)*** พระองค์ทรงต้องการให้พี่เป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักของพระองค์”

“ผมว่ากรณีชีวิตของพี่ที่เจอเอกสารพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของพี่หลัง 14 ปีนั่นน่ะ เป็นความโชคดีของพี่

เรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้”

“สำหรับคุณ คุณคิดว่าเป็นเรื่องของโชค แต่สำหรับพี่แล้ว เป็นพระพรของพระเจ้าที่ประทานอัศจรรย์ให้แก่ชีวิตของพี่นะ”

... เราคุยกันเป็นชั่วโมง

“คุณแม่คุณศรัทธาขนาดนั้น และคุณก็เป็นเด็กช่วยมิสซาเป็นเวลา 11 ปี คุณเคยมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าโดยรู้สึกว่าพระเจ้าประทับอยู่กับคุณบ้างไหม?” เขาส่ายหัว

“คุณเคยสวดภาวน่าวนตัวกับอ่านพระคัมภีร์บ้างไหม?”

เขาส่ายหัวอีก ณ ขณะนั้น ลูกเห็นคริสตชนคนหนึ่งที่เติบโตมาโดยมีชีวิตใกล้กับพระ สิ่งแวดล้อม ครอบครัวก็เป็นแบบคาทอลิก แต่ภายในจิตใจเขากลับว่างเปล่า ไม่มีพระเจ้าสถิตอยู่กับเขาเลย แล้วพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่เขามีส่วนร่วมและเข้าร่วมเป็นสิบๆ ปี เป็นเพียงพิธีกรรมภายนอกเท่านั้นหรือ?

ในที่สุด เขาก็ถามขึ้นมาว่า “ทำอย่างไร ผมถึงจะมีความเชื่ออย่างพี่ครับ?”

“ก่อนอื่นใด คุณต้องถามตัวเองก่อนว่าคุณต้องการมีความเชื่อจริงหรือไม่?” “จริงครับ ทุกวันนี้ผมกลัวตายมาก ผมกลัวตายแล้วจะไปเกิดเป็นไส้เดือน” “ดี นกหรือไก่จะได้มาจิกกินคุณไปเลย” ลูกแกล้งแหย่เขา “ผมอยากเกิดใหม่เป็นนกอินทรีย์ จะได้บินสูงและเป็นอิสระ”

“ในความเชื่อทางศาสนาคริสต์ เราไม่มีการไปเกิดใหม่เป็นสัตว์อยู่แล้ว เอาอย่างนี้ ถ้าคุณอยากมีความเชื่อจริงๆ สิ่งแรก คุณต้องสวดขอพระเจ้าได้โปรดประทานความเชื่อให้แก่คุณ นี่คือสิ่งที่พี่ทำตอนแรก หลังจากนั้น คุณต้องศึกษาพระวาจาของพระเจ้า ก่อนจะศึกษา สวดขอพระองค์ให้ประทานพระพรให้คุณเข้าใจในสิ่งที่คุณจะอ่าน ถ้าใหม่ๆ คุณยังอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มไม่เป็น เริ่มอ่านจากไบเบิ้ลไดอารีก่อน แล้วพยายามปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์เท่าที่คุณจะทำได้ ทีละเล็กทีละน้อย คุณจะเริ่มค้นพบพระเจ้าเอง” เขามองพระคัมภีร์ทั้งสองเล่มแล้วนิ่งเงียบ ลูกจึงหยิบพระคัมภีร์ของลูกเองที่เตรียมไปด้วย 2 เล่มที่ลูกเสียบคั่นไว้จนอ้วน ต้องใช้หนังสติ๊กรัด ลูกบอกเขาว่าลูกไฮไลท์บทที่ลูกชอบด้วยสีต่างกัน “โอ้โฮ” เขาอุทาน

“ผมขอดูสักบทหนึ่งที่พี่คั่นไว้เป็นตัวอย่างนะคับ” พอดีเปิดมาเจอบทนี้

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว” โรม 12:17

“ผมต้องขอบคุณพี่มากที่เป็นห่วง และสวดภาวนาให้ผมมาตลอด” แล้วอยู่ดีๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า

“เป็นเรื่องแปลกมาก วันก่อนเพื่อนผมคนหนึ่งเป็นคาทอลิก เพิ่ง convert เป็นมุสลิม ตอนนี้เขาบอกว่าเขามีความ

สุขมากและพยายามชวนผมไปคุยด้วย เขาบอกว่าเขาได้พบพระเจ้าที่แท้จริงแล้ว ชื่อคุณ ...”

“อย่าบอกนะว่าเป็นคุณ ... เขารวยมากและเพิ่งได้ภรรยาใหม่เป็นมุสลิม”

“พี่รู้จักเขาหรือครับ?” “รู้จักดี” “ทำไมโลกกลม?” “พี่ไม่เคยทราบมาก่อนว่าเขาเป็นคาทอลิก เขาไม่เคยประกาศเลยว่าเขาเป็นคาทอลิก แต่พอมาเป็นมุสลิม เขาหาวิธีประกาศจนพี่ยังทราบ เมื่อไปพบเขา ช่วยบอกว่าพี่ฝากคิดถึงด้วยนะคะ”

“ทำไมพี่ไม่ไปกับผมด้วยล่ะ เราสามคนคุยเรื่องความเชื่อและศาสนาด้วยกัน”

วินาทีนั้น ลูกเห็นภาพสามผู้เฒ่าคาทอลิกวัย (เลย) เลขหก ทุกคนต่างผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชน เป็นคาทอลิกนอนสองคน คนหนึ่งนอนมาจน convert เป็นมุสลิมไปแล้ว อีกนนอนมาจนป่านนี้ก็ยังไม่รู้จักพระเจ้า ส่วนอีกคนเป็นคาทอลิกยืนที่พยายามดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวเธอ แล้วสุดท้ายใครจะ convert คนนอนคนหลังให้เป็นอะไร ได้หรือไม่อย่างไร? ลูกขอยกทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ ☺

“To one who has faith, no explanation is necessary. To one without faith, no explanation is possible.” St.Thomas Aquinas

“เมื่อเรารับภารกิจจากพระเมตตาของพระเจ้า เราจึงไม่ท้อถอย” 2 โครินธ์ 4:1

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 355

21 ปีแห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ในบทสวดของฉัน “บทที่ 350” ไว้ว่า ในแต่ละปีมีวันที่มีความหมายแก่คนเราที่ควรจดจำ และสำหรับลูกแล้ว วันที่ 2 มิ.ย. เป็นวันสำคัญยิ่งสำหรับชีวิตของลูก เพราะเป็นวันที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เท่ากับเป็นการเกิดใหม่เลยทีเดียว จากวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ถึงวันนี้ 2 มิ.ย. 2017 นับเป็นเวลา 21 ปีเต็ม

ลูกเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในการเป็นลูกของของพระองค์คนหนึ่งแล้วพระเจ้าข้า ☺

ลูกหยิบปากกาขึ้นมา ในทุกๆ ปีที่ลูกสำนึกถึงพระพรที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ลูกในการรับลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกจะเขียนถึงสิ่งที่ลูกได้เรียนรู้และพระพรต่างๆ ปีนี้ในฐานะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ลูกจะเขียนอย่างไรดีหนอ?

ลูกมองเห็นตัวเองเป็นเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่พายเรือออกไปที่ลึก บางครั้งลมฟ้าอากาศก็ดีสดใส แต่บางครั้งลมฟ้าอากาศก็แปรปรวน มีคลื่นลมพายุพัดมา จนบางครั้งเรือน้อยก็โคลงเคลง แต่ไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เด็กน้อยคนนี้ก็ยังคงมีความมั่นใจ ไม่หวั่นเกรงต่อสภาพลมฟ้าอากาศ เพราะเรือลำน้อยของเธอมีสมออันมหึมา ยึดเรือของเธอไว้อย่างมั่นคงนั่นเอง ☺

ใช่แล้ว นี่คือภาพที่ลูกเห็นตัวเองในวัย 21 ปีแห่งการเป็นคริสตชน เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ☺

ชีวิตของลูกทุกวันนี้มีพระองค์เป็นศูนย์กลาง เป็นผู้ทรงชี้และนำทาง และใช่ว่าการเป็นคริสตชนที่ดีแล้วชีวิตจะปลอดปัญหาทุกอย่าง ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ แต่การเป็นคริสตชนที่มีพระองค์เป็นที่ยึดเหนี่ยวอย่างเหนียวแน่น ยามลมพัดแรงหรือฝนตกฟ้าร้อง เขามีสมออันมหึมายึดเป็นหลักให้กับเรือน้อยลำนี้ อย่างมากก็แค่เปียกปอน แต่เดี๋ยวพายุก็จะพัดผ่านไปและเขาทราบว่าเรือของเขาจะไม่จมหรืออับปาง แล้วเขาก็แล่นเรือต่อไปได้ เมื่อลมฝนสงบลง

สมอชีวิตมหึมานี้หาได้จากที่ไหน? และทำอย่างไรจึงจะได้มา?

ลูกเองค้นพบสมอชีวิตโดยการใช้เวลา 24 ปีเต็ม (ตั้งแต่ 3 ปีก่อนการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง) ในการค้นหาหลักที่ยึดมั่นของชีวิต และในที่สุดลูกก็ค้นพบขุมทรัพย์อันมีค่าที่สุดสำหรับมนุษยชาติ นั่นคือการค้นพบว่า ที่แท้พระองค์มิได้สถิตบนสรวงสวรรค์อันไกลโพ้นโน่นเลย แต่ทรงประทับอยู่ในใจของพวกเรามนุษย์ทุกคนต่างหาก แล้วลูกค้นพบพระองค์ได้อย่างไรล่ะ? ได้โดยการเพียรพยายามศึกษาพระวาจาของพระองค์ในพระคัมภีร์นั่นเอง ☺

เมื่อเราค้นพบพระเจ้าในใจของเราแล้ว และยินดีให้พระองค์ทรงนำชีวิตของเรา สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราจะเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์ ในเวลาเดียวกันเราก็จะเห็นความไร้สาระของการดำรงชีวิตของมนุษย์ และเมื่อไรที่เราเห็นความไร้สาระของตนเอง เมื่อนั้นเราก็จะเริ่มมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง เปรียบประดุจกับร่างกายที่แข็งแรงปราศจากไขมันที่ไม่ดีหรือโรคภัย

ที่รุมเร้า และพร้อมที่จะเดินทางไปที่ใดก็ได้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ และแม้จะต้องพายเรือออกไปที่ลึกก็จะไม่กลัวลมพายุดังกล่าว

ทุกวันนี้ลูกคิดอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรหนอ เพื่อนมนุษย์คนอื่นจึงจะค้นพบพระเจ้าและยอมให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงนำชีวิตของพวกเขาเช่นเดียวกับลูก ลูกจึงยอมเป็นพยานแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตแห่งความเชื่อ โดยใช้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับลูกเป็นสะพานเชื่อมให้คนมารู้จักพระองค์ หรือผู้ที่เป็นคริสตชนแล้วให้มีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น ไม่ว่ากลุ่มที่เชิญลูกไปพูดแบ่งปันนั้นจะเป็นกลุ่มเล็กๆ ในสถานที่ใดในประเทศหรือเป็นองค์กรใหญ่ระดับโลกก็ตาม

ในการดำเนินชีวิตต่อไป (จะอีกกี่ปีก็แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์) ลูกขอปวารณาตนเองให้เป็นเด็กน้อยที่พร้อมที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยจนกว่าชีวิตจะหาไม่ และกราบทูลขอพระองค์ได้โปรดเป็นสมอชีวิตอันมหึมาให้ลูกจนกว่าวันที่ลูกจะไปรับใช้พระองค์บนสรวงสวรรค์เทอญ

"พระวาจาของพระเจ้ากำลังแสดงพลังอยู่ในท่านที่มีความเชื่อ" 1 เธสะโลนิกา 2:13

"พระวาจาของพระเจ้าเป็นพระวาจาที่มีชีวิตและบังเกิดผล คนยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุเข้าไปถึงจุดที่วิญญาณและจิตใจแยกจากกัน ถึงเส้นเอ็นและไขกระดูก วินัจฉัยความรู้สึกนึกคิดภาพในใจได้" ฮีบรู 4:12

"ท่านใดขาดปรีชาญาณ จงขอปรีชาญาณนั้นจากพระเจ้าเถิด พระองค์ประทานให้ทุกคนด้วยพระทัยกว้าง โดยไม่ทรงตำหนิเลย แล้วเขาจะได้ปรีชาญาณตามที่ขอ แต่เขาต้องขอด้วยความเชื่อโดยไม่สงสัยเพราะผู้ที่สงสัยนั้นเปรียบเสมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา คนเช่นนี้จะไม่ได้รับอะไรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนจิตใจโลเลไม่มั่นคงในกิจการทั้งหลายของเขา" 1 ยากอบ 1:5-8

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 356

ความเชื่อที่ร้างรา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ววันที่เราสามผู้เฒ่านัดกันก็มาถึง เพื่อนผู้ convert เป็นมุสลิมพาภรรยาไปด้วย เขาขอนัดสถานที่เป็นโรงแรมของชาวมุสลิมที่ใหญ่ที่สุดในกรุงเทพฯ ซึ่งลูกไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย

ทันทีทันใดที่เราเจอหน้ากันทุกคน เพื่อนมุสลิมสนใจว่าลูกทำไมถึงมาเป็นคาทอลิกมากพอๆ กับที่ลูกอยากทราบว่าเขาทำไมถึงไปเป็นมุสลิม

เรื่องราวชีวิตการเปลี่ยนความเชื่อของเขาทำให้ลูกถึงกับอึ้งไปเลย

เขาเกิดมาในครอบครัวที่มารดาเป็นคาทอลิก บิดาไม่ใช่ เขาเป็นเด็กช่วยมิสซาตั้งแต่เล็กจนโตเป็นหนุ่มและเป็นในวัดที่เป็นศูนย์กลางของพระศาสนจักรด้วย แต่เขาไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย (เหมือนกับเพื่อนอีกคนที่นั่งอยู่ด้วยเปี๊ยบเลย!) และเขารู้สึกว่าศาสนพิธีกรรมทั้งหลายนั้น แม้ว่าจะ (ดูเหมือน) ศักดิ์สิทธิ์ แต่ในใจของเขานั้นกลวง เขาไม่เคยได้สัมผัสพระเจ้าในใจเขาและไม่ทราบว่าพระเจ้ามีจริงหรือเปล่า หรืออยู่ที่ใด

ถึงจุดนั้น เพื่อนอีกคนรีบแทรกขึ้นมาว่า

“เหมือนผมเปี๊ยบเลย!”

ต่อมา เขามีโอกาสได้อ่านคัมภีร์กุรอานหรือพระคัมภีร์ของชาวมุสลิม แล้วเขาก็ตื่นเต้นมาก และบอกกับตัวเองว่าใช่แล้ว เขาได้พบพระเจ้าที่แท้จริงแล้ว เขาเล่าว่าเขาได้อ่านคัมภีร์กุรอานหลายรอบ และมีหลายอย่างในนั้นพิสูจน์ได้ในทางวิทยาศาสตร์

ลูกจึงถามเขาว่า “ตอนคุณเป็นคาทอลิก ทำไมไม่อ่านพระคัมภีร์?” “ไม่มีใครให้ผมอ่าน”

ภรรยาของเขาพูดขึ้นมากับลูกว่า

“ถ้าพี่ได้อ่านคัมภีร์กุรอาน หนูว่าพี่ต้องเชื่อในพระอัลเลาะห์ของเราและเป็นมุสลิมที่ดีเลยทีเดียว”

“พี่อ่านพระคัมภีร์ไบเบิลค่ะ”

หลังจากนั้น สามีของเธอก็หยิบยกประเด็นต่างๆ ในคัมภีร์กุรอานขึ้นมาเล่าให้ลูกฟัง ต้องบอกว่าเป็นพระพรของพระองค์ที่ลูกได้ศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลพอสมควร ลูกจึงสามารถหยิบประเด็นต่างๆ ในพระคัมภีร์ไบเบิลที่แตกต่างจากความเชื่อของเขาในขณะนี้ขึ้นมาโต้ตอบให้เขาฟังว่า ในความเชื่อของศาสนาคริสต์เป็นแบบนี้ แบบนี้นะ เขาเงียบและพูดเพียงแต่ว่า “ผมไม่เคยศึกษาพระคัมภีร์ทางคริสต์ตอนผมเป็นคาทอลิก เพราะฉะนั้นผมจึงไม่ทราบเลยถึงสิ่งที่พี่พูดมา”

เราใช้เวลา 5 ชม.เต็มๆ จาก 6 โมงครึ่งถึง 5 ทุ่มครึ่ง (จนเด็กเสิร์ฟจะปิดห้องอาหารหลายครั้ง” ในการถกกันถึงเรื่องราวในคัมภีร์กุรอานและพระคัมภีร์ไบเบิล ลูกเปิดใจฟังเพื่อนคนนี้พูดถึงศาสนาของเขาในปัจจุบัน เพราะลูกเองอยากทราบ

เกี่ยวกับศาสนาอิสลามมานานแล้ว แต่ไม่ทราบจะไปถามใครดี ศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์มีเรื่องราวในประวัติศาสตร์แห่งความเชื่อตอนต้นกับพระคัมภีร์ฉบับพันธสัญญาเดิมเหมือนกัน แต่พวกเขาไม่เชื่อเรื่องราวตามพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่หรือพระวรสารของพวกเราคริสตชน

ตลอดเวลา 5 ชม.กว่านั้น เพื่อนอีกคนกลายเป็นคนพูดน้อยเพราะเขายังถือว่าเป็นคาทอลิกอยู่ แต่เขาไม่ทราบทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลและคัมภีร์กุรอาน เขาจึงได้แต่ฟังด้วยความทึ่ง (แต่ไม่ใช่ด้วยความเชื่อ) ลูกเองรู้สึกประหลาดใจเกี่ยวกับเพื่อนมุสลิมคนนี้ว่า คาทอลิกคนหนึ่งที่เป็นถึงเด็กช่วยมิสซาเป็นเวลา 10 กว่าปีในวัยเด็ก สามารถลบล้างสิ่งต่างๆ ที่เป็นความเชื่อขั้นพื้นฐานของศาสนาคริสต์ โดยคิดว่าเรื่องราวทั้งหมดไม่เป็นความจริงได้อย่างสิ้นเชิง

เราจบการพบปะคืนนั้นด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกันในฐานะเพื่อน เราตั้งกรุ๊ปไลน์ขึ้นมาเฉพาะเรา 4 คนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับศาสนาทั้งสองและเพื่อ “educate” เพื่อนคนที่สาม ลูกอยากทราบเรื่องราวเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ซึ่งภรรยาของเพื่อนมุสลิมนี้รับปากด้วยความยินดีและในเวลาเดียวกัน สามีเขาได้บอกกับลูกว่า เขาสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในพระคัมภีร์ของศาสนาคริสต์ซึ่งเขาไม่เคยอ่านมาก่อนเลยกับลูก ซึ่งลูกก็รับปากด้วยความยินดี

คืนนั้น แม้ว่าจะดึกมากแล้ว แต่ภรรยาของเพื่อนมุสลิมก็ส่งข้อความต่างๆ ตลอดจนคลิปเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาอิสลามและโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับพระเยซูในคัมภีร์กุรอานที่ลูกขออ่านเป็นพิเศษ

ภายในเวลา 1 คืนและอีก 1 วันถัดมา ลูกได้มีโอกาสศึกษาและทราบข้อมูลเก่ยวกับศาสนาอิสลามโดยสังเขป และทราบว่าชาวมุสลิมมองพระเยซูว่าเป็นใครและความเชื่อของพวกเขาต่างจากความเชื่อของชาวคริสต์อย่างไร

แล้วลูก ... ก็ขอบพระคุณพระองค์

ความเชื่อ (Faith) และความรัก (Love) ที่แท้จริง เป็นสองสิ่งที่เป็นพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ที่ซื้อขายด้วยเงินไม่ได้และเป็นสองสิ่งที่อัศจรรย์ที่สุดและเกิดกับมนุษย์ได้เท่านั้น ทั้งสองเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จับต้องก็ไม่ได้ แต่มีพลังมหาศาล แรงกว่าช้างทั้งโขลงมารวมกับเสียอีก คนที่มีความเชื่อยอมพลีชีพเพื่อพระเจ้าของพวกเขาโดยไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สองดังเช่นมรณสักขีและนักบุญทั้งหลายในพระศาสนจักร คนที่รักกันต่อให้คนค้านกันทั้งโลก ก็จะรักกัน

แต่ ... จะทำอย่างไรจึงจะมีความเชื่อได้ล่ะ?

ความเชื่อเป็นพระพรของพระเจ้า แต่เราต้องใฝ่หา ไม่ใช่รอให้พระเจ้าโยนความเชื่อลงมาให้เราจากสวรรค์และเราต้อง “สื่อ” กับพระองค์ การสวดภาวนาคือ การ “สื่อ” ของเรากับพระเจ้า การอ่านพระคัมภีร์เป็นการเปิดใจให้พระองค์ทรง “สื่อ” กับเรา หากเราไม่ทำสองสิ่งนี้แล้ว จิตใจของเราก็จะกลวงโบ๋ดังเช่นเพื่อนของลูก 2 คนนี้ ถึงแม้จะเป็นเด็กช่วยมิสซาเป็นเวลาถึง 10 กว่าปีทั้งคู่ แต่จิตใจของเขาก็ว่างเปล่า เมื่อมีใครเติมอะไรลงไป ก็เลยเติมลงไปได้ง่าย ลูกคิดของลูกเช่นนี้แหละ

เพื่อนคนที่กลัวตายแล้วเกิดเป็นไส้เดือนก็ขอบคุณที่ลูกสวดภาวนาให้เขาทุกคืน เพื่อนคนเป็นมุสลิมก็อยากทราบว่าพระคัมภีร์ไบเบิลสอนอะไรบ้าง แม้ว่าสำหรับเขามันเลยเวลาที่เขาควรจะทราบ แต่เขาต้องการไปเปรียบเทียบกับคัมภีร์กุรอานที่เขาศึกษามาอย่างดีแล้ว พวกเขาขอมาบ้านของลูกเพื่อคุยกันต่อถึงเรื่องความเชื่อและศาสนาอีก ซึ่งลูกก็ยินดี

สรุปลูกเลยบอกกับตัวเองว่า ลูกต้องศึกษาพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งกว่านี้แล้ว เพราะจากการที่ได้พบกับเพื่อนสองคนนี้จนได้ทานข้าวในลักษณะเช่นนี้ ลูกได้กลายเป็น Defender of the Faith โดยไม่รู้ตัว

ขอพระจิตเจ้าได้โปรดประทับอยู่กับลูกและประทานพระพรแก่ลูกในสิ่งที่ลูกกำลังทำอยู่นี้เทอญ

“ร่างกายที่ปราศจากวิญญาณย่อมตายแล้วฉันใด
ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ย่อมตายแล้วฉันนั้น” ยากอบ 2:26

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 357

ศาสนสัมพันธ์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปฟังการบรรยายเรื่อง “ศาสนสัมพันธ์” โดยพระสงฆ์ที่ดูแลเรื่องนี้โดยตรง สิ่งที่ลูกได้เรียนรู้ในวันนั้น ทำให้ลูกดีใจมากเพราะแม้ลูกไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นเฉพาะ แต่สิ่งที่ลูกกำลังทำทุกวันนี้เป็นไปตามที่คุณพ่อได้บรรยายไว้ทุกประการ

จุดประสงค์ของศาสนสัมพันธ์

1. ไม่ใช่ การโน้มนำให้เปลี่ยนความเชื่อ
2. ไม่ใช่ การโต้เถียงเพื่อเอาชนะ
3. ไม่ใช่ การรวมศาสนา

แต่ศาสนสัมพันธ์คือ การเสวนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างผู้ที่มีความเชื่อต่างกัน

ในช่วงที่ผ่านมา พระองค์ทรงใช้ลูกให้พายเรือออกไปที่ลึก ลึกมากจริงๆ นอกจากไปถึงต่างประเทศทั่วโลกเพื่อประกาศพระเมตตาของพระองค์แล้ว ปรากฏว่าลูกได้รับเชิญไปแบ่งปันตามคริสตจักรต่างๆ จากแห่งหนึ่ง เขาก็บอกต่อๆ กัน และก็มีการเชิญเพิ่มไปเรื่อยๆ และที่น่าอัศจรรย์ใจคือ พี่น้องโปรเตสเตนท์เหล่านี้เชิญลูกไปแบ่งปันในหัวข้อ “อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล?” มีศิษยาภิบาลท่านหนึ่งได้ส่งไลน์มาบอกลูกว่า “โปรเตสเตนท์ภูมิใจมากว่าเป็นนักอ่านพระคัมภีร์ แต่วันนี้มีคาทอลิกคนหนึ่งกำลังเป็นผู้แนะนำว่าควรอ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผลแก่ชีวิต”

ลูกเองทุกครั้งที่ได้รับเชิญให้ไปพูดในหัวข้อเกี่ยวกับ “พระวาจาของพระเจ้า” ซึ่งพี่น้องคริสเตียนจะเรียกว่า “พระคำหรือพระวจนะ” ในพระคัมภีร์ ลูกจะขึ้นต้นเสมอว่า “เป็นการเอามะพร้าวห้าวมาขายสวน” ลูกจะแบ่งปันด้วยความถ่อมตนว่าผู้ฟังคงจะมีความรู้ในพระคัมภีร์มากกว่าลูกผู้บรรยาย แต่การพูดแบ่งปันของลูกแต่ละครั้งจะได้รับการตอบสนองอย่างดีจากผู้ฟัง เขาจึงบอกต่อๆ กันไปยังคริสตจักรอื่นๆ และตามด้วยการขอซื้อหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก ซึ่งลูกจะนำไปด้วยทุกครั้งและขอให้ผู้ซื้อหนังสือถวายเงินค่าหนังสือแก่คริสตจักรของเขาแทนการจ่ายให้ลูก

ปรากฏว่าช่วงการรับประทานอาหารเที่ยงหลังการแบ่งปันเสร็จนั่นแหละเป็นช่วงที่ลูกมีโอกาสทำ “ศาสนสัมพันธ์” อย่างดียิ่ง ส่วนใหญ่พวกเขาจะพูดว่า พวกเขาไม่รู้สึกเลยว่าลูกเป็นคาทอลิก ส่วนพวกเขาเป็นคริสเตียน จากการที่ลูกถวายพระเกียรติแด่พระเยซูเจ้าผ่านพระวาจาของพระองค์จากพระคัมภีร์ ทำให้พี่น้องคริสเตียนพูดกับลูกว่า เราคือพี่น้องคริสตชน เป็นลูกของพระเจ้าเหมือนกัน ทุกครั้งที่ลูกได้ยินคำพูดเช่นนี้ ลูกรู้สึกว่าพระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่งและทำให้ลูกมีความสุขมากทีเดียว

ยิ่งกว่านั้น ลูกได้เชิญสมาชิก 6 คนที่เป็นผู้นำของคริสตจักรที่ลูกไปแสวงหาพระเจ้าเมื่อ 20 กว่าปีก่อนมารับประทาน

อาหารที่บ้านของลูก และเสวนากันในความเชื่อของพวกเขาและของลูก ลูกต้องการให้ช่องว่างของความรู้สึกต่างนิกายนี้ละลายหายไป

จากเวลา 10:00น. เช้าที่แขกท่านแรกมาถึงบ้านของลูก พวกเราคุยกันทุกเรื่องระหว่างความเชื่อและการปฏิบัติตนที่ต่างกันทั้งสองนิกายจนถึงบ่ายและเย็น เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเพราะพวกเราต่างรู้สึกถึง "การประทับอยู่" ของ "พระจิตเจ้า" หรือ "พระวิญญาณบริสุทธิ์" ในศัพท์ของพวกเขา ลูกได้เล่าให้พวกเขาฟังถึงเพื่อนคาทอลิกของลูกคนที่ convert เป็นมุสลิมและการที่ลูกได้เชิญเขาพร้อมภรรยาและเพื่อนอีกคนมาเสวนาเรื่องศาสนาตามความเชื่อของแต่ละคนที่บ้านของลูก

ในที่สุด ลูกได้สรุปให้เพื่อนๆ กลุ่มคริสเตียนฟังว่า ในความเห็นส่วนตัวของลูก ผู้ซึ่งไม่เคยศึกษาเทวศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ของศาสนาต่างๆ อย่างเป็นทางการ ลูกคิดว่าการที่มีนิกายต่างๆ เกิดขึ้นใบริบทของความเชื่อทางศาสนาคริสต์นั้น เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาต พระองค์ทรงทราบว่าหากมีแค่พระศาสนจักรคาทอลิกเท่านั้น การประกาศข่าวดีของพระองค์คงจะเป็นไปอย่างเชื่องช้าเพราะคาทอลิกเรานั้นไม่ค่อยจะกระตือรือร้นในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า พระองค์จึงทรงอนุญาตให้มาร์ติน ลูเธอร์ประสบความสำเร็จในการตั้งนิกายโปรเตสเตนท์ เพราะหากพระองค์มิทรงอนุญาตแล้ว ต่อให้ลูเธอร์มีความฉลาดปราดเปรื่องสักเพียงใด ก็ไม่มีทางทำสำเร็จได้ และดูสิ แค่ 500ปีนับจากปี 1571 ที่ลูเธอร์ได้ตั้งนิกายโปรเตสเตนท์ขึ้นมา มีผู้รู้จักพระเจ้าในนิกายนี้แม้จะแตกแขนงไปอีกหลายรูปแบบตั้งหลายร้อยล้านคน! เพราะสิ่งแรกที่คริสต-ชนโปรเตสเตนท์ทำทันทีที่รับเชื่อหรือรับบัปติสมาคือ การประกาศข่าวดี!

และหากพระเจ้ามิทรงอนุญาตแล้ว อับราฮัมคงไม่มีบุตรกับนางทาสของนางซาราห์คือ อิชมาเอล ซึ่งเป็นต้นตระกูลของพี่น้องมุสลิม เพราะในสมัยของพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงลงมากำกับชีวิตของมนุษย์ด้วยพระองค์เองในเหตุการณ์สำคัญๆ ของมนุษยชาติในยุคนั้น

เช่นนี้แล้ว พวกเราทุกคนก็คือพี่น้องกัน ต่างกันบ้างในวิธีปฏิบัติตนตามที่ได้รับถ่ายทอดมาในศาสนาของตนเอง เราจึงไม่ควรคิดว่านิกายของใครดีกว่าหรือด้อยกว่าของคนอื่น สิ่งที่พวกเราคริสตชนทุกคนควรทำคือ "แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง" โดยเราปฏิบัติตนตามแนวความเชื่อของเราแต่ในเวลาเดียวกัน เราก็เคารพในความเชื่อและวิธีปฏิบัติตนของผู้อื่น หากเราทำเช่นนี้ได้ สังคมก็จะมีแต่ความรักความสงบสุข ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติและโลกเราก็จะมีสันติสุขด้วย

ถ้าไม่ใช่เพราะนาฬิกาบอกว่า 17:00น.แล้ว พวกเราก็ยังคงคุยกันเรื่องพระเจ้าอย่างมีความสุข

คืนนั้นในการสวดภาวนาก่อนนอน ลูกกราบทูลพระองค์ว่า ลูกขอกราบขออภัยต่อพระองค์หากความคิดของลูกไม่ถูกไม่ควร แต่ลูกก็เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่พยายามทำให้พี่น้องคริสตชนต่างนิกายมีความเป็นหนึ่งเดียว ลูกทำแม้กระทั่งนำพระวาจาจากพระคัมภีร์เล่มหนึ่งของคาทอลิกคือ บุตรสิรา ที่ทางคริสเตียนไม่มีไปแบ่งปันให้พวกเขาฟัง ซึ่งปรากฏว่าศิษยาภิบาลและผู้ฟังชอบมาก ทั้งนี้ ลูกทำทุกสิ่งเพื่อถวายเป็นพระเกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของลูก พระเจ้าข้า

"แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า" กิจการอัครสาวก 20:24

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 358
นักบุญโฟสตินาและชีวิตดิฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 26 ส.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในงานพระเมตตาสัมพันธ์ซึ่งจัดโดยคณะพระเมตตาประเทศไทย โดยมีหัวข้อการแบ่งปันในครั้งนี้ว่า “นักบุญโฟสตินากับชีวิตดิฉัน”

ลูกได้เริ่มต้นว่า พระเจ้าของเรานั้นยิ่งใหญ่และพระองค์ทรงพระเมตตา และหากเราถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว พระองค์จะทรงประทานพระพรและโอกาสแก่เราในการรับใช้พระองค์ในรูปแบบและโอกาสที่เราเองจะคาดคิดไม่ถึงเลย

ก็ใครเล่าจะคาดถึงว่า คริสตชนใหม่อย่างลูกจะได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทั้งในและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าโง่เขลาเพียงใด” สดุดี 69:5

จากเดือนก.ค. 2012 เดือนที่คุณพ่อผู้จัดงาน AACOM II ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้เชิญให้ลูกเป็นผู้แทนประเทศไทยในการแบ่งปันถึงขณะนี้เดือนส.ค. 2017 เพียง 5 ปีเศษ ชีวิตของลูกได้รับพระพรในการรับใช้พระองค์อย่างชนิดที่ว่าลูกเองยังตามตัวเองไม่ทันเลย ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดในต่างประเทศครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนแรกลูกตื่นเต้นมาก แต่เมื่อคำเชิญยังเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ลูกเริ่มกังวลใจว่า ผู้ฟังจะเบื่อ ลูกจึงได้ถามไปยังผู้เชิญด้วยความจริงใจและถ่อมตนทุกรายว่า ผู้ฟังจะเบื่อไหม แต่คำตอบที่ได้รับจากทุกรายเป็นเหมือนกันหมดคือ เรื่องราวชีวิตของลูกนั้นเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้าได้เป็นอย่างดี สมควรที่จะแบ่งปันให้พี่น้องคริสตชนได้ฟังให้มากที่สุด เพราะในยุคปัจจุบันที่มนุษย์ก้าวหน้าไปในทุกด้าน การที่ได้ยินพยานที่ยังมีชีวิตอยู่แบ่งปันถึงพระเมตตาของพระเจ้าที่บังเกิดผลในชีวิตเขา จะทำให้ผู้ฟังทั้งคริสตชนและที่ไม่เป็น กลับมามีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

เมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้ลูกกลับมาไตร่ตรองและรำพึงกับตวเอง พร้อมกับอธิษฐานต่อพระเยซูเจ้าว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา พระเจ้าของลูก ชีวิตของลูกช่างเป็นชีวิตที่เล็กน้อยเหลือเกินในพระศาสนจักรของพระองค์ จนลูกไม่ทราบว่าจะมีค่าพอในการเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือไม่ แต่หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ลูกจะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดินเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺”

ในการได้รับเชิญให้ไปพูดครั้งนี้ ลูกคิดว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงต้องการให้ลูกต้องกลับไปอ่านหนังสือ

เกี่ยวกับนักบุญโฟสตินาอีก คราวนี้ลูกอ่านใหม่และไม่ใช่เล่มเดียว แต่ทั้งหมด 4 เล่ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และคราวนี้เมื่ออ่านจบ ลูกไม่ได้ร้องไห้แต่ลูกก้มกราบพระเยซูเจ้าในพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติ และขอบคุณท่านนักบุญโฟสตินา ผู้เปิดนำพระเมตตาของพระเยซูเจ้ามาประกาศให้ชาวโลกทราบในรูปแบบที่ชัดเจน

"พระเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น" เพลงคร่ำครวญ 3:22

กับหัวข้อที่กำหนดให้ลูกแบ่งปันนั้น ลูกมิอาจนำชีวิตของตัวเองซึ่งเป็นคนบาปไปเปรียบเทียบกับซิสเตอร์โฟสตินาซึ่งเป็นนักบุญ แต่ลูกได้ค้นพบว่าการดำรงชีวิตของท่านนักบุญเป็นมิติที่ลึกซึ้งและทุ่มเทชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระเจ้า และการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในจิตวิญญาณนั้น ต้องผ่านการสวดภาวนาและความทุกข์ทรมานในรูปแบบต่างๆ เป็นชีวิตที่เราท่านในชีวิตยุคปัจจุบันยากที่จะเจริญรอยตามแบบอย่างได้

ลูกได้หยิบยกบางบทในไดอารีของท่านนักบุญที่ลูกเข้าใจเป็นอย่างดีขึ้นมาแบ่งปันด้วยความถ่อมตน

บันทึกที่ 0009 คืนนั้นดิฉันได้ยินคำพูดดังนี้ "ไป Warsaw เดี๋ยวนี้ ลูกจะเข้าอารามที่นั่น

วันรุ่งขึ้นเธอเดินทางโดยรถไฟไป Warsaw ตามลำพัง โดยไม่ได้บอกหรืออำลาบิดามารดา และในชุดที่ใส่ไปชุดเดียวโดยไม่มีข้าวของอื่นติดตัวไปด้วย

ลูกแบ่งปันว่านี่คือ "ความเชื่ออย่างสิ้นสุดจิตใจ แบบคนตาบอด (Blind Faith)" ลูกถามผู้ฟังว่า เคยมีความเชื่อถึงขั้นนี้ไหม ลูกเองมี ในการสู้กับคดีที่กล่าวหาลูกโดยไม่เป็นธรรม จนความจริงปรากฏในที่สุด .....

บันทึกที่ 0200 ข้าแต่พระเยซูเจ้า เป็นเรื่องทารุณจิตใจขนาดไหนเมื่อวิญญาณพยายามจริงใจมาตลอด แต่ยังถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดและถูกระแวงสงสัย

ลูกเองตอนที่รับศีลล้างบาปใหม่ๆ เข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้าต้องผ่านองค์กรเท่านั้น ลูกจึงเข้าร่วมกับองค์กรต่างๆ จนถึงขั้นก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจภายใต้สมาคมคาทอลิกแห่งประเทศไทย แต่ในขณะที่ลูกมองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการรับใช้พระเจ้า บางคนอาจจะมองกิจกรรมทั้งหลายเป็นผลงาน หนทางการรับใช้พระเจ้าของลูกจึงใกล้เคียงกับสิ่งที่นักบุญโฟสตินาเขียนในบันทึกข้อนี้

บันทึกที่ 0056 ความทรมานและความยากลำบากทำให้ดิฉันหวาดกลัวและหมดกำลังใจ ดิฉันจึงอธิษฐานไม่ลดละ ...

ภายใต้ความเจ็บปวดและความว้าเหว่ในการรับใช้พระเจ้า ลูกก็สวดอธิษฐานภาวนาต่อพระองค์ไม่ลดละมา 20 กว่าปีจนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าข้า

บันทึกที่ 0054 พระสงฆ์ผู้ฟังแก้บาปท่านหนึ่งพูดกับซิสเตอร์โฟสตินาครั้งหนึ่งว่า "ซิสเตอร์ไม่ต้องไปใส่ใจกับความคิดของคนอื่นๆ ให้พระเจ้าพอพระทัยเธอเท่านั้นเป็นพอ"

จากประสบการณ์และจากการอ่านพระวาจาอย่างสม่ำเสมอ ลูกค้นพบว่าการรับใช้พระเจ้าที่ดีที่สุดคือ การทำตามกระแสเรียกของพระองค์และทำจากใจ แม้สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเล็กน้อย ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์มากกว่าการทำงานใหญ่ๆ แต่เพื่อหน้าตาและชื่อเสียง

"จะทำสิ่งใด จงทำจากใจ เสมือนหนึ่งถวายแด่พระเป็นเจ้า ไม่ใช่ทำเพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23

“เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา” มัทธิว 9:13

ลูกได้ยกข้อบันทึกของท่านนักบุญโฟสตินาขึ้นมาในการแบ่งปันอีกหลายข้อและสรุปว่า ขอให้การแบ่งปันในวันนั้นเป็นถวายพระเกียรติแด่พระเยซูเจ้าอย่างสูงสุดและเป็นการเทิดเกียรติแด่นักบุญโฟสตินาจากใจ และจบลงด้วยประโยคที่ว่า

“พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์”

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

*ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่ได้กรุณาส่งแสตมป์จำนวนหนึ่งมาให้เพื่อจัดส่ง “บทสวดของฉัน”
ขอพระเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ท่านอย่างเต็มเปี่ยม เทอญ

บทที่ 359

การดำเนินชีวิตคริสตชนอาศัยพระวาจา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงนี้พระองค์ทรงประทานพระพรให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์อย่างต่อเนื่อง วันที่ 1 ก.ย. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันในหัวข้อ “การดำเนินชีวิตคริสตชนอาศัยพระวาจา” ที่สังฆมณฑลหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย วัตถุประสงค์เพื่อให้ไป “ปลุกระดม” บรรดา “แกนนำ” และ “ผู้นำ” แผนกพระคัมภีร์ที่นั่นตลอดจนฆราวาสที่สนใจให้มามีความร้อนรนและสนใจอ่านและศึกษาพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ตลอดจนประพฤติปฏิบัติตนตามพระวาจานั้น

นับเป็นครั้งที่สองที่ลูกมีความกังวลใจในการเตรียมข้อมูลไปแบ่งปัน ครั้งแรกที่ลูกรู้สึกกังวลแบบนี้คือ ตอนได้รับเชิญให้ไปแบ่งปันให้เยาวชนฟังที่สังฆมณฑลภาคใต้ของประเทศไทย ที่ลูกรู้สึกเช่นนี้เพราะลูกไม่ทราบว่าลูกควรจะเตรียมข้อมูลในลักษณะใดจึงจะเป็นที่สนใจสำหรับผู้ฟัง อีกอย่างหนึ่ง ผู้จัดได้ให้เวลาลูกตั้งแต่ 9:00น.เช้าถึงเที่ยง โดยมีช่วงเวลาพักครึ่งชั่วโมงในระหว่างนั้นเท่านั้น ซึ่งการจะไปพูดแบ่งปันให้ผู้ฟังที่เราไม่รู้จักเลยฟังถึงเรื่องพระคัมภีร์เป็นเวลาเกือบ 3 ชั่วโมงนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย ต้องพูดอย่างไรดีหนอ? ถึงจะ “โดนใจ” ผู้ฟังและให้พวกเขาไม่เบื่อ ตลอดจนบรรลุถึงเป้าหมายคือ ทำให้พวกเขา “สนใจ” การอ่านพระคัมภีร์และนำพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

และเช่นเดียวกับทุกครั้ง ลูกหันเข้าหาพระจิตเจ้า สวดทูลขอพระองค์ให้โปรดประทานปรีชาญาณแก่ลูกในการแบ่งปันครั้งนี้ด้วยเทอญ และแล้วลูกก็ได้แนวทาง ☺

มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และฆราวาสผู้สนใจรวม 100 กว่าคน และเมื่อลูกได้เริ่มการแบ่งปัน ลูกก็รู้สึกดีใจมากเพราะพระสังฆราชของสังฆมณฑลนั้นได้เข้ามาร่วมฟังด้วย แม้ท่านจะต้องไปร่วมกิจการอีกที่หนึ่งในตอนเช้าก็ตาม

ลูกได้เริ่มการแบ่งปันโดยการถามคำถาม เพราะคำถามที่ลูกถามนั้น เท่ากับเป็นการวิจัยให้ลูกทราบทันทีอย่างคร่าวๆ ว่า ผู้ฟังของลูกนั้นเป็นคริสตชนแบบใด ลูกถามว่า “ท่านใดเป็นคาทอลิกนอน กรุณายกมือค่ะ” ตามด้วยแน่นอนคำถามถัดไป “ท่านใดเป็นคาทอลิกยืนบ้างคะ?” ปรากฏว่า คำถามแรกมีผู้ยกมือกว่า 100 คนและมีเพียง 5-6 คนที่ยกมือสำหรับคำถามหลังรวมทั้งลูกด้วย อย่างน้อยลูกเห็นภาพชัดทันทีว่าผู้ฟังของลูกเป็นคริสตชนประเภทใด

หลังจากคำถามนี้ผ่านไป ลูกได้ถามอีก 4 คำถาม แต่เป็นคำถามที่ลูกบอกผู้ฟังว่า ไม่ต้องตอบให้ลูกหรือใครคนอื่นได้ยิน ขอให้ตอบกับตัวเองและสำคัญที่สุด ตอบกับพระเจ้าอย่างจริงใจ เพราะ 4 คำถามนี้คือกระจกส่องเงาของแต่ละท่าน และหากท่านได้ตอบอย่างจริงใจในใจแล้ว ท่านจะเห็นตัวเองชัดแจ๋วเหมือนส่องกระจกเงา

1. ท่านรู้จักพระเจ้ามากน้อยเพียงใด? ก. มากที่สุด ข. มากปานกลาง ค. มากงั้นๆ

2. **พระเจ้ามีความหมายสำหรับท่านมากน้อยแค่ไหน?**

ก. มากที่สุด พระเจ้าประทับอยู่ในใจของท่านตลอดเวลาและมาก่อนอย่างอื่นทุกวันในชีวิตของท่าน

ข. มากปานกลาง คิดถึงพระเจ้าเวลาจะขออะไรจากพระองค์หรือยามมีเวลาเท่านั้น

ค. มากงั้นๆ

3. สำหรับท่านแล้ว พระเจ้าอยู่ที่ใด? ก. อยู่บนสวรรค์ ข. อยู่ในวัด ค. อยู่ในใจท่าน

4. คำถามข้อสุดท้าย หากพระเจ้ามารับท่านไปอยู่กับพระองค์คืนนี้ ท่านพร้อมไหม?

หลังทุกคำถาม ลูกให้เวลาผู้ฟังได้ส่องกระจกเงาดูตัวเองต่อหน้าพระเจ้า ที่น่าสนใจคือตอนพักครึ่งเวลา ทุกคนที่ลูกถามต่อถึงคำถามข้อ 4 ต่างตอบเหมือนกันหมดว่า “ยังไม่พร้อม!”

ช่วงก่อนพักครึ่งเวลา ลูกได้แบ่งปันให้ฟังถึงเรื่องราวชีวิตของลูกว่าทำไมถึงมาเป็นลูกของพระเจ้าในวัยเกือบครึ่งศตวรรษและในช่วงเวลาหลัง ลูกจึงได้เข้าถึงเนื้อหาสาระของพระวาจาล้วนๆ

ในฐานะเป็นฆราวาส ลูกไม่ควรจะไป “สอน” ว่าพระวาจาบทนั้นบทนี้คืออะไร กล่าวไว้อย่างไรในพระคัมภีร์ ลูกคิดว่านั่นควรจะเป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ และลูกมีความเคารพพระสงฆ์ ดังนั้นทุกครั้งที่ลูกไปพูดแบ่งปันเกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้า ลูกจึงเพียงจะขอเป็น “พยาน” ว่า พระวาจาบทนั้นบทนี้ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตลูกอย่างไรและเนื่องจากลูกได้ศึกษาพระวาจาของพระองค์มากว่า 2 ทศวรรษแล้ว ลูกจึงมีตัวอย่างที่สามารถจะแบ่งปันให้ฟังได้ค่อนข้างหลากหลาย ยกตัวอย่างกับผู้ฟังในสังฆมณฑลนี้ ลูกได้หยิบยกพระวาจาบทที่อธิบายถึงการทูลขอจากพระเจ้าว่าทำไมบางคนจึงสวดขอแล้วได้ บางคนสวดอย่างไรก็ไม่เคยได้อะไรสักที บางคนถึงกับพูดเสมอๆ วา “หากพระเจ้ามีจริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้?”

ลูกมีพระวาจาที่อธิบายได้อย่างชัดเจนในเรื่องพื้นฐานนี้

“เราเมตตาต่อผู้ที่เราเมตตา และสงสารผู้ที่เราสงสาร ดังนั้นจึงขึ้นกับพระเมตตาของพระเจ้า ไม่ขึ้นกับความตั้งใจหรือความอุตสาหะของมนุษย์” โรม 9:15

“มนุษย์เอ๋ย เจ้าเป็นใครกันจึงบังอาจมาเถียงกับพระเจ้า” โรม 9:20

ชัดเจนไหม?

ลูกได้เสริมว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง การที่บางครั้งเราสวดขออะไรจากพระเจ้าแล้วไม่ได้ตามที่ขอ นั่นแหละคือพระพรที่พระองค์ประทานให้เรา เพราะพระเจ้าทรงทราบดีกว่าเราและเราควรที่จะขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี และการที่สอนให้บุตรหลานรู้จักขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณีนี้ นอกจากจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์แล้ว ยังทำให้บุตรหลานเรามีภูมิต้านทานต่อความผิดหวังในชีวิต เป็นคนเข้มแข็ง มีเหตุมีผล ลูกมีพระวาจาของพระเจ้าสนับสนุนถึงเรื่องการขอจากพระเจ้าอีกหลายบทเลยทีเดียว

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเราและถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น” ยอห์น 15:7

“พระเจ้าอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้” โรม 8:31

“พระเจ้าทรงบันดาให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:25

ลูกได้ยกตัวอย่างพระวาจาอีกมากมายที่ทำให้ชีวิตของลูกและทุกคนที่ปฏิบัติตามเปลี่ยนไป เหลืออีก 10 นาทีจะเที่ยง ลูกจบการแบ่งปันเพื่อให้ผู้ฟังมีโอกาสซักถามหรือแบ่งปันบ้าง ปรากฏว่าเมื่อไม่มี พระคุณเจ้าจึงได้กรุณาขึ้นไปบนเวทีพูดแทนผู้ฟัง หลังจากนั้นพระสงฆ์ผู้จัดงานได้มอบพวงมาลัยที่ทำจากผ้าขาวม้าและพระคุณเจ้าได้กรุณามอบช่อดอกไม้ให้แก่ลูก

ต่อมาลูกได้ไปถวายช่อดอกไม้ที่ได้รับมาแด่แม่พระที่อาสนวิหารด้วย

ลูกและลูกสาวบินกลับกรุงเทพฯ ด้วยความสุขและอิ่มใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับ “การแต่งตั้ง” ให้เป็นหนึ่งใน “แกนนำ” ของแผนกพระคัมภีร์ที่สังฆมณฑลนั้นจากพระสงฆ์ผู้เชิญลูก ☺

ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้าและขอบคุณคุณพ่อค่ะ ☺ ☺ ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 360

เวลาที่เราแสวงหาพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากการที่ลูกมีความสนใจและใส่ใจในเรื่องศาสนา ตลอดจนการเปิดใจให้ความเคารพแก่เพื่อนๆ ในความเชื่อของแต่ละคน ทำให้ในขณะนี้ ลูกมีเพื่อนในหลากหลายความเชื่อ พุทธ คริสต์ (ทั้งคาทอลิกและ คริสเตียน) ตลอดจนอิสลาม ลูกค้นพบว่าในสังคมโลกของเรานั้น แม้มนุษย์จะมีความเชื่อต่างกัน แต่หากเรามีความเป็นมิตรและเอื้ออาทรต่อกันและ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” แล้ว มิตรภาพระหว่างเพื่อนฝูงที่มีความเชื่อในด้านศาสนาต่างกัน ก็เป็นมิตรภาพที่จริงใจ เต็มไปด้วยความปรารถนาดีและความรักที่มีต่อกันได้

วันก่อน เพื่อนของลูกคนหนึ่งที่เพิ่งได้รับการแนะนำจากเพื่อนรักที่เป็นคริสเตียนได้โทรมาขอนัดทานข้าวกับลูก เราเจอกันครั้งเดียวในวันที่มีเพื่อนคริสเตียนหลายๆ คนมาทานข้าวด้วยกัน เธอบอกกับลูกว่า เธอรู้สึกว่าชีวิตของเธอมีอะไรหลายๆ อย่างคล้ายกับของลูกและเธอต้องการ “การหนุนใจ” อย่างมากจากลูก ลูกตอบรับด้วยความยินดีหากมีใครจะชวนลูกไปทานข้าวและพูดคุยในเรื่องการสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ลูกรับปากและพร้อมเสมอ

เราสามคน (ลูกชวนเพื่อนรักไปด้วย) นัดกันไปทานข้าวเที่ยงด้วยกัน แล้วเพื่อนใหม่คนนี้ก็แบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเธอให้เราสองคนฟังอย่างละเอียด เธอเป็น “คริสเตียนยืน” (ศัพท์ของลูกที่บอกเธอ ☺) เธอเป็นนักธุรกิจสตรีแนวหน้าและขณะนี้เธอกำลังอยู่ในเหตุการณ์ที่ต้องขึ้นศาลที่เธอบอกว่าไม่ยุติธรรมกับเธอ และเธอก็สู้ สู้ สู้ .... ลูกฟังเรื่องราวของเธอด้วยความเข้าใจและเห็นใจ บนความเหมือนก็มีความแตกต่างในเรื่องราวชีวิตของเธอและของลูก แต่ในตอนท้ายลูกสรุปกับเธอว่า ข้อที่สำคัญที่สุดคือ เธอต้องไม่ทิ้งความเชื่อเป็นอันขาด แล้วลูกก็ยกพระวาจาของพระเจ้าปลอบประโลมใจเธอ เนื่องจากเธอเป็นสตรีที่เก่งและแกร่ง พระเจ้าคงจะมีแผนการที่จะใช้เธอในอนาคต แต่ในขณะนี้เธอกำลังอยู่ในสภาวะเหมือนทองคำแท้ที่ต้องพิสูจน์ด้วยไฟ

“ลูกเอ๋ย ถ้าท่านปรารถนาจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็จงเตรียมตัวรับการทดลองเถิด ...
เพราะทองคำต้องถูกทดลองในไฟฉันใด
คนรับเลือกสรรก็ต้องรับการทดลองให้ตกต่ำประหนึ่งอยู่ในไฟฉันนั้น” บุตรสิรา 2:1-8

แม้ว่าพระคัมภีร์เล่มบุตรสิราจะไม่ได้รวมอยู่ในพระคัมภีร์ของพี่น้องคริสเตียน แต่ทุกแห่งที่ลูกไปแบ่งปันให้พี่น้องชาวคริสตจักรฟังและอ้างถึงพระวาจาในเล่มบุตรสิรา จะได้รับการตอบรับอย่างดี ☺ เธอฟังด้วยความตั้งใจแล้วลูกก็อ้างพระวาจาต่อ

“พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:28

ถึงตอนนี้เธอยิ้มออกและดูเหมือนจะสบายใจขึ้นมากโข ลูกแนะนำเธอต่อ “วันหนึ่ง เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้ผ่านพ้นไปแล้ว คุณต้องนำประสบการณ์ที่ดูเหมือนจะขมขื่นและเจ็บปวดในขณะนี้มาเป็นประโยชน์ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้านะ เช่นเดียวกับที่พี่กำลังทำอยู่ในขณะนี้ เพราะมิฉะนั้นแล้ว ความเจ็บปวดทั้งหลายที่คุณกำลังประสบอยู่ก็จะเปล่าประโยชน์ แต่หากคุณหมุนกลับและเอาประสบการณ์เหล่านี้มาเป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระเจ้าด้วยความกตัญญูแล้ว ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานทั้งหมดที่คุณต้องประสบจะกลายเป็นสิ่งมีคุณค่า ขอให้จำคำพูดของพี่ไว้นะคะ”

เราสามคนนั่งคุยกันเป็นเวลา 2 ชม.กว่า ก่อนจากกันเธอผู้นี้บอกว่าอยากเจอลูกอีก ซึ่งลูกก็รับปากด้วยความยินดี

หลังจากขึ้นรถ เพื่อนรักของลูกได้โทรคุยกับลูก ขอให้ลูกช่วยหนุนใจเพื่อนเธอคนนี้และอย่าทิ้งเธอ แม้ลูกจะเป็นคาทอลิกและเธอเป็นคริสเตียน ลูกรับปากและบอกว่าลูกยินดีที่จะเป็นพี่เลี้ยงเพื่อนคนนี้จนกว่าเธอจะหลุดจากอุโมงค์ไฟที่เธออยู่ขณะนี้ ลูกวิเคราะห์ต่อว่า คนเราไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด ยามที่มีความทุกข์ แน่นอนต้องแสวงหา “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” ตามที่ตนนับถือเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่หลังจากปัญหาได้คลี่คลายไปแล้วนี่สิ คนๆ นั้นจะยังเข้าหา แสวงหา “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” ที่ตนได้วอนขอด้วยความกตัญญูหรือไม่ ในกรณีที่เป็นคนคริสต์ “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” คือ พระเจ้า หรือเมื่อทุกอย่างจบ ความเชื่อก็จบลงด้วย?

วันก่อน ลูกได้เจอเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่ได้พบกันมานาน หลังจากทกทายเรียบร้อยตามประสาแล้ว อยู่ๆ เพื่อนคนนี้ก็พูดขึ้นมาว่า “ซาตานนี่มันแรงนะ ทุกวันนี้ผมยังไม่มีเวลาให้พระเจ้าเลย คุณเป็นนักธุรกิจก็น่าจะรู้นะ” วินาทีนั้นลูกเงียบ พูดอะไรไม่ออก ลูกจ้องตาเขา “จริงเหรอ?” แล้วลูกก็ตัดสินใจยิ้มให้เขาและเดินจากเขาไปโดยไม่พูดอะไรอีก

เพื่อนคนนี้ มีพักหนึ่งเขามีปัญหาในเรื่องอาชีพของเขา ดูเหมือนเขาจะเป็นคนใจศรัทธามาก มาตอนนี้เขาฟื้นแล้วในเรื่องธุรกิจของเขา แล้วเขาก็มาให้เกียรติซาตานซึ่งลูกคิดว่าเป็นการไม่แฟร์เลย ที่เอะอะคนเราก็จะโทษซาตานหรือไปให้เครดิตซาตานถ้ามองจากอีกมุมหนึ่ง ลูกถามไปเพียงสองคำ “จริงเหรอ?” แต่ลูกก็อยากทราบจริงๆ ว่าต่อให้คุณเป็นนักธุรกิจพันล้านหมื่นล้านหรือแสนล้าน คุณจะไม่สามาถรหาเวลาสัก 5 หรือ 3 หรือ แม้แต่ 2 หรือ 1 นาทีในการขอบคุณพระเจ้าตอนคุณตื่นนอนตอนเช้าหรือตอนคุณก่อนนอนเชียวหรือ? แล้วคุณก็อ้างซาตาน มันง่ายจัง!

กลับมาถึงเรื่องเพื่อนคริสเตียนคนนี้ ลูกได้ให้ความมั่นใจแก่เพื่อนรักของลูกไปว่า หากเพื่อนเธอยังยินดีให้ลูกเป็นผู้หนุนใจเธออย่างต่อเนื่อง ลูกก็จะยินดีเป็นพี่เลี้ยงให้เธอจนกว่าเธอจะผ่านพ้นวิกฤตชีวิตไปได้

หลังจากนั้นลูกได้สวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้เธอและหวังว่าวันหนึ่งเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างผ่านพ้นไปแล้ว เธอก็จะยังกตัญญูต่อพระเจ้าเสมอไปเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 361
รางวัลของผู้ที่ไม่ได้รางวัล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในการแข่งขันใดๆ ผู้ที่เข้าร่วมการแข่งขันย่อมจะต้องหวังการชนะหรือได้มารางวัลหนึ่งรางวัลใด ซึ่งจะนำความสุขแก่ผู้เข้าแข่งขันอย่างแน่นอน แต่จะมีใครหนอที่เข้าร่วมการแข่งขันแล้วไม่ได้รางวัลอะไรเลย แต่ก็มีความสุขใจอย่างล้นปรี่? ลูกเอง พระเจ้าข้า ☺

ในทุกวันนี้ ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ แม้กระทั้งงานอดิเรก 3 อย่างที่ลูกชอบมากคือ การเขียน การถ่ายภาพ และการวาดรูป ☺ ☺ ☺

<u>การเขียน</u> ทุกวันนี้ลูกมีความสุขมากในการหาพระวาจาของพระองค์มาประกอบกับ “บทสวดของฉัน” ที่ลูกเขียนเป็นประจำเดือนละ 2 บท

<u>การถ่ายภาพ</u> เริ่มต้น ลูกถ่ายภาพไม่ค่อยเป็น ทุกครั้งก็จะใช้ Auto mode แต่จากการเอาใจใส่และค่อยๆ ศึกษา ทุกวันนี้ภาพถ่ายของลูกเริ่มมีลูกเล่น ลูกมีกลุ่มถ่ายภาพเรียกว่า “Photo Gang” และเพื่อนๆ ยกให้ลูกเป็น “หัวหน้าแก๊ง” เราจะไปหาสถานที่ถ่ายภาพแปลกๆ ใหม่ๆ ทุกเดือน บางเดือนก็ไปต่างจังหวัด

ลูกมีแผนการที่จะใช้ความชอบในการถ่ายภาพนี้ทำโครงการหนึ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ขณะนี้รอเวลาและโอกาสอันเหมาะสม

<u>การวาดรูป</u> เรื่องการเริ่มต้นวาดรูปของลูกนั้น เล่าให้ใครฟัง ใครก็ขำลูก เรื่องมีอยู่ว่า นานมาแล้ว ลูกสาวคนโตของลูกได้วาดภาพภาพหนึ่งเป็นสีน้ำมัน เป็นภาพแม่นกกับลูกนก 4 ตัว ในการจบการศึกษาชั้นมัธยมปลายเพื่อขอบคุณหม่ำมี้ของเธอ ลูกสาวคนโตนี้ชอบงานศิลปะและวาดรูปสวยตั้งแต่เด็กๆ เมื่อลูกเห็นภาพครอบครัวนกที่เธอวาด ลูกถึงกับอุทานขึ้นมาว่า “เธอต้องเอาพรสวรรค์จากแม่แน่ๆ เลย!” ในขณะนั้น ลูกเองยังไม่ทราบเลยว่าตัวเองวาดรูปเป็น ☺ ☺ ☺

แล้วลูกก็ไปซื้อเครื่องมือเครื่องไม้รวมทั้ง canvas แล้วก็ลงมือวาดเลย จำได้ว่าเริ่มต้นไม่ทราบจะวาดอะไรหรือวาดอย่างไร แต่มาเริ่มวาดจริงๆ จังๆ ในเดือนม.ค. 2005 และวาดมาเรื่อยๆ จนถึงจุดหนึ่ง ลูกคิดจะวาดภาพวิถีชีวิตคนไทย ฯลฯ ลูกสาวคนเล็กจึงพูดกับลูกว่า “หม่ำมี้ขา ทำไมหม่ำมี้ไม่วาดภาพทางศาสนาเราคะ?” ลูกตอบทันทีว่า “ภาพทางศาสนาคริสต์วาดง่ายซะที่ไหนล่ะ” “ไม่ลองก็ไม่รู้ค่ะ”

นั่นน่ะซิ ไม่ลองก็ไม่รู้

แล้วในการวาดภาพทางศาสนา ทุกๆ ภาพก่อนการวาดหรือระหว่างการวาด ลูกจะสวดอธิษฐานและ “สื่อ” กับทุกพระองค์และทุกองค์ตลอด เลยทำให้ลูกใกล้ชิดกับพระองค์และนักบุญแต่ละองค์ที่วาดมากขึ้น โอ้โฮ! เป็นความสุขใจอะไรเช่นนี้ ☺

ต่อมาหลังจากที่ลูกได้ไปเยี่ยมชมบ้านของ Picasso ศิลปินมือเอกของโลกที่ประเทศสเปน บ้านเกิดของเขาแล้ว ลูกก็เกิดจินตนาการบรรเจิด นำพระวาจาของพระเจ้ามาวาดเป็นรูป! ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย เพราะพระวาจาที่ลูกจะเลือกนั้นต้องเป็นพระวาจาที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยและสามารถสื่อออกมาเป็นรูปวาดได้

ในที่สุด ลูกได้เลือกพระวาจาบทต่อไปนี้และได้วาดเป็นภาพสีน้ำมันในลักษณะเป็นภาพ Abstract

"ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตสุดใจ สุดสติปัญญาของท่าน" มัทธิว 22:37

"จงรักศัตรู" ลูกา 6:27

"เราเป็นเถาองุ่นแท้" ยอห์น 15:1

"จงขอเถิดแล้วท่านจะได้รับ" มัทธิว 7:7

"จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน" มัทธิว 7:7

"ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชเพียงเล็กน้อย ก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย
ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชมาก ก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก" 2 โครินธ์ 9:6

"ข้าพเจ้าจะถวายพระพรแด่พระยาเวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ" สดุดี 34:1

"ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข" สุภาษิต 8:34

"ท่านใดที่มีแกะหนึ่งร้อยตัว ตัวหนึ่งหายไป
จะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดาร ออกไปตามหาแกะที่หายไปจนพบหรือ..." ลูกา 15:4, 28-29

เมื่อเดือนก.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้อ่านพบประกาศการประกวดภาพวาดของธนาคารต่างชาติแห่งหนึ่ง ลูกตื่นเต้นมาก เขาแบ่งการประกวดเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มศิลปินมืออาชีพและมือสมัครเล่น แน่นอนลูกต้องอยู่กลุ่มหลัง แต่เห็นเงินรางวัลที่ประกาศแล้ว รู้สึกไม่แฟร์เลย แต่ไม่เป็นไร เงินรางวัลไม่ใช่เป้าหมายหลักของลูก รางวัลที่หนึ่งของฝ่ายศิลปินมืออาชีพได้ตั้งไว้ 750,000.- บาท ไล่ลงมา 500,000.- บาท และ 350,000.- บาท สำหรับรางวัลที่ 2 และ 3 ส่วนมือสมัครเล่น รางวัลใหญ่สุดชื่อรางวัล "The Most Promising Artist of the Year" จะได้ 90,000.- บาท ตามด้วยรางวัลเหรียญทอง เงิน และทองแดง ในเงินรางวัล 75,000.- 50,000.- และ 35,000.- บาทตามลำดับ แต่ประเด็นมีอยู่ว่า ภาพที่ได้รับเลือกจะถูกธนาคารเอาไปเป็นทรัพย์สินของธนาคารเลย! และภาพที่ส่งประกวดนั้นจะต้องเป็นภาพ Original คือไม่มีต้นแบบและต้องวาดเสร็จไม่เกิน 2 ปี

ลูกมาไตร่ตรอง มีภาพหนึ่งที่ลูกใช้เวลาวาดถึง 3 ปีเต็ม อีกภาพหนึ่ง 2.5 ปี สมมติว่าลูกได้รางวัล (แม้จะมีแบบ) ลูก

คงไม่ยอมให้ เสียดายแย่เลย ในที่สุด ลูกเลือกภาพๆ หนึ่ง เป็นภาพ Abstract ขนาด 100x120ซม. เป็นภาพกางเขนขนาดใหญ่ ข้างหลังมีท้องฟ้าสีส้มแสดสดใสติดกับพื้นมหาสมุทรสีครามและน้ำเงินฟ้า และมีแสงรัศมีแผ่จากกางเขนตกลงมายังพื้นมหาสมุทร ตอนแรกลูกตั้งชื่อภาพว่า “The Light” ต่อมาคุณพ่อที่ลูกเคารพรักแนะนำว่าให้เปลี่ยนชื่อเป็น “Light of Love” ซึ่งลูกก็ทำตามด้วยความยินดี ในการส่งภาพเข้าประกวด ทุกคนต้องใส่ชื่อภาพพร้อมคำอธิบายภาพซึ่งลูกเขียนว่า “The Love and Divine Mercy of Jesus reaches every corner of the world.” แล้วลูกก็กราบทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกจะได้รางวัลหรือไม่ ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ”

ณ ขณะที่ลูกเขียนบทสวดบทนี้ เป็นที่แน่ชัดแล้วว่าภาพวาดของลูกไม่ได้รับรางวัลใดๆ ☺ ลูกคิดว่าหากได้รางวัลลูกก็จะสามารถนำเงินที่ได้มาไปทำประโยชน์ถวายแด่พระองค์อีก แต่หากไม่ได้ ลูกก็จะได้ภาพคืนมา ไม่ต้องไปวาดใหม่ แต่ไม่ว่าในกรณีไหน ลูกก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์โดยภาพของลูก ทั้งด้วยชื่อและคำอธิบายภาพแล้ว พูดง่ายๆ มีแต่ win win .... แต่ลูกก็มีความสุขมากเพราะลูกมีความรู้สึกว่า พระองค์ทรงพอพระทัยกับการตั้งใจถวายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตแด่พระองค์ แค่นี้ลูกก็มีความสุขใจมากแล้ว พระเจ้าข้า และ ... ลูกก็ได้ภาพคืนมาอีกด้วย ไชโย!

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 362

โรคร้ายในการทำงานรับใช้พระศาสนจักร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใน 10 กว่าปีที่ผ่านมา ทุกครั้งที่มีการบรรยายหรือฝึกอบรมเกี่ยวกับเรื่องการเป็นธรรมทูตหรือการประกาศข่าวดี จะเป็นแบบเดิมหรือแบบใหม่ และไม่ว่าโดยพระสงฆ์องค์ใด ลูกจะต้องไปเข้าร่วมอบรมด้วย เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และเพื่อจะได้ทราบว่าสิ่งที่ลูกได้ทำมาเองตั้งแต่ต้นนั้น ถูกผิดประการใด เพื่อจะได้ปรับปรุงตัวเองในการรับใช้พระให้ดียิ่งๆ ขึ้น หากลูกไม่ได้ทำเช่นนั้นอยู่แล้ว

ในเดือนก.ย. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเป็นธรรมทูต และมีพระสงฆ์หลายองค์บรรยายในหัวข้อต่างๆ น่าสนใจทุกหัวข้อ แต่มีหัวข้อหนึ่งที่ลูกชอบใจมาก บรรยายโดยคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก หัวข้อนั้นคือ “โรคร้ายในการทำงานรับใช้พระศาสนจักร” ลูกจำไม่ได้ถนัดว่ารายละเอียดของโรคร้ายเหล่านี้เป็นพระดำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสหรือไม่ แต่ลูกก็ทราบมาตลอดว่า พระองค์ทรงปรารภถึงปัญหาในหมู่ผู้ที่ทำงานใกล้ชิดกับพระองค์อยู่เสมอๆ

โรคร้ายที่พระสงฆ์ผู้บรรยายได้อ่านให้ฟังมี 15 โรค ดังต่อไปนี้

1. โรคที่รู้สึกว่าตนเองเป็นอมตะ
2. โรคพลังเหลือเฟือ ขยันเวอร์
3. โรคจิตวิญญาณแช่แข็ง
4. โรคจอมวางแผน
5. โรคความร่วมมือต่ำ
6. โรคอัลไซเมอร์ทางจิตใจ
7. โรคชอบแข่งขันและทะนงตน
8. โรคจิตเสื่อม
9. โรคซุบซิบนินทาและพูดพล่าม
10. โรคบูชาผู้นำ
11. โรคเมินเฉยคนอื่น
12. โรคหน้าเศร้าเหมือนกลับจากงานศพ
13. โรคชอบกั๊ก รอเวลา ผลัดวัน
14. โรคสังคมปิด
15. โรคหวังผลประโยชน์ทางโลกและชอบแสดงออกให้คนรู้

ทั้ง 15 โรคนี้ ลูกวิเคราะห์แล้ว เกิดจาก “เชื้อโรค” ตัวเดียวกัน และไม่ใช่เป็น “เชื้อโรค” ที่เราไปติดจากคนอื่นมา เหมือนดั่งโรคอื่นๆ เช่น โรคหวัด โรคท้องร่วง ฯลฯ แต่สาเหตุของทั้ง 15 โรคนั้นเกิดจาก “เชื้อ” ตัวเดียวเท่านั้น นั่นคือ “ตัวเราเอง” นั่นแหละ ใช่แล้ว! โรคทั้งหลายทั้งปวงที่เขียนมาข้างบนนี้ ไม่มีใครที่จะสามารถหยิบยื่นมาให้เราป่วยได้นอกจากตัวเราเอง และหากวิเคราะห์ให้ลึกแล้ว ไม่ใช่เป็นแค่โรคที่เกิดกับคนทำงานในพระศาสนจักรเท่านั้น แต่ในสังคมทั่วไปก็มีคนมี “โรค” ที่ว่านี้ไม่น้อยเลย

ก่อนอื่น เราน่าจะวิเคราะห์ตัวเองก่อนว่า ตัวเราเองน่ะมีโรคเหล่านี้สักกี่โรค เมื่อวิเคราะห์ได้แล้ว ก็ไม่ต้องไปบอกใคร ถามตัวเองต่อว่า เราจะ “รักษา” ตัวเองให้หายจากโรคที่เป็นอยู่ไหม ทีละโรค ทีละโรค วิธีรักษาและยามีขนานเดียว รักษาได้ทุกโรคคือ เราต้องยอมรับกับตัวเองก่อนแล้วจึงสวดภาวนาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระองค์มาประทับในจิตวิญญาณของเราและเป็นผู้ทรงนำชีวิตของเราในทุกเรื่อง เมื่อไรที่เราดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งแล้ว นั่นคือ “ภูมิต้านทาน” ที่ดีที่สุดในการป้องกันโรคร้ายต่างๆ ของจิตวิญญาณ เชื้อโรคในแต่ละโรคจะค่อยๆ ฝ่อไปเอง เพราะรัศมีของการประทับของพระองค์ในจิตใจของเราจะส่องแสงเจิดจ้าทำลายเชื้อทุกชนิดและความอึมครึมในจิตวิญญาณทั้งหลายทั้งปวงให้หมดไป

ทีนี้ ถ้าเรามองสังคมรอบข้างบ้าง หากเราไม่ใช่ผู้ป่วยล่ะ แต่เป็นคนในสังคมที่มีอาการของโรคต่างๆ เหล่านี้ เราในฐานะเป็นหนึ่งในสังคมดังกล่าว ต้องประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร ทุกวันนี้คนในสังคมคบกันด้วยเปลือกภายนอกและดูที่ผลประโยชน์ ใครที่มีชื่อเสียง ตำแหน่ง และฐานะที่ให้คุณให้โทษได้ ก็จะมีคนไปห้อมล้อม ยกยอปอปั้น ซึ่งก็คือสังคมหน้ากากเราดีๆ นี่แหละ แต่เบื้องหลังการถอดหน้ากากออกจะเหลือความจริงใจสักหนึ่งออนซ์ก็ไม่มี แล้วเราต้องทำตัวอย่างไรดีล่ะ

ลูกคิดถึงคำเทศน์ของพระสงฆ์ของวัดของลูกเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา แล้วลูกก็รู้สึกว่านี่แหละคือคำตอบของคำถามข้างบนนี้ของลูก

“เหนือความยุติธรรม ควรต้องมีความรักความเมตตา เหนือความถูกต้องควรต้องมีการให้อภัย”

ใช่แล้ว นี่คือแก่นแท้ของคำสอนของพระเยซูเจ้า พระเจ้าของพวกเรา หากใครในสังคมเป็นโรคหนึ่งโรคใดข้างต้นและทำท่าจะนำโรคเหล่านั้นมาแพร่ให้เรา จะยุติธรรมหรือไม่ จะถูกต้องหรือไม่ เราจงป้องกันตัวเองด้วยความรักความเมตตาและการให้อภัย แล้วเราจะพบว่าโรคเหล่านั้นไม่สามารถทำอะไรเราได้เลย

ลูกเคยคิดเล่นๆ ว่า หากคริสตชนทั่วโลกทำตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนสัก 10% ก็พอ ไม่ต้องถึง 100% โลกเรานี้คงน่าอยู่ขึ้นเยอะ หรือศาสนิกชนอื่นปฏิบัติตนตามที่ศาสดาของตนสั่งสอนสัก 10% โลกนี้คงจะไม่วุ่นวายเหมือนเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

“พระเยซูเจ้าตรัสกับประชาชนอีกว่า เราเป็นแสงสว่างส่องโลก
ผู้ที่ตามเรามา จะไม่เดินในความมืด แต่จะมีแสงสว่างส่องชีวิต” ยอห์น 8:12

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 363

หลังวันที่ 26 ตุลาคม 2017 ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ แม้น้ำตาลูกจะได้แห้งเหือดแล้ว แต่ความอาลัยอาวรณ์เช่นเดียวกับคนไทยอีกเกือบเจ็ดสิบล้านคนที่มีความรู้สึกเช่นเดียวกับลูกยังคงมีอยู่ในหัวใจและคงจะยังอยู่ตลอดชั่วชีวิตของผู้ที่ได้เกิดมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของปวงชนชาวไทย

จากหัวใจที่ว้าเหว่และความระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ท่านได้ทรงทำเพื่อประชาชนคนไทยตลอดระยะเวลา 70 ปีที่ทรงครองราชย์ ลูกเขียนอะไรไม่ออกนอกจากแค่รำพึงเงียบๆ ในใจถึงสองประเด็นหลักๆ เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

1. สัจจธรรมของการเกิดเป็นมนุษย์ เราคงได้ยินเสมอๆว่าการเกิดแก่เจ็บตายนั้น เป็นเรื่องสัจจธรรมของชีวิต หลังจากน้ำตาได้หยุดไหลรินหลังวันถวายพระเพลิงแล้ว สัจจธรรมข้อนี้ได้ฉายแสงเจิดจ้า มนุษย์เรานั้น ไม่ว่าจะเกิดมาเป็นใครหรือฐานันดรใด ในที่สุดก็ต้องจากโลกนี้ไป

2. มนุษย์เกิดมาทำไม? เป็นคำถามที่ถามได้ แต่ไม่มีคำตอบ พวกเราทุกคนไม่ได้อยากเกิดมาเอง แต่บิดามารดาเป็นผู้ให้กำเนิดเรา แต่เมื่อเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว เราต้องดำรงชีวิตให้ “คุ้ม” กับความเป็น “มนุษย์” หรือสัตว์โลกผู้ประเสริฐให้มากที่สุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ทรงเป็น “มนุษย์พิเศษ” เป็นหนึ่งในประชากรโลกเจ็ดพันล้านคนที่ทรงสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายให้แก่ประเทศไทยและพสกนิกรของพระองค์ ยากที่จะหาบุคคลอื่นใดในโลกนี้มาเปรียบเสมือนได้ แม้ในขณะนี้ พระองค์จะมิทรงอยู่กับพวกเราแล้ว แต่คุณงามความดีและพระราชกรณียกิจของพระองค์จะยังคงอยู่คู่กับประเทศไทยตลอดนิรันดร์กาล

แต่ในความเป็นมนุษย์ของพวกเราตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ ล่ะ มิได้หมายความว่าเราต้องเกิดมาในตระกูลร่ำรวยมียศถาบรรดาศักดิ์ เราจึงจะทำความดีได้ เราสามารถทำความดีไม่ว่าเราจะเกิดมาเป็นลูกใครหลานใคร ตระกูลใหญ่เล็กแค่ไหน หรือมียศถาบรรดาศักดิ์หรือไม่ ด้วยการเป็นคนซื่อสัตย์ ขยัน อดทน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีใจเมตตา ฯลฯ และที่สำคัญที่สุดเป็นคนมีความรักที่จริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และรู้จัก “ให้” เราไม่ต้องรอจนตัวเองเป็นมหาเศรษฐีจึงจะ “ให้” ได้ มีมากให้มาก มีน้อยให้น้อย หรือแม้ไม่มีพอเราก็ “ให้” ได้ “ให้” ตัวเราในการรับใช้ ในการทำความดีไงล่ะ ด้วยว่าวันหนึ่งเราก็ต้องจากโลกนี้ไป แล้วสิ่งที่จะคงอยู่เกี่ยวกับตัวเราก็คือสิ่งต่างๆ ที่ได้ทำไว้นั่นเอง คนไหนที่เป็นคนดี แม้จะไม่ใช่คนสำคัญของชาติบ้านเมืองหรือของสังคม ลูกหลานผู้รู้จักก็จะจดจำได้ว่าคนๆ นี้เป็นคนดีนะ เสียดายและคิดถึง คนไหนเป็นคนโกงคนทุจริต ประพฤติมิชอบ ฯลฯ เวลาจากโลกนี้คงจะมีแต่คนพูดว่า “ชีวิตก็มีแค่นี้แหละ ไม่รู้จะกอบโกยไปทำไมเยอะแยะ

ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้”

แล้วลูกก็คิดถึงกลอนบทนี้

นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา

ปกติในยามที่ลูกมีความรู้สึกที่ไม่ปกติมากๆ ไม่ว่าจะเป็นการดีใจ เสียใจ เศร้า หรือเจ็บปวดมากๆ ลูกมักจะเขียนบทกลอนเพื่อนเป็น “การฉลอง” หรือ “การถอนพิษ” แต่แปลกมากที่ในช่วงปีที่ผ่านมาทั้งปี ลูกเขียนบทประพันธ์อะไรไม่ออกเลย ในการถวายความอาลัยแก่ในหลวงรัชกาลที่ 9 แม้จะพยายามหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ปรากฏว่าลูกสาวคนเล็กของลูกซึ่งปกติไม่ค่อยชอบเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองกลับได้เขียนกลอนบทหนึ่ง ซึ่งลูกรู้สึกว่าไพเราะมากถวายแด่พระองค์ท่าน ลูกขอนำมาใส่ไว้ในบทสวดนี้ของลูก พระเจ้าข้า

สยามราษฎร์ น้อมนบ ก้มลงกราบ
ศิระราบ พร้อมภักดิ์ สมัครสมาน
หยาดน้ำตา ไหลหลั่ง สุดประมาณ
ส่งพระภูบาล เสด็จสวรรค์ นิจนิรันดร์

แม้แผ่นฟ้า เมฆา ทั่วแหล่งหล้า
เหล่าอาชา คชสีห์ คชสาร
นกวิหก หกเหิร เหนือพระลาน
ต่างกราบกราน องค์พระภูมิพล

ธ ปกป้อง คุ้มครอง ไทยสยาม
ธ ปกปักษ์ ทุกยาม มิให้หมอง
ธ ปัดเป่า ทุกคาม พ้องปรองดอง
ธ ปลดปล่อย ทั้งผอง ปลอดภัยพาล

ธ สถิต เหนือฟ้า สุราลัย
ธ สถิต ในใจ เหล่าปวงข้า
ธ สถิต ท่ามกลาง ชาวประชา
ธ สถิต ทุกครา ตราบตราตรึง

“ใครเชื่อในเรา แม้ตายไปแล้วก็จะมีชีวิต” ยอห์น 11:25

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนึง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 364
การประกาศข่าวดี (ทั้งเก่าและใหม่)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงจุดประกายให้คริสตชนทั่วโลกตื่นตัวในการทำหน้าที่ของการเป็นลูกของพระให้ดีสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยการประกาศข่าวดีใหม่ ซึ่งพวกเราคงได้ยินบรรดาพระสงฆ์พูดถึงประโยคนี้อย่างสม่ำเสมอตลอด 2-3 ปีที่ผ่านมา ตอนแรกๆ ลูกเองก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ ประโยคนี้หมายความว่า “ข่าวดี” นั้นเดิมเป็นแบบเก่าและตอนนี้มี “แบบใหม่” อย่างนั้นหรือเปล่า หรือว่า “วิธี” การประกาศที่ได้ปรับปรุงจากวิธีเดิมมาเป็นวิธีใหม่ ลูกใช้เวลาศึกษาติดตามสักพักใหญ่ๆ กว่าจะเข้าใจและดีใจที่พระศาสนจักรคาทอลิกภายใต้พระสันตะปาปาฟรังซิสมีการตื่นตัวในเรื่องนี้

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ นับถึงวันนี้ก็ 21 ปีแล้ว ลูกรู้สึกเสมอมาว่าคริสตชนคาทอลิกเป็นลูกของพระที่สุภาพ เรียบร้อย อยู่ในโอวาท ไปวัดทุกอาทิตย์ ฟังมิสซา แก้บาปรับศีล แล้วก็คิดว่าเราเป็นคริสตชนที่ดีแล้ว ลูกไม่ค่อยรู้สึกว่ามีการปลูกฝังให้คริสตชนคาทอลิกทุคนมีความคิดที่ว่าเป็น “หน้าที่” ของทุกคนที่จะต้อง “ประกาศข่าวดี” ให้เพื่อนมนุษย์คนอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้ามารู้จักพระองค์ แม้พระสงฆ์จะเทศน์ถึงเรื่องนี้อยู่เสมอๆ ก็ตาม อาจจะเป็นเพราะว่าคริสตชนคาทอลิกคิดว่าการประกาศข่าวดีเป็หน้าที่ของพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของตนก็เป็นได้ และเป็นเพราะว่าลูกผ่านการแสวงหาพระเจ้ามาจากทางคริสตจักร ทุกวันนี้ลูกก็ยังมีเพื่อนๆ ทางคริสตจักรไม่น้อย ลูกจึงรู้สึกถึงความแตกต่างในด้านความร้อนรนในการประกาศข่าวดีของพระเจ้าของคริสตชนของสองนิกายนี้อย่างเห็นได้ชัด

เร็วๆ นี้ ลูกได้คุยกับคริสตชนคาทอลิกรุ่นลูก ที่มีความกระตือรือร้นในการประกาศข่าวดี เธอเล่าให้ฟังว่าสิ่งที่เธอทำคือ พยายามชักชวนให้เพื่อนๆ ที่เป็นคาทอลิกไปวัด ฟังมิสซาทุกวันอาทิตย์ เพราะเพื่อนๆ หลายคนของเธอไม่ไปวัดแล้ว เพราะพ่อแม่เองก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้ บางคนเป็นคาทอลิกแต่ก็ไม่สนใจที่จะแต่งงานในโบสถ์ด้วยซ้ำ เพราะคู่สมรสไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ เธอพูดต่อไปว่านอกจากการชวนเพื่อนๆ ให้ไปวัดแล้ว เธอไม่ทราบจะประกาศข่าวดีอะไรได้อีกเพราะเธอไม่ได้อ่านพระคัมภีร์!

อีกคนหนึ่งเป็นคาทอลิกรุ่นลูกเช่นเดียวกัน ได้รับการอบรมในเรื่องการประกาศข่าวดีประจำวัดในรุ่นหลังๆ ลูกถามเธอว่าไปเข้าอบรมครั้งนั้นเพราะอะไร แล้วก็ได้อะไรจากการอบรมไหมและตั้งใจว่าจะทำอะไรในด้านการประกาศข่าวดีต่อไป

เธอตอบตามความเป็นจริงว่า เธอไปเข้ารับการอบรมเพราะเพื่อนชวนไปและก็ได้ความรู้พอสมควรในสิ่งที่เธอไม่ทราบมาก่อน ต่อคำถามที่ว่า “ข่าวดี” ที่เราควรไปประกาศนั้นคืออะไร เธอคิดสักพัก ก่อนจะตอบว่า “ความรักของพระเยซู” “มีอะไรอีกไหม?” ลูกถามต่อ เธอเงียบสักครู่และตอบอย่างเขินอายว่า “คิดไม่ออกค่ะ” ลูกถามต่อ “เธออ่านพระ

คัมภีร์หรือเปล่า” คำตอบชัดเจน “ไม่อ่านค่ะ”

ลูกมาไตร่ตรองและรำพึงกับตัวเองเงียบๆ การจะทำอะไรได้ดีนั้น ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด 2 ประการคือ 1. มีความตั้งใจจริงและกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งนั้น 2. ต้องมีความรู้ลึกซึ้ง (ยิ่งมากยิ่งดี) ในเรื่องที่เราจะทำนั้น หากเราขาดข้อ 1 คือไม่มีความตั้งใจจริงหรือขาดความกระตือรือร้น เราก็จะล้มเหลวไปตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มทำงานนั้นตั้งแต่ต้นซะแล้ว แต่แม้ว่าเรามีความปรารถนาอย่างแรงกล้า แต่ขาดความรู้ในเรื่องที่จะทำ เราก็คงจะไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ได้

ลูกเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ด้วยใจที่รักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและด้วยความถ่อมตน ลูกค้นพบพระองค์แล้ว และชีวิตลูกก็ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ลูกมีความปรารถนาให้คนทั่วโลกได้มารู้จักพระองค์และสัมผัสกับความสุขที่ลูกเรียกว่าสันติสุขและปีติสุข ดั่งเช่นที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ในทุกวันนี้ คงต้องเป็นหน้าที่ของผู้นำพระศาสนจักรใน “การปลูกฝัง” ให้คริสตชนคาทอลิกมีความร้อนรนในการประกาศข่าวดีและมีความรู้สึกว่าการไปวัดฟังมิสซาวันอาทิตย์แก้บาปรับศีลแล้วก็เป็นคริสตชนที่ดีนั้น แท้จริงเป็นลูกของพระที่ดีเพียงครึ่งเดียว หน้าที่อีกครึ่งหนึ่งคือ “การไปประกาศข่าวดี” และแน่นอนอีกหนึ่งความสำคัญที่ไม่แพ้กันคือ คริสตชนคาทอลิก “ควร” และ “ต้อง” ทราบว่า “ข่าวดี” ที่จะไปประกาศนั้นคืออะไร และเราจะทราบได้อย่างไรล่ะ หากเราไม่อ่านพระคัมภีร์? แล้วควรจะต้องทำอย่างไรล่ะ คริสตชนคาทอลิกจึงจะมีความสนใจมาศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ?

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยการก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรักและความกตัญญูต่อพระองค์อย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

“เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา” มัทธิว 28:19

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 365

ความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ราวกลางเดือนพ.ย. 2017 ที่ผ่านมา มีเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในเมืองที่เป็นศูนย์กลางของธุรกิจของประเทศที่ยังถือว่าเป็นประเทศมหาอำนาจของโลกในปัจจุบัน สิ่งที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับลูกเลย แต่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ลูกมีความสุขมากและตื่นเต้นมากด้วย ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไป 2-3 คืน แต่ความสุขนั้นของลูกเป็นความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ ☺

ที่ Christie's House ในกรุงนิวยอร์ค ประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการประมูลภาพๆ หนึ่ง ที่ได้ราคาสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ของการประมูลภาพวาดคือ ได้ราคาถึง 400 ล้านเหรียญสหรัฐ บวกกับค่าดำเนินการและค่าคอมมิชชั่นของการประมูลอีก 50.3 ล้านเหรียญสหรัฐ รวมเป็นมูลค่าถึง 450.3 ล้านเหรียญสหรัฐหรือคิดเป็นเงินบาทก็ประมาณ 14,800,000,000.- บาท (หนึ่งหมื่นสี่พันล้านบาท)! โอ้โฮ! เงินจำนวนมหาศาลนี้เป็นงบประมาณแผ่นดินของประเทศเล็กๆ ที่ยากจนได้เลย คิดแบบคนไม่ใช้ความคิดนะ พระเจ้าข้า ☺

ภาพดังกล่าวมีชื่อว่า Salvator Mundi ซึ่งเป็นภาษาละตินแปลว่า Savior of the World เป็นภาพสีน้ำมันบนผ้าใบขนาดเพียง 45.4x65.6 ซม. เชื่อว่าเป็นภาพสุดท้ายที่วาดโดยจิตรกรเอกของโลกคือ Leonardo da Vinci ในราวปีค.ศ. 1500 เป็นภาพของพระเยซูทรงถือรูปโลกใสๆ ในพระหัตถ์ซ้ายในขณะที่พระหัตถ์ขวาอยู่ในท่าที่กำลังประทานพระพร ภาพนี้มีประวัติอันยาวนานจากแรกเริ่มคนเข้าใจว่าเป็นภาพที่วาดโดยลูกศิษย์ของ da Vinci และพักหนึ่งตกเป็นสมบัติของกษัตริย์ของประเทศหนึ่งก่อนจะตกมาเป็นกรรมสิทธิ์ของนักสะสมชาวรัสเซียคนหนึ่ง ผู้ซึ่งนำออกมาให้ประมูลในครั้งนี้ กล่าวกันว่าต้นทุนของเขาคือ 127 ล้านเหรียญสหรัฐในตอนที่เขาประมูลได้ภาพนี้มาครอบครอง

ในฐานะที่ลูกชอบภาพทางศิลปะและได้วาดภาพเกี่ยวกับพระเยซูตลอดจนพระแม่และนักบุญหลายองค์ในพระศาสนจักรคาทอลิกของเรา แน่นอนลูกตื่นเต้นกับข่าวดังกล่าว แต่มันเกี่ยวอะไรกับลูกถึงขั้นตื่นเต้นจนนอนไม่หลับตั้ง 2-3 คืนล่ะ?

หลังจากที่ลูกได้เห็นภาพมูลค่าหมื่นกว่าล้านบาทแล้ว ลูกบอกกับลูกๆ ว่า "หม่ำมี้จะวาดภาพ Salvator Mundi! หม่ำมี้คิดว่าหม่ำมี้วาดได้นะ ☺" เป็นประโยคที่อาจหาญและออกจะไม่เจียมตัวสักหน่อย แต่ลูกตั้งใจว่าลูกจะวาดภาพนี้ แม้จะไม่มีทางสวยเท่าก็ไม่เป็นไร ลูกพูดกับลูกๆ ต่อ "คิดดูซิ บ้านของเรา ลูกๆ หลานๆ จะมี Painting ที่ต้นฉบับมีมูลค่าหมื่นกว่าล้านบาทแขวนอยู่ แม้ภาพวาดของหม่ำมี้จะประเมินค่าไม่ได้เพราะจะไม่มีใครมาขอประมูลก็ตาม ☺ ☺ ☺" และลูกก็จะพิมพ์ประวัติของภาพๆ นี้ใส่ซองเสียบไว้หลังภาพ เช่นเดียวกับที่ลูกทำกับภาพทางศาสนาภาพอื่นๆ ที่ลูกได้วาด

แค่นี้ลูกก็มีความสุข ลูกก็ตื่นเต้น ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับและเป็นความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ ☺

ความสุขของลูกหลังจากที่ลูกค้นพบพระองค์แล้วคือ การได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์และการที่รู้สึกว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูก ทุกครั้งที่ลูกได้ทำอะไรเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ และไม่มีใครทราบก็ตาม ลูกจะมีความสุขมาก เมื่อลูกรู้สึกได้ในหัวใจว่า พระองค์ทรงพอพระทัย เป็นความสุขที่มีพลังมาก ศัพท์ทางศาสนาเราจะเรียกว่า สันติสุขและปีติสุข แต่ลูกเองมีศัพท์เฉพาะที่จะบรรยายถึงความสุขในใจของลูกยามได้สัมผัสกับพระองค์ เป็นศัพท์ที่ไม่มีในพจนานุกรมเล่มใดๆ ลูกเรียกความสุขของลูกนี้ว่า "ความตื่นเต้นสุข" ซึ่งอาจจะมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า "Ecstatic" ในภาษาอังกฤษก็ได้ และลูกก็ไม่เคยเปิดเผยศัพท์คำนี้แก่ผู้ใดเลย ☺

การวาดภาพทางศาสนาทุกครั้ง ลูกมีเครื่องมือพิเศษในการวาด ไม่ใช่แค่แปรงหรือเกรียงดังเช่นในการวาดภาพอื่นๆ ทั่วไป เครื่องมือพิเศษของลูกนี้คือ "หัวใจ" ใช่แล้ว ลูกใช้ "หัวใจ" ในการวาดรูปพระเยซู พระแม่ และนักบุญทุกองค์ และทุกครั้งระหว่างการวาด ลูกจะอธิษฐานกับองค์ที่ลูกวาด วาดไปอธิษฐานไป สื่อกับองค์ที่ลูกวาดไป ครั้งหนึ่งลูกได้วาดภาพพระเยซูในวัย 10 พรรษา อยู่ในโรงไม้กับแม่พระ และนักบุญโยเซฟ บนพื้นมีเศษไม้เต็มไปหมด จากการไสไม้ของนักบุญโยเซฟ ลูกวาดแล้ววาดอีก วาดอย่างไรก็ไม่สามารถวาดเศษไม้บนพื้นให้ดูเหมือนได้ ในที่สุด ลูกก็เลยสวดภาวนาต่อนักบุญโยเซฟว่า "ท่านนักบุญโยเซพเจ้าข้า ทำไมท่านไม่กวาดพื้นตอนไสไม้เลยคะ เดือดร้อนถึงลูกซึ่งต้องมาวาดเศษไม้เหล่านี้" ทันทีที่ลูกสวดภาวนาเสร็จ ลูกรู้สึกได้ว่านักบุญโยเซฟยิ้มให้กับลูก แล้วลูกก็รีบขอโทษท่าน "ลูกขอโทษที่ได้กล่าวเช่นนี้ต่อท่าน ลูกไม่มีเจตนาจะทำให้ท่านเคืองนะ เจ้าข้า" เท่านั้น แล้วต่อมาลูกก็วาดเศษไม้บนพื้นได้ ☺

การวาดภาพพระของลูกจึงเป็นทางหนึ่งที่เชื่อมลูกกับองค์ที่ลูกวาดและการวาดพระเยซูจึงนำมาซึ่ง "ความตื่นเต้นสุข" ทุกครั้ง เป็นความสุขที่ประเมินค่าไม่ได้ แต่เป็นความสุขที่มีค่าสูงสุดสำหรับลูก ซึ่งเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง พระเจ้าข้า!

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

"ผู้ที่พบพลังของตนในพระองค์ย่อมเป็นสุข เขาเดินทางอย่างมั่นใจขึ้นไปยังภูเขาศิโยน เมื่อเขาเดินผ่านหุบเขาแห้งแล้ง เขาทำให้ที่นั่นเปลี่ยนเป็นสวนที่มีตาน้ำ ฝนต้นฤดูประสาทพระพรอย่างเต็มเปี่ยม เขาเดินทางโดยมีพลังเพิ่มยิ่งขึ้น จนกระทั่งมาพบพระเจ้าสูงสุดที่ภูเขาศิโยน" สดุดี 84:5-7

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณท่านผู้อ่านท่านหนึ่งที่ได้ส่งหนังสือ "เจาะโลกพระคัมภีร์" พร้อมทั้งส.ค.ส. และคำอวยพรมาให้ ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานพระพรอันอุดมให้ท่านเช่นเดียวกันค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 366
ของขวัญวันคริสต์มาส 2017

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ อีกไม่กี่วันก็จะเป็นวันฉลองคริสต์มาส 2017 ซึ่งถือเป็นวันฉลองพระคริสตสมภพ แม้จะไม่ใช่เป็นวันประสูติจริงของพระเยซูเจ้าก็ตาม

โดยทั่วไป การฉลองวันเกิดมักจะมีการให้ของขวัญกัน โดยครอบครัว ญาติหรือเพื่อนสนิท จะเป็นผู้ให้ของขวัญแก่ผู้ที่ฉลองวันเกิด แล้วในการฉลอง "วันประสูติ" ของพระเยซูเจ้าผู้ทรงลงมาบังเกิดบนโลกมนุษย์เพื่อไถ่บาปให้พวกเรา ซึ่งเป็นพระหรรษทานและเหตุผลเกินคำบรรยายใดๆ ล่ะ พวกเราให้ "ของขวัญ" ถวายกลับให้แด่พระองค์อะไรหรือเปล่า?

แต่ละคนก็คงมีคำตอบของตัวเอง แล้วแต่จะเป็นในรูปแบบใดหรือวิธีใด

แล้วลูกก็สำรวจตัวเอง ลูกเป็นแค่ลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกจะสามารถถวาย "ของขวัญ" อะไรจึงจะเหมาะสมกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อมนุษยชาติล่ะ ไม่มีของขวัญใดที่เรามนุษย์จะสามารถถวายให้พระองค์ได้ เพื่อตอบแทนพระคุณอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ได้อย่างเหมาะสม ลูกจึงได้ "ถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์" ตลอดหลายๆ ปีที่ผ่านมา

เป็นประโยคที่พูดแล้วฟังดูดี เหมือนกับสิ่งที่พระสงฆ์เทศน์สอนมาตลอดอย่างนั้นหรือเปล่าหนอ?

เปล่าเลย ลูกได้ทำเช่นนั้นจริงๆ ทำด้วยความตั้งใจ ใส่ใจและเต็มใจ และด้วยความถ่อมตนมาตลอด

ก่อนถึงจุดที่จะสามารถถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ได้ ลูกสวดภาวนาแสวงหากระแสเรียกของพระองค์เป็นปีๆ ว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้พระองค์อย่างไรด้วยความจริงใจและในที่สุด พระองค์ก็ค่อยๆ เผยแสดงให้ลูกทราบว่า พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ตอนแรกก็ยังไม่ค่อยชัด แต่ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ รับทราบถึงพระบัญชาของพระองค์ ลูกจึงได้สวดทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดินเพื่อไปเป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักของพระองค์

"เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา" มัทธิว 11:7

ล่าสุด ลูกเพิ่งได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในงาน VACOM III (3rd Visayan Apostolic Congress on Mercy) ที่ Iloilo City ประเทศฟิลิปปินส์ ในวันที่ 6 ธ.ค. 2017 ที่ผ่านมา ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 9 ที่ลูกได้เป็นพยานแบ่งปันให้ผู้ฟังซึ่งเป็นชาวต่างชาติหรือนานาชาติฟังถึงพระเมตตาและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา พระเจ้าของลูก หลังการพูดเสร็จก็มี Session การเซ็นหนังสือ Moving the Mountain ฉบับภาษาอังกฤษที่พิมพ์ที่นั่นอีกราว 2 ชั่วโมง

ในระหว่างนั้น มีสตรีผู้หนึ่งมาขอคุยกับลูกว่า สังฆมณฑลของเธอนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ยากจนมากและหลายๆ คนก็สิ้นหวังและกำลังจะหมดความเชื่อ เธอขอให้ลูกไปพูดให้ชาวบ้านในสังฆมณฑลเธอฟังได้ไหม ลูกตอบทันทีว่า “Yes. I’ll go.” แค่นั้นเอง เธอโผเข้ามากอดลูกและร้องไห้อย่างหนัก ในขณะนั้นลูกไม่เข้าใจว่าทำไมเธอจึงต้องร้องไห้ขนาดนั้นเพียงเพราะลูกตอบตกลงจะไปพูดแบ่งปันที่สังฆมณฑลเธอ แต่เนื่องจากคิวรอลายเซ็นยาวมากจนล้นออกไปนอกห้อง ลูกจึงไม่มีเวลาถามเธออะไรมากกว่ารอยยิ้ม

วันรุ่งขึ้น พระสงฆ์ที่ดูแลงานพระเมตตาของอีกสังฆมณฑลหนึ่งที่ลูกเคยไปพูดแบ่งปันเมื่อปีที่แล้ว และขณะนี้รู้จักลูกดีได้มาส่งลูกที่โรงแรม หลังจากทักทายเสร็จ คุณพ่อก็พูดขึ้นมาว่า “สตรีที่มาขอให้ Mary ไปพูดที่สังฆมณฑลเธอเมื่อวานนี้ มาจาก .... เมืองที่ประสบภัยพิบัติจากไต้ฝุ่นเมื่อ 3-4 ปีก่อน เป็นเมืองที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้เสด็จไปเยี่ยม ขณะนี้ประชาชนที่นั่นส่วนใหญ่ยังคงยากจน หลายๆ คนหมดความหวังในชีวิต หาก Mary ได้ไปพูดแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตให้คนที่นั่นฟัง จะทำให้พวกเขากลับมามีความหวังและความเชื่อใหม่”

คราวนี้คนที่ร้องไห้คือ ลูก ....

ลูกกลับมาบ้านแล้ว เมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ รวมทั้งเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของลูก ตลอดจนการได้มีโอกาสรับใช้พระองค์โดยการเป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักของพระองค์ในประเทศต่างๆ ในช่วง 5 ปีหลังนี้ แล้วลูกก็ได้เห็นพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ในชีวิตของลูกในเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นในอดีต ที่ลูกคิดว่าเป็นความทุกข์ทรมานที่แสนสาหัส แต่แท้จริงแล้ว นั่นคือ พระพรอันยิ่งใหญ่ที่ได้ปูพื้นให้ลูกสามารถ “รับใช้พระองค์ด้วยชีวิตทั้งครบ” ในตอนนี้ได้ ชีวิตของลูกช่างเล็กน้อยเหลือเกินหากเทียบกับสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติ แต่หากลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนนี้ สามารถนำความหวังและความเชื่อมาสู่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ มันเป็น “พระพร” และ “กระแสเรียก” ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าลูกจะอธิบายด้วยคำพูดใดๆ ได้

แล้วลูกก็น้ำตาไหลอีก ...

และยังมีคนเขียนโน้ตมาขอให้ลูกสวดภาวนาให้ครอบครัวของพวกเขาที่กำลังประสบปัญหาชีวิตเพราะพวกเขาเห็นว่า พระเจ้าทรงได้ยินคำทูลขอจากการสวดภาวนาของลูกอย่างไม่หยุดหย่อนตลอดยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา ซึ่งลูกยินดีสวดขอพรให้พวกเขาทุกคืนในการสวดสายประคำ

ลูกไม่ทราบว่าจากนี้ไป พระองค์จะทรงใช้ลูกอย่างไรหรือในรูปแบบใด จะลึกซึ้งกว่าการแค่ไปพูดแบ่งปันให้คนในประเทศต่างๆ ฟังหรือไม่ แต่จะเป็นอย่างไรนั้น ลูกมั่นใจว่าพระองค์จะเผยแสดงให้ลูกทราบในเวลาและเหตุการณ์ที่เหมาะสมต่อไป

และในการฉลองพระคริสตสมภพนี้ ลูกขอทูลพระองค์อีกครั้งหนึ่งว่า “ของขวัญ” ที่ลูกจะขอถวายให้กับพระองค์นั้นคือ “ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่” พระเจ้าข้า

“ใช่แล้ว เรารู้แผนการที่เราวางไว้สำหรับท่าน พระยาเวห์ตรัส เป็นแผนการที่นำความเจริญรุ่งเรือง ไม่ใช่นำเหตุร้าย เพื่อให้อนาคตของท่านมีความหวังเต็มเปี่ยม” เยเรมีย์ 29:11

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 367

บทสวดวันปีใหม่ 2018

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เป็นบทแรกสำหรับปี 2018 และลูกกำลังเขียนด้วยความสันติสุข ปีติสุข และ “ตื่นเต้นสุข” ในขณะเดียวกับที่ลูกขอถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า ☺

วันก่อนลูกอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ กำลังจะไปงานๆ หนึ่งด้วยกัน เพื่อนกลุ่มนี้ทราบประวัติของลูกดีว่าได้ผ่านเรื่องราวอะไรมาบ้าง เพื่อนคนหนึ่งได้พูดขึ้นว่า เธอรู้สึกประหลาดใจที่ตั้งแต่รู้จักลูกมาราว 6 ปี เธอเห็นลูกเป็นคนร่าเริง มีความสุขเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา และมีพลังวังชาทำอะไรต่อมิอะไรเยอะแยะไปหมด ทั้งด้านธุรกิจ งานสังคม และแม้กระทั่งงานด้านศิลปะ เธอกล่าวต่อว่า เธอไม่เห็นร่องรอยของความทุกข์ที่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของลูกหลงเหลือในตัวลูกหรือแม้แต่บนใบหน้าเลย เป็นบางคนที่ไม่สามารถลืมความหลังอันเจ็บปวดได้ ก็จะยังคงมีความขุ่นข้องหมองใจคาค้างในใจ และจะโชว์บนใบหน้า แต่เธอเห็นหน้าตาของลูกผุดผ่องยิ้มแย้มมาตลอดตั้งแต่เธอได้รู้จักลูก เธอจึงสงสัยว่าลูกทำได้อย่างไร ลูกจึงเป็นคนมีความสุขเช่นนี้ได้ ทั้งๆ ที่ลูกต้องผ่านอะไรต่อมิอะไรมามากมายขนาดนั้น

ลูกยิ้มตอบเพียงประโยคเดียวที่เปิดการสนทนาอีกยาวเหยียดต่อมา “เพราะพี่ได้ค้นพบพระเจ้าค่ะ”

สำหรับคนไทยคนหนึ่งที่รับราชการมาจนถึงขั้น C10 และไม่เคยมีโอกาสได้ยินเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าเลย ประโยคนั้นประโยคเดียวทำให้เธอมีคำถามมากมายต่อมา ลูกค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร และพระเจ้าทรงทำอะไร ลูกจึงสามารถมีความสุขทุกวันนี้โดยลืมเรื่องราวในอดีตได้หมด ..... เธอรู้สึกประหลาดใจมาก

..... ลูกสรุปกับเธอว่า เมื่อลูกค้นพบพระเจ้าแล้ว ลูกมิได้หยุดแค่นั้น ลูกศึกษาต่อว่าพระเจ้าทรงสั่งสอนอะไรบ้าง และที่สำคัญที่สุด ลูกพยายามดำรงชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าให้มากที่สุดที่จะทำได้ ผลก็คือ สิ่งที่เธอเห็นในตัวลูกนั้นแหละ

พอดีในไลน์กลุ่มของพวกเรามีคนไปลงข้อความหนึ่งว่ามหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดได้แนะนำการสร้างนิสัยแห่งความสุข 20 ประการไว้ ดังนี้

1. Be Grateful สำนึกบุญคุณคนที่ดีต่อเรา
2. Choose your friends wisely เลือกคบเพื่อนอย่างชาญฉลาด
3. Cultivate Compassion ให้ความเห็นอกเห็นใจแก่คนอื่น
4. Keep learning หมั่นเรียนรู้
5. Become a problem solver เป็นผู้รู้จักแก้ปัญหา
6. Do what you love ทำในสิ่งที่คุณรัก

7. Live in the present อยู่กับปัจจุบัน
8. Laugh often หัวเราะบ่อยๆ
9. Practice Forgiveness หมั่นฝึกการให้อภัย
10. Say thanks often รู้จักขอบคุณเสมอ
11. Create deeper connections สร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง
12. Keep your agreement รักษาสัญญา
13. Meditate ทำสมาธิ
14. Focus on what you are doing ตั้งมั่นในสิ่งที่กำลังทำ
15. Be optimistic มองโลกในแง่ดี
16. Love unconditionally รักอย่างไม่มีเงื่อนไข
17. Don't give up อย่ายอมแพ้
18. Do you best and then let it go ทำดีที่สุดแล้วอย่ายึดติด
19. Take care of yourself ดูแลตัวเอง
20. Give back to society ตอบแทนสังคม

ใช่แล้ว ลูกพูดกับเพื่อนคนนั้นต่อว่า มันน่าอัศจรรย์ใจมาก เพราะทั้ง 20 ข้อนี้ ลูกได้ทำและก็ยังปฏิบัติต่อเนื่องถึงปัจจุบันและมากกว่าด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นผลจากการปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งสอนในพระคัมภีร์ ลูกจึงมีความสุขในหัวใจ ... จนแสดงออกมาทางใบหน้า แต่ว่าในการที่จะปฏิบัติได้ในบางข้อนั้น ลูกต้องพยายามแล้วพยายามอีก พราะไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะปฏิบัติได้ง่ายๆ เลย แต่พระเจ้าทรงสั่งสอนให้พวกเรามนุษย์ทำ เราก็ต้องพยายามทำให้ได้ วันนี้ทำไม่ได้ พรุ่งนี้ลองใหม่ พรุ่งนี้ทำไม่ได้ อีกวันก็พยายามใหม่ ... จนวันหนึ่งก็ทำได้ ยกตัวอย่างการให้อภัย ลูกค้นพบว่า การให้อภัยศัตรูนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่การให้อภัยผู้ที่เรารัก แต่กลับมาทรยศต่อความรักที่เรามีให้แก่เขานั้น เป็นสิ่งที่ทำยากกว่าร้อยเท่าพันเท่า แต่เมื่อเราสามารถให้อภัยได้แล้ว เราก็สามารถมีความสุขที่แท้จริงในใจได้ ☺

"ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกันและอภัยโทษให้กัน
เหมือนดังที่พระเจ้าทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

หากเราเห็นใครที่มีมากกว่าหรือมีชีวิตที่สุขสบายกว่าแล้วเราเกิดความอิจฉาในใจ หรือแม้แต่น้อยใจในใจ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราจะเกิดความทุกข์ เปลี่ยนใหม่ ยามเราเห็นใครมีความสุขหรือมีอะไรต่อมิอะไรมากกว่าเรา เราดีใจกับเขา ชื่นชมในโชคชะตาที่ดีของเขา สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ใจเราจะมีแต่ความชื่นชมยินดี ต่างกันราวฟ้ากับดิน ☺

กับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ถ้ามันเป็นอดีตที่เจ็บปวด แล้วเราก็เก็บแต่ความขมขื่นนั้นไว้ ไม่ปล่อยให้มันล่องลอยไป มัวแต่ยึดติดกับความเจ็บปวดนั้น ถามว่าแล้วเมื่อไรเราจะหายเจ็บปวดเล่า? เราไม่สามารถจะไปเปลี่ยนสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตได้ แต่เราสามาถดำรงชีวิตให้มีความสุขในปัจจุบันและเพื่อเตรียมให้มีอนาคตที่ดีกว่านี้ได้ ถ้าเช่นนี้แล้ว ทำไมไม่ทำเล่า?

"ดังนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสตเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสิ่งสร้างใหม่
สภาพเก่าผ่านพ้นไป สภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว" 2 โครินธ์ 5:17

“ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเสีย มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

ชีวิตมนุษย์มันสั้นนัก เพราะพระเจ้าจะทรงเรียกกลับไปเมื่อไร เราไม่มีทางจะทราบได้ หากเราพยายามดำรงชีวิตเพื่อให้ใครก็ตามที่พบเรา รู้จักเรา เป็นเพื่อนเรา แล้วทำให้พวกเขาเห็นสัจจธรรมในชีวิต เห็นคุณค่าของการเป็นมนุษย์มากขึ้น มีความสุขมากขึ้น ชีวิตของเราเองก็จะมีคุณค่ามากขึ้น ☺

ลูกพูดอยู่เสมอว่า ลูกพยายามดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูก การที่มีความสุขบนใบหน้าจนทำให้ลูกสามารถประกาศข่าวดีแก่คนที่รู้จักลูกได้ จึงทำให้ลูกมีความสุขเพิ่มขึ้นอีก ☺

ในวันปีใหม่ 2018 นี้ ลูกจึงขอกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะขอนำความสุขซึ่งลูกถือว่าเป็น “ตะลันต์” ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกไปต่อยอด เพื่อลูกจะสามารถนำ “ตะลันต์” นี้พร้อม “ตะลันต์อื่นๆ” ไปแบ่งปันให้กับทุกคนที่จะพบลูกและรู้จักลูกในปีนี้และในปีต่อๆ ไป พระเจ้าข้า

“เพราะผู้ที่มีมาก จะได้รับมากขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ ...” มัทธิว 25:29

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 368

เจริญชีวิต เป็นศิษย์พระคริสต์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หัวข้อบทสวดของลูกบทนี้ เป็นประโยคที่พวกเราคริสตชนมักจะได้ยินบ่อย หากเราฟังเผินๆ เป็นประโยคที่ฟังดูง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อนและไม่ใช่เป็นภาษาที่ต้องมีคำแปล แต่ถ้าลองพินิจพิจารณาให้ลึกซึ้งความหมายของประโยคนี้ มันช่างโอ้โฮ! โอ้โฮ! อีกแล้ว ☺

ในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เราต้องปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเรียกว่า “เป็นศิษย์พระคริสต์” ได้ล่ะ?

วันอาทิตย์ไปวัดฟังมิสซา แก้บาป รับศีล สวดบทข้าแต่พระบิดา สวดบทวันทามารีย์ แล้วกลับบ้าน ถามว่าเราเป็นศิษย์พระคริสต์แล้วยัง?

ใครจะกล้ามาบอกว่าคริสตชนที่ทำเช่นนี้ไม่ใช่เป็นศิษย์พระคริสต์ล่ะ? คำตอบคือเป็นแล้วนะ เพราะถ้าคนที่ไม่เป็นจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้ แต่ถ้าถามให้ลึกกว่านี้ว่า คริสตชนที่ทำเพียงเช่นนี้ เพียงพอกับการเป็น “ศิษย์พระคริสต์” ที่ดีพอแล้วยัง? ตอนนี้คำตอบก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าพึงพอใจในการปฏิบัติตนถึงระดับไหนในการมองตัวเองว่าเป็น “ศิษย์พระคริสต์” ที่ดี

ลูกเอง ตั้งแต่เล็กๆ เป็นเด็กที่เชื่อฟังผู้ใหญ่และอยู่ในโอวาท ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไรก็มักจะปฏิบัติตาม พอมาเป็นคริสต์ แม้จะในวัยใกล้ครึ่งศตวรรษแต่ก็ยังรู้สึกตัวเองเป็นเด็กในพระศาสนจักร ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไรเกี่ยวกับการดำรงชีวิตเป็นคริสตชนที่ดี ก็จะพยายามทำตามให้มากที่สุด ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ความรู้สึกฝ่ายซ้ายฉุดไปบ้าง ตามประสาความเป็นปุถุชน แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้ปฏิบัติตนมาตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมา นั่นคือ การดำรงชีวิตให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูก

ในสังคมไทยที่ประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ การดำรงชีวิตให้ผู้คนที่รู้จักเราเห็นว่าเราคือชาวคริสต์นั้นไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย แต่ลูกมองว่าการเลือกทำตนให้คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับเรากับการถวายเกียรติแด่องค์พระเยซูคริสต์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้น เป็นการเลือกที่ลูกไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สองเลย การทำตนให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้น นำมาซึ่งความสุขในใจที่ลูกเรียกว่า สันติสุข ปีติสุข และ “ตื่นเต้นสุข” ในขณะที่การทำตนเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นเป็นเรื่องฉาบฉวย เพราะสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมแต่ละวันนั้น เต็มไปด้วยการสวมหน้ากากเข้าหากัน มันเทียบกันไม่ได้เลย

และหนึ่งในหน้าที่ของการเป็นศิษย์ของพระคริสต์ที่ดีนั้นคือ การประกาศข่าวดี มีเพื่อนบางคนพูดกับลูกว่า ไม่ทราบจะไปประกาศข่าวดีในลักษณะใดและกับใคร

ลูกก็มักจะตอบไปว่า ก่อนอื่นใด เธอต้องทราบก่อนว่าข่าวดีที่เธอจะประกาศนั้นคืออะไร ถ้าเธอตกข้อนี้ตั้งแต่แรก เธอก็ไปต่อไม่ได้แล้ว ประการต่อไป ประกาศกับทุกคนและทุกครั้งที่มีโอกาส และหากได้เริ่มการประกาศแล้ว จะสามารถทำได้อย่างต่อเนื่องและอย่างอัตโนมัติ เหมือนกับการหายใจเข้าออกซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติและอย่างอัตโนมัติเลย

ลูกมีเพื่อนกลุ่มไลน์เล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยและหนึ่งในนั้นมีคน

หนึ่งที่ศึกษาศาสนาอย่างลึกซึ้งและปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของเธออย่างน่าเลื่อมใส ไม่ใช่ประเภทที่เที่ยวไปประกาศว่าตนเองได้ไปเรียนธรรมะและได้ไปปฏิบัติธรรม นุ่งขาวห่มขาว ครั้งละ 7 วัน 14 วัน แต่การปฏิบัติตนไม่ได้สื่อถึงหลักธรรมที่เธอได้ไปศึกษามาเลย เพื่อนของลูกคนนี้มีอาชีพเป็นพิธีกรของหลายรายการทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ และส่วนใหญ่จะไปในแนวทางของหลักธรรมะ สิ่งที่เธอทำเป็นประจำคือ เธอมักจะเขียนหลักธรรมในข้อปฏิบัติข้อนี้ข้อนั้นลงในกลุ่มไลน์ของเรา ซึ่งลูกก็อ่านด้วยความสนใจและชื่นชม วันก่อนเธอเขียนหลักธรรมข้อหนึ่งเกี่ยวกับการไม่โอ้อวดตน การทำตนให้เล็ก ฯลฯ ในหลักศาสนาของเธอ ลูกจึงตัดสินใจเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในแนวคำสอนของพระเยซูเจ้าลงในไลน์ให้เพื่อนๆ ท่านอื่นอ่านด้วย

แล้วสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น

เพื่อนผู้นี้นำบทเขียนของลูกเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูในแนวศาสนาคริสต์ไปออกอากาศให้ผู้ฟังฟังทั้งประเทศ!

โอ้โฮ! เท่ากับลูกได้ประกาศให้คนไทยทั้งประเทศที่ฟังรายการของเธอมารู้จักกับศาสนาคริสต์และฟังว่าพระเยซูคริสตเจ้า พระศาสดาของศาสนาเราทรงสั่งสอนอะไรบ้าง ☺

แล้วลูกก็มีความสุข เพราะลูกรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในการรับใช้พระองค์ในฐานะลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ที่พยายามดำรงชีวิตเป็นศิษย์พระคริสต์

แล้วพรุ่งนี้ ลูกก็จะหาโอกาสประกาศข่าวดีต่อไป ด้วยการดำรงชีวิตของลูกนี่แหละ ...

"ข้าพเจ้าจะถวายพรแด่พระยาห์เวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ" สดุดี 34:1

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 369

พระองค์อยู่ที่ไหนหนอ? พวกลูกแสวงหาพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 25 ก.พ. 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้รับพันธกิจเรื่องหนึ่งที่มีความหมายลึกซึ้งและมีความหมายสำหรับลูกมาก แม้ว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งที่ 10 ที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้ผู้คนในประเทศต่างๆ ฟังก็ตาม ทั้งนี้เพราะผู้ที่จะไปฟังลูกพูดในคราวนี้นั้น เป็นประชาชนของเมืองๆ หนึ่งในประเทศฟิลิปปินส์ที่ได้ประสบภัยธรรมชาติจากไต้ฝุ่นที่มีความรุนแรงที่สุดในประวัติภัยพิบัติของประเทศของเขา ผู้คนตายนับหมื่น จากพื้นฐานที่ยากจนอยู่แล้ว พวกที่รอดชีวิตมาได้ต้องยากจนกว่าเดิม บ้านช่องพังพินาศ บ้างก็หัวใจสลายเพราะสมาชิกในครอบครัวได้สูญหายหรือตายจากไป บางครอบครัวก็ได้จากโลกนี้ไปยกครัว ฯลฯ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้เสด็จไปเยี่ยมเมืองนี้ด้วยพระองค์เองหนึ่งปีหลังเกิดเหตุ แต่พระองค์อยู่ได้เพียง 4 ชั่วโมง ก็ต้องรีบเสด็จออกจากเมืองเพราะพายุไต้ฝุ่นอีกลูกหนึ่งกำลังจะพัดเข้ากระหน่ำในเวลาอันใกล้นั้น

ทันทีที่ลูกได้รับเชิญจากพระสงฆ์ผู้แทนพระสังฆราชของอัครสังฆมณฑลนั้นให้ไปพูดแบ่งปันให้กำลังใจแก่ประชาชนที่นั่นฟัง ลูกรู้สึกในใจทันทีว่า พันธกิจครั้งนี้มันลึกซึ้งและมีความสำคัญกว่าทุกๆ ครั้งที่ผ่านมาเป็นอย่างมาก เพราะมีพระสงฆ์อีกองค์หนึ่งบอกลูกว่าประชาชนส่วนใหญ่ที่นั่นยังยากจน บ้างก็ยากจนกว่าเดิมเพราะเงินช่วยเหลือจากทางการไปไม่ถึงด้วยเหตุผลทางการเมือง ฯลฯ ที่สำคัญที่สุด บนความทุกข์ยากแสนสาหัสที่พวกเขาได้ประสบมา บ้างก็เริ่มสูญเสียความเชื่อแล้วและถามว่า พระเจ้าอยู่ที่ไหน? ทำไมพระองค์จึงทรงให้พวกเขาต้องประสบกับความทุกข์ยากเช่นนี้?

ตอนต้นลูกเตรียมตัวไม่ถูก ไม่ทราบว่าจะไปพูดอะไรในแนวไหนจึงจะไปปลอบใจผู้คนที่มีความทุกข์ระดับนี้ได้ ลูกทราบเพียงแต่ว่า ลำพังนำเรื่องราวชีวิตของลูกที่เกิดขึ้นไปเล่าแบ่งปันคงไม่พอ ลูกศึกษาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วลูกก็ร้องไห้แทนพวกเขา พระจิตเจ้า เจ้าข้า ได้โปรดประทานพระพรและปรีชาญาณแก่ลูกให้สามารถนำความรักของพระเจ้าไปปลอบประโลมและสัมผัสจิตใจของพวกเขาเหล่านั้นได้ด้วยเทอญ และโปรดดลใจให้ลูกสามารถไปพูดให้พวกเขาไม่สูญเสียความเชื่อด้วยเถิด พระเจ้าข้า

ศิษยาภิบาลที่ลูกเคารพรักนับถือก็น่ารักมา ส่งพระวาจามาให้ลูกมากมายหลายบท ลูกศึกษาจนหมด แล้วก็ยังรู้สึกว่ามันไม่พอเพียง ลูกเริ่มกังวล เป็นครั้งแรกที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูด แต่นึกไม่ออกเลยว่าจะพูดอะไร หรือในลักษณะไหน ในที่สุด ลูกคิดว่าลูกควรต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ในพระศาสนจักรแล้ว ลูกจึงส่งอีเมล์ไปหาพระสังฆราชที่ลูกเคารพรักเพื่อขอคำแนะนำ สองวันต่อมาลูกก็ได้รับคำตอบจากท่านว่าให้ไปอ่านบทเขียนเกี่ยวกับความทุกข์โดยนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ลูกดีใจมาก รีบเข้าไปหาในอินเตอร์เน็ต ปรากฏว่าพบบทความเขียนโดยซิสเตอร์ท่านหนึ่งเกี่ยวกับเอกสารนี้ มีความยาวถึง 18 หน้า แต่ไม่ใช่เป็นบทเขียนโดยตรงของท่านนักบุญ แม้กระนั้น ลูกก็ดีใจมาก ลงมืออ่าน

บทความ 18 หน้านั้นอย่างตั้งใจ วันต่อมา พระคุณเจ้าได้ส่งอีเมล์มาเพิ่มเติม บอกชื่อบทความมาให้ “Apostolic Letter SALVIFICI DOLORIS of the Supreme Pontiff John Paul II on the Christian Meaning of Human Suffering” คราวนี้ลูกหาในอินเตอร์เน็ตได้ถึงตัวบทความเลย มีความยาวถึง 40 หน้า ลูกดีใจมาก รวมกับของวันก่อน เอกสารที่มีให้อ่านรวมกัน 58หน้า ลูกอ่านครั้งแรก โอ้! เป็นบทความที่มีความหมายทางเทววิทยาลึกซึ้งมาก แต่ถ้าลูกไปพูดในลักษณะเช่นนี้ ผู้ฟังที่ยังกำลังมีความทุกข์จะเข้าใจไหม? ไม่เป็นไร อ่านใหม่ ต้องอ่านให้ตัวเองเข้าใจก่อน จำได้ว่าอ่านแล้วอ่านอีกประมาณ 5-6 รอบ ทั้งพับหน้าที่จะเน้น ทั้งไฮไลท์ข้อความที่จะพูด ในที่สุด ลูกกราบขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงเพิ่มพูนความรู้ทางด้านเทววิทยาให้แก่ลูก เพราะหลังจากอ่านเอกสารทั้ง 58 หน้าตลอดเกือบ 3 อาทิตย์เต็มๆ ลูกก็เกิดความเข้าใจในสิ่งที่นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงเขียนเกี่ยวกับความทุกข์ยากของมนุษย์

หน้าที่ของลูกต่อไปคือ การนำเอาบทเขียนที่ดูเหมือนเป็นหลักวิชาการทางเทววิทยามาย่อย และเขียนออกมาเป็นภาษาพื้นๆ ฟังง่ายๆ เหมาะสำหรับผู้ฟังที่ยังคงอยู่ในความทุกข์ได้เข้าใจ

พระจิตเจ้าได้รับการทูลขอและรบกวนจากลูกจนลูกต้องกราบขอให้พระองค์อย่าทรงรำคาญลูกในการเตรียมตัวไปพูดครั้งนี้ ☺

และแล้ว ลูกก็พร้อม เป็นครั้งแรกที่ลูกเขียนสิ่งที่ลูกจะไปพูด เขียนไปก็ร้องไห้ไป พอเขียนเสร็จ พิมพ์เสร็จ มาซ้อมพูดก็ร้องไห้อีก แต่ลูกบอกกับตัวเองว่า ร้องไห้กับตัวเองไม่เป็นไร ห้ามไปร้องไห้บนเวทีตอนพูดก็แล้วกัน

ลูกถามตัวเองว่าร้องไห้ทำไมตลอดการเตรียมตัวไปพูดครั้งนี้ แล้วลูกก็ตอบตัวเองในหัวใจว่า เพราะสิ่งที่นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เขียนเกี่ยวกับความทุกข์ของมนุษย์นั้น มัน “กินใจ” และ “โดนใจ” ลูกมาก ทำให้ลูกเอาใจของลูกเข้าไปใส่ในใจของประชาชนเหล่านั้น และรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานของพวกเขา แล้วก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงประสบการณ์ความทุกข์ของตัวเองในอดีต และที่สำคัญที่สุด ทำให้ลูกรู้สึกถึงการร่วมในพระทรมานของพระมหาเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา กลายเป็นว่าตลอดเดือนก.พ. 2018 ซึ่งเป็นเดือนที่เริ่มเทศกาลมหาพรต ประสบการณ์การเตรียมตัวของลูกไปพูดครั้งนี้ล้ำค่ามาก เป็นประสบการณ์ทางจิตวิญญาณที่ลูกอธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด แล้วลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างหาที่สุดไม่ได้สำหรับประสบการณ์ที่ Unique นี้

พระองค์ทรงกำลังสอนลูกและเตรียมลูกในการปฏิบัติพันธกิจอื่นใดที่ลึกซึ้งกว่านี้หรือเปล่าหนอ? เพราะลูกสัมผัสได้ถึงการประทับอยู่ในใจของลูกอย่างใกล้ชิดของพระองค์ทั้งเดือนก.พ.ที่ผ่านมา

ตลอดเวลา 1 ชั่วโมงที่ลูกพูด ผู้ฟัง 1,000 กว่าคนร้องไห้และเมื่อลูกพูดจบ ต่างลุกขึ้นปรบมือให้ลูกเป็นเวลานาน เช่นเดียวกับทุกครั้ง ลูกทูลพระองค์ในใจว่า

“This is for the Glory of You; not the glory of me, my Lord!”

“ท่านทั้งหลายไม่เคยเผชิญกับการทดลองใดๆ ที่เกินกำลังมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้ท่านถูกทดลองเกินกำลังของท่าน แต่เมื่อถูกทดลอง พระองค์จะประทานความสามารถให้ท่านยืนหยัดมั่นคงและหาทางออกได้” 1 โครินธ์ 10:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 370

JESUS' DIVINE MERCY IN OUR LIVES

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังจากบทสวดของลูกบทที่แล้วได้ถูกส่งออกไป มีผู้อ่านหลายท่านอยากทราบว่า ลูกได้พูดอย่างไรในการปลอบใจผู้คนที่มีความทุกข์ระดับผ่านพายุไต้ฝุ่นที่ร้ายแรงที่สุดในประเทศของเขา ซึ่งลูกได้ตั้งใจแล้วว่าจะขอนำบทแบ่งปันของลูกมาเขียนเป็นบทสวดถวายพระเกียรติแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่ง

ชื่อของบทสวดบทนี้คือ หัวข้อการแบ่งปันของลูก

ลูกได้เริ่มต้นโดยบอกพวกเขาว่า พระเจ้าคือองค์แห่งความรัก องค์แห่งความหวัง และพระองค์ทรงพระเมตตา และเป็นเพราะพระหรรษทานของพระองค์ ลูกจึงได้ไปยืนอยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งเป็นครั้งที่ 6 ที่ลูกได้พูดแบ่งปันที่ประเทศของพวกเขา และครั้งที่ 10 ในการแบ่งปันระดับนานาชาติและต่อสั้นๆ ด้วยชื่อของงานและสถานที่ที่ลูกได้ไปพูดมา

ทุกครั้งที่ลูกไปพูด จะมีผู้ฟังมาหาลูกหลังจากลูกพูดเสร็จและมาบอกกับลูกว่า เขาคิดว่าเขามีปัญหามากมายในชีวิต แต่หลังจากฟังเรื่องราวของลูกแล้ว เขารู้สึกว่าปัญหาขอเขาช่างเล็กน้อยเหลือเกิน คราวนี้มันคนละเรื่อง ลูกทราบเกี่ยวกับไต้ฝุ่นยักษ์ถล่มเมืองของเขาในปลายปี 2013 แต่ไม่ทราบรายละเอียดมากนัก แต่หลังจากได้รับเชิญอย่างเป็นทางการให้ไปพูดแบ่งปันให้พวกเขาฟัง ลูกก็ได้ศึกษาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด แล้วลูกก็ต้องร่ำไห้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกนั้น หากเปรียบเทียบกับสิ่งที่พวกเขาได้เผชิญมานั้น เปรียบประดุจเพียงแค่ยุงกัดเท่านั้น และการที่ลูกได้ไปยืน ณ เมืองของพวกเขาเพื่อเป็นพยานถึงพระเมตตาของพระเจ้านั้น ลูกรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยความถ่อมตน ความสะเทือนใจและความยำเกรง สำหรับลูกแล้ว เมืองตาโกลบัน (Tacloban) เป็นเสมือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาที่ได้รอดชีวิตจากไต้ฝุ่นที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติภัยพิบัติมาได้ก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยเช่นเดียวกัน และควรจะเป็นผู้แบ่งปันและลูกเป็นผู้ฟังมากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ขอให้พวกเราแบ่งปันความรักของพระเจ้าที่ได้สัมผัสจิตใจของพวกเราทุกคนให้ซึ่งกันและกันฟัง

แล้วลูกก็เล่าสั้นๆ ให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของลูก.....

นักบุญเทเรซาแห่งกัลกัตตาได้พูดไว้ว่า "Being unwanted, unloved, uncared for, forgotten by everybody, I think that is a much greater hunger, a much greater poverty than the person who has nothing to eat."

นั่นคือ สถานะของลูกในช่วงหนึ่งของชีวิต

แล้วลูกก็แบ่งปันให้ฟังว่า ลูกต้องทำอย่างไรในการดำรงชีวิตในช่วงนั้น ตลอดจนการต้องอยู่แบบ "วันต่อวัน" แต่แม้ว่าในตอนนั้นลูกจะยังไม่ได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ลูกไม่เคยหมดความเชื่อความศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือสิ้นหวังในชีวิต ตรงกันข้าม ลูกสวดภาวนาอย่างต่อเนื่องและอย่างไม่ขาดสาย

แล้วพระองค์ก็ทรงได้ยินคำสวดภาวนาของลูก แม้พระองค์จะมิได้ตอบคำถามของลูกว่า "ทำไมพระเจ้าข้า ทำไมลูก

จึงต้องประสบความทุกข์มากถึงขนาดนั้น”

.....

หลังจากการค้นพบว่า พระเจ้าไม่ได้อยู่ไกลโพ้นโน่นเลยบนสวรรค์ แต่อยู่ในใจของลูกและของสนุษย์ทุกคน ชีวิตของลูกก็ค่อยๆ เปลี่ยน แม้ว่าจะไม่มีคำตอบสำหรับคำถามทุกคำถามในชีวิตเช่นเดียวกับ 1+1 = 2 ลูกเริ่มยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความสุภาพถ่อมตน (Humility) แต่ก็ด้วยความตั้งใจที่จะดำเนินชิวิตต่อไปด้วยความแน่วแน่และความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ลูกแลกเปลี่ยนความเจ็บปวด ความโกรธเคือง และบาดแผลในหัวใจเป็นความรู้สึกที่สงบ สุขเย็น และเปี่ยมไปด้วยความรัก เพราะขณะนี้ลูกดำรงชีวิตโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง และพระเมตตาของพระองค์ได้ชะล้างบาดแผลและโลหิตในหัวใจลูกจนสะอาดบริสุทธิ์!

ลูกได้อ่านบทอ่านโยบในพระคัมภีร์ถึง 7 ครั้ง และสรุปว่าแม้ความทุกข์ดูเหมือนจะเป็นการลงโทษของการกระทำผิด แต่มันก็ไม่ใช่เป็นเช่นนั้นเสมอไป ในกรณีของโยป ความทุกข์ของเขาเป็นลักษณะของการทดสอบ บางครั้งความทุกข์ยากของมนุษย์อาจเป็นการเสริมสร้างความดีในบุคคลนั้น เพื่อให้เขาสามารถเอาชนะสิ่งชั่วร้ายและอุปสรรคต่างๆ ที่รุมเร้าเขา ความทุกข์เป็นการทดสอบทุกครั้ง บางครั้งเป็นบททดสอบที่รุนแรงมาก แต่ในเวลาเดียวกัน ความทุกข์นี่แหละจะเสริมสร้างความยิ่งใหญ่ในด้านศีลธรรมจรรยาของคนๆ นั้น ความเติบโตด้านจิตวิญญาณของเขาไงล่ะ

ความทุกข์ยากอาจเกิดขึ้นในลักษณะเฉพาะบุคคล หรือในลักษณะส่วนรวมเช่นในกรณีของภัยธรรมชาติ โรคระบาด หรือแม้กระทั่งสงคราม ประเทศของพวกเขาตั้งอยู่บน Tectonic Plates on Pacific Ring of Fire สองแผ่นซึ่งเป็นบ่อเกิดของภัยธรรมชาติเสมอ แต่ถ้ามองในแง่ของความเชื่อล่ะ เป็นไปได้ไหมว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นการทรงเตือนของพระเจ้า? เป็นไปได้ไหมว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดภัยธรรมชาติร้ายแรงเช่นนั้น เพื่อว่ามนุษย์จะได้เห็นถึงความผิดบาปและสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาได้ทำ? ลูกไม่ทราบและไม่กล้าตอบคำถามนี้ แต่ในเวลาเดียวกัน ในกรณีของภัยธรรมชาติ มันก็เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มารวมตัวกันเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมอบความรักให้แก่กัน มันสามารถเสริมสร้างความดีและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันและระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าด้วย และในกรณีนี้ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสก็ได้เสด็จไปเยี่ยมพวกเขาด้วยพระองค์เอง แม้ว่าพระองค์จะทรงอยู่ได้แค่ 4 ชั่วโมงก็ตาม

เพราะฉะนั้น พี่น้องที่รัก อย่ายอมให้ความทุกข์ยากฉุดท่านจมปลักลง จงลุกขึ้นด้วยความหวัง ความเชื่อ ความศรัทธา จงจุ่มตัวท่านลงในความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูคริสต์เองยังทรงต้องรับความทุกข์ทรมานขนาดไหนเพื่อพวกเรามนุษย์ เมื่อเราสามารค้นพบความหมายของพระทรมานเพื่อการไถ่กู้พวกเรามนุษย์ จากความเชื่อของเราและความทุกข์ของเราเองแล้ว ชีวิตของเราจะเปี่ยมไปด้วยคุณค่า ทั้งในด้านความหมายใหม่และองค์ประกอบใหม่

นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงลิขิตไว้ว่า “ถ้าเราสามารถจับความทุกข์ความเจ็บปวดให้หมุนกลับล่ะ ไม่ใช่จะทำให้ความทุกข์นั้นหายไปทั้งหมด แต่โดยการนำความทุกข์นั้นมาแปลงเป็นพลังในการทำสิ่งที่มีเป้าหมายและความหมาย ทำไมเราไม่นำความทุกข์ความเจ็บปวดนั้นมาเป็นพลังในการทำความดีล่ะ? นี่คือพลังที่เรามนุษย์จะสามารถได้รับจากความสัมพันธ์กับองค์พระเยซูคริสต์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

และนี่คือสิ่งที่ลูกได้ทำตลอดในเวลา 2 ทศวรรษที่ผ่านมา .....

ลูกขอถวายพระเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าข้า

“ผู้ใดละเมิดธรรมบัญญัติเพียงข้อเดียว แม้เล็กน้อยที่สุดและสอนผู้อื่นให้ละเมิดด้วย
จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์
ส่วนผู้ที่ปฏิบัติและสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์” มัทธิว 5:19

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 371

ความหวัง ความจริง และชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีเพื่อนๆ ถามลูกว่า จากการที่ได้ไปพูดแบ่งปันมาเยอะแยะทั่วโลก ครั้งไหนมีความหมายสำหรับลูกที่สุด ลูกจะตอบเสมอว่า สำหรับลูกแล้ว การพูดแบ่งปันทุกครั้งจะมีความหมายเสมอ ไม่ว่าจะพูดที่ใด ผู้ฟังจะเป็นใคร หรือมีกี่คนก็แล้วแต่ เพราะลูกถือว่า การพูดทุกครั้งเป็นพันธกิจที่ทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์และทุกครั้งลูกก็จะมีความสุขเมื่อได้ทำพันธกิจสำเร็จลงด้วยดี!

แต่ .... ถ้าเป็นคำถามอีกแนวหนึ่ง ถามลูกว่า การพูดแบ่งปันครั้งไหนมีความลึกซึ้งกว่าครั้งอื่นๆ ลูกตอบได้ทันทีว่ามีค่ะ 2 ครั้ง แม้จะเป็นการแบ่งปันที่ต่างกรรมต่างวาระ และคนละประเทศ ตลอดจนผู้ฟังเป็นคนละกลุ่มบุคคล และต่างอาชีพก็ตาม แต่ที่เหมือนกันในสองกลุ่มผู้ฟังที่ลูกรู้สึกผูกพันเป็นพิเศษนี้คือ ทั้งสองครั้งผู้ฟังต้องการ “ความหวัง” และการที่พวกเขาได้ยินคำพยานจากปากของลูก ซึ่งครั้งหนึ่งในชีวิตดูเหมือนจะเป็นคนที่ไม่น่าจะมีความหวังหลงเหลือเลย แต่กลับมามีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยพระพรของพระองค์ในทุกวันนี้นั้น มันมีความหมายสำหรับผู้ฟังมาก และความรู้สึกตื่นเต้นและดูมีชีวิตชีวาใหม่ที่เปี่ยมไปด้วยความหวังของผู้ฟังได้สะท้อนกลับให้ลูกได้รู้สึก แม้ลูกจะยืนพูดอยู่บนเวทีก็ตาม

ครั้งล่าสุดที่ลูกได้ไปพูดให้ผู้คนที่รอดชีวิตจากซุปเปอร์พายุไต้ฝุ่นที่เมืองตาโคลบัน (Tacloban) ประเทศฟิลิปปินส์ ลูกรู้สึกได้ถึง “การมีความหวัง” ของพวกเขา หลังจากการแบ่งปันของลูกได้จบลง จากการที่พวกเขามาขอซื้อหนังสือ “Moving the Mountain” และการมาขอพูดคุยกับลูก แล้วลูกก็มีความสุขใจหากสามารถทำให้ผู้ฟังกลับมามีความหวังในชีวิตและที่สำคัญที่สุด กลับมามีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าใหม่ได้

อีกครั้งหนึ่ง หลายปีก่อน ลูกได้รับเชิญจากซิสเตอร์คณะหนึ่งที่มีศูนย์ฝึกอาชีพที่พัทยาสำหรับผู้หญิงที่มีอาชีพกลางคืน ในตอนนั้นจะใกล้วันแม่ของประเทศไทยเรา ตอนที่ลูกได้รับเชิญ ลูกถามซิสเตอร์ผู้เชิญว่า จะให้ลูกไปพูดในหัวข้ออะไร และผู้ฟังกี่เปอร์เซ็นต์เป็นคริสตชน คำตอบก็คือ หัวข้ออะไรก็ได้ที่จะให้ความหวังแก่สตรีเหล่านั้น เพราะทุกวันนี้ พวกเธอมีความหวังเพียงอย่างเดียวคือ ขอให้มีผู้ชาย ชาติไหนก็ได้ อายุไม่เป็นไรมาชุบชีวิตพวกเธอโดยขอแต่งงานและฉุดให้พวกเธอออกจากวังวนที่กำลังเป็นอยู่ และเกือบทั้ง 100% ไม่มีใครเป็นคริสตชน

เอาล่ะซิ ได้รับเชิญแต่ให้คิดหัวข้อเอง ยากยิ่งกว่าผู้เชิญกำหนดหัวข้อมาให้เสียอีก ทั้งผู้ฟังก็ไม่ใช่คริสตชน ตลอดจนไม่ใช่สตรีนักธุรกิจ หรือมีอาชีพธรรมดาสามัญ ลูกจำได้ว่าลูกสวดทูลขอการทรงนำจากพระจิตเจ้าเป็นสัปดาห์กว่าจะสรุปว่าหัวข้อที่ลูกจะไปพูดนั้นคือ “ความหวัง ความจริง และชีวิต”

ลูกได้เริ่มต้นโดยบอกกับพวกเธอหลายร้อนคน (จำได้ว่ามาเกือบหมดทั้งพัทยาเลย) ที่มาฟังว่า คนเราทุกคนจะต้องดำรงชีวิตโดยมี “ความหวัง” มิฉะนั้นแล้ว ชีวิตจะขาดพลัง ขาดแรงผลักดันที่จะขับเคลื่อนให้ชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางที่

เราตั้งไว้ได้ แต่ ... จากประสบการณของลูก “ความหวัง” กับ “ความจริง” อาจจะเป็นคนละเรื่องในชีวิตจริง และในการตั้ง “ความหวัง” ให้ตัวเองนั้น เราจะงอมืองอเท้ารอพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์โยนพระพรลงมาจากสวรรค์ไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเอง เราต้องทำงานหนักเพื่อให้ก้าวข้ามอุปสรรคที่มาขวางกั้นเรา และไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาใด เราต้องมีความเชื่อ ความศรัทธาในพระศาสดา และหลักธรรมของศาสนาของเรา และความเชื่อความศรัทธานี้แหละจะส่งเสริมให้เราบรรลุถึง “ความหวัง” ในชีวิตจริงของเรา และสำหรับลูก ลูกนับถือศาสนาคริสต์ ลูกมีความเชื่อความศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของลูกเต็มเปี่ยม .....

ตอนลูกพูดจบหลัง 1 ชั่วโมงที่ซิสเตอร์ให้เวลาไว้ หลายคนในหมู่ผู้ฟังร้องไห้ พวกเธอกรูเข้ามาล้อมลูกไว้ และดูเหมือนจะนึกได้ ไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้จนชิดตัวลูก มีคนหนึ่งถามขึ้นมาว่า “หนูกอดพี่ได้ไหมคะ?” ลูกยิ้มและพยักหน้า เท่านั้นเอง เขื่อนทำนบแตก สตรีที่อาจคิดว่าสังคมรังเกียจพวกเธอก็โผเข้ากอดลูก เพราะทราบแล้วว่า ลูกไม่ได้รังเกียจพวกเธอเลย ไม่เพียงเท่านั้น พวกเธอทุกคนยื่นดอกมะลิที่ถือกันคนละดอกมอบให้ลูก ช่วงเวลาในตอนนั้นยังคงติดตรึงในความทรงจำของลูกจนทุกวันนี้ ลูกได้รับการกอด การหอมแก้ม คละเคล้าด้วยน้ำตาทั้งจากผู้ฟังและตัวลูกเอง วินาทีนั้นเอง ลูกจำได้ว่าลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้ว่า ***“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 5:40***

ทุกวันนี้ ดอกมะลิทั้งหมดในวันนั้นถูกรวมเป็นช่อเดียวกันและถูกตั้งไว้บนโต๊ะตรงมุมห้องทำงานของลูก วันเวลาผ่านไป แต่ความทรงจำอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเยซูเจ้าในหัวใจของลูกที่มีให้กับสตรีเหล่านั้นยังคงอยู่ และจะมิมีวันเสื่อมคลายไปเลย

พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักเคยพูดไว้ว่า “ความเชื่อยิ่งแบ่งปัน ยิ่งเพิ่มพูน” ช่างจริงกระไรเช่นนี้ ยิ่งนำเรื่องราวชีวิตที่ผ่านมาไปแบ่งปันให้ผู้คนฟังมากเท่าไร ยิ่งทำให้ลูกเห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติมากขึ้นเท่านั้น จากชีวิตที่ “เก็บตก” จากหลุมพรางอันใหญ่ใต้ดิน ลูกลุกขึ้นมาแล้ว ลูกสู้ต่อ โดยลูกมี “ความหวัง” บนพื้นฐานของ “ความเชื่อ ความศรัทธา” อย่างแรงกล้า ลูกพูดได้อย่างเต็มปากว่า “ความเชื่อ ความศรัทธา” ของลูกนั้น มั่นคง หนักแน่นดั่งขุนเขาศิลา

ในตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้ว หากลูกบอกใครถึง “ความหวัง” ที่ลูกมีในใจในขณะนั้น เขาก็คงพูดว่า ลูกนั้นไม่บ้าก็เมา แต่ลูกสวดภาวนาทูลถามพระองค์แล้วลูกก็รู้สึกว่า พระองค์ทรงยิ้ม ไม่ได้ทรงตำหนิลูกใน “ความหวัง” ของลูกนั้น ด้วยความเชื่อความศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม ลูกก็สวดภาวนาของลูกมาเรื่อยๆ ณ วันนี้ 20 ปีผ่านไป “ความหวัง” ของลูกเมื่อ 20 ปีก่อนก็เป็นความจริงแล้ว ลูกจึงขอสรุปว่าในการดำรงชีวิตของคนเรา เราจำเป็นต้องมี “ความหวัง” บวกด้วย “ความเชื่อ ความศรัทธา” บวกด้วย “ความขยันหมั่นเพียร” และหากสิ่งที่เราหวังและสวดทูลขอนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นไปไม่ได้ในชีวิตนี้!

ลูกเขียนบทสวดนี้เสร็จอีกสัปดาห์ต่อมา สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงตรัสในวันฉลองปัสกาปีนี้ 2018 ว่า

“The future has a name. And its name is Hope.”

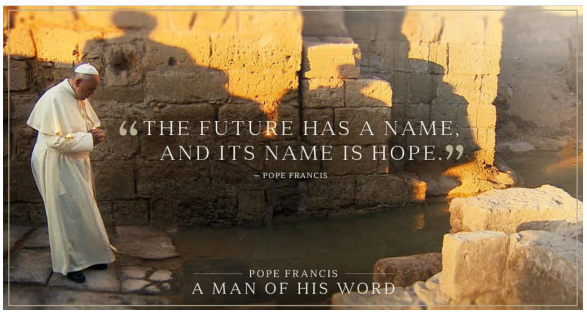

I love You, Your Holy Father ☺ ☺ ☺

“องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้น เหมือนลิ้นของศิษย์ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพูดจาให้กำลังใจแก่ผู้เหน็ดเหนื่อย” อิสยาห์ 50:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 372

ของขวัญวันเกิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันเกิดเป็นวันที่มีความหมายสำหรับทุกคน บางคนก็จัดงานวันเกิดใหญ่โต บางคนก็เลือกที่จะไปทำบุญตามความเชื่อของตนเองและเลือกที่จะรับประทานอาหารกับครอบครัวอย่างเงียบๆ ก็แล้วแต่ แต่ละคนว่าวิถีชีวิตและแวดวงสังคมของคนๆ นั้นเป็นอย่างไร

ปลายเดือนมีนาคม 2018 ที่ผ่านมา เป็นวันเกิดของลูกและเป็นวันเกิดที่มีความหมายพิเศษนิดหน่อย เพราะเป็นวันเกิดที่เลขนำหน้าอายุของลูกจะเป็นเลขนั้นอีกเพียงปีเดียว แล้วปีหน้าเลขนำหน้าก็จะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งหลัก ☺ ตอนแรกลูกตั้งใจจะไปทำบุญในวันเกิดของลูก แต่ปรากฏว่าลูกได้รับแจ้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษาสมทบในวันนั้นพอดี จะขอเปลี่ยนเวรกับสมทบท่านอื่นเพราะเหตุผลคือตรงกับวันเกิดก็ดูกระไรอยู่ ลูกจึงตัดสินใจไปปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเต็มใจ

ในระบบศาลของประเทศไทย ศาลยุติธรรมทั่วไปนั้นเรียกว่าระบบกล่าวหาคือ โจทก์ผู้ฟ้องจะเป็นผู้กล่าวหาจำเลยว่าทำผิดเช่นนี้ เช่นนั้น และเป็นหน้าที่ของทนายทั้งสองฝ่ายจะนำข้อเท็จจริงตลอดจนข้อกฎหมายมาลบหักล้างกันที่ศาล ผู้พิพากษาจะมีหน้าที่รับฟังประเด็นต่างๆ จากทนายทั้งสองฝ่ายเท่านั้น ไม่มีหน้าที่และไม่สามารถจะแนะนำหรือสอบประเด็นเองจากบนบัลลังก์ได้ ผลของคดีจึงขึ้นอยู่กับความเก่งของทนายในการนำสืบและยกข้อกฎหมายมาหักล้างคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งให้ผู้พิพากษาฟัง

แต่ศาลแรงงานเป็นศาลที่เรียกว่า “ศาลชำนัญพิเศษ” (สะกดถูกต้อง) และการพิจารณาคดีเป็นระบบไต่สวน กล่าวคือ ผู้พิพากษามีสิทธิ์ที่จะไต่สวนสอบถามคู่กรณีทั้งสองฝ่าย และสามารถเรียกให้คู่ความไปหาพยานหรือหลักฐานเพิ่มเติมได้ และตามกฎหมายต้องมีผู้พิพากษาสมทบสองท่านในการนั่งบัลลังก์พิจารณาคดีทุกครั้งคือ สมทบฝ่ายนายจ้าง ซึ่งคือตำแหน่งที่ลูกเป็น และสมทบฝ่ายลูกจ้าง

การพิจารณาความของศาลแรงงานนั้น ระบุชัดเจนไว้ในกฎหมายว่า ในกรณีที่เกิดข้อพิพาท ก่อนถึงขั้นขึ้นสู่ศาลให้ผ่าน “การไกล่เกลี่ย” ก่อน โดยมีคณะผู้ไกล่เกลี่ยจะพยายามไกล่เกลี่ยให้ทั้งสอฝ่ายยอมซึ่งกันและกัน และแม้ว่าหากการไกล่เกลี่ยในระดับนี้ไม่ประสบความสำเร็จ หลังจากคดีขึ้นสู่ศาลแล้ว ผู้พิพากษาก็ยังต้องพยายามทำการไกล่เกลี่ยให้คู่ความยอมความกัน ไม่ว่าคดีจะดำเนินถึงขั้นไหนก็ตาม

เหตุผลสำหรับผู้ที่ไม่เคยชินกับระบบศาลแรงงานที่มีการไกล่เกลี่ยเช่นนี้ อาจจะรู้สึกว่าไม่เป็นการยุติธรรม ผู้ที่ทำความผิดก็ควรจะต้องรับโทษสิและสำหรับศาลแรงงานแล้ว ผู้ที่เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ส่วนใหญ่จะเป็นลูกจ้างยื่นฟ้องนายจ้าง จึงมีชื่อว่าศาลแรงงาน นานๆ จะมีคดีที่นายจ้างฟ้องลูกจ้างสักรายสองราย

แต่เหตุผลเบื้องหลังการไกล่เกลี่ยที่ถึงขั้นต้องระบุในกฎหมายก็คือว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างนั้น

เหมือนน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า และการที่มนุษย์อยู่ด้วยกัน บางทีก็เหมือนลิ้นกับฟัน ย่อมมีการกระทบกระทั่งกันบ้าง หากต่างฝ่ายต่างลดทิฐิ มาคุยกันด้วยเหตุด้วยผลและยอมให้อภัยกัน เมื่อคดีจบลงด้วยการไกล่เกลี่ยกันได้ ลูกจ้างก็สามารถกลับไปทำงานได้อีก นายจ้างก็ไม่ต้องไปหาพนักงานใหม่

ลูกได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างในขณะนี้เป็นวาระที่สองแล้ว และลูกรู้สึกว่าระบบการไกล่เกลี่ยของศาลแรงงานนี้ใช้หลักความรักและการให้อภัยของศาสนาคริสต์เราโดยตรงเลย ☺ ☺ ☺

ในวันเกิดของลูก คดีนี้เป็นคดีที่ลูกได้นั่งบัลลังก์พิจารณามาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ทนายแจ้งว่าดูรูปการณ์แล้วน่าจะตกลงกันได้ แต่ปรากฏว่าไม่สำเร็จ เรื่องจึงต้องขึ้นสู่การพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายนายจ้างเป็นคนจีนอายุคงใกล้เคียงกับลูก มาขึ้นศาลโดยนั่งรถเข็นเพราะป่วยและเดินไม่ได้ ฝ่ายลูกจ้างเป็นผู้หญิงอายุราว 30 กว่าปี ผู้พิพากษากลางใช้เวลาในการไกล่เกลี่ยเป็นเวลาเกือบชั่วโมงซึ่งในระหว่างนั้น เราผู้พิพากษาทั้งสามได้ฟังคำอธิบายตลอดจนการโต้ตอบของทั้งโจทก์และจำเลยอย่างละเอียด แต่ในที่สุดทั้งสองฝ่าย โจทก์และจำเลยก็ตกลงกันได้! ภาพที่ลูกได้เห็นในขณะนั้น เป็นภาพที่ประทับใจลูกจนถึงวันนี้ ฝ่ายลูกจ้างเข้าไปคุกเข่าข้างนายจ้างและจับมือนายมากุม พร้อมร้องไห้และพร่ำแต่คำว่า “หนูขอโทษ หนูขอโทษ” ฝ่ายนายจ้างก็ร้องไห้ไม่แพ้กัน และพูดกับลูกจ้างคนนั้นว่า “ฉันรักเธอเหมือนลูกนะ” วินาทีนั้น ลูกมีความรู้สึกว่า การที่ลูกได้มานั่งบัลลังก์ศาลในวันนั้นและได้เห็นภาพคนสองคนที่โกรธเคืองกันถึงขนาดขึ้นศาลฟ้องร้องกัน ให้อภัยซึ่งกันและกันได้และกลับมาเอื้ออาทรซึ่งกันและกันได้เช่นนี้ เป็นของขวัญวันเกิดที่มีค่ายิ่งสำหรับลูก ☺ ☺ ☺

ลูกขออนุญาตผู้พิพากษากลางและใช้ภาษาจีนพูดกับฝ่ายนายจ้าง ซึ่งตกตะลึงในการได้ยินผู้พิพากษาที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ส่งภาษาจีนกับตนเอง แล้วลูกก็ยิ้มให้กับทั้งสองฝ่าย ซึ่งปกติผู้พิพากษาที่นั่งบนบัลลังก์ไม่ควรจะแสดงอาการทางกายให้แก่คู่ความฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

พระเจ้าทรงสอนให้เรามนุษย์ให้อภัยซึ่งกันและกัน และให้รักกันและกัน ในวันเกิดของลูกที่ผ่านมา ลูกได้เห็นและได้สัมผัสถึงผลของการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ แล้วลูกก็ออกจากศาลด้วยความสุขใจยิ่ง

ขอบพระคุณพระองค์อย่างสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง สำหรับพระพรที่เป็นของขวัญวันเกิดอันล้ำค่าในวันนั้น ☺ ☺ ☺

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน
ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” 1 เอเฟซัส 4:32

“เราจงรักกันเถิด” 2 ยอห์น 5

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 373
เมื่อคนไม่รู้จักพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อปลายเดือนเมษายน 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปเที่ยวประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกกับครอบครัว โอ้โฮ! ประเทศเขาเจริญก้าวหน้าในความเป็นอยู่ ตึกรามบ้านช่อง ตลอดจนฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างก้าวกระโดด แม้ลูกจะไปเที่ยวประเทศนี้ซึ่งเป็นบ้านเกิดของบรรพบุรุษของลูกอย่างน้อยปีละครั้ง แต่ทุกครั้งลูกจะเห็นถึงความเจริญก้าวหน้าอย่างผิดหูผิดตาทุกครั้ง จนอดรู้สึกประหลาดในใจไม่ได้ว่าผู้นำของประเทศเขาทำอย่างไรหนอจึงสามารถนำพาประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกก้าวหน้าอย่างชนิดที่ประเทศทางตะวันตกยังตามไม่ทันในหลายๆ ด้าน

พลเมืองส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เงินสดกันแล้ว แม้กระทั่งในเรื่องเล็กเรื่องน้อยก็ใช้ระบบออนไลน์กันหมด รถไฟความเร็วสูงก็มีประสิทธิภาพและตรงเวลาเหมือนดั่งของประเทศที่เราเรียกกันว่าแดนอาทิตย์อุทัยและเป็นจ้าวแห่งการตรงเวลาของรถไฟ ตึกสูงๆ ที่เป็นที่พักอาศัยของประชาชนก็ขึ้นมาเป็นแท่งๆ เต็มพรึบไปหมด เมื่องหนึ่งที่ครอบครัวลูกไปเที่ยวเป็นหนึ่งในสี่มหานครของประเทศเขา มีประชากรตั้ง 32 ล้านคน เกือบครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งประเทศของไทยเราเลย

ไกด์ของเราเป็นหญิงสาวอายุยี่สิบปีเศษ พูดภาษาไทยคล่องแคล่ว แม้จะติดสำเนียงภาษาของเขา เธอมาเรียนภาษาไทยแค่ 8 เดือนที่อยุธยาและก็สามารถรู้ภาษาไทยจนไปทำอาชีพเป็นไกด์พาคนไทยเที่ยวได้! ลูกถามเธอหลายๆ เรื่องเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของคนที่นั่นด้วยความอยากทราบถึงวิถีชีวิตของประชาชนประเทศเขาในขณะนี้ เธอเล่าว่าประเทศของเธอขณะนี้ทุกอย่างอยู่ในยุคดิจิตอลหมด ประวัติ บัตรประชาชน ฯลฯ ของประชาชนอยู่ในระบบออนไลน์หมด หากใครไม่ชำระเงินบัตรเครดิตและถูกธนาคารฟ้องร้องแล้ว ประวัติเสียตรงนั้นจะถูกใส่เข้าไปในข้อมูลกลาง แล้วคนนั้นจะขึ้นรถไฟก็ไม่ได้ จะขับรถก็ไม่ได้ จะทำอะไรหลายๆ อย่างในชีวิตประจำวันไม่ได้หมดเพราะพอบัตรประชาชนของเขาถูกสอดเข้าไปในเครื่องไม่ว่าจะที่ใดก็ตาม ประวัติเสียของเขาก็จะโผล่ขึ้นมาทันที ทำให้คนๆ นั้นจะมีชีวิตอยู่ในสังคมลำบากมาก ด้วยเหตุฉะนี้ ผู้คนจึงไม่กล้าทำอะไรที่จะทำร้ายตนเองถึงขนาดนั้น ฯลฯ

ลูกฟังแล้วรู้สึกว่า เออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราทำเช่นนี้ไม่ได้บ้างหนอ เธอเล่าว่าสมัยก่อนทุกหย่อมหญ้ามีแต่การคอร์รัปชั่น แม้แต่ในชีวิตประจำวันในทุกเหตุการณ์ แต่ตอนนี้ผู้คนไม่กล้า กลัวถูกลงโทษเพราะผู้นำเอาจริงเรื่องคอร์รัปชั่น ลูกคิดอีก เออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราถึงทำเช่นนี้บ้างไม่ได้?

แล้วลูกก็ถามอีกหลายๆ เรื่อง แล้วลูกก็คิดเช่นเดียวกันว่า เออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราถึงทำเช่นนี้บ้างไม่ได้?

ในที่สุด ลูกก็ถามถึงเรื่องศาสนา

“เธอมีศาสนาไหม?” “ไม่มีค่ะ” “พ่อแม่เธอล่ะ?” “ไม่มีเช่นเดียวกันค่ะ สมันก่อนปู่ย่าตายายมีไหว้เจ้า แต่ตอนนี้ไม่มีใครไหว้เจ้าแล้วค่ะ”

“เธอรู้จักพระเจ้าไหม?” เธอเงียบไปครึ่งวินาที “ไม่รู้จักค่ะ” “เคยได้ยินเรื่องพระเยซูไหม?” “ไม่เคยค่ะ” “เคยมีใครพูดถึงชีวิตหน้าหรือโลกหน้า อะไรทำนองนี้ไหม?” “ไม่เคยค่ะ ตั้งแต่หนูเกิดมา ก็ไม่เคยได้ยินคำว่าพระเจ้าหรือพระเยซูค่ะ” “แล้วในโรงเรียนมีการสอนถึงการทำความดี การเป็นคนดี อะไรทำนองนี้ไหม?” “อ๋อ มีค่ะ ในโรงเรียนเขาสอนให้พวกเราต้องกตัญญูต่อพ่อแม่และเป็นคนดีค่ะ แต่ไม่มีการสอนเรื่องศาสนาอะไรเลยค่ะ พวกเราทุกวันนี้มีอาชีพดี มีเงินใช้ ก็ดีใจแล้วค่ะ ชาติหน้าชีวิตหน้าคืออะไร มองไม่เห็น เราไม่สนใจหรอกค่ะ”

จบแค่ตรงนี้ ลูกไม่พูดกับเธอต่อเรื่องพระเจ้าหรือเรื่องข่าวดี ตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมา ลูกจะประกาศข่าวดีแก่ทุกคนทุกครั้งที่มีโอกาส แต่ลูกจะไม่ยัดเยียดแก่ผู้ที่ลูกคุยด้วยหากบริบทไม่อำนวย

ลูกมีเพื่อนคนหนึ่ง เดิมมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของธนาคารแห่งหนึ่ง ทุกคนเรียกเขาว่า “อาจารย์” เพราะเขามีความรู้ถึงขั้น “ปลูกเสกศาลพระภูมิ” ได้ ต่อมาเขาได้รับเชื่อเป็นลูกของพระเจ้าและเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่ง เขาร้อนรนในการประกาศมาก ถึงขนาดไปนั่งตามป้ายรถเมล์และบอกกับผู้ที่นั่งข้างๆ เขาว่า “พระเจ้ารักคุณ” ลูกถามเขาว่า แล้วปฏิกิริยาที่เขามักได้รับคือบวกหรือลบ มีใครเคยตอบรับเขาและขอคุยเรื่องพระเจ้ากับเขาต่อไหม? เขาตอบว่า “ไม่เคย”

ลูกว่าลูกร้อนรน แต่ไม่ร้อนถึงขนาดนั้น ☺

ภายในเวลา 7 วัน ลูกคงไม่สามารถพูดให้ไกด์สาวคนนี้รู้จักพระเจ้าของเราได้ แต่ลูกก็ได้เล่าให้เธอฟังคร่าวๆ ถึงการเป็นชีวิตคริสตชนของลูกให้เธอฟัง อย่างน้อยนี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินคำว่า “พระเจ้า” และ “พระเยซู”

ลูกได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในดินแดนที่ไม่มีศาสนาและในบริบทที่ยากแก่การประกาศข่าวดีแล้ว พระเจ้าข้า

“จงประกาศพระวาจา จงพร้อมสรรพทั้งเมื่อมีโอกาสและเมื่อไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว จงตักเตือน จงให้กำลังใจโดยพร่ำสอนด้วยความพากเพียรอย่างเต็มที่ จะถึงเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะไม่ต้องการฟังคำสอนที่ถูกต้อง แต่จะแสวงหาครูจำนวนมากมาอยู่ร่วมกัน เพื่อจะได้สอนสิ่งที่ตนอยากฟัง พวกเขาจะไม่ยอมฟังความจริง แต่จะเปลี่ยนไปฟังเทพนิยาย ส่วนท่านจงหนักแน่นมั่นคงในทุกกรณี จงอดทนต่อความทุกข์ยาก จงทำงานของผู้ประกาศข่าวดี จงปฏิบัติศาสนบริการให้สำเร็จ” 2 ทิโมธี 4: 2-5

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 374

การเป็นคริสตชนที่มีความเชื่อไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปลายเดือนพ.ค. 2018 ที่ผ่านมา ลูกมีโอกาสต้อนรับครอบครัวของเจ้าภาพที่ลูกและลูกสาวได้ไปพำนักด้วยในครั้งที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดที่เมืองที่เธออยู่ เธอมีลูกๆ รวม 6 คน ชาย 1 หญิง 5 และมีหลานๆ รวม 11 คน เธอมากรุงเทพฯ ครั้งนี้เพื่อฉลองวันเกิดครบรอบ 84 ปีของเธอและเพราะสองครอบครัวของเราได้กลายเป็นเพื่อนสนิทไปซะแล้ว เธอมาครั้งนี้กับลูกๆ ทุกคนพร้อมคู่สมรสและหลานๆ รวม 17 คน บวกครอบครัวของลูกพี่ลูกน้องเธออีก 10 คน รวมเป็นคณะทัวร์ย่อมๆ ทั้งสิ้น 27 คน!

เธอผู้นี้เป็นสตรีคาทอลิกที่มีใจศรัทธามาก เธอไปวัดเพื่อก่อสวดในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณเช้า 6:30 น.ทุกวันไม่เคยพลาด ซึ่งลูกเองก็ไม่ทราบว่าเธอทำได้อย่างไร และเธอมีความเชื่อความศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีย์เป็นอย่างมาก เธอและครอบครัวอยู่กรุงเทพฯ 6 วัน ซึ่งตลอดทั้ง 6 วันนั้น ลูกมีโอกาสได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหลายๆ เรื่องกับครอบครัวของเธอ และแน่นอนหัวข้อหลักของการสนทนาของเราส่วนใหญ่อยู่ในบริบทของความเชื่อความศรัทธาและการเป็นคริสตชน (คาทอลิก) ในโลกปัจจุบัน

ลูกค้นพบว่าความเชื่อความศรัทธานั้น พ่อแม่ปลูกฝังในใจของลูกๆ ได้ แต่ไม่สามารถมอบให้ลูกให้หลานเป็นมรดกเฉกเช่นกับทรัพย์สินอื่นๆ ได้ เพราะหากลูกๆ หลานๆ ไม่รับการปลูกฝังนั้นและทะนุถนอมดูแลความเชื่อความศรัทธาให้งอกงามในหัวใจและในจิตวิญญาณของตนแล้ว ต่อให้บิดามารดาคุกเข่าสวดภาวนาให้จนเข่าบวม ดังเช่นเพื่อนอีกคนของลูก ลูกๆ หลานๆ ของครอบครัวนั้นก็จะค่อยๆ ถูกสังคมปัจจุบันกลืนไปจนความเป็นคริสตชนกลายเป็น “Default” ในการใส่ไว้ในบัตรประชาชนเท่านั้น

เรามักจะได้ยินเสมอว่า “ความเชื่อความศรัทธา” เป็นพระพรของพระเจ้า ถูกต้องแล้ว พวกเราคงเคยสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพระพรในด้านต่างๆ ของชีวิต แต่เราลองถามตัวเองสิว่า เราเคยทูลขอ “ความเชื่อความศรัทธา” จากพระองค์ไหม?

“โปรดช่วยความเชื่ออันเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด” มาระโก 9:24

“ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

ใช่แล้ว ในโลกปัจจุบันที่ก้าวหน้าในทุกมิติของชีวิต จนคนในวัยเกิน 60 ขึ้นไปมักตามไม่ทันในทุกด้าน ความเชื่อในลักษณะเช่นนี้สำหรับคนหนุ่มสาวกำลังกลายเป็นความหลงงมงาย พระเจ้าอยู่ที่ไหน? ถ้ามีพระเจ้าจริง ทำไมจึงเกิดเรื่อง ...

เช่นนี้ เช่นนั้น? ในขณะที่เพื่อนๆ คนไทยของลูกซึ่งนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยจะมีคำตอบในทุกเหตุการณ์ของชีวิตที่เกิดเรื่องเช่นนี้เพราะ “กรรม” ที่คนผู้นั้นได้ก่อไว้ จะในชาตินี้หรือชาติก่อนก็แล้วแต่ ฯลฯ ทำไมคนหนึ่งจึงเกิดมามั่งมีศรีสุขในทุกด้าน ในขณะที่อีกคนเกิดมาเป็นยาจก ชีวิตรันทดค่นแค้น มันอธิบายได้อีกมีเหตุและมีผล ในขณะที่ทางศาสนาคริสต์ของเรามีสอง “ความ” ที่สำคัญที่สุด นั่นคือ “ความรัก” และ “ความเชื่อ” ซึ่งทั้งสองความรู้สึกนี้ล้วนเป็นความรู้สึกที่จับต้องไม่ได้และเป็นความรู้สึกที่ “เหนือเหตุผล”!

ในขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ ประเทศที่ยุโรปประเทศหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักร ประเทศที่ถูกขนานนามว่าเมืองผู้ดี เพิ่งผ่านกฎหมายฉบับสำคัญที่สุดฉบับหนึ่งที่จะอนุญาตให้สตรีทำแท้งได้ ทั้งๆ ที่ประชากรเกือบทั้งประเทศนับถือศาสนาคาทอลิก คนรุ่นใหม่ของประเทศนั้นลงประชามติอย่างท่วมท้นเพื่อให้แก้กฎหมายฉบับนี้ในรัฐธรรมนูญ เพราะตามสถิติกว่า 15% ของประชาชนได้ทิ้งวัดเสียแล้ว

ที่ลูกเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ในลักษณะเช่นนี้นั้น เพราะลูกเพิ่งอยู่กับครอบครัวที่มารดามีใจศรัทธาเป็นที่สุด และลูกๆ ของเธอได้เล่าให้ลูกฟังถึงความเป็น “คริสตชน” ของประชากรในประเทศของพวกเขา แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะนำมาคิดไตร่ตรอง

ใน 22 ปีของการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติของพระศาสนาจักรทุกประการ ลูกไปวัดฟังมิสซา แก้บาป รับศีล ไม่เพียงเท่านั้น ลูกรับใช้พระในกิจกรรมขององค์กรต่างๆ และประกาศข่าวดีด้วยชีวิตของลูก แต่เบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ลูกศึกษาพระวาจาของพระองค์จากพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ และใส่ใจ และนำพระวาจาเหล่านั้นมาประพฤติปฏิบัติตามในชีวิตจริงประจำวัน ทีละเล็กละน้อยลูกค่อยๆ ค้นพบว่านี่แหละคือแก่นแท้ของการเป็นคริสตชน หลายสิ่งหลายอย่างนอกนั้นเป็นแค่เปลือกภายนอก ลูกค่อยๆ ค้นพบว่า การปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้านั้นเป็น “ประสบการณ์กับพระเจ้า” ของลูก เป็นความรู้สึกที่ “bonding” ระหว่างลูกกับพระองค์ ต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นผลบวกต่อชีวิตของลูกและครอบครัว ลูกขอบพระคุณและโมทนาคุณพระองค์ ต่อเหตุการณ์ที่เป็นผลลบ ลูกไม่ถามอีกต่อไปว่า “ทำไม?” ลูกเข้าใจประโยคของนักบุญแบร์แนเด็ตแล้วที่กล่าวว่า “หากเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์แล้ว แม้ความเจ็บปวดก็เป็นความชื่นชมยินดีได้”

ลูกถามครอบครัวเพื่อนว่า คาทอลิกในประเทศเขาศึกษาและอ่านพระคัมภีร์กันหรือไม่ พวกเขาส่ายศีรษะ ลูกคิดเล่นๆ ในใจว่า กฎเกณฑ์ข้อเดียวของพระศาสนจักรที่พวกเขาประพฤติปฏิบัติตามคือ การไม่คุมกำเนิดกระมัง ☺

มารดาของครอบครัวนี้ได้บอกกับลูกว่า เธอดีใจมากที่ลูกๆ ของเธอพร้อมลูกเขยและลูกสะใภ้ได้มาพบลูก เธอหวังว่าการมากรุงเทพฯ ครั้งนี้จะจุดประกายให้ครอบครัวของเธอได้เริ่มอ่านพระคัมภีร์เมื่อกลับถึงบ้าน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในฐานะลูกของพระองค์คนหนึ่งที่เป็นสมาชิกเล็กๆ คนหนึ่งของพระศาสนจักร ลูกไม่สามารถไปปรารภกับใครได้นอกจากกราบทูลแด่พระองค์ได้เท่านั้นในสิ่งที่ลูกเขียนในบทสวดของลูก เพราะลูกสามารถกราบทูลพระองค์ได้ในทุกสิ่ง หากสิ่งที่ลูกเขียนมานี้ไม่ถูกไม่บังควรแต่ประการใด ขอพระองค์ได้โปรดประทานอภัยแก่ลูก และโปรดประทานพระพรและปรีชาญาณแก่ลูกให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

“ท่านจะต้องพร่ำสอนบรรดาบุตรของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

*ขอขอบคุณผู้อ่านท่านหนึ่งที่ได้ส่งซองและแสตมป์มาให้ผู้เขียน
ขอพระเป็นเจ้าได้โปรดประทานพระพรแก่ท่านในน้ำใจอันดีของท่านเทอญ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 375

22 ปีของเส้นทางแห่งความเชื่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2018 ที่ผ่านมานี้ เป็นวันครบรอบ 22 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งของลูก เป็น 22 ปีแห่งพระพรในชีวิตของลูกอย่างหาที่สุดมิได้!

ทุกๆ ปีลูกจะสำรวจตัวเอง มองย้อนหลังและสรุปกับตัวเองว่าในปีที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้อะไรไปบ้าง และที่สำคัญที่สุด เส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) ยังคงชัดเจน มิได้ฝ้าฝางไปด้วยหมอกมัวที่ครอบคลุมหรือไม่ และ ณ วันนี้ ในวัยที่เลยการบรรลุนิติภาวะของการเป็นคริสตชนแล้ว ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักความกตัญญูว่า ไม่ว่าจะมีใครโยนอะไร จะเป็นขอนไม้ คบเพลิง หรือแม้แต่ระเบิดปรมาณูเข้ามายังเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก จิตใจและจิตวิญญาณของลูกที่เดินทางต่อเนื่องบนเส้นทางแห่งความเชื่อนี้ ก็จะขอเดินต่อเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายปลายทางอย่างมั่นคงและหนักแน่น นั่นคือ การได้ไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์

ลูกจำได้ชัดเจนวันที่ลูกกลับากการรับศีลล้างบาปที่ Chapel ของมาแมร์ที่ประเทศบ้านเกิดของท่าน มาแมร์ผู้นี้เป็นผู้สอนหนังสือลูกและเป็นผู้หว่านเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อหลายสิบปีก่อน คำถามแรกที่ลูกถามพระสงฆ์ผู้สอนคำสอนแก่ลูกคือ “คุณพ่อคะ ทางคาทอลิกเรามีพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ไหมคะ?” คำตอบคือไม่มี อีกเกือบ 2 ทศวรรษต่อมาลูกจึงได้พระคัมภีร์คาทอลิกฉบับสมบูรณ์สมใจ ☺

ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณทุกครั้ง หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของพระสงฆ์อย่างหนึ่งคือ การเทศน์สอนถึงพระวาจาของพระเจ้าให้สัตตบุรุษทราบและนำไปปฏิบัติตาม ถามว่าพระวาจาของพระเจ้ามีทั้งเล่มในพระคัมภีร์ ฟังเพียงประโยคสองประโยคสัปดาห์ละครั้ง พอเพียงไหมกับการดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า? ลูกเองคิดว่าไม่พอ ดังนั้นลูกจึงค่อนข้างแปลกใจที่เพื่อนๆ คาทอลิกส่วนใหญ่ไม่อ่านพระคัมภีร์!

หลายคนที่ลูกถามตอบว่า ครอบครัวของพวกเขาไม่มีใครอ่านพระคัมภีร์เลย คงไม่ต้องหรอก ไปวัดฟังคุณพ่อเทศน์ก็พอแล้ว และถ้าจะอ่านก็ไม่ทราบจะเริ่มอ่านอย่างไร แต่มีคนหนึ่งที่เหตุผลการไม่อ่านพระคัมภีร์เป็นอีกมุมมองหนึ่งที่ลูกคิดไม่ถึง เธอบอกลูกว่าเธอเป็นคาทอลิกที่ใจศรัทธามาก เธอจึงไม่อ่านพระคัมภีร์ ลูกงงจึงถามว่าเธอหมายความว่าอะไร เธอตอบลูกว่า หากทราบเรื่องพระเยซูมากขึ้น เป็นต้นว่า เรื่องการไปคว่ำโต๊ะบรรดาพ่อค้าที่หน้าพระวิหาร อาจทำให้ความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับพระเยซูเปลี่ยนไป ดังนั้น การที่เธอมีความรู้สึกว่าพระเยซูทรงพระทัยดี ก็ดีและเพียงพอแล้ว ลูกจึงบอกกับเธอว่า การศึกษาพระคัมภีร์นั้นจะทำให้เธอและครอบครัวรู้จักพระเยซูเจ้าได้ดีและลึกซึ้งกว่าแค่พระทัยดีเสียอีก

และเพื่อนอื่นๆ อีกหลายคนที่ลูกถามทั้งในและต่างประเทศต่างตอบเช่นเดียวกันว่า “แต่ไหนแต่ไรมา คาทอลิกก็ไม่อ่านพระคัมภีร์อยู่แล้ว!”

ทุกครั้งที่ลูกถามเรื่องการอ่านพระคัมภีร์และได้รับคำตอบเช่นนี้ ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดถึง My Journey of Faith หรือเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก ในปีแรกสุดที่ลูกได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ และลูกเริ่มเขียนบทสวดของฉันโดยมีพระวาจาของพระเจ้าประกอบทุกบท เพราะนั่นแหละคือสิ่งสำคัญที่สุด มีผู้นำฆราวาสมาบอกกับลูกว่าสิ่งที่ลูกทำนั้นไม่ใช่เป็นวิถีปฏิบัติของคาทอลิก ลูกจำได้ว่าลูกตกใจมาก ถอยกรูดเกือบหลังติดกำแพง แต่หลังจากได้สวดอธิษฐานภาวนาอย่างเข้มข้นแล้ว ลูกสรุปกับตัวเองว่า แม้นการศึกษาพระคัมภีร์จะไม่ใช่วิถีปฏิบัติในชีวิตของคาทอลิก ลูกขอเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่จะประพฤติปฏิบัติตนเป็นคาทอลิกที่ดี แต่จะเป็นคาทอลิกที่ดีที่อ่านและศึกษาพระคัมภีร์ก็แล้วกัน ☺ ☺ ☺

สองทศวรรษผ่านไป ในชั่วขยิบตา ลูกค้นพบว่า การอ่านและศึกษาพระคัมภีร์และพยายามนำพระวาจาของพระเจ้ามาประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันนี่แหละที่ทำให้ลูกสามารถมีความเชื่อความศรัทธาที่ลึกซึ้งและหนักแน่นได้ มิฉะนั้นแล้วในโลกปัจจุบันและโดยเฉพาะในประเทศไทยของเราที่ประชากร 95% ไม่ใช่คริสตชน อะไรล่ะจะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเราให้แนบสนิทกับพระเจ้าได้?

ลูกได้ค้นพบพระเจ้าในใจลูกก็เพราะการอ่านพระวาจานี่แหละ กับเพื่อนที่เคยเป็นคาทอลิกแล้วกลายเป็นศาสนิกชนศาสนาอื่นในปัจจุบัน หรือกับเพื่อนที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทย ลูกมีคำอธิบายเกี่ยวกับพระเจ้าของเรา หรือคำสั่งสอนของพระองค์ที่จะอธิบายโต้ตอบกับพวกเขา กับเพื่อนๆ ในสังคมที่ทราบเรื่องราวชีวิตของลูก ลูกสามารถนำพระวาจาของพระเจ้าจากพระคัมภีร์เป็นหลักและเรื่องราวของลูกเองเป็นรองในการสรรเสริญพระองค์ จากทุกเหตุการณ์ในชีวิตของลูกในปัจจุบัน ลูกเห็น Providence อันยิ่งใหญ่ของพระองค์อยู่เหนือชีวิตของลูก และที่ลูกเข้าใจได้ ก็เพราะพระวาจาของพระองค์ที่ลูกได้เพียรศึกษามากว่าสองทศวรรษนี่แหละ ลูกยังมองไม่เห็นเลยว่าลูกจะมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ได้ลึกซึ้งเพียงนี้ได้อย่างไรหากลูกไม่ได้อ่านหรือศึกษาพระคัมภีร์เลย

ลูกยังคงจะเดินต่อในเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) โดยการยึดเอาพระวาจาของพระองค์เป็นหลักและเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตคริสตชนของลูกไปตลอดชีวิตที่เหลือของลูก และในปลายเดือนมิ.ย. 2018 นี้ ลูกจะเดินทางไปหามาแมร์ผู้ปลูกเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อครึ่งศตวรรษก่อน ซึ่งขณะนี้ท่านอายุถึงวัย 91 ปีแล้ว พระองค์ประทานพระพรมายังลูกผ่านมาแมร์ท่านนี้ ซึ่งเป็นทั้งครู ทั้งแม่ และแม่ทูนหัวของลูก ลูกจึงขอแสดงความกตัญญูต่อทั้งพระองค์และมาแมร์ในวัย 22 ปีของลูกโดยการไปเยี่ยมมาแมร์ในครั้งนี้

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่มาแมร์แม่ทูนหัวของลูกท่านนี้ให้มีสุขภาพแข็งแรงและแก่ลูกและลูกสาวตลอดจนซิสเตอร์อีก 2 ท่านที่จะเดินทางไปครั้งนี้ด้วยเทอญ และโปรดประทานพระพรและแสงสว่างแก่ลูกตลอดการเดินทางในเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) ตลอดชีวิตที่เหลือของลูกเทอญ

“ท่านที่รักทั้งหลาย จงเสริมสร้างตนเองจากพื้นฐานความเชื่อศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของท่าน จงอธิษฐานภาวนาในพระจิตเจ้า จงมีความรักอย่างมั่นคงในพระเจ้า” ยูดา 1:20-21

“จงยึดพระวาจาแห่งชีวิตมั่นไว้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ภาคภูมิใจในวันของพระคริสตเจ้าว่า ข้าพเจ้ามิได้วิ่งและตรากตรำทำงานโดยเปล่าประโยชน์” ฟิลิปปี 2:16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 376

รำลึกถึง 22 ปี แห่งการเป็นลูกของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้วในวันที่ 24 มิถุนายน 2018 ที่ผ่านมา ลูกก็ได้ทำในสิ่งที่ลูกไม่คิดว่าลูกจะทำหรือทำได้

ลูกพร้อมกับซิสเตอร์ 2 ท่าน ทั้งคุณแม่อธิการิณีเจ้าคณะฯ ท่านปัจจุบันและอดีตของโรงเรียนเก่าของลูกและลูกสาวคนเล็กก็ได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปถึงนิวยอร์ค สหรัฐอเมริกา ใช้เวลาบิน 24 ชั่วโมงครึ่ง เพื่อไปเยี่ยมบุคคลคนหนึ่ง อดีตคุณแม่อธิการิณีอีกท่านหนึ่งของโรงเรียนเก่าของลูกที่ได้สอนลูกและเป็นครูประจำชั้นของห้องของลูกตอนมัธยมปลาย ผู้ซึ่งเป็นผู้ปลูกฝังเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อครึ่งศตวรรษก่อน และเป็นทั้งแม่ทูนหัวของลูก เมื่อลูกตัดสินใจรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996

เป็นเวลาเกือบ 3 ปีแล้ว ที่ท่านได้ถูกย้ายไปอยู่ในสถานที่ดูแลคนชรา แทนที่จะอยู่ในคอนแวนต์เหมือนเดิม เพราะขณะนี้ท่านก็มีอายุ 91 ปีแล้ว และเริ่มเข้าสู่สภาวะช่วยตัวเองไม่ได้เมื่อ 2-3 ปี ก่อนตลอดเวลา 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกสื่อกับ “มาแมร์” ท่านนี้อยู่เสมอ อาจเป็นลูกศิษย์คนเดียวในห้องที่ติดต่อกับท่านตลอดมา ทั้งทางโทรศัพท์ อีเมล์ และจดหมาย (ในสมัยโน้น) และตอนหนึ่งที่ท่านหกล้ม สะโพกหักและต้องไปอยู่โรงพยาบาล บังเอิญลูกโทรไปหา จึงทราบเรื่องและได้โทรไปหามาแมร์ที่ห้องที่โรงพยาบาล ซึ่งเป็นการเซอร์ไพรส์มาแมร์มาก มาแมร์ร้องไห้ด้วยความดีใจและลูกได้โทรไปหามาแมร์ทุกวันตลอดระยะเวลาที่ท่านต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล จนถึงวันที่กลับไปอยู่ที่คอนแวนต์อีก

ก่อนไปครั้งนี้ ลูกก็ได้โทรไปหามาแมร์และเรียนท่านล่วงหน้าแล้ว แต่การคุยโทรศัพท์ครั้งหลัง ก่อนเดินทางนี้ทำให้ลูกทราบถึงภาวะทางความทรงจำของมาแมร์ว่าเริ่มหลงลืมแล้ว

เมื่อพวกเราทั้ง 4 คนไปถึงสถานที่พักคนชราที่มาแมร์พักอยู่ พบว่าเจ้าหน้าที่ได้เข็นรถให้ท่านนั่งรออยู่ที่ประตูของบ้านพักอยู่แล้ว ทราบว่าท่านตั้งหน้าตั้งตารอพวกเราเข้ามาข้ามวัน พวกเราทั้ง 4 คนเข้าไปสวมกอดท่าน พยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลออกจากเบ้าตา

ครั้งสุดท้ายที่ลูกได้พบและอยู่กับมาแมร์คือในปี 2004 ที่ประเทศไทย และมาแมร์ได้ขอให้ลูกสร้างวัดน้อยบนดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ แทนเรือนเดิมที่สร้างด้วยไม้ไผ่ ในปีนั้นมาแมร์กลับมาประเทศไทยภายใต้โปรแกรมแลกเปลี่ยนและก่อนกลับได้ขอให้ลูกทำสิ่งหนึ่งให้ท่าน โดยลูกตอบว่าคำว่า “Yes” 3 ครั้งก่อนจะถามท่านว่าให้ทำอะไรเสียอีก

14 ปีผ่านไป บุคลิกของมาแมร์ยังคงเค้าเดิม แต่ความคมความเฉียบในคำพูดได้ถูกแทนที่ด้วยความเชื่องช้าและคำพูดวกวน แม้กระนั้นตลอดในช่วงเวลาทั้งบ่ายที่พวกเราอยู่กับท่าน พวกเราอยู่ด้วยความเข้าใจและความรักเต็มเปี่ยม

เมื่อได้เวลาที่ท่านต้องกลับห้องพัก พวกเราทุกคนไปส่งท่านถึงห้อง บนโต๊ะข้างเตียงนอนปรากฏมีหนังสือ “Moving the Mountain” ของลูกฉบับพิมพ์ด้วย A4 วางอยู่ นางพยาบาลที่ดูแลถามว่าลูกคือคนเขียนหนังสือเล่มนี้ใช่ไหม ลูกตอบ

ว่าใช่ เธอบอกว่าเธอทราบเรื่องราวของลูกหมดแล้ว เพราะมาแมร์ได้เล่าให้เธอฟังมาตลอด คราวนี้ลูกได้นำหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษที่พิมพ์เป็นรูปเล่มไปด้วย เพราะมาแมร์ได้ถามมาตลอดว่าจะมีวันหนึ่งไหมที่ลูกจะพิมพ์หนังสือในรูปเล่มของหนังสือ เป็นที่น่าเสียดายว่า กว่าลูกจะนำเอารูปเล่มหนังสือไปในที่สุด มาแมร์อาจจะไม่ตื่นเต้นหรือไม่รับรู้เลยก็ได้

ลูกจากมาแมร์มาด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก นี่คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ลูกได้พบมาแมร์ คงจะไม่มีโอกาสบินไปอีกครั้งเพียงเพื่อไปพบท่าน ครั้งนี้เมื่อมาแมร์ทราบว่าลูกจะบินไปนิวยอร์ค ใช้เวลา 24 ชม.ครึ่งในการบินเพราะวัตถุประสงค์หลักคือการไปเยี่ยมท่านนั้น ท่านก็พูดตามความรู้สึกจริงกับลูกว่า “You are crazy!” แต่ลูกก็ดีใจที่ลูกตัดสินใจบินไปครั้งนี้ หัวใจของลูกเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความกตัญญูที่มีต่อมาแมร์ผู้นี้ ผู้ซึ่งได้เปิดประตูจิตวิญญาณของลูกให้รู้จักพระเจ้า จนได้มาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในทุกวันนี้

แม้ว่ามาแมร์จะจำเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุด 2 เรื่องในชีวิตของลูกที่มาแมร์มีส่วนร่วมไม่ได้ คือการรับศีลล้างบาปของลูกที่ Chapel ของคณะของมาแมร์ และที่มาแมร์เป็นแม่ทูนหัวของลูกในวันที่ 2 มิ.ย. 1996 และการขอให้ลูกสร้างวัดนักบุญยอเซฟ (วัดน้อยดอยสะเก็ด) ที่จังหวัดเชียงใหม่ก็ตาม แต่สำหรับลูกแล้ว มาแมร์จะเป็น “Mother, Mentor, and Godmother” ของลูกตลอดไปจนกว่าลูกเองจะไม่อยู่บนโลกนี้

ขอพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีย์ โปรดประทานพระพรให้มาแมร์ แม่ทูนหัวของลูกผู้นี้ ให้มีสุขะพลานามัยที่แข็งแรงอีกนานแสนนานเทอญ

“มีมิตรมากไว้เป็นการดี แต่จงมีที่ปรึกษาเพียงคนเดียวในพันคน” บุตรสิรา 6:5

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 377

จงแบกกางเขนของตนและตามเรามา มธ. 16:24

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สิ่งที่ลูกจะเขียนถวายแด่พระองค์ในบทสวดบทนี้ เป็นสิ่งที่ลูกคิดมาสักพักใหญ่ๆ แล้วในขณะที่ลูกศึกษาเกี่ยวกับหลักพระคริสตธรรมมากขึ้นและลึกขึ้นระหว่างเส้นทางความเชื่อของลูก แต่ลูกไม่ทราบว่าเคยมีคนอื่นคิดเช่นเดียวกับลูกหรือไม่ หรืออาจจะมีแต่ไม่เคยมีใครพูดหรือเขียนในลักษณะเช่นนี้ก็ได้ เนื่องจากลูกไม่ได้เกิดมาในครอบครัวของคริสตชนและหากเปรียบเป็น “เด็ก” ลูกก็เป็น “เด็ก” ที่ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และใฝ่ถาม ลูกจึงมีคำถามเกิดขึ้นในสมองอยู่เนืองๆ และเช่นเดียวกับทุกครั้ง หากบทสวดของลูกบทนี้เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะไม่ควร ลูกขอพระองค์ได้โปรดประทานอภัยให้แก่ลูกด้วยเทอญ

ตามธรรมชาติของมนุษย์แล้ว ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาใด โดยเฉพาะคนไทย เวลาจะสวดอธิษฐานหรือขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของตน ทุกคนก็จะขอพรให้ตัวเองประสบความสำเร็จในชีวิต มีสุขภาพดี ร่ำรวยเงินทองยศศักดิ์ เงินทองไหลมาเทมา เฮงๆ รวยๆ ฯลฯ ซึ่งพวกเราได้ยินกันมาในชีวิตประจำวันในสังคมไทยทั่วไป

ในการดำรงชีวิตเป็นคริสตชน ลูกเชื่อว่าเกือบทุกคนก็ต้องสวดทูลขอพระเจ้าให้ประทานพระพรให้ตนมีชีวิตที่ดี ประสบความสำเร็จและขอแต่พระพรดีๆ ให้แก่ตนเองและครอบครัว แต่ ... คริสตชนจะสวดทูลขอให้พระเจ้าประทานพระพรให้ตัวเองเฮงๆ รวยๆ ร่ำรวยเงินทองยศศักดิ์ เปี่ยมล้นด้วยบารมี ฯลฯ ได้อย่างไร เพราะคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้านั้น สอนให้ลูกของพระเจ้าเป็นคนถ่อมตน สอนให้ผู้นำต้องเป็นผู้รับใช้ และที่สำคัญที่สุดให้ร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในพระทรมานของพระองค์ ซึ่งแปลเป็นความหมายของคำสามัญธรรมดาคือ ต้องยอมรับความเจ็บปวดในชีวิตให้ได้ จึงจะเป็นลูกของพระองค์ที่ดีได้

และเราลองศึกษาชีวประวัติของบรรดาเหล่านักบุญในพระศาสนจักร หลายๆ องค์ได้รับการเบียดเบียนจนถึงขั้นที่ต้องตายอย่างทรมาน ถูกตรึงกางเขนหัวคว่ำลง ถูกถลกหนังทั้งเป็น ถูกตัดศีรษะ ถูกย่างไฟทั้งเป็น ถูกจับเปลือยกายและให้ม้าลากไปตามพื้นถนนจนสิ้นใจและด้วยวิธีต่างๆ กันที่ทุกขเวทนา

แต่ ... บรรดานักบุญทั้งหลายล้วนยอมรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้ด้วยความเต็มใจและพร้อมที่จะตายเพื่อองค์พระเยซูคริสต์ ทำไม?

ในฐานะที่ลูกประกาศข่าวดีแก่ทุกคนและทุกที่ที่ลูกไป หากมีเพื่อนต่างศาสนาที่สนใจจะมาเป็นลูกของพระเจ้า ถามลูกว่าเป็นคริสต์แล้วได้อะไร และการเป็นคริสตชนที่ดีต้องทำอย่างไร แล้วลูกตอบไปว่า ท่านจะได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่ท่านต้องร่วมพระทรมานกับพระเยซูเจ้าให้ได้นะ ถามว่าจะมีใครอยากมาเป็นไหม?

แต่การไถ่กู้บาปมนุษยชาติของพระเจ้าที่ทรงให้พระบุตรคือ พระเยซูคริสตเจ้าทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ แล้ว

สิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนนั้น เป็นรหัสธรรมที่ล้ำลึก ยากที่คนธรรมดาทั่วไปจะเข้าใจได้

ระดับความเชื่อของคริสตชนถ้าเปรียบไปแล้ว ก็คงเหมือนกับวัยของคน หากเราไปพูดกับเด็กทารกเกี่ยวกับเรื่องเคมีฟิสิกส์ เด็กทารกนั้นจะเข้าใจไหม? ในวัยแรกเกิด เด็กทารกจะเข้าใจแต่เรื่องหิวนม ไม่ได้ดื่มนมตอนหิวก็จะร้องไห้งอแงเหมือนกันไหมหนอกับการขอพระหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้เฮงเฮง รวยๆ ? พอโตขึ้นมาหน่อย ความสนใจจึงจะเริ่มเจริญเติบโตตาม ถึงวัยที่เติบโตเต็มที่ การอยากดื่มนมอย่างเดียวคงไม่หลงเหลืออยู่แล้ว อยู่ในวัยที่จะค้นคว้า วิจัย เป็นแพทย์ เป็นนักวิทยาศาสตร์ นัก... ต่อไป

ลูกขออนุญาตนำคติพจน์ของพระคุณเจ้า พระสังฆราชองค์ล่าสุดของพระศาสนจักรในประเทศไทยที่ลูกเคารพรักยิ่งมาเขียน ณ ที่นี้

"จงแบกกางเขน และตามเรามา" มัทธิว 6:24

ผู้ที่เป็นสังฆราชคือ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้มานำฝูงแกะอย่างพวกเราให้เดินไปตามทางที่ควรจะเดิน พวกเราลองศึกษาคติพจน์ของพระสังฆราชแต่ละองค์ดูสิ มีองค์ไหนที่เลือกคติพจน์ให้ตนเองประสบความสำเร็จ เปี่ยมด้วยลาภและยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่มีเลย ทุกองค์จะเลือกคติพจน์ที่เกี่ยวกับ "กางเขน" หรือ "การแบกกางเขน" หรือในบริบททำนองเดียวกัน "การแบกกางเขน" ไม่ใช่เป็นเรื่องสนุกสนานหรือเป็นเรื่องมีเกียรติยศแต่อย่างใด ตรงกันข้าม "การแบกกางเขน" เป็นเรื่องของการทุกข์ทรมานและเป็นการถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตในยุคของพระเยซูเจ้าเมื่อ 2,000กว่าปีก่อนทีเดียว

แต่ ... ผู้ที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้าแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคริสตชนธรรมดาๆ ตัวเล็กๆ หรือบรรดาสมณะผู้ศักดิ์สิทธิ์ หรือบรรดาผู้ที่ได้เป็นนักบุญในเวลาต่อมา ต่างเลือกหนทางชีวิตของตนเองที่จะยอม "แบกกางเขน" และตามพระองค์ไป

ลูกไม่ทราบมีใครเคยคิดถึงเรื่องนี้ไหม? แต่ลูกคิด ทุกวันนี้ในสังคมทั่วไปโดยเฉพาะในงานฉลองวันเกิด จะมีการร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ดเดย์ และประโยคหนึ่งในเนื้อร้องคือ "ให้ร่ำรวยเงินทองยศศักดิ์..." หรือไม่ก็ตื่นเช้ามาได้รับสติกเกอร์ในไลน์ "ให้วันนี้ รวยๆ เฮงๆ" ...

ลูกรู้สึกว่า ชีวิตในสังคมทั่วไปช่างผิวเผินเหลือเกิน แต่ในเวลาเดียวกัน หากในวันเกิดเพื่อนเราไปอวยพรว่า "ให้ท่านต้องแบกกางเขน..." รับรองเราต้องถูกเชิญออกจากกลุ่มและไม่มีใครจะคบเราเป็นเพื่อนอีก!!!

ก็เลยต้องทบทวนกับตัวเองว่า เราจะต้องดำรงชีวิตในรูปแบบใดจึงจะเป็นคริสตชนที่ดี เราจะยังคงทำตัวให้ "อินเทรนด์" กับกระแสวัตถุนิยมในสังคมทั่วไปและเรียกหานมหวานก่อนนอนเหมือนเด็กเล็กๆ หรือเราจะดำรงตนเสมือนเป็นคนที่มีวุฒิภาวะแล้วสามารถคิดสูตรเคมี ฟิสิกส์ เป็นแพทย์รักษาคนไข้ได้ ฯลฯ และเป็นคริสตชนที่ยินดีแบกกางเขนและตามพระเยซูไป

มนุษย์เราต้องเป็นคนเลือกเอง พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 378

ความมี / ความจน ของจิตวิญญาณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วง 2 สัปดาห์ของเดือนมิ.ย. 2018 ที่ผ่านมา มีเรื่องราวข่าวต่างประเทศที่น่าตกใจและไม่น่าจะเป็นไปได้เกิดขึ้นในระยะเวลาใกล้ๆ กันเพียงแค่ 2 สัปดาห์ นั่นคือ มีการฆ่าตัวตายของคนดังระดับโลกถึง 3 คนติดๆ กัน คนแรกเป็นน้องสาวของพระราชินีที่มีชื่อเสียงในด้านพระสิริโฉมและในด้านพระจริยวัตรอันสง่างามในยุโรปประเทศหนึ่ง ไม่มีการออกข่าวถึงสาเหตุและเบื้องหลังของการฆ่าตัวตายของสตรีท่านนี้มากนัก อาจจะเพราะเกี่ยวกับพระราชวงศ์ของประเทศในยุโรป ประกอบกับตัวผู้ตายก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ชาวโลกทั่วไปรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี

คนที่สองตามมาติดๆ เป็นดีไซน์เนอร์ชื่อดังระดับโลกของประเทศมหาอำนาจคือ สหรัฐอเมริกา กระเป๋าแบรนด์เนมที่ใช้ชื่อเธอเป็นที่นิยมชื่นชอบของสตรีทั่วโลก เพราะมีรูปแบบสวยและดูร่าเริง สนุกในตัวมันเอง ในขณะที่เธอฆ่าตัวตายในเดือนมิ.ย.ที่ผ่านมานั้น เธอมีอายุ 52 ปี มีบุตรสาวอายุ 15 ปี เธอกับสามีแยกกันอยู่ แต่ยังไม่ได้หย่าขาดจากกันตามกฎหมาย ในวันเกิดเหตุ ลูกสาวไปอยู่กับบิดา แม้เธอจะได้ขายธุรกิจกระเป๋าแบรนด์เนมให้กับบริษัทผู้ผลิตกระเป๋าแบรนด์เนมชื่อดังอีกแห่งหนึ่ง แต่เธอก็ได้เงินจากการขายธุรกิจที่เธอก่อตั้งขึ้นมากับสามี ใช้จนแก่เฒ่าก็คงยังมีความเป็นอยู่อย่างสบายๆ และบริษัทที่ซื้อกิจการของเธอไปก็ยังคงใช้ชื่อเธอเป็นแบรนด์เนมของผลิตภัณฑ์กระเป๋าตลอดจนเสื้อผ้าและสิ่งประดับอื่นๆ จนถึงทุกวันนี้ สามีของเธอได้ออกมาให้ข่าวหลังการฆ่าตัวตายของเธอว่าเธอได้ป่วยป็นโรคซึมเศร้ามาสักพักแล้ว และกำลังรักษาตัวอยู่ ต่อมาก่อนพิธีฝังศพ บิดาของเธอก็ได้เสียชีวิตอีกคนหนึ่งด้วยความตรอมใจในการตายของลูกสาว นับเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดใจเป็นอย่างยิ่ง

ตามมาติดๆ กัน ห่างกันไม่กี่วัน ก็มีคนดังระดับโลกอีกคนหนึ่งฆ่าตัวตายในโรงแรมที่เขาพักอยู่ในคืนนั้น คราวนี้ผู้ตายเป็นคนจัดรายการอาหารระดับโลก เขามีรูปแบบการนำเสนออาหารของแต่ละประเทศที่ไม่เหมือนผู้อื่นคือ จะมีการพาผู้ชมไปท่องในสถานที่ต่างๆ ของประเทศนั้นๆ พร้อมกับเขา บางครั้งก็เป็น street food และเขามักจะไปสัมภาษณ์ผู้คนของแต่ละประเทศในรายการนำเสนออาหารของเขาด้วย เขาได้รับรางวัลสาขาโทรทัศน์ระดับโลก รายได้ก็ไม่ต้องพูดถึง ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเงินทองจนแก่เฒ่าก็แล้วกัน คืนที่เขาผูกคอตายในห้องในโรงแรมที่เขาพัก เขามีกำหนดจะต้องไปถ่ายทำรายการในวันรุ่งขึ้น ทีมงานและผู้เกี่ยวข้องกับการถ่ายทำถึงกับตกตะลึงและช็อค เพราะไม่มีวี่แววหรือเค้าว่าเขามีปัญหาถึงขั้นฆ่าตัวตายเช่นนี้ ลูกเองก็ยังตกใจเพราะชอบดูรายการของเขาเป็นประจำ เขาอายุเพียง 60 ปีเศษ คืนนั้นเขานอนคนเดียว แฟนของเขาอยู่คนละประเทศ

ผู้คนรวมทั้งสื่อต่างประเทศจำนวนมากต่างถามคำถามเดียวกันว่า “Why?” ทำไมคนๆ หนึ่งที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานจนถึงได้รับรางวัลระดับโลก มีแฟนคลับติดตามรายการทั่วโลกและดูเหมือนจะเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน จึง

ตัดสินใจปลิดชีพตัวเองในลักษณะเช่นนี้ มีผู้สื่อข่าวคนหนึ่งพูดว่าในการสัมภาษณ์ผู้คนในแต่ละประเทศในรายการที่ผู้ตายได้ทำตลอดมา เขามักจะถามประโยคหนึ่งว่า “Are you happy?” (“ท่านมีความสุขไหม?”) ที่แท้ นั่นคือการสะท้อนถึงความรู้สึกลึกๆ ของตัวเองตลอดเวลาที่ผ่านมาว่าเขากำลังแสวงหาเจ้า “ความสุข” ที่เขาไม่มีในหัวใจนั่นเอง

ข่าวการฆ่าตัวตายของคนดังระดับโลกทั้ง 3 คนในเวลาไล่เลี่ยกันเช่นนี้ ทำให้ลูกอดคิดถึงประสบการณ์ชีวิตของตัวเองในช่วงหนึ่งของชีวิตไม่ได้ คนที่ชีวิตดำเนินมาถึงจุดๆ หนึ่งที่ทุกอย่างรอบตัวไม่มีค่าอะไรเหลือเลย มันเป็นความรู้สึกที่ “ยากจน” จริงๆ ยากจนในความรัก ความเอื้ออาทร ความห่วงใย ความมีใครสักคน ฯลฯ มันเป็นความรู้สึกที่สิ้นหวัง เจ็บปวด และทุกข์ทรมานมากกว่าการหิวข้าวเพราะไม่มีอะไรจะรับประทานเสียอีก และ ... ความรู้สึกที่เวลาหลับ (ถ้าหลับได้) มันช่วงสุขอะไรเช่นนี้ เพราะเวลาเราหลับ เราไม่ต้องรับรู้อะไรและการหลับถาวรคือการตายซะเลย ใช่แล้ว ความตายคือทางออกที่ดีที่สุดสำหรับผู้ที่รู้สึกว่าตนเองตกอยู่ในสภาวะสิ้นหวังถึงขั้นนั้น แม้ว่าคนคนนั้นจะมีเงินทองเป็นหลายร้อยล้านเหรียญดังเช่นสามคนนี้ก็ตาม

กฎของด้านจิตวิทยามีอยู่ว่า ในขณะที่คนๆ หนึ่ง ถึงขั้นที่เห็นชีวิตของตนไม่มีความหมายและคุณค่า และกำลังจะปลิดชีวิตตนเอง หากมีใครสักคนมาพูดคุยด้วยหรือมาแสดงความเห็นอกเห็นใจ และสามารถโน้มน้าวให้คนๆ นั้นมองโลกในแง่ดีขึ้น เมื่อเลยจุดที่จิตใจรู้สึกต่ำสุดหรือยากจนที่สุดมาได้ เขาก็จะไม่คิดฆ่าตัวตายอีก

ในโลกปัจจุบันที่มีคนต้องอพยพย้ายถิ่นฐานของตนเองเป็นแสนเป็นล้านคน เสี่ยงต่อการจมน้ำตายในระหว่างแล่นเรือในทะเลหรือต้องเดินบุกป่าฝ่าดงอาจถูกยิงตายได้ทุกขณะ เขาเหล่านี้ยอมเสี่ยงในทุกสถานการณ์เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น พวกเขาเหล่านี้จะเข้าใจไหมว่าผู้ที่มีเงินทองในระดับเศรษฐีและมีชื่อเสียงเป็ที่รู้จักในระดับโลกกลับไม่อยากมีชีวิตอยู่?

นี่คือชีวิตมนุษย์

ในคืนที่ลูกคิดว่า ชีวิตไม่มีคุณค่าที่จะอยู่ต่อบนโลกนี้อีกแล้ว ลูกไม่มีใครที่จะมาแสดงความเห็นอกเห็นใจเพราะลูกอยู่คนเดียวในห้องเล็กๆ แต่ลูกได้รับสัมผัสความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เป็นประสบการณ์ที่พลิกชีวิตลูก เสมือนหนึ่งมีใครคนหนึ่งหยิบลูกขึ้นมา และเขย่าปัดฝุ่นขี้เถ้าที่เปื้อนทั่วตัวลูก และวางลูกลงบนอีกผืนแผ่นดินใหม่ แผ่นดินที่เขียวชอุ่ม ชุ่มฉ่ำด้วยความรักของพระองค์ มันเป็นอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูก ซึ่งลูกสำนึกในพระคุณของพระองค์ด้วยความกตัญญูจนถึงทุกวันนี้ ลูกจึงยินดีและเต็มใจในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับความรักและพระเมตตาของพระองค์แก่ทุกคนที่สนใจจะฟังและค้นหาเกี่ยวกับพระองค์ เพราะว่าเมื่อผู้ใดได้ค้นพบพระองค์แล้ว เขาจะไม่ต้องประสบภาวะ “ความยากจนของจิตวิญญาณ” เช่นนี้อีกเลย

“เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย แสงแดดหรือความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีก เพราะลูกแกะที่ทรงอยู่กลางพระบัลลังก์จะทรงเลี้ยงดูเขา จะทรงนำเขาไปยังธารน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากดวงตาของเขา” วิวรณ์ 7:16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 379

ความทุกข์กับมนุษย์ (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันก่อน มีเพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ลูกฟังว่า เขาเจอเพื่อนอีกคนที่เป็นคาทอลิก ขณะนี้เธอป่วยและมีความทุกข์มาก เธอตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าว่าเธอทำความดีและปฏิบัติตนเป็นคาทอลิกที่ดีมาตลอด แต่ทำไมพระเจ้าจึงให้เธอเจ็บป่วยเช่นนี้ เพื่อนของลูกปรึกษาลูกว่าจะปลอบใจเธอผู้นี้อย่างไรดี

ลูกตอบว่า อันที่จริงลูกเข้าใจเธอดีเพราะลูกผ่านความทุกข์ที่ไม่ใช่เบาเลยในช่วงหนึ่งของชีวิตถึง 20 ปีเต็มๆ ในช่วงแรกๆ ลูกก็ถามตัวเองอยู่เสมอว่า ทำไมฉันจึงต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้น ทั้งๆ ที่สิ่งที่ฉันทำเป็นสิ่งถูกต้อง แต่คำถาม “ทำไม?” เป็นคำถามที่นำไปสู่ทางตัน ไม่ใช่นำไปสู่ทางออก เพราะถามไปก็ไม่มีคำตอบ ถามไปสิ่งที่เกิขึ้นก็คือยิ่งเสียใจและยิ่งเจ็บปวด แต่ตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ลูกตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์นั้น ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว ลูกมองว่ามนุษย์ต่างหากเป็นผู้ที่ทำให้ลูกเจ็บปวดและลูกมีความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะทรงช่วยลูกได้ ลูกจึงได้แต่สวดวอนขอให้พระองค์ทรงช่วยลูก สวดด้วยความจริงใจ ความตั้งใจ และความเชื่อสุดจิตสุดใจ

2-3 ทศวรรษผ่านไป ลูกได้อ่านพระวาจาของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งบทความเกี่ยวกับนักบุญต่างๆ และบทความที่ท่านนักบุญบางองค์เขียน และลูกก็ค่อยๆ เข้าใจในเรื่องความทุกข์มากขึ้น แม้ในมุมมองของการมองย้อนหลังก็ตาม

นักบุญแบร์แนเด็ตพูดว่า หากเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสตเจ้าแล้ว แม้ในความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเราก็มีความชื่นชมยินดีได้

ท่านนักบุญพูดในขณะที่ท่านป่วยหนักและต้องทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยของท่านอย่างมาก

นักบุญคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาพูดเกี่ยวกับความทุกข์ว่า ความทุกข์ในตัวมันเองเป็นสิ่งไร้ค่า แต่หากเราร่วมทุกข์กับพระทรมานของพระมหาเยซูเจ้าแล้ว ความทุกข์คือ Gift หรือของขวัญอันมีค่าสำหรับชีวิตมนุษย์ “ได้อย่างไร?” คือคำถามต่อมา

ท่านนักบุญอธิบายต่อว่า ความทุกข์ทรมานคือสัญลักษณ์แห่งความรัก เพราะว่าพระบิดาทรงเลือกสัญลักษณ์นี้เพื่อแสดงให้มนุษย์เห็นถึงความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์ โดยการส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมารับความทุกข์ทรมานและตายเพื่อเรามนุษย์ และเพราะการผ่านความทุกข์ทรมานของพระบุตรของพระองค์นี้แหละ บาปของพวกเรามนุษย์ทั้งหลายจึงได้รับการอภัย

มีคนถามท่านนักบุญต่อไปอีกว่า “แล้วเวลาเรามีความทุกข์ เราควรจะทำอย่างไร?” ท่านตอบว่า “ให้ยิ้ม” “ยิ้มเวลามีความทุกข์น่ะเหรอ?” “ใช่แล้ว เพราะว่าการยิ้มคือของขวัญจากพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด การยิ้มกับพระเจ้ายามเรามีความ

ทุกข์คือความกล้าหาญในการรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ประทานให้กับเราและเป็นการถวายตอบกลับแก่พระองค์ด้วยการยิ้ม”

นักบุญพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เขียนเกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ว่า มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความทุกข์ได้ และเราก็ไม่สามารถหลบหนีจากมันได้ด้วย เพราะฉะนั้นทำไมเราไม่นำพลังจากเจ้าความทุกข์นี่ แล้วหมุนกลับมาเป็นพลังในการทำความดีล่ะ? แทนที่เราจะจมปลักและถูกเจ้าความทุกข์ฉุดให้จมดิ่งลงไปในห้วงเหวลึก เราสามารถทำความดีได้มากมายจากความทุกข์ของเราหากเราสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ได้ เพราะพลังแห่งการไถ่กู้จากการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระองค์จะเป็นพลังที่ทำให้เราสามารถทำอะไรต่อมิอะไรได้มากมายในการรับใช้พระองค์บนโลกนี้

ถามว่าหากลูกอ่านบทเขียนเหล่านี้เมื่อ 40 ปีก่อน ลูกจะเข้าใจไหม ไม่น่าจะเข้าใจ แต่ ณ จุดนี้ในชีวิต ลูกเข้าใจ และเมื่อลูกมองย้อนหลังไปยังชีวิตลูกใน 4 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้เห็นพระญาณสอดส่อง (Providence) ของพระองค์แผ่คลุมเหนือลูกและนำทางให้ลูกปฏิบัติตามมาตลอด โดยลูกไม่ทราบและไม่รู้ตัวเลย

ณ คืนที่ลูกตัดสินใจอยู่สู้ต่อและคิดจะให้อภัยศัตรู แต่ลูกให้อภัยไม่ได้ด้วยตัวเอง พระองค์ก็ทรงประทานพระหรรษทานให้ลูกสามารถให้อภัยพวกเขาทั้งหมดได้

เมื่อคดีจบ แม้ลูกจะสิ้นไร้ไม้ตอก แต่ลูกตัดสินใจไม่ฟ้องกลับเรียกร้องค่าเสียหายเป็นร้อยๆ ล้าน ซึ่งลูกคงจะได้รับเพราะในใจลูกขณะนั้น พระองค์ทรงมีค่ามากกว่าเงินทองจะกี่ร้อยล้านก็ตาม ต่อมาแทนที่ลูกจะดำเนินชีวิตต่อไปโดยตั้งหน้าตั้งตาสร้างเนื้อสร้างตัวอย่างเดียว ลูกตัดสินใจนำเรื่องราวชีวิตของลูกมาเป็นสะพานเชื่อมให้คนมารู้จักพระเจ้า โดยไม่เป็นห่วงว่าจะมีใครในสังคมดูถูกเอา เพราะในสังคมไทยไม่ค่อยมีใครยอมนำความทุกข์ของตนไปเปิดเผย ทั้งนี้ลูกมีความรู้สึกว่า มิฉะนั้นแล้ว ความทุกข์ที่ลูกได้ประสบมาถึงสองทศวรรษก็จะเปล่าประโยชน์ ลูกพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) และขอถวายชีวิตเป็นพยานถึงพระเมตตา (Divine Mercy) ของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงเห็นถึงความตั้งใจและความจริงใจของลูก จึงทรงประทานพลังและโอกาสให้ลูกได้ไปพูดแบ่งปันถึงทั่วโลก

มองย้อนหลัง สิ่งที่ลูกได้ทำมาตลอดคือสิ่งที่นักบุญพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงลิขิตไว้เลยทีเดียว

คนบางคนที่ประสบความทุกข์หรือเจ็บไข้ได้ป่วยก็มักจะตัดพ้อต่อว่าพระเจ้า ว่าทำไมไม่ทรงช่วยให้พวกเขาพ้นจากความทุกข์หรือความเจ็บป่วยนั้น ลูกคิดถึงหนังสือพันธสัญญาใหม่ แม้ในช่วงที่พระเยซูเจ้าทรงมีพระชนม์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ก็มิได้ทรงเสกให้คนตายทุกคนกลับเป็นขึ้นมาเหมือนลาซารัส หรือทรงช่วยให้คนง่อย หูหนวกตาบอด หายจากอาการเหล่านั้นทุกคน เป็นเพียงบางคน บางกรณีเท่านั้นที่พระองค์จะทรงประทานอัศจรรย์ให้ ถ้าจะถามว่าทำไมอีก ก็คงต้องตอบด้วยพระวาจาบทนี้

“เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

หากเรามองชีวิตอย่างลึกซึ้งและไม่ยึดติด เราจะเห็นว่าชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นยิ่งนัก แม้บางคนจะมีอายุเป็นร้อยปีในสมัยนี้ที่วิทยาการทางแพทย์ก้าวหน้าไปขนาดไหนก็ตาม สุดท้ายทุกคนก็ต้องจากโลกนี้ไป ดังนั้นในฐานะคริสตชน เราควรดำรงชีวิตให้ชิดสนิทกับพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในการที่เราจะเข้าใจอะไรต่อมิอะไรได้ลึกซึ้งกว่าแค่ความเชื่อแบบผิวเผินแล้วล่ะก็ เราต้องศึกษาพระคัมภีร์แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติตามให้มากที่สุด ทีละเล็กทีละน้อย เราจะสามารถมาถึงขั้น “ยิ้ม” กับเจ้าความทุกข์ที่มาย่างกรายได้ แม้เราจะไม่ถึงขั้นเป็นนักบุญก็ตาม การที่สามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ได้ก็เท่ากับเราค้นพบสวรรค์ในขณะที่เรายังอยู่บนโลกมนุษย์อันวุ่นวายนี้แล้ว พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 380

ความทุกข์กับมนุษย์ (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปลายเดือนก.ค. 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันที่คริสตจักรแบ๊ปติสท์แห่งหนึ่งในภาคตะวันออก ครั้งนี้เป็นครั้งที่สามที่ลูกได้รับเชิญไปพูดที่คริสตจักรแห่งนี้ หัวข้อคือ “ความทุกข์กับมนุษย์” ตอนเช้า และ “สวดอธิษฐานอย่างไรจึงจะได้” ในตอนบ่าย ช่วงละ 1 ชั่วโมง

การไปแบ่งปันให้พี่น้องคริสเตียนที่คริสตจักรฟังนั้น หลักที่สำคัญที่สุดคือ “พระวาจาของพระเจ้า” แต่ลูกตระหนักเสมอว่าในฐานะฆราวาส ลูกไม่ควรนำบทพระวาจาไปเทศน์ให้ฟังล้วนๆ เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลและเขามีอาจารย์สอนพระคัมภีร์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญใบทพระวาจาอยู่แล้ว หน้าที่ของลูกจึงไปเป็นเพียง “พยาน” ว่าการปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าแต่ละบทแล้ว บังเกิดผลอย่างไรในชีวิต

ลูกได้เริ่มต้นโดยการสรรเสริญพระเป็นเจ้า ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานโอกาสให้ลูกได้ไปถวายพระเกียรติแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่งและบอกกับผู้ฟังว่า ขอให้ถือว่าการพูดของลูกนั้นเป็นการแบ่งปัน ไม่ใช่การเทศนา เพราะลูกเป็นเพียงคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ไม่ใช่ศิษยาภิบาล

ลูกได้สรุปให้ฟังว่า จากประสบการณ์ชีวิตของตัวเอง มีสาเหตุหลักๆ 4 ประการที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์ เป็นการค้นพบเล็กๆ ส่วนตัว ไม่ใช่เป็นงานวิจัยโดยมีหลักวิชาการแต่อย่างใด

1. สาเหตุหลักข้อแรกคือ ตัวเรา เป็นสาเหตุให้ตัวเองเป็นทุกข์และส่วนใหญ่คนกลุ่มนี้จะไม่รู้ตัว ความโลภ ความอิจฉา ความมีทิฐิ ความแค้น ความมักใหญ่ใฝ่สูง ความหูเบา ความยึดติด ฯลฯ พูดไปแล้วกว่า 50% ของสาเหตุที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์คือ ตัวเราเองนั่นเอง!

2. สาเหตุข้อสองคือ คนอื่นทำให้เราเป็นทุกข์ การถูกกล่าวหาในสิ่งที่เราไม่ได้ทำ การที่คู่ชีวิตทิ้งไป เป็นต้น

3. สาเหตุข้อที่สามเกิดจากสิ่งนอกเหนือการควบคุมของเรา โรคภัยไข้เจ็บ เศรษฐกิจตกต่ำ การตายของสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ที่เรารัก ฯลฯ และ

4.สาเหตุจากภัยธรรมชาติ ซึ่งเรามักจะเรียกว่า “Act of God” แผ่นดินไหว ไฟไหม้ป่า พายุไต้ฝุ่น สึนามิ โรคระบาด และแม้กระทั่ง สงคราม เป็นต้น ประเทศไทยเป็นประเทศที่นับว่าโชคดีมากเพราะไม่ได้ตั้งอยู่ในวิถีของภัยธรรมชาติดังเช่นอีกหลายๆ ประเทศในโลกนี้

ทีนี้ลองมาดูว่าพระวาจาของพระเจ้าจะช่วยให้เราพ้นจากความทุกข์หรือมีความทุกข์ลดน้อยลงได้อย่างไร สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เมื่ออ่านพระวาจาของพระเจ้าแล้ว เราต้องนำมาปฏิบัติในชีวิตของเรา มิฉะนั้นแล้ว พระวาจาก็จะเป็นเพียงตัวหนังสือดำๆ ในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับตัวหนังสือเล่มอื่นๆ ทั่วไป

เราเคยไหมก่อนนอนทุกคืน สำรวจตัวเองหน้ากระจกเงาต่อหน้าพระเจ้า และเมื่อเห็นความบกพร่องของตัวเองก็สัญญากับพระว่า ลูกจะพยายามไม่ทำสิ่งที่ทำอีก ทำบ่อยๆ ทุกคืนๆ ด้วยความจริงใจแล้วเราจะเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในตัวเราอย่างเห็นได้ชัดเลย

"บุคคลผู้ใด รู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา" มัทธิว 5:3

ลดความทิฐิ ไม่ว่าจะกับใคร ในความสัมพันธ์แบบไหน ลูกยกตัวอย่างสามีภรรยาคู่หนึ่งที่มีปัญหาระหองระแหงมาตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งสามีป่วยลงด้วยโรคร้าย ภรรยาจึงตัดสินใจปรนนิบัติด้วยความทุ่มเท ปรากฏว่าสามีเมื่อเห็นภรรยาปฏิบัติตนเช่นนั้นก็กลับมาอ่อนโยนและแสดงความรักต่อเธอ กลายเป็นว่าช่วง 2-3ปีสุดท้ายเป็นช่วงที่เขาทั้งสองมีความสุขที่สุด เพราะทั้งคู่ได้ทำลายกำแพงที่ขวางกั้นมาตลอดคือ กำแพงแห่งความทิฐินั่นเอง

"ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด" มัทธิว 7:12 ลูกา 6:31

ความหูเบาของเราทำให้เรามีความทุกข์โดยไม่จำเป็นหรือเปล่า? จงปฏิบัติตามพระวาจาบทนี้ แล้วท่านะเปลี่ยนจากหูเบาเป็นตัวเบา

"อย่าตัดสินเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงตัดสินท่าน
อย่ากล่าวโทษเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน" ลูกา 6:37

เห็นคนอื่นดีกว่าไม่ได้ เป็นต้องอิจฉา เราต้องดีกว่าเขา สวยกว่าเขา เด่นกว่าเขา ผลก็คือ เป็นทุกข์วันยังค่ำ พระเจ้าสอนเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าอย่างไร

"อย่ากระทำการใดเพื่อชิงดีกันหรือเพื่อโอ้อวด แต่จงถ่อมตนคิดว่าผู้อื่นดีกว่าตน
อย่าเห็นแก่ผลประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว จงเห็นแก่ผลประโยชน์ของผู้อื่นด้วย" ฟิลิปปี 2:3-4

บางคนมีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นในชีวิต ก็ยึดติดกับความทรงจำนั้นเป็นปีๆ เป็นทศวรรษ บางทีครึ่งศตวรรษหรือกว่าก็แล้ว ก็ยังคงจำเรื่องราวต่างๆ ที่ทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ ผลก็คือ "กำ" ความทุกข์ไว้ไม่ยอมปล่อยวาง จนกลายเป็น "กรรม" ของตนเองและพลอยเป็นของคนอื่นที่อยู่รอบข้างด้วย

"มีเวลาสำหรับทุกสิ่ง....." ปัญญาจารย์ 3:1-8

พระวาจาบทนี้ยาวมากให้ไปอ่านให้ครบทั้งบทและพยายามปฏิบัติตามให้ได้

มีอาชีพหนึ่งที่ลูกยกตัวอย่างของที่ต่างประเทศไม่เกี่ยวกับประเทศไทยคือ นักการเมือง ลูกพูดกับลูกๆ เสมอว่านักการเมืองที่ชนะการเลือกตั้งคือ ผู้ที่โกหกเก่งที่สุด เวลาหาเสียงพูดกับทุกคนว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อ "ประชาชน" และ "ประเทศชาติ" ในขณะที่ความเป็นจริงคือ เขาต้องการแสวงหา "อำนาจ" และ "ผลประโยชน์" และจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่ง

สองสิ่งนี้ ซึ่งวิถีการใฝ่หาอำนาจและการกอบโกยผลประโยชน์นั้น ใช่ว่าจะนำมาซึ่งความสุขอันแท้จริงแก่นักการเมืองทั้งหลาย การจะเป็นผู้นำที่ดีนั้น ควรจะเป็นเช่นนี้

"ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น" มัทธิว 20:26

พอลูกพูดเสร็จ มีสมาชิกคนหนึ่งเดินมาหาลูก "ผมเป็นนักการเมืองครับ ของพรรค ..." "เมื่อกี้นี้ดิฉันพูดถึงนักการเมืองต่างประเทศค่ะ การเมืองไทยดิฉันไม่ค่อยถนัด" ยิ้มทั้งเขาและลูก ☺
ยังมีอีกหลายข้อพระวาจาของพระเจ้าที่สามารถใช้ปฏิบัติเพื่อมาดับทุกข์ที่เกิดจากสาเหตุข้อแรกคือ ตัวเราได้

ซึ่งลูกจะขอเขียนถวายแด่พระองค์ในบทสวดของฉันบทต่อๆ ไป รวมทั้งสาเหตุอื่นๆ อีก 3 ข้อ พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 381

ความทุกข์กับมนุษย์ (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกเขียนถึงสาเหตุของความทุกข์ของมนุษย์จากประสบการณ์ของลูก และสาเหตุหนึ่งที่เป็นสาเหตุหลักคือ ตัวเรานั่นเอง

วันนี้ลูกจะเขียนต่อถึงการที่มนุษย์เราทำให้ตัวเองเป็นทุกข์โดยไม่รู้ตัว และการศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและนำมาปฏิบัติตามจะทำให้เราคลายจากทุกข์โดยสาเหตุนี้ได้อย่างไร

เวลาเราทำดีกับใคร ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือไม่ว่าใครก็ตาม ส่วนใหญ่เรามักจะหวังให้ผู้ที่เราทำดีด้วย ดีตอบเราหรือรักตอบเรา แล้วผลที่มักจะได้ก็คือ ความผิดหวัง เพื่อนที่เราแสนจะจริงใจกลับเอาเราไปนินทา หัวหน้างานที่เราทำงานถวายชีวิตกลับไม่เห็นความดี ความทุ่มเทของเรา ลูกน้องที่เรารักเราไว้ใจกลับทุจริตหรือออกจากงานโดยไม่ร่ำลา ทิ้งงานไปเลย เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ไหม ถ้าเคยจะทราบว่ามันเจ็บปวดแค่ไหนและทำให้เราท้อและคิดไม่อยากทำความดีเช่นนี้อีก

ลูกเองมีประสบการณ์เช่นนี้เป็นประจำและรู้สึกเสียใจและท้อในการทำดีกับคนรอบข้าง จนกระทั่งลูกอ่านพระวาจาของพระเจ้าในสองบทที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน แต่เมื่อมาไตร่ตรองรวมกันแล้ว ใช่เลย!

"ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะรู้ความจริงและความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ" ยอห์น 8:31

เมื่อตอนอ่านพระวาจาบทนี้ใหม่ๆ ลูกรำพึงกับตัวเองว่า "ความจริงจะทำให้ท่านอิสระ" นั้น อิสระได้อย่างไรหนอ? จนกระทั่งลูกอ่านพระวาจาอีกบทหนึ่ง

"ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23

ใช่แล้ว! คำตอบอยู่ตรงนี้เอง เวลาเราทำความดีไม่ว่าจะกับใครหรือแก่ใคร เราต้อง "ไม่หวังอะไรตอบแทน" จากคนที่เราทำความดีด้วย แต่ทำความดีนั้น "เพื่อถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า" เท่านั้นเอง กับดักในใจเกี่ยวกับการทำความดีก็ได้ถูกทำลายไป สิ่งที่ตามมาคือลูกค้นพบ "ความอิสระ" ในใจทุกครั้งที่ทำความดีคือ ไม่หวังอะไรตอบแทนจากใครเลย เพราะสิ่งที่ลูกทำไปนั้น แม้จะทำกับเพื่อนมนุษย์ แต่ลูกทำ "เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า"!

สำหรับลูกแล้ว พระวาจาบทหลังเป็นการอธิบายพระวาจาบทแรก เช่นเดียวกับพระวาจาอีกหลายๆ บท และช่วยให้ลูกไม่มีความทุกข์จากความโง่เขลาของตนเองในการคาดหวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ในการทำความดีอีกต่อไป

เราทุกคนคงเคยชมภาพยนตร์จีน มีเค้าเรื่องๆ หนึ่งที่สมัยก่อนมักจะถูกใช้เป็นธีมหลักของภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ คือ "แค้นนี้ต้องชำระ" บางทีเป็นความแค้นยุคบิดามารดาหรือปู่ย่าตายาย แล้วต่อมาถึงยุคลูกหรือหลาน ซึ่งคือ ตัวพระเอกของเรื่องต้องตามสืบเสาะเจ้าคู่อริของบรรพบุรุษและทำการแก้แค้นจนสำเร็จ ถือว่าเป็นความเก่งและความหล่อของพระเอกในเรื่อง ในชีวิตจริง การให้อภัยไม่ได้ ตลอดจนการแก้แค้นก็ยังคงมีอยู่ในทุกสังคัม ทุกประเทศ

การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราหรือกล่าวหาเราหรือทำอะไรก็แล้วแต่ที่ทำให้เราเสื่อมเสียหรือโกรธเคือง ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย แล้วถ้าเป็นการกล่าวหาเราโดยเราไม่ได้ทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาล่ะ? การให้อภัยจะยากแค่ไหน ร้ายไปกว่านั้น หากเรารักและทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อใครสักคน แต่ถึงเวลาที่เราต้องการใครสักคนที่สุด เขากลับทิ้งเราไป โอย! ให้อภัยกันได้อย่างไร

ลูกคิดว่าในฐานะความเป็นมนุษย์ การอภัยผู้ที่ทำผิดต่อเราก็เป็นเรื่องยากอยู่แล้ว ยิ่งถ้าในสถานการณ์เช่นว่านี้ เกือบเป็นสิ่งทำไม่ได้เลย หากไม่ได้รับพระพรหรือพระหรรษทานจากพระเจ้า แต่เราต้องทูลขอพระองค์ เราต้องมีความจริงใจในการต้องการให้อภัย แล้วสิ่งที่เกิดขึ้น ลูกขอใช้ศัพท์ว่าเป็น "พระพรแห่งอัศจรรย์" เลยทีเดียว ในการที่พระเจ้าทรงประทานพระหรรษทานลงมาเหนือเรา ให้เราสามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราในลักษณะเช่นนั้นได้ เมื่อความแค้นนั้นได้หลุดออกจากหัวใจของเรา สิ่งที่คงเหลือคือ หัวใจที่สะอาด บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะแห่งความเคียดแค้น แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเจ้า สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ความเจ็บปวดที่เราครั้งหนึ่งคิดว่ามันสุดจะทน ได้อันตรธานระเหยไปกับอากาศแห่งการให้อภัยนั้น

โอ! พระเจ้าช่างเป็นองค์แห่งความรักที่ลูกสัมผัสได้ด้วยจิตสัมผัสแห่งจิตวิญญาณ เมื่อคิดถึง "พระพรแห่งอัศจรรย์ของการให้อภัย" ลูกจะเห็นและได้กลิ่นดอกกุหลาบแรกแย้มยามเช้าในหัวใจ ไร้ร่องรอยของโซ่ตรวนที่ได้ล่ามหัวใจไว้กับเสาที่ปักใกล้กองเพลิงแห่งความแค้นอย่างสิ้นเชิง

"จงให้อภัยเขา แล้วพระเจ้าจะให้อภัยท่าน" ลูกา 6:37

"แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน
ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด" เอเฟซัส 4:32

"อย่าพูดว่า 'ฉันจะต้องแก้แค้น'
จงวางใจในพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น" สุภาษิต 20:22

หลักปฏิบัติใหญ่ๆ สองข้อนี้คือ การทำความดีเพื่อถวายแด่พระเจ้าและให้การอภัยทำให้ชีวิตเราเบาตัวได้อย่างมากเลยทีเดียว คนที่ทำได้แล้วจะเข้าใจดี ☺

ยังมีสาเหตุอีกหลายประการที่เราทำให้ตัวเองมีความทุกข์

ความโลภหนึ่งละ ได้เท่าไหรไม่เคยพอ เห็นตัวอย่างได้มากมายในสังคม คนที่ผู้คนเห็นว่ามีทรัพย์สินเงินทองล้นฟ้าใช้อีกกี่ชาติก็ไม่หมด ก็ไม่เคยพอ หาทางกอบโกยอีก คนเหล่านี้เขามีความสุขไหมหนอ มนุษย์เรามีท้องหนึ่งท้อง จะรับประทานอาหารได้มากมายหรือวิจิตรพิสดารขนาดไหน มีร่างกายหนึ่งร่าง จะนอนคฤหาสน์ใหญ่ขนาดไหนและกี่หลัง มือมีสิบนิ้วจะใส่แหวนเพชรเม็ดเท่าน้ำแข็งทั้งสิบนิ้ว พอไหม? คิดอย่างคนธรรมดาๆ มันเกินพอ แต่สำหรับคนบางคน มันไม่พอ แล้วพวก

เขาเหล่านี้มีความสุข์ไหมหนอ?

“เพราะว่า เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น” 1 ทิโมธี 6:7

ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าได้เพียงเท่านี้ ความทุกข์ที่เกิดจากตัวเองก็หายไปกว่าครึ่งแล้ว บทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะขอเขียนถึงความทุกข์ที่เกิดจากสาเหตุอื่นนอกจากตัวเราเอง พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 382

ความทุกข์กับมนุษย์ (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกสองบทที่ผ่านมา ลูกเขียนถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความทุกข์ว่า สาเหตุหลักอันหนึ่งคือ ตัวเราเองนี่แหละ ในวันนี้ลูกจะขอเขียนถึงสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายนอกที่เรา (อาจจะ) ไม่สามารถป้องกันหรือควบคุมได้ แต่ก็ยังสามารถปฏิบัติตนให้ขึ้นมาเหนือเจ้าความทุกข์นั้นได้

สาเหตุเกิดจากผู้อื่น

เราคงเคยอ่านข่าวอยู่เนื่องๆ ถึงผู้ที่ถูกคนที่ตนรักสลัดรักและทิ้งเขาหรือเธอไป และทำใจไม่ได้ ในที่สุดก็จบลงด้วยโศกนาฏกรรมคือ การฆ่าตัวตาย หรือไม่ก็ไปทำร้ายหรือแม้กระทั่งถึงขั้นเอาชีวิตของฝ่ายที่นอกใจต้องตายไปเข้าทำนองถ้าตนไม่ได้เป็นเจ้าของ คนอื่นไม่ว่าใครก็อย่ามีโอกาสเลย สุดท้ายไม่ก็เจ็บหรือตายทั้งคู่หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

ถ้าลองวิเคราะห์ให้ลึกถึงในกรณีเช่นนี้ มันเป็นความทุกข์ของสัตว์โลกที่เป็นมนุษย์เท่านั้น สัตว์โลกที่เป็นสัตว์ทั่วไปอาจจะมีบ้างบางชนิดที่เกิดความเศร้าโศกหากคู่ตายไป แต่ยังไม่เคยเห็นมีสัตว์ชนิดใดที่ไปกัดหรือจิกตีคู่ที่ทิ้งมันไปถึงขั้นตาย ทั้งนี้เพราะอะไร? เพราะมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐกว่า มีสติปัญญาและสัมปชัญญะ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด รับผิดชอบชั่วดี แต่สัตว์ไม่มีพระพรในสิ่งเหล่านี้ แต่แทนที่จะใช้สติปัญญา ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมาทำให้ตนเป็นผู้ที่มีคุณค่า สมกับเป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐ บางครั้งในบางกรณีของเหตุการณ์มนุษย์บางคนกลับขาดสติในการแก้ปัญหาชีวิต บางรายก็ทำไปเพื่อแก้แค้น บางรายก็เพื่อประชดชีวิต ผลสุดท้ายแทนที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กลับเพิ่มความรุนแรงให้กับปัญหาและจบลงด้วยการเพิ่มความทุกข์ให้แก่ตัวเองอย่างแสนสาหัส

พวกเราคริสตชนเป็นผู้ที่มีที่พึ่ง **พระเจ้าของเราไง!** ยามมีความทุกข์ขนาดไหน ไม่มีใครอีกแล้วในโลกนี้ โลกช่างมืดมน โลกช่างโหดร้าย โลกช่างเปล่าเปลี่ยว พระเจ้าทรงประทับอยู่กับเราในทุกขณะจิต หาพระองค์ให้พบแล้วสวดขอให้พระองค์ทรงประโลมใจให้ ไม่ว่าจะถูกใครหักหลัง หักอก ทรยศ ฯลฯ แล้วท่านจะค้นพบว่า การร้องไห้กับพระเจ้าตามลำพังนั้น หลังจากน้ำตาได้เหือดแห้งไปแล้ว ท่านจะมีสายตาที่คมชัดและสดใสกว่าเดิม เพราะดวงตาทั้งสองข้าง ตลอดจนดวงตาของหัวใจของท่านได้ถูกชะล้างด้วยน้ำตาแห่งพระพรแล้ว เป็นหัวใจที่ถูกชะล้างจนไม่เหลือความโกรธ ความแค้น ความผิดหวังอีกเลย ตรงกันข้าม หัวใจของท่านจะสะอาดว่างเปล่า ปราศจากมลภาวะแห่งอารมรณ์ที่เป็นพิษทั้งหลาย และเมื่อท่านสามารถมาถึงจุดนี้ได้ ท่านก็จะสามารถเติมเต็มหัวใจที่ว่างเปล่าของท่านด้วยความรักของพระเจ้าได้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นที่ตามมาคือ ท่านจะพบกับความสุขที่ปรี่ล้นหัวใจของท่าน ความสุขที่เรียกว่า **สันติสุขและปีติสุข** เป็นความสุขที่ผู้ที่ค้นพบแล้วสามารถเรียกได้เลยว่าเป็น “สวรรค์บนแผ่นดิน”

สาเหตุเกิดจากปัจจัยภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ เป็นประเทศที่ในน้ำมีปลาในนามีข้าว นี่คือประโยคที่พวกเราได้ยินกันมาตั้งแต่เกิด เราไม่เคยได้ยินว่ามีคนไทยตายเพราะไม่มีข้าวรับประทาน แต่ยิ่งประเทศเราเจริญก้าวหน้าในทางวัตถุหรือทางโลกมากขึ้นเท่าไร ดูเหมือนเรากลับจะเห็นความทุกข์ยากของประชาชนส่วนหนึ่งที่คิดว่าตนเองยากจนมากขึ้นเท่านั้น คนจนส่วนใหญ่คิดว่าคนรวยหรือคนมีเงินจะมีความสุข คนจำนวนไม่น้อยตะเกียกตะกายทำทุกอย่างเพื่อได้มาซึ่ง "เงิน"

สุดท้ายแล้ว คนที่เข้าถึงหลักธรรมคำสอนของศาสนาจะค้นพบว่า "ความสุขที่แท้จริง" นั้น ซื้อไม่ได้ด้วย "เงิน"! ส่วนผู้ที่ยังเข้าไม่ถึงหลักธรรม สัจธรรม ก็คงต้องเวียนวนในความทุกข์ที่เกิดจากปัจจัยความหนักเบาของกระเป๋าสตางค์ไม่รู้จบ

ปัจจัยภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้ ที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์ยังมีอีกมากมาย โรคภัยไข้เจ็บเป็นต้น การดูแลสุขภาพของตนเองให้ดี จะทำให้โอกาสการเจ็บป่วยลดน้อยลง ในกรณีที่เป็นโรคที่รักษาไม่ได้ ก็คงช่วยไม่ได้ มีนักบุญหลายองค์ที่จากโลกนี้ไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บและต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมากในช่วงปลายชีวิตของท่าน แต่ท่านเหล่านี้กลับยอมรับความเจ็บป่วยนั้นเป็นการร่วมพระทรมานกับพระเยซูเจ้า ดั่งที่ลูกได้เขียนในบทสวดของลูกบทที่ 379

สาเหตุสุดท้ายที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์คือ เกิดจากภัยพิบัติ ภัยธรรมชาติ เช่นพายุไต้ฝุ่น สึนามิ หรือแม้แต่ภัยร้ายแรงที่เกิดจากมนุษย์ด้วยกันคือ สงคราม เป็นต้น สำหรับภัยธรรมชาตินั้น เดิมมักจะมีคนเรียกในภาษาอังกฤษว่า "Act of God" โดยเฉพาะในวงการธุรกิจประกันภัย เพราะภัยที่เกิดขึ้นนั้นร้ายแรงและรุนแรงเกินกว่าจะเกิดจากน้ำมือของมนุษย์ แต่ในยุคนี้ สาเหตุหลักข้อหนึ่งที่ทำให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติกลายเป็นการกระทำของพวกเรามนุษย์ที่ขาดความสำนึกทำร้ายธรรมชาติ จนธรรมชาติต้องเปลี่ยนแปลงในทางเป็นภัยกลับมายังมนุษย์ ดั่งที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบันในหลายๆ ประเทศทั่วโลก

แต่ ... แต่ คำโตๆ ลูกขอสรุปว่า ความทุกข์กับมนุษย์นั้นเป็นของคู่กัน และบางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดความทุกข์กับมนุษย์ เพราะเจ้าความทุกข์นี้แหละจะนำพามนุษย์เข้าหาพระเจ้าได้

"พระยาห์เวห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่มีใจเป็นทุกข์" สดุดี 34:18

"ท่านทั้งหลายไม่เคยเผชิญกับการทดลองใดๆ ที่เกินกำลังมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์
พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้ท่านถูกทดลองเกินกำลังของท่าน
แต่เมื่อถูกทดลอง พระองค์จะประทานความสามารถให้ท่านยืนหยัดมั่นคงและหาทางออกได้" 1 โครินธ์ 10:13

"ยิ่งกว่านั้น เรายังภูมิใจในความทุกข์ เพราะรู้ว่าความทุกข์ก่อให้เกิดความพากเพียร ความพากเพียรก่อให้เกิด
คุณธรรมที่แท้จริง คุณธรรมที่แท้จริงก่อให้เกิดความหวัง ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง
เพราะพระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เราได้หลั่งความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา" โรม 5:3-5

เพราะลูกได้ค้นพบพระองค์จากการผ่านความทุกข์ในเกือบทุกมิติของชีวิตมาแล้ว ลูกสามารถเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ด้วยความสุขที่ปรี่ล้นหัวใจในขณะนี้ พระเจ้าข้า

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 383

ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 21 ต.ค. 2018 ที่ผ่านมา เป็นวันคริสตชนฆราวาส มีการจัดงานชุมนุมในแต่ละสังฆมณฑล โดยมีสังฆมณฑลจันทบุรีเป็นเจ้าภาพจัดงานนี้ระดับชาติ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2

เท่าที่ลูกฟังมา มักจะมีคำพูดที่ว่า ฆราวาสคริสตชนนั้น เป็นเสมือนยักษ์หลับในการประกาศข่าวดี การกำหนดให้มีวันคริสตชนฆราวาส จึงน่าจะเป็นการปลูกฝังให้เกิดความร้อนรนในหมู่ฆราวาส ประหนึ่งเป็นการปลุกยักษ์ให้ตื่นจากการหลับ ให้ลุกขึ้นมาทำหน้าที่ของการเป็นคริสตชนที่ดีคือ การประกาศข่าวดี แทนที่จะหลับปุ๋ยอย่างสบายและปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ทำหน้าที่ดังกล่าวแต่ฝ่ายเดียว ดังที่ผ่านๆ มา

ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันในงานชุมนุมที่เป็นระดับชาติครั้งที่ 2 นี้ในหัวข้อ “บทบาทคริสตชนฆราวาสของดิฉัน” ซึ่งลูกได้เริ่มต้นการแบ่งปันด้วยประโยค สองประโยคนี้

“การแบ่งปันเป็นพยานถึงพระเจ้าเป็นการรับใช้พระเจ้าที่ดีที่สุดอย่างหนึ่ง” และ **“ความเชื่อนั้นยิ่งแบ่งปันยิ่งเพิ่มพูน”** หลังจากนั้นลูกได้แบ่งปันถึงชีวิตของลูกเมื่อ 25 ปีก่อน ตอนจะแสวงหาพระเจ้าว่า มีเพื่อนแนะนำไปที่คริสตจักรแห่งหนึ่ง จากการอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 3 ปี สิ่งที่ได้ติดตัวลูกมาแม้ในที่สุดลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกก็ตามคือ ความกระตือรือร้นในการอ่านพระคัมภีร์และความร้อนรนในการประกาศข่าวดี

จากการอ่านพระวาจาของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กับการสวดสายประคำทุกวันนี่แหละ ทำให้ลูกค้นพบว่าที่แท้พระเจ้ามิได้อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่อยู่ในหัวใจของลูกและของมนุษย์ทุกคนนี่เอง เป็นการค้นพบที่มีคุณค่าที่สุดของมนุษยชาติเลยทีเดียว!

ด้วยความร้อนรนต้องการรับใช้พระองค์ ลูกจึงเข้าร่วมกับเกือบทุกองค์กรของพระศาสนจักรเท่าที่จะทำได้ เพราะในตอนนั้นมีความเข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้านั้น ต้องผ่านองค์กรทางศาสนาเท่านั้น ต่อมาลูกได้เรียนรู้ว่า เราสามารถรับใช้พระเจ้าได้ในทุกทางการดำรงชีวิตของเรา ไม่ใช่จำกัดแค่ต้องผ่านองค์กรเท่านั้น และในเวลาเดียวกัน ลูกก็ได้ยินคำว่า “กระแสเรียก” ซึ่งตอนแรกลูกไม่เข้าใจถึงคำๆ นี้ ลูกจึงได้สวดภาวนาทูลถามพระเจ้าอย่างต่อเนื่องและด้วยความร้อนรนและถ่อมตนว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า กระแสเรียกที่พระองค์ทรงประทานให้ลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร?” ต่อมาพระศาสนจักรได้รณรงค์ให้คริสตชนพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ลูกตื่นเต้นมาก และเริ่มคิดว่าฤานี่คือกระแสเรียกของลูก?

ในที่สุด พระดำรัสที่ตรัสกับลูกก็ชัดเจน ลูกเริ่มวางมือจากตำแหน่งในองค์กรต่างๆ เมื่อครบวาระ แล้วลูกก็วางแผนที่จะพายเรือออกไปที่ลึกโดยจะพายเรือออกไปตามลำพัง ในขณะเวลาใกล้ๆ กัน พระคุณเจ้าพระสังฆราชที่ลูกเคารพรักได้ให้หนังสือแก่ลูกเล่มหนึ่ง เขียนโดยพระคาร์ดินัลองค์หนึ่งที่เป็นอัครสังฆราชของอัครสังฆมณฑลไซ่ง่อน ประเทศเวียดนาม ตอน

ที่ประเทศเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ ชื่อว่าขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว ในหนังสือเล่มนี้ ท่านได้เขียนถึงการถูกจับไปทรมานและขังเดี่ยวรวมทั้งหมด 13 ปี แต่ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานอันยาวนาน ท่านได้ยินเสียงบอกกับท่านว่า "ให้เลือกองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกเอางานของพระองค์" เป็นประโยคที่สั้นๆ แต่ลึกซึ้ง ในที่สุดท่านก็เข้าใจถึงความหมายของสองประโยคนี้และสามารถอยู่ในสภาพการถูกขังเดี่ยวสลับการถูกขังรวมกับนักโทษอื่นๆ ได้ ด้วยจิตใจที่สงบสุขและเปี่ยมไปด้วยความรักที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้

ลูกเองเอาสองประโยคนี้มารำพึงและไตร่ตรองเป็นเวลานาน มันเป็นช่วงจังหวะที่ลูกกำลังตัดสินใจจะพายเรือออกไปที่ลึกตามลำพังพอดี แล้วลูกก็บอกกับตัวเองว่า ลูกเข้าใจแล้วว่าทำไมพระสังฆราชองค์ที่ลูกเคารพรักจึงให้หนังสือเล่มนั้นแก่ลูกในช่วงนั้น เป็นการทรงนำของพระจิตเจ้าโดยแท้ เพราะการพายเรือออกไปที่ลึกนั้นเป็นการรับใช้พระเจ้าที่ไม่มีผลงานจะรายงาน ไม่ว่าจะเป็นไตรมาสหรือประจำปี เป็นการรับใช้พระเจ้าที่เลือกเอาองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกเพราะเป็นงานที่จะมีผลงาน! ลูกคิดว่ามันเป็นการค้นพบอีกขั้นหนึ่งของการเป็นคริสตชนของลูกที่ลึกซึ้งมาก ลูกจำได้ว่าลูกกราบทูลพระเยซูเจ้าด้วยความวางใจในพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเยซูคริสตเจ้า ขอพระองค์ได้โปรดประทับอยู่บนเรือน้อยของลูกในการพายเรือออกไปที่ลึกครั้งนี้เทอญ มีเพียงพระองค์อยู่กับลูก แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ไม่ว่าจะมีลมพายุ ดินฟ้าอากาศแปรปรวนอย่างไร หรืออุปสรรคใดๆ ลูกก็จะไม่หวั่น พระเจ้าข้า อาแมน"

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกได้พายเรือออกไปลึกมาก ลึกและไกลเกินกว่าสมองน้อยๆ ของลูกในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ จะพึงคาดถึงได้ จากการตั้งใจอย่างแน่วแน่ของลูกว่าลูกจะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์และตามกระแสเรียกของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ลูก พระองค์ก็ทรงเผยแผนการการใช้ลูกให้ลูกทราบชนิดที่ว่าลูกเองยังตามแทบไม่ทัน

ลูกได้ค้นพบแล้วว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่เพียงใด และลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในช่วงที่เหลือในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ในบทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะขอเขียนถวายแด่พระองค์ถึงวิธีพายเรือของลูกออกไปที่ลึก พระเจ้าข้า

"พระองค์ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์" 1 เอเฟซัส 4:11

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 384

ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงการตัดสินใจพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ของลูก

ในบทสวดของลูกบทนี้ ลูกขอเขียนถวายถึงวิธีการประกาศข่าวดีของลูกโดยการใช้ชีวิตทั้งครบในการประกาศพระเจ้าข้าด้วยว่าประชากรของประเทศไทยนั้นกว่า 95% ไม่นับถือศาสนาคริสต์และส่วนใหญ่ไม่รู้จักพระเจ้าของเราด้วยซ้ำ จากการที่ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ลูกจึงมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประกาศข่าวดี โดยลูกจะใช้เรื่องราวชีวิตของลูกเป็นสะพานเชื่อมให้ผู้ที่รู้จักลูกมีโอกาสได้มารู้จักพระองค์ โดยลูกบอกกับตัวเองว่า "ฉันจะประกาศข่าวดี**ด้วย**ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน**มี ใน**ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน**ทำ** และ**โดย**ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน**เป็น**"

"ข้าวที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย" มัทธิว 9:37

ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าลูกจะพยายามเปลี่ยนให้ผู้ที่รู้จักลูกมานับถือศาสนาคริสต์ของเราหมด แต่ลูกเพียงทำหน้าที่เป็น "พยาน" ตัวเล็กๆ ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้าของเรา ส่วนสุดท้ายแล้วจะมีผู้มาติดตามเป็นศิษย์ของพระองค์หรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับพระพรของพระเจ้ากับคนๆ นั้น

ลูกได้ใช้หลักการบริหารธุรกิจและหลักการตลาดมาเป็นวิธีการประกาศข่าวดีในการดำรงชีวิตประจำวัน

1. ก่อนอื่นใด ลูกใช้ภาพของลูกขณะคุกเข่าเข้าเฝ้านักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 เป็นภาพจอมือถือ และประกอบกับภาพอาสนวิหารนักบุญเปโตร กรุงวาติกัน เป็นภาพ Cover Photo ของ Facebook ผู้ที่รับไลน์และดู Facebook ของลูกเป็นร้อยเป็นพันทราบทันทีว่าลูกเป็นคาทอลิก เป็นการประกาศขั้นพื้นฐาน เช่นเดียวกับการวางสินค้าในฉากละคร (Product placement) หรือนำรถไปให้พระเอกใช้ เป็นการโฆษณาสินค้าโดยไม่ใช่เป็นการโฆษณา

2. การประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้า ต้องไม่เป็นการประกาศข่าวดีแบบขายตรงหรือโดยตรง คนไทยจำนวนเยอะมากที่ไม่แม้แต่จะรู้จักพระเจ้าของเรา การที่เราจะไปยัดเยียดความเชื่อของเราให้แก่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อเช่นเดียวกับเรานั้น เป็นสิ่งไม่ควรทำ สิ่งที่ลูกทำมาตลอดคือ ลูกพูดถึงประสบการณ์ชีวิตของตนเองว่าได้ค้นพบพระเจ้าอย่างไร หลังจากค้นพบพระเจ้าแล้ว ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร สิ่งที่ลูกพูดเป็นเรื่องราวชีวิตของลูก ซึ่งเป็นเรื่องจริงและเพื่อนฝูงก็เห็นลูกในทุกวันนี้ ส่วนใครจะเชื่อหรือไม่ก็เป็นสิทธิ์ของเขา

3. การเขียน มีเพื่อนฝูงจำนวนไม่น้อยที่รับ "บทสวดของฉัน" ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชน มีเพื่อนหลายท่านที่มีความรู้ลึก

ซึ้งในศาสนาหลักของประเทศไทยเรา กลายเป็นว่าท่านเหล่านี้แหละที่มีความรู้กลับเป็นผู้ที่สนใจในศาสนาคริสต์ของเรา แม้อาจจะเป็นด้านการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน มีหลายท่านที่สื่อกับลูกเป็นการส่วนตัวถึงหลักธรรมของศาสนาของท่านเปรียบเทียบกับหลักคริสตธรรมของเราด้วยความเห็นคุณค่าและความเข้าใจ จนถึงขั้นจะจัดการพบปะกันระหว่างเพื่อนๆ ที่เข้าถึงหลักธรรมของศาสนาหลักของประเทศไทยและลูก เพื่อถกถึงความเหมือนของการดำรงตนในหัวข้อต่างๆ โดยลูกขออาสาเป็นเจ้าภาพจัดที่บ้านของลูก เนื่องจากบทสวดของลูกที่ผ่านมาลูกเขียนเกี่ยวกับเรื่องของความทุกข์ เพื่อนๆ จึงอยากจะจัดให้มีการพบปะกันและมาแบ่งปันกันว่าในยามมีความทุกข์พวกเขาปฏิบัติตนอย่างไร ในฐานะเป็นคริสต์เราปฏิบัติตนอย่างไร จากการประกาศข่าวดีผ่านการเขียน

ลูกก็ได้ทำหน้าที่ศาสนสัมพันธ์โดยไม่รู้ตัวควบคู่กันไปด้วย ☺

4. แปลงทุกโอกาสในชีวิตประจำวันเป็นการประกาศข่าวดีได้ เช่นเดียวกับการแปลงทรัพย์สินให้เป็นทุน

4.1. แม้กระทั่งการไปทำผม ลูกจะคุยกับช่างทำผมว่า “พรุ่งนี้พี่จะไปโบสถ์ ทำผมให้พี่สวยหน่อยนะ” จากจุดนี้ลูกก็ได้เปิดทางที่จะคุยเรื่องพระเจ้ากับช่างทำผมของลูกได้

4.2. ในด้านธุรกิจ การเซ็นสัญญากับคู่ค้าทางธุรกิจ เมื่อเซ็นสัญญาลงนามเรียบร้อยแล้ว ลูกจะพูดให้คู่สัญญาฟังว่าลูกเป็นคริสตชน การที่บริษัทเราทั้งสองประสบความสำเร็จจนถึงขั้นเซ็นสัญญานั้น ลูกเชื่อว่าเป็นพระพรของพระเจ้า เป็นการเปิดประเด็นพูดถึงพระเจ้ากับนักธุรกิจด้วยกัน

4.3. การให้ของขวัญปีใหม่ แทนที่จะซื้อของขวัญไปจับฉลาก ถ้าเป็นไปได้ ลูกจะเอาหนังสือของลูก “ภูเขาเคลื่อนได้” ไปเป็นของขวัญ จากหนังสือเล่มนี้ของลูก ปรากฏว่ามีคนในสังคมหลายต่อหลายคนมาขอคุยกับลูก โดยกล้าเปิดเผยเรื่องราวปัญหาชีวิตให้ลูกทราบ ซึ่งท่านเหล่านี้ล้วนมีตำแหน่งใหญ่โต มีหน้ามีตาในสังคม แต่มนุษย์กับความทุกข์เป็นของคู่กัน โดยปกติคนไทยมักจะไม่เปิดเผยปัญหาหรือความทุกข์ของตนเองให้ผู้อื่นหรือสังคมทราบ แต่จากการที่ลูกกล้าเปิดเผยเรื่องราวความทุกข์ของลูกที่ผ่านมา ท่านเหล่านี้ก็เลยกล้าเปิดเผยเรื่องราวของท่านให้ลูกทราบ ลูกก็เลยได้กลายเป็นศูนย์บรรเทาใจเคลื่อนที่ให้ผู้ใหญ่หลายๆ ท่านในสังคมไทยโดยปริยาย

ยังมีโอกาสทุกโอกาสในชีวิตประจำวันที่เราสามารถประกาศข่าวดีได้ .....

5. การประกาศข่าวดีที่ได้ผลนั้น เราต้องทราบพระวาจาของพระเจ้า เราจึงจะประกาศได้กว้างไกลและลึก มิฉะนั้นแล้วเราจะประกาศ “ข่าวดี” อะไรเล่า? ลำพังคำพูดของเราซึ่งเป็นมนุษย์ประกาศได้ก็เพียงจำกัด ดังนั้นผู้ที่มีความตั้งใจจะประกาศข่าวดีด้วยชีวิตจึงจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นความรู้ขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการเป็น คริสตชนที่ดี

6. การวาดภาพ จากการเขียน ลูกยังนำงานอดิเรกคือ การวาดภาพมาเป็นการประกาศข่าวดี ☺ ลูกได้นำพระวาจาหลายๆ บทมาวาดเป็นภาพ Allegorical Paintings ซึ่งภาพที่ได้รับความสนใจจากเพื่อนฝูงที่มาที่บ้านมากที่สุดเห็นจะเป็นภาพจากพระวาจาบทนี้

“จงรักศัตรู” ลูกา 6:27

ตามด้วยภาพอื่นๆ อีกหลายภาพ

7. การพูด ต่อเนื่องจากบทสวดของฉันบทที่แล้ว ลูกได้ค้นพบว่า “กระแสเรียก” ของลูกในการรับใช้พระองค์คือ “การเป็นพยานถึงพระเมตตาของพระองค์” แล้วใครเล่าจะคาดคิดถึงว่าลูกได้รับเชิญให้ไปพูดเป็นพยานถึงต่างประเทศทั่วโลกถึงต้นปี 2018 นี้ ทั้งหมดรวมกัน 10 ครั้งแล้ว เป็นเรื่องอัศจรรย์จริงๆ

ลูกสามารถเขียน**การประกาศข่าวดีใหม่**ได้อีกหลายหน้า แต่ขอสรุปเพียงว่า หากเรามีความตั้งใจจริงแล้ว **เราสามารถดำรงชีวิตเป็นศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิตได้ในทุกความเป็นอยู่ประจำวันของเรา**

"แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า" กิจการอัครสาวก 20:24

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 385

วันแห่งความชื่นชมยินดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ อีกเพียงสัปดาห์เดียวก็จะเป็นวันที่คริสตชนทั่วโลกทำการเฉลิมฉลองกันถ้วนทั่วหน้า ใช่แล้ว วันพระคริสตสมภพหรือวันที่ชาวโลกเรียกกันเป็นภาษาง่ายๆ ว่า "วันคริสต์มาส"

สำหรับในประเทศไทยที่ประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ ชาวไทยทั่วไปโดยเฉพาะในเมืองหลวงคือกรุงเทพมหานครของเราและตามหัวเมืองใหญ่ๆ การฉลองคริสมาสต์คือการที่ห้างสรรพสินค้า ตลอดจนศูนย์การค้าทั่วไปต่างทำการลดราคา เพราะใกล้วันฉลองวันปีใหม่ด้วย ความหมายของวันคริสต์มาสจึงดูเหมือนจะหนักทางเชิงพาณิชย์มากกว่าทางความเชื่อหรือทางจิตวิญญาณ

แต่สำหรับพวกเราคริสตชนที่เป็นลูกของพระเจ้าล่ะ "วันพระคริสตสมภพ" มีความหมายสำหรับเราอย่างไรและแค่ไหน?

พระสงฆ์ตามวัดต่างๆ ก็คงจะเทศน์สอนว่า บัดนี้ใกล้วันแห่งพระคริสตสมภพแล้ว ให้เรามีความชื่นชมยินดีเพราะเป็นวันที่พระเจ้าของพวกเราเสด็จลงมาบนโลกนี้ บังเกิดในสภาพของมนุษย์ เพื่อไถ่บาปของพวกเรา เมื่อสองพันกว่าปีก่อน

การเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แล้วเสด็จกลับเป็นขึ้นมาในวันที่สามตามความเชื่อของชาวคริสต์นั้น เป็นรหัสธรรมที่ล้ำลึกและยากที่เข้าใจได้ง่ายๆ แม้จะเปรียบเทียบกับความยากของบรรดาสูตรขั้นสูงของวิชาเคมีหรือฟิสิกส์เพราะสูตรทางวิทยาศาสตร์นั้น พิสูจน์ได้ด้วยการทดลองและผลจากการวิจัย ในขณะที่รหัสธรรมอันล้ำลึกตามหลักความเชื่อทางพระคริสตธรรมนั้น อยู่เหนือข้อพิสูจน์หรือตรรกะใดๆ ทางโลก แต่หนทางเดียวที่จะเข้าถึงและเข้าใจถึงรหัสธรรมนี้คือ "ความเชื่อ" เท่านั้น และเจ้า "ความเชื่อ" ในยุคดิจิตอลของโลกปัจจุบันเป็นสิ่งที่มีง่ายหรือเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ซะเมื่อไรล่ะ

แต่จากประสบการณ์ 22 ปีแห่งการเป็น "ลูกของพระองค์คนหนึ่ง" ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์นั้นเป็น "ของประทาน" ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกจริงๆ เพราะลูกเพียรภาวนาสวดขอให้พระองค์โปรดประทานความเชื่อให้แก่ลูกด้วยวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า ทีละเล็กทีละน้อย พระองค์ทรงค่อยๆ ปลูกฝังความเชื่อลงในจิตใจของลูกจนถึงจุดนี้ที่ลูกสามารถพูดได้อย่างเต็มปากและเต็มภาคภูมิว่า ในหัวใจของลูกในทุกวันนี้ พระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งอื่นใดในชีวิตของลูก และผลที่ตามมาคือ ลูกมีความรู้สึกที่มี "ความชื่นชมยินดี" ในชีวิตประจำวันของลูก ไม่ว่าจะทำอะไรก็แล้วแต่ ลูกจะทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ โดยทำตามพระวาจาของพระองค์ที่ลูกศึกษาอยู่ทุกๆ วัน แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นที่ตามมาคือ พระองค์ทรงวางแผนทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลูกให้แก่ลูก โดยที่หลายๆ อย่างลูกเองไม่มีปัญญาที่จะสามารถวางแผนหรือมีความสามารถทำได้ในระดับนั้น หากลูกเป็นผู้วางแผนเอง มันเป็นเรื่องอัศจรรย์มากสำหรับลูก

ลูกจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า “อาชีพหลัก” ของลูกในทุกวันนี้คือ การรับใช้พระองค์โดยการเป็นพยานถึงพระองค์ในทุกมิติการดำรงชีวิตของลูก ส่วนเรื่องอื่นๆ ในชีวิตของลูก ลูกขอยกให้พระองค์ทรงเป็นผู้ดูแลและทรงนำ เมื่อตั้งจิตได้แน่วแน่และปฏิบัติได้เช่นนี้ ชีวิตจึงเบา จิตใจจึงมีแต่ความชื่นชมยินดี และมีแต่การขอบพระคุณพระเจ้าในทุกๆ วัน ไม่ใช่เพียงช่วงคริสต์มาเท่านั้น

ในวาระแห่งการฉลองพระคริสตสมภพที่กำลังจะเวียนมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้านี้ ลูกขออธิษฐานจากใจตามที่ลูกอธิษฐานในทุกๆ วันว่า “ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงประทานพระพรมากมายให้แก่มนุษย์ และแก่ลูกและครอบครัว ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรและโอกาสแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ”

ลูกขอถวายพระเกียรติอย่างสูงสุดแด่พระองค์ด้วยความถ่อมตนด้วยประโยคนี้เป็นภาษาอังกฤษ พระเจ้าข้า

The word of God comes alive in my life!

“ผู้ใดที่ยอมรับพระองค์คือ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์
พระองค์ประทานอำนาจให้ผู้นั้นกลายเป็นบุตรของพระเจ้า” ยอห์น 1:12-13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 386

บทสวดวันปีใหม่ 2019

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เช่นเดียวกับวันปีใหม่ของทุกๆ ปี ลูกขอเขียนบทวดบทนี้เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ที่ผ่านมา ลูกเขียนมาตลอดว่า ลูกรู้สึกว่าลูกเป็นคริสตชนระดับอนุบาลและค่อยๆ เลื่อนชั้นขึ้นสู่ระดับประถมเพราะยังมีอีกเยอะแยะมากมายเกี่ยวกับพระศาสนจักรที่ลูกไม่ทราบและต้องเรียนรู้ แต่ใน 5-6 ปีที่ผ่านมา พระองค์ทรงมีวิธีสอนลูกชนิดที่ว่าลูกต้องไปค้นคว้าศึกษาหาความรู้โดยเป็น “ไฟลท์บังคับ” จากการที่ลูกได้รับเชิญไปพูดบรรยายทั้งในและต่างประเทศในหัวข้อที่ลูกไม่มีความรู้มาก่อนเลย เป็นต้นว่าการได้รับเชิญไปบรรยายเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ไทยกับศาสนาคริสต์ให้แก่หลักสูตรหนึ่งที่เน้นพระราชกรณียกิจของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ลูกจำต้องไปศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ที่เข้ามาเผยแผ่ในประเทศไทย และเนื่องจากลูกเป็นคริสตชนคาทอลิก แน่นอนลูกก็ต้องบรรยายในบริบทของศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก ลูกก็เลยได้เรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์ของประเทศไทยและศาสนาของเรา และจากการที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศนับ 10 ครั้ง แม้ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของลูกเอง แต่ลูกก็ต้องศึกษาเกี่ยวกับประเทศตลอดจนสังฆมณฑลที่เชิญลูกไป รวมทั้งภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ของแต่ละแห่ง ตลอดกับลูกก็ได้มีโอกาสฟังผู้บรรยายแบ่งปัน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสมณะหรือฆราวาสที่ได้รับการคัดสรรมาแล้วในระดับโลก หรือระดับประเทศของพวกเขามาแล้ว ความรู้และประสบการณ์เหล่านี้ประเมิณค่ามิได้สำหรับการเจริญเติบโตในด้านการเป็นคริสตชนของลูก ตลอดจนลูกได้ผูกมิตรและมีเพื่อนจากต่างประเทศที่ได้กลายเป็นเพื่อนสนิทระหว่างครอบครัวกันไปแล้ว ลูกตระหนักว่าประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้เป็นการ “เตรียมสอน” ลูกในการรับใช้พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ลูกจึงขอน้อมรับพระพรเหล่านี้ด้วยความยินดี เต็มใจ และกตัญญูอย่างที่สุด พระเจ้าข้า ☺

ขณะนี้ ลูกรู้สึกว่าลูกได้จบการเรียนชั้นมัธยมแล้ว และกำลังจะเตรียมตัวเข้าสู่มหาวิทยาลัยเพื่อรับใช้พระองค์ในระดับต่อไป ☺

ณ วันนี้ วันปีใหม่ 2019 ลูกขอกราบทูลถึง “สภาวะ” การเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวัย 22 ปี ที่เพิ่งจบการศึกษาระดับมัธยมพระเจ้าข้า

1. จากการที่ลูกได้ค้นพบว่าที่แท้พระเจ้าทรงประทับอยู่ในใจของลูกตลอดเวลา ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลยนั้น ทำให้ลูกมีความสุขมากและมีความชื่นชมยินดีในใจตลอดเวลา เป็นความรู้สึกที่อยู่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดในชีวิตของลูกในปัจจุบัน เดี๋ยวนี้ยามใดที่ลูกรู้สึกว่าโกรธ โมโห ไม่พอใจ หรือเป็นความรู้สึกในทางลบ ลูกจะไม่ให้ความรู้สึกนั้นอยู่ในหัวใจลูกเกิน 3 นาที แล้วลูกจะ “รู้สึก” ถึงการประทับของพระองค์ในใจลูก สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาทันทีคือ ลูกจะลืมความรู้สึกเมื่อ

ตะกี้ไปเลย เพราะ “ความรู้สึกถึงพระเจ้า” ในใจมันส่องแสงแห่งความสุขในใจของลูกจนขับไล่ความมืดแห่งอารมณ์อื่นออกไปจากใจลูกจนหมดสิ้น มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุดที่ลูกมีความเชื่อในจิตใจของลูกจนทำให้รักพระองค์ได้ถึงขั้นนี้ ☺

มีครั้งหนึ่ง มีเรื่องที่ทำให้ลูกโกรธถึงขั้นที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่าควันออกจากหูเลยทีเดียว แต่พอรู้ตัวภายใน 3 นาที ลูกคิดถึงพระองค์ในใจของลูก แล้วลูกก็ถามตัวเองว่า เมื่อกี้นี้ฉันโกรธเรื่องอะไรหนอเพราะนึกไม่ออกจริงๆ !

2. ลูกสวดภาวนาทุกๆ วันจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของลูก เช่นเดียวกับการหายใจเข้าออกซะแล้ว

ตอนเช้าตื่นมาก่อนลงไปรับประทานอาหารเช้า ลูกจะเข้าห้องพระของลูกที่ลูกเรียกว่า My Little Chapel สวดขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกและครอบครัวมากมาย ก่อนออกจากบ้านจะสวดขอพรให้กับทุกคนที่ลูกจะพบในวันนั้นและทุกวัน กลางคืนจะเดินสวดสายประคำราว 1 ชั่วโมง ขอพรให้กับผู้ที่ขอให้ลูกสวดภาวนาให้พวกเขา และผู้ใหญ่ของพระศาสนจักรและผู้ใหญ่ของประเทศชาติ ต่อด้วยผู้ที่เจ็บป่วย ครอบครัวของลูกและตัวลูกเอง ก่อนนอนลูกจะเข้าห้อง My Little Chapel สวดขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่งต่อด้วยบทสวดขอพระเยซูเจ้าก่อนเข้านอน

ลูกค้นพบว่าการสวดภาวนานั้นเป็นการสื่อกับพระเจ้าที่เราถ่อมตัว ถวายตัวต่อพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้พระองค์ทรงพอพระทัย ลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ ลูกยังมีความรู้สึกที่เปรียบการสวดภาวนาเหมือนกับการว่ายน้ำของปลา ยิ่งสวดภาวนามากเท่าไร ปลาก็สามารถว่ายน้ำได้ลึกมากขึ้น การที่ปลาว่ายน้ำได้ลึก เป็นประโยชน์กับปลาเอง เพราะขนาดภาษาไทยยังมีคำพังเพยว่า “ตายน้ำตื้น”

และเนื่องจากลูกตระหนักว่าพระองค์ทรงใช้ลูกให้เป็นพยานตัวเล็กๆ แต่ประกาศข่าวดีและพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ให้แก่ชาวโลก ลูกจึงได้สวดภาวนาเพิ่มเติมอีกข้อหนึ่งทุกวันให้ตัวของลูกเองว่า “ขอพระองค์โปรดประทานสติแก่ลูกในการดำรงชีวิตประจำวันให้เป็นลูกของพระองค์ที่ดี เหมาะสมกับการทรงใช้ของพระองค์เทอญ” การมีสติและสติปัญญานั้นต่างกัน สิ่งยั่วยวนในชีวิตประจำวันมีมากมายเหลือคณานับ หากเราขาดสติเมื่อไร เราอาจจะ “หลุด” ได้ ลูกที่บิดามารดารักและไว้ใจไม่ควรทำให้พ่อแม่เสียใจฉันใด ลูกของพระเจ้าที่พระองค์ทรงใช้ ก็ไม่ควรทำให้พระองค์ทรงผิดหวังฉันนั้น

3. ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าทุกวัน ณ ทุกวันนี้ พระสังฆราชที่ลูกเคารพรักองค์หนึ่ง มีการอธิบายพระวาจาของพระเจ้าทุกวันไม่เว้นวันหยุดทางสื่อสมัยใหม่คือ YouTube โอ้โฮ! สุดยอดสำหรับคริสตชนที่ใฝ่หาพระวาจาอย่างลูกเลย! ก่อนนี้ลูกต้องไปค้นหาอ่านเอง เดี๋ยวนี้ฟังท่านทุกเช้า บทไหนซึ้งหน่อยก็คัดลอกออกมา แล้วก็ไปศึกษาหาอ่านเพิ่มจากไบเบิ้ลไดอารี่ ต่อด้วยพระคัมภีร์แล้วก็พยายามอย่างที่สุดที่จะดำรงชีวิตตามพระวาจาของพระองค์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่ความเป็นปุถุชนจะทำได้

เพียง 3 ข้อนี้ ลูกก็เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีความสุขมากแล้วพระเจ้าข้า ลูกขอสรุปชีวิตของลูก ณ จุดนี้เป็นภาษาอังกฤษสองประโยคสั้นๆ ว่า

“I am nothing without God.
I am everything that God wants me to be.”

“เราจะทำให้ท่านเป็นเหมือนเลื่อนนวดข้าวใหม่และมีฟันคม ท่านจะนวดและบดภูเขา จะทำให้เนินเขาเป็นเหมือนแกลบ ท่านจะฝัดภูเขาและเนินเขาเหล่านั้น และลมจะพัดไป ลมพายุจะทำให้กระจัดกระจาย แต่ท่านจะชื่นชมในพระยาห์เวห์ ท่านจะภูมิใจในพระผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล” อิสยาห์ 41:15-16

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า

อาเมน

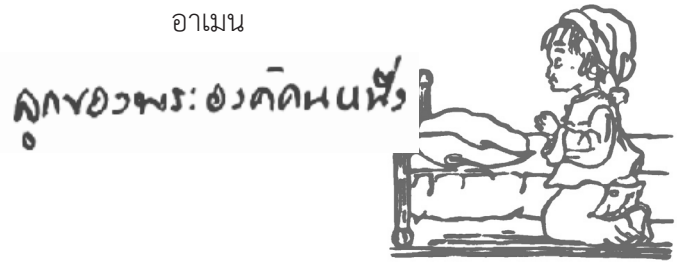

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 387

สวดทูลขออย่างไร จึงจะได้ทุกอย่าง?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์มา ลูกมักจะได้ยินเพื่อนๆ ที่เป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิดหรือที่เรียกว่า "คาทอลิกนอน" พูดกับลูกเสมอว่า "พระเจ้ามักจะประทานพระพรแก่คาทอลิกยืนมากกว่าแก่คาทอลิกนอนอย่างพวกเรา" ตอนแรกๆ ลูกไม่เข้าใจ ก็มักจะตื่นเต้นกับคำพูดเหล่านั้น เพราะหากเราสวดขออะไรแล้ว พระเจ้าประทานให้จะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ ก็ดีทั้งนั้น ไม่ต้องไปถามมาก ไม่ต้องไปวิเคราะห์มาก ต่อมา เพื่อนๆ ในสังคมก็มักจะพูดกับลูกว่าไม่ว่าลูกจะขออะไรจากพระเจ้า ลูกก็มักได้ทั้งนั้น เอ! พอเพื่อนๆ ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนพูดเช่นนั้นกับลูกด้วย ลูกเลยต้องคิด และต้องวิเคราะห์ว่าจริงไหม? ที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทูลขอ ลูกมักได้ตามที่ขอ

และในที่สุด ลูกก็ได้คำตอบ เป็นคำตอบที่ลูกกล้าไปประกาศบนเวทีเวลาลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเรื่องนี้ตามคริสตจักรต่างๆ ลูกมักจะถามผู้ฟังก่อนว่า มีใครในที่นั้นบ้างที่สวดขอพระพรจากพระเจ้าแล้วจะได้**ทุกอย่าง**ตามที่ทูลขอ? ขอให้ยกมือ แน่นอน! ไม่มีใครกล้ายกมือ แล้วลูกก็จะยกมือขึ้นเอง พร้อมกับพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า

"ดิฉันนี่แหละ สวดทูลขอ แล้วได้ทุกอย่าง!" แล้วลูกก็จะหยุดสักพักหนึ่งอึดใจ เพื่อดูปฏิกิริยาของผู้ฟัง ก่อนที่จะพูดต่อว่า "ยังไม่จบประโยคค่ะ ดิฉันนี่แหละค่ะ สวดทูลขอ แล้วได้ทุกอย่าง **ตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า!**"

จากประสบการณ์ส่วนตัวในเรื่องการขอจากพระเจ้า และจากการได้อ่านพระวาจาเกี่ยวกับเรื่องการทูลขอนี้ ลูกคิดว่าลูกเข้าใจพอสมควร พระวาจาต่อไปนี้ ล้วนแล้วแต่บอกกับพวกเราว่า "ขอ แล้วจะได้"

"พระบิดาของท่านทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการอะไร ก่อนที่ท่านจะขอเสียอีก" มัทธิว 6:8

"จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ
จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน" มัทธิว 7:7

"ท่านใดที่ลูกขออาหารจะให้ก้อนหินหรือ ถ้าลูกขอปลา จะให้งูหรือ
แม้แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีๆ แก่ลูก
แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานของดีๆ แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ" มัทธิว 7:9-10

“ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และวาจาของเราดำรงอยู่ในท่าน
ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ” ยอห์น 15:7

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดา
พระองค์จะประทานให้กับท่านในนามของเรา” ยอห์น 16:23

“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ” ยอห์น 16:24

“สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น” ยอห์น 14:14

แต่ทำไม บ่อยครั้งเหลือเกิน เราสวดทูลขอแล้วึง “ไม่ได้ตามที่ทูลขอ” ต้องอ่านและศึกษาพระวาจาต่อไปนี้ควบคู่ไปด้วย แล้วจะเข้าใจอย่างถ่องแท้

“ท่านวอนขอ แต่ไม่ได้รับ เพราะท่านวอนขอไม่ถูกต้อง
คือ วอนขอเพื่อนำไปสนองกิเลสตัณหาของท่าน” ยากอบ 4:3

“เราเมตตาต่อผู้ที่เราเมตตา และสงสารผู้ที่เราสงสาร
ดังนั้นทุกสิ่งจึงขึ้นกับพระเมตตาของพระเจ้า ไม่ขึ้นกับความตั้งใจหรือความอุตสาหะของมนุษย์” โรม 9:15

“มนุษย์เอ๋ย เจ้าเป็นใครกัน จึงบังอาจมาเถียงกับพระเจ้า” โรม 9:20

“จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

ชัดเจน! ในการสวดทูลขอจากพระเจ้านั้น สิ่งที่เราทูลขอเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? ข้อนี้เราไม่มีทางทราบได้ แต่ยามไม่ได้ เราสวดขอบคุณพระองค์ในการ “ไม่ได้” นั้นหรือเปล่า? เพราะนั่นแหละคือน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรามนุษย์ ว่าอะไรดีอะไรไม่ดีสำหรับเรา เด็กน้อยต้องการดื่มนมหวานก่อนนอน หากแม่ตามใจ เกิดอะไรขึ้น? ลูกฟันผุหมด แต่เด็กน้อยนั้นไม่ทราบด้วยตัวเอง

เวลาเราทูลขออะไรจากพระเจ้า วัตถุประสงค์หลักของการทูลขอนั้น เพื่อผลประโยชน์ของตัวเราเองหรือเพื่อผู้อื่น? หรือเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์? เราหลอกคนอื่นได้ หลอกแม้กระทั่งตัวเองก็ได้ แต่หลอกพระเจ้าไม่ได้ พระเจ้าทรงตรัสชัดเจนว่า หากเราวอนขอเพื่อนำไปสนองกิเลสตัณหาของเรา พระองค์จะไม่ทรงประทานให้

ในขณะที่เศรษฐกิจของประเทศไทยตกอยู่ในภาวะต้มยำกุ้ง ลูกเองก็เพิ่งหลุดพ้นจากคดีอันไม่เป็นธรรม เสียเวลาชีวิตของลูกไปถึง 14 ปี ลูกหมดทาง หมดปัญญา หมดหนทางที่จะดำเนินชีวิตต่อ แน่นอนลูกต้องสวดทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ลูกไม่มีที่พึ่งอื่นใดเลย แต่ลูกไม่ได้สวดทูลขอจากพระองค์ให้ตัวลูกเอง ในความหมดสิ้นซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง ลูกสวดทูลขอพระองค์ว่า ขอให้พระองค์โปรดประทานธุรกิจหรืออะไรก็ได้แก่ลูกเพื่อลูกจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ เป็นการสวดทูลขอที่ออกจากใจจริงของลูก แล้ว... พระองค์ก็ประทานธุรกิจส่งออกมาให้ลูก เป็นธุรกิจที่ลูกสามารถจ้างแรงงานที่ตกงาน

ในขณะนั้นได้เป็นจำนวนมาก นับเป็นพระพรที่ประทานโดยตรงจากการสวดทูลขอของลูกอย่างอัศจรรย์ที่สุด!

ตอนที่ลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกมีความทุกข์ร้อนมาก ดูเหมือนรอบด้านชีวิตจะเต็มไปด้วยปัญหา มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งลูกเดือดร้อนเป็นพิเศษ ลูกสวดภาวนาด้วยความร้อนรนและด้วยความร้อนใจ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกก็แก้ปัญหาไปเรื่อยๆ ตามสิตปัญญาของมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เวลาผ่านไป ... ลูกก็ยังมีความเชื่อเต็มเปี่ยมในพระเมตตาของพระองค์ แล้วอยู่มาวันหนึ่ง 7 ปีผ่านไป ... ปัญหาอันเรื้อรังนั้นก็ได้รับการแก้ไขอย่างหมดจดงดงาม! และอานิสงส์ของการได้รับพระพรช้าไป 7 ปีนั้น บังเกิดผลดีมากมายแก่ลูกจนถึงปัจจุบันนี้! นับจากนั้นเป็นต้นมา ลูกและลูกๆ สวดขอบพระคุณพระองค์ทุกครั้งในเรื่อง "ที่ไม่ได้" เพราะนี่แหละคือพระพรของพระองค์ เพราะนี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า ☺

กับเพื่อนต่างศาสนา ลูกมักจะขอบพระคุณพระเจ้าให้เพื่อนๆ ฟังในทุกสิ่งที่พวกเขาเห็นในตัวลูก (I count my blessings) นี่คือเหตุผลที่เพื่อนๆ ส่วนใหญ่จะพูดว่า ลูกขออะไรจากพระเจ้าแล้วได้หมด ☺

จากการอ่านพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้งและประพฤติปฏิบัติตามให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลูกขอยืนยันด้วยการยกมือสุดแขนอีกครั้งหนึ่งว่า ลูกเป็นคนหนึ่งที่สวดทูลขอจากพระเจ้าแล้ว **ได้ทุกอย่างที่ทูลขอ** แต่**ตามน้ำพระทัยของพระองค์!**

ขอพระองค์ทรงได้รับการเทิดพระเกียรติอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 388

แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่มีความชอบในเรื่องๆ หนึ่งตรงกันคือ ชอบการถ่ายภาพ ทุกๆ เดือน เราจะหาสถานที่ที่หนึ่งไปถ่ายภาพด้วยกันและมาแบ่งปันภาพกัน ดูว่าจากสถานที่เดียวกัน แต่ละคนจะเห็นภาพผ่านเลนส์ของตนออกมาในมุมลักษณะใด หลังๆ พรรคพวกจะมารวมพลกันที่บ้านลูกตอนเช้าตรู่ โดยลูกจะเลี้ยงอาหารเช้าก่อนย่างยาตราออกไปยังสถานที่ที่เราเลือกสรรไว้ ตอนปลายปี 2018 ทุกคนลงความเห็นกันว่าแทนที่จะต้องไปหาสถานที่เพื่อถ่ายภาพ พวกเขาขอมาถ่ายภาพที่บ้านลูกก็แล้วกัน เพราะมีมุมให้ถ่ายภาพเยอะ ทั้งภายนอกและภายในบ้าน ซึ่งลูกก็อนุญาตและยินดีที่จะเปิดบ้านให้เพื่อนๆ มาถ่ายรูปได้ พร้อมๆ กับเสนอการเลี้ยงอาหารเที่ยงด้วย

แล้วลูกก็เสนอต่อ... ไหนๆ ก็อยู่บ้านลูกตั้งครึ่งค่อนวันกันแล้ว เรามาทำอะไรช่วงบ่ายให้มีคุณค่าคุ้มกับเวลาและโอกาสอันดีนี้ไหม เรามาเสวธรรมกันไหม? เพื่อนๆ มากัน 9 คนรวมกับลูกเป็น 10 คนพอดี ทั้งเก้าคนนี้เป็นผู้ที่ลูกสัมผัสได้ว่าเป็นศาสนิกชนที่ดี ตั้งอยู่ในพระวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนาหลักของระเทศไทยเรา และมีหลากหลายอาชีพตั้งแต่ผู้ใหญ่ในวงการยุติธรรม การเมือง การศึกษา ฯลฯ ทุกคนเห็นด้วยกับข้อเสนอของลูก และเพื่อนคนหนึ่งที่มีวุฒิปริญญาเอกและเป็นผู้ที่ศึกษาพระไตรปิฎก พระคัมภีร์และคัมภีร์อัลกูรอ่านอย่างลึกซึ้งจึงตั้งชื่อการเสวนาบ่ายนั้นว่า “ชั่วโมงแห่งสุนทรียารมณ์” และบังเอิญในขณะนี้มีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเลยวัยเกษียณมาเกือบหนึ่งทศวรรษแล้วและมีความปรารถนาจะเข้าให้ถึงหลักธรรมอย่างลึกซึ้ง จึงได้เข้าสู่สมณเพศ บวชเป็นพระภิกษุ เพื่อนๆ บอกลูกให้นิมนต์หลวงพี่มาร่วมวงเสวนาธรรมด้วยตอนบ่าย ลูกจึงได้นิมนต์ให้ท่านมาฉันท์อาหารทั้งเช้าและเที่ยงด้วย

ลูกตั้งหัวข้อง่ายๆ และให้ทุกคนแบ่งปันว่า “เวลามีความทุกข์ ปฏิบัติตนอย่างไร?” ซึ่งแต่ละคนก็แบ่งปันตามประสบการณ์ของตัวเอง เพื่อนคนอ่านหลักธรรมทุกศาสนาแบ่งปันเป็นคนสุดท้ายของกลุ่มเพื่อน หลวงพี่บอกว่าให้เกียรติคนที่ศึกษาปริญญาเอกมาเป็นคนสรุป เธอจึงสรุปให้ฟังถึงหลักแก่นแท้ของศาสนาหลักของประเทศไทย รวมทั้งการปฏิบัติตนของคนไทยทั่วไปว่าคนไทยส่วนใหญ่เป็นคนใจศรัทธาแต่เนื่องจากไม่ค่อยได้ศึกษาหลักธรรมจากพระไตรปิฎกอย่างลึกซึ้งและถ่องแท้ จึงยึดเอาบุคคลที่เห็นว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เป็นหลัก บ้างก็เชื่อไปทางไสยศาสตร์ เครื่องรางของขลัง และเธอก็ยังได้บรรยายให้ทุกคนฟังถึงหลักแก่นแท้ของศาสนา สรุปคือ การมองให้เห็นว่าทุกอย่างเป็นเรื่องปรุงแต่ง ...

เก้าคนจบการแบ่งปัน ลูกเป็นคนสุดท้ายและเป็นคริสตชนคนเดียว ลูกพูดแบ่งปันให้ทุกคนฟังว่า ศาสนานั้นแบ่งหลักๆ มี 2 แบบคือ เทวนิยมและอเทวนิยม ศาสนาคริสต์เป็นแบบแรกคือ พวกเรามีพระเจ้าและทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคริสตชนขึ้นอยู่กับพระองค์ และสิ่งที่สำคัญที่สุดในหลักความเชื่อของศาสนาคริสต์คือ “ความรัก” เราต้องรักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจและรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ... ลูก 1 คนใช้เวลาพูดพอๆ กับพวกเขา 8-9 คนพูดรวมกัน ☺ เพราะ

สำหรับหลายๆ คนในวันนั้น พวกเขาไม่มีพื้นความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์เลย

เราจบ “ชั่วโมงแห่งสุนทรียารมณ์” เกือบ 5 โมงเย็น ลูกคิดว่าบรรดาเพื่อนๆ ทั้ง 9 คนได้ความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ไปมากกว่าลูกได้ความรู้จากพวกเขา เพราะสิ่งที่พวกเขาพูดเกี่ยวกับศาสนาหลักของประเทศไทยนั้น ทุกคนทราบส่วนใหญ่อยู่แล้ว รวมทั้งลูกด้วย และเนื่องจากในบ้านของลูกเอง มีทั้งรูปภาพ รูปปั้น และภาพวาดเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ในทุกมุมบ้าน จึงมีคำถามมากมาย

“ทำไมศาสนาคริสต์ถึงเอานกพิราบเป็นสัญลักษณ์ของพระจิตเจ้า?”

เอ! ลูกไม่ทราบคำตอบและรับปากจะไปหาคำตอบมาให้

“เรื่องราวของภาพพระมารดานิจจานุเคราะห์คืออะไร ทำไมจึงมีรองเท้าเล็กๆ ห้อยอยู่กับพระบาทของพระกุมารเยซู?”

ลูกเคยทราบเรื่องราวเบื้องหลังเรื่องนี้ แต่ลืมไปแล้ว ☺

แล้วลูกก็ไปค้นหาในพระคัมภีร์และพบคำตอบเกี่ยวกับเรื่องนกพิราบเป็นสัญลักษณ์ของพระจิตเจ้า ลูกดีใจมากจะแจ้งให้เพื่อนที่ถามทราบโดยลงทางไลน์เพื่อเพื่อนๆ ท่านอื่นจะได้ทราบเป็นความรู้ไปด้วย

“ในขณะที่ประชาชนทั้งหมดกำลังรับศีลล้างบาป พระเยซูเจ้าก็ทรงรับพิธีล้างด้วย
และขณะที่ทรงอธิษฐานภาวนาอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออกและพระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระองค์
มีรูปร่างที่เห็นได้ดุจนกพิราบ แล้วมีเสียงจากสวรรค์ว่า
‘ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เป็นที่โปรดปรานของเรา’ ” ลูกา 3:21-22

ส่วนเรื่องราวของภาพพระมารดานิจจานุเคราะห์เดี๋ยวลูกค่อยไปหามาบอกเพื่อน

ก่อนกลับ พวกเราทั้งสิบคนได้ขึ้นไปห้อง My Little Chapel ของลูก ลูกได้อธิบายถึงเรื่องพระเมตตา พระแม่มารีย์ และเกี่ยวกับเรื่องของทุกภาพ/ทุกรูปในห้องนั้นให้เพื่อนๆ ฟัง และได้ถ่ายรูปหมู่ด้วยกันหน้าห้อง ซึ่งลูกรู้สึกตื่นเต้นและดีใจมากที่มีพระภิกษุมาถ่ายรูปหน้าห้อง Chapel ของชาวคริสต์อย่างลูก ☺

เพื่อนๆ ทั้งหมดขอกลับมาถ่ายรูปที่บ้านลูกใหม่ในเดือนหน้า เพราะรู้สึกยังไม่จุใจ ลูกตอบรับด้วยความยินดี

ตลอดเวลา 20 กว่าปีที่ลูกสวดขอพระพรจากพระองค์ในการสร้างบ้านหลังนี้นั้น ลูกสวดทูลขอให้ได้สร้างบ้านหลังนี้เพื่อลูกจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

และลูกก็ได้ทำเช่นนั้น ทุกครั้งที่ลูกเชิญเพื่อนหรือแขกมาที่บ้านของลูกในทุกวันนี้แล้ว พระเจ้าข้า ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 389

“แล้วผมจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ผ่านมา ลูกได้รับนัดไปพบชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีความทุกข์มากและมีคุณพ่อแนะนำให้เขาไปดูรายการเจาะใจของลูก เมื่อได้ดูเสร็จ เขาต้องการพบลูกมาก คุณพ่อที่ลูกเคารพรักผู้นี้ถามลูกว่า ยินดีจะไปพบเขาไหม ลูกตอบรับทันที

เมื่อพบกัน เนื่องจากเขาและเพื่อนอีก 3 คนที่ไปพบลูกด้วย ทราบเรื่องราวชีวิตของลูกแล้วจากรายการเจาะใจ ลูกจึงให้เขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวประวัติของเขาให้ลูกฟังเพื่อลูกจะได้ทราบว่าจะคุยกับเขาในรูปแบบใดเกี่ยวกับพระเจ้าจึงจะสัมผัสจิตใจเขาได้ดีที่สุด

เขาเป็นผู้หนึ่งที่มีปัญหาในทุกมิติของชีวิตตั้งแต่วัยเด็ก แต่มีผู้ใหญ่คนหนึ่งข้างบ้านที่สงสารและให้ความช่วยเหลือและความรักเขามาตลอด เขาจึงรักผู้ใหญ่คนนี้เสมือนเป็นพี่สาวแท้ๆ แต่เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา พี่สาวที่เขาเคารพรักผู้นี้ได้เสียชีวิตลงในวัยกลางคนเท่านั้น เขารับไม่ได้ หัวใจแตกสลาย ในวันที่พี่สาวผู้นี้จากไป เขาเดินมาที่วัดของคุณพ่อท่านนี้ในเวลาพลบค่ำแล้ว

เขาอยากแสวงหาผู้ที่มีอำนาจเหนือมนุษย์คือ พระเจ้า!

ลูกฟังเรื่องราวชีวิตของเขาต่ออีกเกือบชั่วโมง เมื่อเขาได้ระบายเรื่องราวทั้งหมดที่อัดอั้นตันใจเขาจนหมดแล้ว ลูกจึงได้เล่าเรื่องราวของลูกให้เขาฟังบ้าง ลูกได้สรุปเรื่องคดีของลูกเพียงสั้นๆ เพราะเขาทราบจากรายการเจาะใจแล้ว แต่ลูกเล่าให้เขาฟังถึงชีวิตของลูกหลังจากคดีจบ การแสวงหาพระเจ้าของลูก การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของลูกหลังจากค้นพบพระเจ้าแล้ว และสถานะแห่งความสันติสุขและปีติสุขในใจของลูกในทุกวันนี้ ไม่เพียงแต่เขา แต่เพื่อนๆ เขาอีก 3 คนก็ฟังด้วยความตั้งใจ

มีคำถามคำตอบมากมายระหว่างเขาและลูก แต่สรุปมี 3 ประเด็นหลัก ดังนี้

หากเขามาเป็นคริสตชนแล้ว เขาจะพบความสงบสุขในใจไหม?

ลูกตอบว่า สำหรับลูกแล้ว หลังจากที่ได้ค้นพบว่าที่แท้พระเจ้าสถิตอยู่ในใจลูกนี่เอง ไม่ได้อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย ลูกมีความสุขมาก เพราะในเวลานี้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ภายใน 3 นาที ลูกจะคิดถึงและให้ “รู้สึกถึง” พระเจ้าในใจ แล้วลูกก็จะมีความสุขและลืมเรื่องอื่นๆ ที่ค้างคาในใจไปเลย ใครที่ค้นพบพระเจ้าแล้ว จะเข้าใจ

เขาถามต่อทันทีว่า “แล้วผมจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?”

ลูกตอบเขาว่า แต่ละคนคงมีวิธีค้นหาพระเจ้าต่างกัน สำหรับลูกมี 3 องค์ประกอบคือ 1. การสวดสายประคำทุกวันและอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน 2. การอ่านพระคัมภีร์และพยายามประพฤติปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

และ 3. ความเงียบ ลูกบอกเขาว่า ลูกทำข้อ 1 และ 2 ในความเงียบสงัดมาตลอด 20 กว่าปีที่ผ่านมาตั้งแต่ลูกเริ่มแสวงหาพระเจ้า และในความเงียบนี่เอง ที่ลูกได้ค้นพบพระเจ้าและสามารถรับสัมผัสความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ตลอดจนการประทับในใจลูกของพระองค์ได้

เขาตาลุกโพลงด้วยความตื่นเต้น น่าสนใจมากครับ แต่ ... ผมเป็นนักดนตรี จะอยู่ในความเงียบได้อย่างไรครับ "คุณหาและแบ่งเวลาซิ ไม่ได้หมายความว่าคุณต้องมีชีวิตอยู่ในความเงียบทั้ง 24 ชั่วโมงต่อวัน ก่อนนี้ฉันต้องฟังเพลงทุกครั้งที่ขึ้นรถและทันทีที่เหยียบเข้าห้องนอนต้องเปิดเพลง แต่ฉันเลือกที่จะเปลี่ยนการประพฤติตนในช่วงเวลาเหล่านั้น เป็นการสวดสายประคำตอนขึ้นรถ และอ่านพระคัมภีร์ตอนอยู่ในห้องนอนแทน ใหม่ๆ จิตใจก็ฟุ้งกระจาย แต่การอ่านพระคัมภีร์เปรียบเสมือนการกระโดดจับจิตให้มาอยู่กับที่ ไม่ให้กระโดดโลดเต้นไปในอากาศทั่วห้อง บังคับให้ตัวเองมีวินัยไปเรื่อยๆ จนจิตมันนิ่ง และการอ่านพระคัมภีร์กลายเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความสุขและความชุ่มฉ่ำในหัวใจ" แล้วลูกก็เล่าต่อ "มีอยู่ครั้งหนึ่ง สมัยที่ฉันยังขับรถเอง พอขึ้นรถปุ๊ป ฉันก็เริ่มสวดสายประคำ ใจและสมาธิก็อยู่กับบทสวดภาวนา สวดไปเรื่อยๆ ขับรถไปเรื่อยๆ พอสวดจบสายประคำ อ้าว! ฉันอยู่ไหนเนี่ย! ปรากฏว่า ขับรถไปคนละทิศทางกับที่ๆ จะไป! ☺ ☺"

คำถามสุดท้ายที่มีความหมายสำหรับชายหนุ่มผู้นี้มาก

"พี่สาวคนนี้ที่ผมเคารพรักที่สุดได้ตายจากผมไปแล้ว ผมยังมีวิธีใดที่จะตอบแทนบุญคุณพี่คนนี้ไหม?"

ลูกตอบทันที "มีซิ ไม่ว่าเธอจะยังคงนับถือศาสนาเดิมหรือเปลี่ยนใจมานับถือศาสนาคริสต์ ขอให้เธอตั้งใจทำตัวเป็นคนดีตลอดชีวิต และอุทิศผลบุญกุศลให้พี่คนนี้ พี่เธอก็จะได้รับส่วนบุญที่เธอแผ่ให้เธอ หากเธอกลับใจมาเป็นคริสต์ เธอก็ทำความดีทั้งชีวิตที่เหลือ ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและอธิษฐานว่า ที่เธอทำความดีเช่นนี้ เพื่อมอบให้แก่ดวงวิญญาณของพี่สาวของเธอที่ล่วงลับไปแล้ว และหากเธอทำเช่นนี้ได้ การตายของพี่สาวเธอจะมีคุณค่า"

ทันทีที่ลูกพูดประโยคเหล่านี้จบ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น น้ำตาของลูกผู้ชายวัย 40 เศษคนนี้ไหลลงอาบแก้ม เขาก้มหน้าลงกับโต๊ะ ร้องไห้อย่างหนักโดยไม่อายใคร ลูกตกใจและอยากลุกขึ้นไปโอบเพื่อปลอบใจเขา แต่ตัดสินใจปล่อยให้เขาร้องไห้จนหมดความอยากร้องจะดีกว่า

เราจบการสนทนาธรรมวันนั้นเวลาบ่ายโมงกว่า ทุกคนหิวแล้ว พวกเขาโดยเฉพาะชายหนุ่มต้นเรื่องขอบคุณลูกไม่หยุดปาก เขาจะไปขอเรียนคำสอนต่อและจะทำตามคำแนะนำของลูกในการศึกษาอ่านพระคัมภีร์

ลูกได้บอกกับคุณพ่อผู้ที่เชิญลูกไปวันนั้นว่า ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นพันหรือเป็นหมื่น หรือแค่ 2-3 คน หรือแม้แต่เพียงคนเดียว หากเป็นการพูดเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเจ้าและเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระองค์แล้ว ลูกยินดีและเต็มใจ และพร้อมเสมอทุกเวลา

นี่เป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุดที่ลูกจะสามารถทำเพื่อตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อลูกและครอบครัวของลูก พระเจ้าข้า

"ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดทรงระลึกถึงข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด
โปรดทรงสำแดงพระองค์ในเวลาที่ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความทุกข์" เอสเธอร์ 4:17R

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 390

“พี่ครับ พี่อายุเท่าไร?”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากประสบการณ์ของลูก หากเรา “ให้เครดิต” หรือ “ถวายพระเกียรติ” แด่พระเป็นเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่บังเกิดผลดีแก่ชีวิตเรา นั่นจะเป็นการพยานถึงพระองค์ได้อย่างดีทีเดียว

ในเดือนมี.ค. 2019 ที่ผ่านมา พวกเราในหลักสูตรหนึ่งได้เดินทางไปยังประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลกที่กำลังจะก้าวขึ้นมาเป็นประเทศมหาอำนาจอย่างรวดเร็ว เพื่อศึกษาดูแนวคิดและวิธีการของประชาชนที่นั่นว่าพวกเขาทำอย่างไรจึงสามารถก้าวกระโดดจากประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่ยากจนเมื่อ 40 ปีก่อน มาเป็นประเทศปริ่มมหาอำนาจในปัจจุบัน

ขากลับบนเครื่องบิน ลูกนั่งอยู่ริมขวาของที่นั่ง 3 ที่นั่งในแถวกลาง ที่ตรงกลางไม่มีคนนั่ง คนที่นั่งริมซ้ายเป็นเพื่อนในห้อง เป็นชายอายุ 50ปีเศษ ลูกยังไม่ค่อยสนิทและยังจำชื่อเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ เครื่องบินทยานขึ้นสู้ท้องฟ้าเรียบร้อยแล้ว พนักงานเสิร์ฟได้นำถั่วและเครื่องดื่มมาบริการให้ผู้โดยสารแล้ว เราต่างคนต่างนั่งไม่ได้ทักทายกันเพราะเรายังไม่ค่อยคุ้นเคยกัน แต่ในขณะที่แอร์สาวกำลังนำถาดอาหารมาเสิร์ฟเรา อยู่ๆ เพื่อนคนนี้ก็ชะโงกหน้ามาทางลูกและถามเป็นการทักทายประโยคแรกว่า “พี่ครับ พี่อายุเท่าไร?” ลูกสะดุ้ง มีที่ไหนที่ผู้ชายทักทายสุภาพสตรีในลักษณะนี้โดยการถามอายุ ลูกคิดต่อแบบขำขันว่า หากไปถามผู้หญิงบางคนแบบนี้ ดีไม่ดีถูกตีศีรษะกลับมา แต่พลันลูกก็คิดต่อว่า เขากล้าถาม เราก็กล้าตอบ ไม่เห็นเป็นไรที่จะบอกอายุเราเลย ลูกจึงตอบเขาไป เขาทำตาโต “เป็นไปไม่ได้เลยพี่ พี่ดูหน้าตาอ่อนกว่าอายุจริงเกือบ 20 ปี!” “คงเป็นเพราะแสงสลัวบนเครื่องบินกระมัง” ลูกตอบด้วยอารมณ์ดี “ถามหน่อยเถอะครับ ทำอย่างไรพี่ถึงมีหน้าตาดูมีความสุขและดูอ่อนกว่าวัยเช่นนี้?” ลูกตอบโดยไม่ต้องคิดและไม่กังวลว่าผู้ฟังจะนับถือศาสนาอะไร

“เพราะพี่มีพระเจ้าอยู่เต็มหัวใจของพี่ค่ะ”

เขาสะดุ้ง “พี่เป็นคริสต์หรือครับ?” “ใช่ค่ะ” “ผมก็เป็นครับ” “พี่ไม่ได้เป็นตั้งแต่เกิดนะ พี่เป็น convert” “อ้าวเหรอ! ผมก็เป็น convert”

ปรากฏว่าอาหารที่แอร์โฮสเตสเสิร์ฟไม่มีความหมาย เราทั้งคู่หันเข้าหากันคร่อมเบาะกลางที่ไม่มีคนนั่ง

“พี่เป็นคริสต์อะไรครับ ผมเป็นคริสเตียน” “พี่เป็นคาทอลิกค่ะ”

อาหารจะเย็นก็ช่างมัน เขาตื่นเต้นมากอยากฟังเรื่องราวของลูก ลูกก็อยากฟังเรื่องราวชีวิตการ convert ของเขา

เมื่อเราต่างคนต่างเล่า ต่างฟังจนจบแล้ว ลูกก็บอกกับเขาว่า “พระเจ้าทรงมีวิธีในการเลือกและเรียกคนต่างศาสนาให้มาเป็นลูกของพระองค์ในวิธีและบริบทที่ต่างกัน แต่ก็อยู่ที่ว่าผู้ที่ได้รับเลือกและรับเรียกนั้น จะสนองตอบกระแสเรียกของพระองค์แค่ไหนและอย่างไร” “ผมเห็นด้วยครับ ผมว่าการที่เราได้มานั่งแถวเดียวกันบนเครื่องบินคืนนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญนะครับ เป็นการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์” “แน่นอนค่ะ ศัพท์ทางคาทอลิกเรียกว่า พระจิตเจ้า”

จากการเป็นเพื่อนร่วมห้องที่ไม่รู้จักชื่อกัน เรากลายเป็นพี่น้องคริสตชนที่มีพระเจ้าองค์เดียวกันภายในชั่วพริบตา เพราะประโยคของลูกที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ☺

"ถามจริงเถอะ เมื่อกี้นี้คุณคิดอย่างไรถึงกล้าถามอายุพี่" "ไม่ทราบซิครับ อยากคุยกับพี่ แต่ไม่ทราบจะเริ่มอย่างไรดี" "จำไว้อย่างหนึ่งในฐานะสุภาพบุรุษ คุณไม่สมควรจะถามอายุสุภาพสตรีโดยเฉพาะผู้ที่คุณยังไม่รู้จักกัน มันไม่สุภาพ!" แล้วเราก็หัวเราะกันอย่างฉันท์พี่น้อง

"ผมมีชีวิตอยู่รอดถึงทุกวันนี้ได้ตามพระวจนะบทที่ 91 สุภาษิต" ลูกรีบจำชื่อและบทของพระคัมภีร์ที่เขาอ้างถึง ลูกกลับถึงบ้านค่อนข้างดึกแล้ว แต่รีบไปเปิดพระคัมภีร์เพื่อดูว่าพระวาจาในบทสุภาษิต บทที่ 91 เขียนว่าอย่างไร แต่ปรากฏว่าในสุภาษิตมีพระวาจาทั้งหมดเพียง 31 บทเท่านั้น ลูกรีบส่งไลน์ไปถามน้องชายร่วมพระคริสต์คนนั้น เขาตกใจตอบกลับมาว่า "Psalm นะครับ" ลูกตอบกลับไปทันทีว่า "อ้อ! สดุดีค่ะ ไม่ใช่สุภาษิต"

"ผมเจอคาทอลิกที่ทราบพระคัมภีร์จริงแล้วครับ!"

จากวันนั้นถึงวันนี้ ทุกครั้งที่เราเจอกัน เราจะทักทายด้วยประโยคที่ว่า "พระเจ้าอวยพร" และเหนือกว่านั้น เราแลกเพลงของศาสนาและบทความดีๆ เกี่ยวกับศาสนากัน

หากคืนนั้นลูกไม่ได้ตอบว่าเพราะลูกมีพระเจ้าอยู่เต็มหัวใจ เราทั้งสองก็คงยังไม่ทราบว่าต่างคนต่างเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน

ลูกขอประกาศเสมอทั้งกายและวาจา ไม่ต้องพูดถึงใจซึ่งเต็มร้อยอยู่แล้วว่า ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ทุกที่ทุกเวลาและทุกเหตุการณ์ ขอพระองค์ได้รับการถวายพระเกียรติจากลูกตลอดยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

"ข้าพเจ้าจะถวายพระพรแด่พระยาห์เวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ" สดุดี 4:1

"... พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ... ท่านจะมีที่ลี้ภัยอยู่ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ความซื่อสัตย์ของพระองค์เป็นโล่กำบังและเป็นเกราะป้องกัน ... เราจะให้เขามีอายุยืนยาวและมีความสุข เราจะแสดงว่าเราเป็นผู้ช่วยเขาให้รอดพ้น" สดุดี 91:1-16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 391

... ผมคิดถึงหม่ำมี้ทันที

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วง 2 เดือนนี้ ลูกมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก และตามธรรมชาติในกลุ่มเพื่อนใหม่คงจะมีทั้งเพื่อนที่สนิทมากหน่อยและสนิทน้อยหน่อย รวมทั้งที่ไม่ค่อยสนิทเลยก็มี และแน่นอน สำหรับลูกแล้ว ผู้ที่รู้จักกับลูกจะต้องมีโอกาสรับฟังเกี่ยวกับเรื่องของพระเจ้า ☺

มีเพื่อนใหม่คนหนึ่ง อายุ 50 ปีเศษ จบปริญญาเอกและเป็นเจ้าของกิจการ เขาเข้ากับลูกได้ดีมาก มีปรัชญาในการดำรงชีวิตคล้ายๆ กัน เขาถามลูกว่าจะขอนับถือลูกเป็นคุณแม่ของเขาได้ไหม ลูกตอบว่ายินดี แต่ลูกๆ ทุกคนเรียกเราว่า หม่ำมี้นะ เขาตอบตกลงทันที ตั้งแต่นั้นมา เขาก็เรียกลูกว่า หม่ำมี้

ในเย็นวันเกิดของลูกเมื่อปลายเดือนมี.ค.ที่ผ่านมา หลังจากเพื่อนๆ ได้เลี้ยงฉลองให้ลูกอย่างเป็นทางการแล้ว เพื่อนในฐานะลูกคนนี้ก็ได้ชวนเพื่อนกลุ่มเล็กๆ ไปเลี้ยงฉลองให้ลูกต่อ และในคืนนั้น แทนที่จะคุยกันเรื่องการเมืองซึ่งกำลังเป็นหัวข้อสุดฮิตในปัจจุบัน ปรากฏว่ามีคนหนึ่งที่บังเอิญไปทราบเรื่องราวชีวิตของลูกมาคร่าวๆ เธอจึงรบเร้าให้ลูกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟัง สรุปทุกคนก็ได้ฟังเรื่องราว “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกแทนเรื่องการเมือง

ลูกมีโอกาสถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเร็วกว่าที่คิดสำหรับเพื่อนใหม่กลุ่มนี้

เพื่อนหนุ่มคนนี้ได้ขอหนังสือจากลูกไปด้วยและเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เขาได้ส่งไลน์มาให้ลูก มีข้อความว่า

“หลายคนสงสัยว่า หากคนๆ หนึ่งทำเลวกับเราไว้มากๆ แล้วเราจะไปเมตตาหรือให้อภัยเขาลงได้อย่างไร เพราะสิ่งที่หลายคนยังไม่ทราบคือ ... การให้อภัย ... ไม่ใช่การกระทำเพื่อสร้างชีวิตที่ดีขึ้นให้กับคนที่เราเกลียด แต่เป็นการกระทำเพื่อสร้างชีวิตที่ดีขึ้นให้กับตัวเราเอง

เวลาที่เราเกลียดใคร ... คนที่ได้รับผลเสียทันทีคือ ... ตัวเรา เพราะสารพิษต่างๆ และสารเคมีแห่งความเครียดที่เรียกว่า “คอร์ติโซล” จะหลั่งไหลออกมามากมายในสมองของเราเอง ... ไม่ใช่สมองของคนที่เราเกลียด

เวลาที่เราให้อภัยใคร ... คนที่โชคดีทันทีคือ ... ตัวเรา เพราะสารเคมีแห่งความสุขที่เรียกว่า “เอ็นดอร์ฟิน” และ “เซโรโทนิน” จะหลั่งไหลออกมามากมายในสมองของเราเอง ... ไม่ใช่ในสมองของคนที่เราให้อภัย

เกลียดเขา เราทุกข์ ... เมตตาเขา เราสุขเอง

นี่แหละคือความหมายอันลึกซึ้งของธรรมที่เรียกว่า “มโนธรรม” ซึ่งแปลว่า ... กรรมที่กระทำด้วยจิตใจ

จากหนังสือ กรรมตามสมอง”

แล้วเขาก็เขียนต่อในไลน์ว่า

“ผมอ่านข้อความข้างบนนี้ ผมคิดถึงหม่ำมี้ขึ้นมาทันที คิดถึงมากๆ ครับ อ่านหนังสือหม่ำมี้ใกล้จบแล้วครับ น้ำตา

จะไหลครับ”

ลูกส่งไลน์ตอบกลับไปว่า

“นี่คือสิ่งที่หม่ำมี้ค้นพบจากประสบการณ์และอานิสงส์ของการให้อภัยอยู่ในบทแบ่งปันทุกทีที่หม่ำมี้ไปพูดค่ะ” และต่อด้วยประโยคนี้ “อย่าน้ำตาไหลเลย เปลี่ยนมาเป็นกอดกอดดีกว่า ☺ ☺ ☺”

อีกสัปดาห์หนึ่งต่อมา เราเจอกันอีก เขารีบเข้ามาบอกว่า “หม่ำมี้ครับ วันนี้ผมสามารถให้อภัยคนๆ หนึ่งที่ผมโกรธแค้นมาตั้งนาน โอ้โฮ! มันเป็นความรู้สึกที่ดีสุดๆ ผมต้องขอบคุณหม่ำมี้ครับ ไว้ผมจะเล่าเรื่องให้ฟัง”

ไม่เพียงแต่เขาผู้นี้จะมีความสุขจนออกนอกหน้า แต่ลูกก็พลอยมีความสุขไปด้วย จนขณะที่กำลังเขียนบทสวดนี้ก็ยังรู้สึกถึงความสุขนั้นได้ ☺

ลูกจะสอนลูกๆ เสมอว่า ในการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จนั้น เราต้องตั้งเป้าหมายให้ชัดเจนแล้วก็ปักธงไว้ จากนั้นก็ต้องพยายามทุกวิถีทางฝ่าน้ำฝ่าทรายฝ่าหลุมเช่นเดียวกับการตีกอล์ฟ ให้ไปให้ถึงธงชัยให้ได้

การเป็นคริสตชนก็เช่นเดียวกัน เรามีเป้าหมายของการเป็นคริสตชนที่ดีไหม หรือเป็นโดย default เช่นเดียวกับธุรกิจ ลูกตั้งเป้าหมายการเป็นคริสตชนของลูกอย่างชัดเจนในใจ ลูกจะถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตลอดชีวิตของลูก เมื่อปักธงไว้เช่นนี้แล้ว ลูกจึงแสวงหา “กระแสเรียก” ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูก และลูกก็ค้นพบแล้ว “กระแสเรียก” ของลูกในการรับใช้พระองค์คือ การเป็นพยานถึงความรักและพระเมตตาของพระองค์ และเมื่อทุกอย่างชัดเจน ภาพทุกอย่างก็ลงตัว ☺

สิ่งที่ลูกทำอยู่ทุกวันนี้ ศัพท์ของคนไทยทั่วไปเรียกว่าการให้ “ธรรมทาน” ซึ่งเป็น “ทาน” ที่มีคุณค่ายิ่ง มากยิ่งกว่าการให้ทานเป็นทรัพย์สินเงินทองเสียอีก

ทุกครั้งที่มีคนมาบอกกับลูกว่า เขาสามารถให้อภัยใครสักคนที่เขาไม่สามารถให้อภัยได้เลยในช่วงชีวิตที่ผ่านมา เพราะได้ฟังเรื่องราวชีวิตของลูกหรือได้อ่านหนังสือของลูก ลูกจะมีความสุขมาก สุขเช่นเดียวกับนักกอล์ฟที่สามารถทำคะแนนพาร์หรือโฮลอินวันหรือมากกว่าเสียอีก เพราะทุกคนที่มาพูดกับลูกเช่นนั้จะแสดงความเคารพต่อพระองค์ ด้วยพวกเขาทราบดีว่าที่ลูกสามารถให้อภัยใครต่อใครได้ ก็เพราะพระหรรษทานของพระองค์ แม้ไม่ใช่ทุกคนจะวิ่งมาเปลี่ยนเป็นนับถือศาสนาคริสต์ก็ตาม

ทุกวันนี้ลูกจึงมีความสุขมากเพราะลูกมีเป้าหมายในการดำรงชีวิตชัดเจน คือการรับใช้พระองค์ เรื่องอื่นๆ ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ลูกจัดเป็นอันดับรอง บ้างก็จัดเป็นเรื่องไร้สาระไปเลย เมื่อทำเช่นนี้ได้ จิตใจก็เบาและเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เรียกว่า สันติสุขและปิติสุข และสิ่งที่มีความหมายที่สุดในชีวิตของลูกในปัจจุบันคือ จะดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวฉันได้มากที่สุดอย่างไร เพราะพระเยซูเจ้ามิได้ทรงสอนแค่เรื่องการให้อภัย พระคัมภีร์มีพระวาจาเต็มเล่ม การที่สามารถนำพระวาจาของพระองค์ที่ทรงสั่งสอนพวกเราไปแบ่งปันให้เพื่อนๆ คนไทยในสังคมที่ไม่ใช่เป็นชาวคริสต์ฟัง นั่นแหละควรจะเป็นเป้าหมายสูงสุดสำหรับผู้ที่เป็นคริสตชนทุกคน

ลูกกำลังเดินฝ่าน้ำ ฝ่าทราย ฝ่าหลุมในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ไปถึงเป้าหมายธงชัยที่ได้ปักไว้ พระเจ้าข้า

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกในทุกย่างก้าวชีวิตของลูกในการรับใช้พระองค์ด้วยเทอญ

“พระยาเวห์ตรัสว่า ‘นี่คือผู้รับใช้ของเราซึ่งเราเชิดชู เราเลือกเขาเพราะเราพอใจเขา เราให้จิตใจของเราแก่เขา เขาจะนำความยุติธรรมไปให้แก่นานาชาติ ... เขาจะประกาศความยุติธรรมด้วยความสัตย์จริง เขาจะไม่หมดหวังหรือท้อใจ จนกว่าจะได้สถาปนาความยุติธรรมไว้บนแผ่นดิน’ ’’ อิสยาห์ 42:1, 3-4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 392

ช่างไม้คนหนึ่ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การประกาศข่าวดีของลูกให้แก่ผู้ยังไม่รู้จักพระองค์เลยนั้น ลูกไม่ได้ทำเฉพาะกับผู้ที่มีฐานะดี ตำแหน่งสูงๆ หรือผู้ที่อยู่ในสังคมชั้นสูงหรือที่พวกเราเรียกกันติดปากว่าไฮโซเท่านั้น แต่ลูกจะประกาศกับคนทุกชั้นทุกประเภท และทุกครั้งที่มีโอกาส และด้วยทุกวิถีทางที่ลูกจะทำได้

เดือนก่อน ลูกต้องติดต่อผู้รับเหมาที่สร้างบ้านให้ลูก เพื่อให้เขาส่งช่างไม้มาซ่อมแซมงานพื้นปาร์เก้ที่มีปัญหาเล็กน้อย ช่างไม้ที่ผู้รับเหมาส่งมานี้ เป็นผู้ที่รับเหมาทำงานเกี่ยวกับเรื่องไม้ทั้งหมด ตั้งแต่ตอนสร้างบ้าน ลูกคุ้นเคยกับเขาดี เขาเป็นชายรูปร่างผอมๆ อายุราว 50 ปีเศษ ใส่แว่นหนาเตอะ ดูราวกับคนคงแก่เรียน

ทุกครั้งที่ลูกมีช่างหรือใครก็ตามที่จะมาทำงานระดับซ่อมแซมต่อเติมหรือปลูกต้นไม้ที่บ้าน ลูกจะใส่เสื้อยืดตัวหนึ่งที่ลูกได้รับมาจากคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เชิญลูกไปพูดแบ่งปันหลายครั้ง ข้างหน้ามีตัวหนังสือเขียนชัดเจนว่า “พระเจ้ารักคุณ” และข้างหลังจึงจะเป็นชื่อของคริสตจักรแห่งนั้น ลูกได้รับเสื้อยืดจากคริสตจักรนี้สองตัว ต่างสีและต่างสไตล์ แต่ข้อความเหมือนกันจากการไปแบ่งปันที่นั่นในต่างวาระกัน สำหรับลูก การที่ลูกใส่เสื้อยืดทีเขียนชัดเจนว่า “พระเจ้ารักคุณ” นั้นเป็นการประกาศข่าวดีที่มีประสิทธิภาพที่สุด ยามมีช่างอะไรทั้งหลายไปทำงานที่บ้านลูก โดยที่ลูกไม่ต้องพูดอะไรสักคำเลย และยังเป็นการปูทางให้ลูกได้พูดถึงพระเจ้าได้ด้วยหากมีโอกาส เสื้อยืดที่มีคำประกาศเช่นนี้มีประโยชน์ในการประกาศข่าวดีมากกว่าเสื้อยืดที่มีแค่ชื่อองค์กรเท่านั้น

ขณะที่ช่างไม้ทำงานไป ลูกก็ไปพูดคุยกับเขา ถามสารทุกข์สุกดิบ แสดงความเอาใจใส่เขา แล้วอยู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า “นายแม่ครับ ทำอย่างไร ผมจึงจะมีชีวิตสุขสบายอย่างนายแม่ได้ล่ะครับ ทุกวันนี้ ผมทำงานตัวเป็นเกลียวแต่เงินไม่เคยพอใช้ นายแม่สอนผมหน่อยซิครับ เพราะนายแม่เป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ช่วยสอนผมหน่อย” ช่างไม้คนนี้เรียกลูกมาตั้งแต่ต้นว่า “นายแม่”

ลูกฟังเขาแล้วก็รู้สึกสงสาร ช่างไม้ผู้นี้เคยหายจากงานไปช่วงหนึ่ง ทราบว่าไปเข้าโรงพยาบาลเพราะเป็นโรคกรดไหลย้อน คงเครียดจัด

“ชีวิตทุกคนที่ประสบความสำเร็จย่อมต้องผ่านอะไรต่อมิอะไรมาก่อน ถ้าไม่ใช่เกิดมาในตระกูลเศรษฐีที่พ่อแม่ถ่ายทอดความร่ำรวยให้ตั้งแต่เกิด ฉันเองก็ผ่านความลำบากมาเยอะกว่าจะถึงขั้นนี้ ช่างมีเวลาว่างอ่านหนังสือบ้างไหม? “ผมชอบครับ ผ่อนคลายดี” เขาตอบ “ถ้างั้น ฉันจะให้หนังสือเล่มหนึ่งที่ฉันเขียนเอง ชื่อ***ภูเขาเคลื่อนได้*** แก่เธอ ว่างๆ ก็ไปอ่านดูแล้วกันนะ คลายเครียด” พอดีลูกเพิ่งไปสั่งพิมพ์หนังสือเล่มนี้ของลูกใหม่เป็นครั้งที่ 4 เพราะยังมีคนมาขอต่อเนื่อง จึงให้ช่างไม้ผู้นี้ไปเล่มหนึ่ง ปรากฏว่างานไม่เสร็จ เขาต้องกลับมาใหม่

เนื่องจากลูกต้องเดินทางไปต่างประเทศจึงได้นัดวันให้เขากลับมาใหม่ในวันถัดจากวันที่ลูกกลับ ลูกเน้นย้ำกับเขาว่าให้มาตรงวันและเวลานะ เพราะลูกจะอยู่บ้านเพื่อให้เขาเข้ามาทำงานต่อในบ้านได้ แต่ลูกจะไม่โทรเตือนคืนก่อนวันนัด เพราะไฟล์ทกลับถึงประเทศไทยดึก เขาก็ตกลงรับปาก

เมื่อถึงวันนัด ลูกอยู่บ้านรอช่างไม้ผู้นี้ เขาไม่มา สายแล้วลูกโทรไปตาม เขาไม่รับสาย ต่อมาในวันนั้นลูกโทรอีก 2-3 ครั้ง เขาไม่รับสายเช่นเคน ตกลงวันนั้นเท่ากับลูกอยู่บ้านฟรี ถือว่าเป็นการพักผ่อนก็แล้วกัน

อีกสัปดาห์ต่อมา ลูกโทรหาเขาใหม่ คราวนี้เขารับสาย “ช่าง สัปดาห์ที่แล้ว นัดแล้วไม่เห็นมาเลย โทรไปเธอก็ไม่รับสาย เธอเข้าโรงพยาบาลอีกหรือเปล่า?” ลูกถามด้วยความเป็นห่วง “เปล่าครับนายแม่ ผมไปทำงานให้นายแม่ไม่ได้เพราะผมไม่มีเงินค่ารถไปครับ” !!! เป็นครั้งที่สองที่ลูกได้ยินเหตุผลนี้ในการไม่มาทำงาน ครั้งแรกจากพนักงานขับรถคนเก่าคนหนึ่ง

“ถ้าเธอไม่มีเงินและไม่มาทำงาน แล้วเธอจะหาเงินได้จากไหน เธอไปยืมเงินค่ารถจากใครก็ได้ พองานเสร็จ ฉันจะจ่ายเธอเอง ไม่ต้องไปเบิกกับผู้รับเหมา”

ตกลงช่างไม้คนนี้ก็มาทำงานเพิ่มเติมให้ลูก ลูกสอนเขาไปหลายเรื่อง ตั้งแต่เรื่องการมีวินัยในการทำงาน การตรงต่อเวลากับลูกค้า การรู้จักยกระดับฝีมือของตัวเอง ฯลฯ ลูกบอกเขาว่า ถ้าทำดีๆ ช่างทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นช่างไม้ ช่างแอร์ ช่างเหล็ก ฯลฯ ช่างรับงานไม่ทันพราะถ้าทำงานดี ลูกค้าไว้ใจได้ ก็จะแนะนำปากต่อปาก เขาต้องกลับมาเก็บงานอีกครั้งหนึ่งงานจึงจะเสร็จสมบูรณ์ เขาบอกลูกว่า ผู้รับเหมาไม่ได้ให้เงินเขาเลย ลูกจึงถามเขาว่าเท่าไร เขาคิดสักอึดใจและบอกจำนวนมา ลูกให้เงินเขาโดยไม่ได้ต่อรองหรือรีรอ และบอกเขาว่าครั้งหน้าที่เขามาเก็บงาน จะจ่ายเงินเขาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเขากลับไปแล้ว ลูกจึงส่งไลน์บอกผู้รับเหมาไปว่าลูกได้จ่ายเงินให้ช่างไม้ไปแล้ว เขาไม่ต้องจ่ายซ้ำอีก ปรากฏว่าผู้รับเหมาตอบกลับมาว่าเขาได้จ่ายเงินให้ช่างไม้คนนี้ไปแล้วล่วงหน้าตั้งแต่วันแรก เป็นจำนวนเท่ากับที่เขาเรียกเก็บกับลูกอีก!!!

หน้าที่ของลูกกับช่างไม้คนนี้ยังไม่จบ คราวหน้าที่เขาต้องเข้ามาเก็บงานที่บ้านลูก ลูกจะต้องหาโอกาสพูดคุยกับเขาให้เข้าใจถึงคุณธรรมของการดำรงตนแม้จะเป็นช่างไม้ ว่าหากเขาจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ขั้นพื้นฐานเขาต้องมีความขยัน ซื่อสัตย์ และอดทน มิฉะนั้นแล้วจะมาโอดครวญว่าทำไมเขาจึงยากจน ไม่มีฐานะดีเหมือนดั่งลูกค้าที่เขาไปทำงานให้ด้วยไม่ได้

“ผู้ที่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย
ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย” ลูกา 16:10

“ผู้รักคำตักเตือนย่อมรักความรู้
แต่ผู้เกลียดคำตักเตือนให้แก้ไขเป็นคนโง่เขลา” สุภาษิต 12:1

“เขาจะตายเพราะขาดระเบียบในชีวิต
เขาจะหลงทางเพราะความโง่เขลาอย่างยิ่งของตน” สุภาษิต 5:23

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 393

ช่างทำผมของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ใน บทสวดของฉัน บทก่อนที่ 392 ว่า ลูกจะประกาศข่าวดีกับทุกคนและทุกครั้งที่มีโอกาส โดยเฉพาะผู้ที่ลูกต้องเจอบ่อยๆ หรือต้องใช้บริการเป็นประจำ

ช่างทำผมของลูกเป็นคนมาจากภาคใต้ อายุราว 40 ปี มีครอบครัวแล้ว มีบุตรชาย 1 คน อายุ 4 ขวบ เธอเป็นคนช่างจำนรรจา เวลาทำผมให้ลูกค้าก็มักจะคุยโน่นคุยนี่ สารพัดเรื่อง กับลูกแล้ว ลูกรู้สึกว่าการพูดคุยเรื่องสัพเพเหระนั้น เป็นการเสียเวลาโดยใช่เหตุ เนื่องจากเธอเป็นคนธรรมะธัมโม ปีหนึ่งจะหยุดไปบวชเป็นชีพราหมณ์ในช่วงเทศกาลหยุดยาวประจำ อย่างน้อยก็ช่วงปีใหม่และช่วงสงกรานต์ ลูกจึงจะหาเรื่องคุยกับเธอเรื่องหลักธรรมะอยู่เสมอๆ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่าย

“ทำไมคนนับถือศาสนาคริสต์จึงสนับสนุนให้หนูไปบวชชีพราหมณ์อยู่เสมอ ลูกค้าบางคนนับถือศาสนาเดียวกับหนูเสียอีก กลับเห็นว่าหนูทิ้งลูกค้าไปทีเป็นอาทิตย์ ขาดรายได้และลูกค้าก็เดือดร้อน ไม่มีคนทำผมให้”

“มันไม่เป็นประเด็นหรอกที่พี่นับถือศาสนาคริสต์แล้วสนับสนุนให้เธอไปบวชชีพราหมณ์ เพราะสิ่งที่เธอทำนั้นเป็นสิ่งดีและประเสริฐ มันดีกับตัวเธอ สร้างบุญกุศลให้กับตัวเอง และครอบครัวของเธอก็จะได้บุญจากสิ่งที่เธอทำด้วย รวมทั้งวัดที่เธอไปบวชด้วย เพราะเห็นเธอเล่าอยู่เสมอว่าช่วงสั้นๆ ที่เธอไปบวชวัดใด เธอก็จะตื่นแต่เช้า ทำความสะอาดวัด เป็นการทำความดีที่น่าชื่นชมมากเลย เรื่องการทำงานหาเงิน ทำทั้งชีวิตก็ไม่พอ หากเราเองไม่รู้จักพอ”

เมื่อเธอเห็นว่าลูกเป็นคริสต์ที่เข้าใจเธอ เธอจึงมีเรื่องเล่าให้ลูกฟังอยู่เสมอ

“หนูไปตักบาตรทุกเช้าเป็นกิจวัตรประจำวันเลย ขาดสักวันก็ไม่เคย ในวันหยุดหนู หนูพาลูกชายไปด้วย” “ดีจังเลย ขอแสดงความชื่นชมเธอนะ” “แต่หนูเลือกพระสงฆ์ที่หนูจะใส่บาตรให้นะ” “อ้าว! ทำไมล่ะ?” “หนูเลือกเฉพาะพระรูปที่หนูคิดว่าเหมาะสม” ลูกซักต่อ “ไหน ลองอธิบายต่อซิ” “หนูจะเลือกพระที่ดูยังเด็กๆ อ่อนพรรษา พระเหล่านี้แหละบริสุทธิ์” “แล้วพระแบบไหนที่เธอไม่ใส่บาตรให้ล่ะ?” “.....” ลูกหัวเราะจนงอหาย “นี่ฉันจะบอกให้ ผู้ที่ตัดสินใจบวชเป็นพระสงฆ์หรือนักบวช ไม่ว่าในศาสนาใด คือผู้ที่ยอมเสียสละตัวเองทั้งชีวิต เพื่อเผยแผ่และจรรโลงศาสนาของเขา เราต้องให้ความเคารพท่านเหล่านั้น ส่วนใครจะเป็นพระสงฆ์หรือนักบวชที่ดีหรือไม่นั้น มันเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระเจ้าหรือศาสดาของเขา ไม่ใช่เรื่องของเราและหน้าที่เราที่จะไปตัดสินท่าน” “เป็นมุมมองที่หนูไม่เคยคิดมาก่อน เดี๋ยวขอหนูคิดก่อนว่าจะสามารถใส่บาตรให้พระทุกรูปตามที่คุณแนะนำได้หรือไม่”

หลายเดือนผ่านไป ลูกถามเธอเรื่องนี้อีก เธอก็ยังตอบว่า เธอยังไม่สามารถทำตามที่ลูกแนะนำได้ ซึ่งลูกก็ (แอบ) เข้าใจเธอ ☺

วันหนึ่ง เธอพูดกับลูกว่า เธอเจ็บปวดมากเพราะเพื่อนเธอคนหนึ่งที่เธอรักและไว้ใจมาก นำเธอไปนินทาจนเรื่องวกกลับมาเข้าหูเธอ นอกจากเจ็บปวดแล้ว เธอยังแค้นมาก เธอถามลูกว่าจะทำอย่างไรจึงจะหายแค้นได้

แล้วเธอก็ได้ยินลูกพูดถึงบทพระวาจาในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องการอภัย การทำความดีเพื่อถวายพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์ ฯลฯ เธอทึ่งมาก พูดกับลูกว่า "ศาสนาคริสต์มีสอนเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ? คุณทราบไหม ลูกค้าของหนูซึ่งทั้งหมดคือคุณนายของหมู่บ้านนี้ ล้วนแล้วแต่มีเรื่องคับอกคับใจมาเล่าให้หนูฟัง หนูต้องเป็นคนคอยปลอบใจพวกเขา แต่คุณซึ่งนับถือศาสนาคริสต์กลับมาสอนหนูในหลักธรรมะของศาสนาคุณซึ่งไม่เคยมีใครสอนหนูมาก่อน ทั้งๆ ที่หนูก็มีลูกค้าเป็นคริสต์เหมือนกัน"

ต่อมาวันหนึ่ง เธอถามลูกอย่างตรงไปตรงมาว่า "ถามหน่อยเถอะ ทำไมคุณจึงดูมีความสุขจัง หน้าตายิ้มแย้มตลอดเวลา ไม่เหมือนลูกค้าหนูบางคนเลย รวยก็รวย เห็นมีความทุกข์มากมาย เป็นห่วงลูก เป็นห่วงธุรกิจ เป็นห่วงไปหมด" "คำตอบของฉันหรือ? ง่ายๆ ประโยคเดียว เพราะฉันค้นพบพระเจ้าแล้ว และทุกวันนี้ฉันมีพระเจ้าเต็มหัวใจตลอดเวลา" ช่างทำผมของลูกถามต่อตามประสาคนช่างพูด "คุณค้นพบพระเจ้าอย่างไร เล่าให้หนูฟังหน่อยได้ไหม?" "เรื่องมันยาว ไว้มีโอกาสจะเล่าให้ฟัง"

พอดีลูกสั่งพิมพ์หนังสือ "ภูเขาเคลื่อนได้" ครั้งที่ 4 เธอทราบจากการเล่าของลูก และเอ่ยปากขอหนังสือจากลูกเอง

สัปดาห์ต่อมา ลูกสาวคนโตของลูกซึ่งใช้บริการของช่างผมคนเดียวกันนี้ ส่งไลน์บอกลูกว่า ขณะที่เธอโทรไปหาช่างคนนี้ เพื่อนัดเวลาไปทำผม ได้ยินเสียงเธออู้อี้ ก็นึกว่าเธอเป็นหวัด แต่ช่างทำผมตอบกลับมาว่า "ไม่ใช่ค่ะ หนูกำลังอ่านหนังสือคุณแม่คุณและร้องไห้ไม่ยอมหยุดค่ะ"

จากวันนั้นเป็นต้นมา เธอขอฟังพระวาจาบทต่างๆ ในพระคัมภีร์ที่ตรงกับชีวิตของเธอ เพราะเธออยากจะมีความสุขเหมือนลูก ซึ่งเธอชอบใจมากที่ลูกสรุปกับเธอว่า "สิ่งที่ฉันปฏิบัติทุกวันนี้ เธอก็สามารถนำไปฝึกปฏิบัติในแนวศาสนาของเธอได้นะ คือฉันนำพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นโดมแก้ว ครอบหัวใจของฉันไว้ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งเกราะกำบังหัวใจฉันจากเรื่องไร้สาระทั้งหลายที่จะก่อให้เกิดความทุกข์ เป็นต้นว่าคำนินทา การชิงดีชิงเด่น ความโลภ ฯลฯ ส่วนแนวปฏิบัติทางศาสนาเธอก็คือ อย่าให้กิเลสเกาะติดในใจ หรือเมื่อเกิดความทุกข์แล้วให้นำความทุกข์ออกจากใจมาอยู่ต่อหน้าแล้วนำมาพิจารณา เพื่อเธอจะสามารถดับทุกข์นั้นได้ ฉันฟังมาจากการเทศน์ของแม่ชีชื่อดังในศาสนาเธอ แม้จะต่างวิธีกัน แต่ผลที่ได้ก็เหมือนกัน คือเราดับทุกข์ได้"

คนละศาสนา คนละฐานะ แต่ในขณะนี้ลูกไม่ได้มองเธอผู้นี้เป็นแค่ช่างทำผมของลูก แต่มองเธอเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งตอนที่ลูกแสวงหาพระเจ้าอยู่เมื่อ 2 ทศวรรษก่อน ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ลูกไปเป็นประจำพูดว่า ท่านไม่เคยเห็นสตรีคาทอลิกใดที่กระหายพระวาจาเท่าลูก ลูกกำลังพูดเช่นเดียวกันว่า ลูกไม่เคยเห็นช่างทำผมของลูกคนใดที่มีความกระตือรือร้นใฝ่หาหลักธรรมะเช่นช่างคนนี้เลย

"พระองค์ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์" 1 โครินธ์ 12:28 / 1 เอเฟซัส 4:11"

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 394

โลกที่ถูก Disrupt

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดิมคำว่า Disrupt มีความหมายตามพจนานุกรมและความเข้าใจท่วไปว่า “เป็นการขัดจังหวะ” แต่ในปัจจุบัน มันมีความหมายมากกว่าการขัดจังหวะ เป็นศัพท์คำเดิมที่มีความหมายใหม่ในบริบทชีวิตที่อยู่ในยุคดิจิตอล คำแปลเป็นภาษาไทยตรงๆ ลูกไม่ทราบ แต่ความมหายของศัพท์คำนี้ คนที่เป็นนักธุรกิจจะเข้าใจดี มันคือการเปลี่ยนแบบกระชาก แบบพลิกกลับมุมโดยสิ้นเชิง แบบทำให้ธุรกิจที่เปิดมาเก่าแก่และเป็นเจ้าตลาดโลกถึงแก่กาลอวสานได้ในเวลาพริบตา อย่างเช่นธุรกิจสิ่งพิมพ์ เจ้าโลกครองตลาดการถ่ายภาพฟิล์ม ธุรกิจการให้เช่าวีดีโอภาพยนต์ เป็นต้น ทุกวันนี้เกือบทุกธุรกิจต้องตื่นตัวกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านเทคโนโลยี ผู้ที่วิ่งตามโลกดิจิตอลไม่ทันก็ต้องเตรียมตัวรับการถูก Disrupt ถึงขั้นล้มหายตายจากในโลกธุรกิจไปเลยทีเดียว

วันก่อนในงานเลี้ยงงานหนึ่ง ลูกได้คุยกับแขกที่นั่งข้างลูก ปรากฏว่าเขาเป็นคริสเตียน ลูกเป็นคาทอลิก แขกอีกคนหนึ่งจึงถามว่าคริสเตียนและคาทอลิกต่างกันอย่างไรครับ เพราะก็เป็นศาสนาคริสต์เหมือนกัน แขกที่เป็นคริสเตียนคงจะไม่ค่อยทราบถึงประวัติศาสตร์พระศาสนจักรลึกซึ้งเท่าไรนัก เขาทราบเพียงแต่ว่าพวกเขาไม่มีพระแม่ คริสตังค์หรือคาทอลิกมีเท่านั้น เขาจึงขอให้ลูกอธิบายให้แขกอีกคนหนึ่งฟัง เพราะเขาก็อยากฟังด้วย

ลูกจึงเล่าย้อนไปถึงประวัติศาสตร์พระศาสนจักร เมื่อ 500 กว่าปีก่อน ที่มีพระสงฆ์ชาวเยอรมันชื่อ มาร์ติน ลูเธอร์ ไม่พอใจหลักปฏิบัติในทางคาทอลิกถึง 91 ข้อ และเมื่อเขาได้นำเสนอข้อเหล่านั้นต่อพระสันตะปาปาขณะนั้น เขาได้รับการพิจารณาให้ถูกขับออกจากพระศาสนจักรในที่สุด มาร์ติน ลูเธอร์จึงออกมาตั้งนิกายใหม่และเรียกตัวเองว่าเป็น Protestant ซึ่งมีความหมายว่าเป็นผู้ Protest หรือ ผู้ประท้วง หรือผู้ไม่เห็นด้วยนั่นเอง นั่นคือที่มาของนิกาย Protestant ที่แพร่ขยายอย่างรวดเร็วในยุโรปและต่อมาในทวีปอเมริกาด้วย

แขกที่เป็นคริสเตียน ซึ่งเป็นนักธุรกิจระดับชั้นแนวหน้าของประเทศไทยพูดขึ้นหลังฟังลูกพูดจบว่า “ในตอนนั้นมาร์ติน ลูเธอร์ได้ Disrupt ศาสนาคริสต์เลยนะครับ”

โอ้โฮ! ลูกมองหน้าเขาและพูดว่า “คุณนี่สุดยอดเลย นำศัพท์ทันสมัยในปัจจุบันย้อนไปใช้กับเหตุการณ์เมื่อ 500 กว่าปีก่อนและเห็นภาพเลย” ☺

คืนนั้น ก่อนนอนลูกหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่าน แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่คิดกับตัวเองว่า ไม่ว่าใคร มนุษย์คนไหนจะใช้วิธีแนวความคิดหรือเทคโนโลยีทันสมัยในยุคใดก็ตามก็ไม่สามารถจะ Disrupt ความจริง ความยิ่งใหญ่ และความศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักรได้ พระแม่มารีย์ก็ยังคงเป็นสตรีที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นพระมารดาของพระเจ้าที่ทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในนามพระเยซู ไม่ว่าจะมีคริสตชนส่วนหนึ่งที่ไม่ยอมรับพระแม่เป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อของพวกเขาก็ตาม นักบุญทั้งหลาย

ในพระศาสนจักรคาทอลิกก็ยังคงเป็นนักบุญที่ขณะนี้รับใช้พระเจ้าอยู่บนสวรรค์ ไม่ว่าจะมีคริสตชนบางส่วนที่ไม่ยอมรับว่ามีนักบุญก็ตาม กางเขนไม่ว่าจะมีรูปพระเยซูหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์เพราะพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนนี่แหละ เป็นต้น และพระวาจาที่ประกาศองค์ของพระเยซูเจ้าอย่างชัดเจนเมื่อ 2,000 กว่าปีก่อน ที่ว่า

"เราคือหนทาง ความจริง และชีวิต" ยอห์น 14:6

และทุกพระวาจาของพระเจ้า ไม่ว่าจะในพันธสัญญาเดิมหรือใหม่ก็เป็นความจริงตั้งแต่ประวัติเริ่มต้นของมนุษยชาติจนถึงปัจจุบัน เป็นความจริงที่ไม่มีใครหรืออะไรจะสามารถมา Disrupt ได้อย่างเด็ดขาด สิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้คือ ในด้านของมนุษย์ ส่วนที่เป็นความเชื่อหรือในด้านการปฏิบัติเท่านั้น

พูดถึงความเชื่อ วันก่อนมีพระสงฆ์องค์หนึ่งเทศน์ว่า มีสัตบุรุษคนหนึ่งถามท่านว่า "คุณพ่อครับ มีสูตรเด็ดอะไรที่จะทำให้เรามีความเชื่ออย่างมั่นคงได้ครับ" ลูกตั้งใจฟังอย่างเต็มที่ พระสงฆ์เทศน์ต่อไปว่า คงจะไม่บอกว่าสูตรเด็ดนั้นคืออะไร แต่แนะนำให้ผู้ถามว่า ก่อนอื่นให้เขาเริ่มไปทำเครื่องหมายสำคัญมหากางเขนด้วยความตั้งใจและอย่างมีความหมาย ..."

ลูกออกจากวัด คิดต่อ เจ้าความเชื่อของพวกเรามนุษย์นี่แหละ จะถูก Disrupt ได้ง่ายที่สุด โดยเฉพาะในโลกยุคปัจจุบัน ชีวิตพวกเราไม่ใช่เป็นเด็กเลี้ยงแกะ วิ่งไล่ต้อนฝูงแกะในทุ่งนา มีเวลามากมายในการสวดภาวนาเหมือนยุคสมัยก่อน พวกเราส่วนใหญ่ต้องทำงานแข่งกับเวลา แข่งกับการแข่งขัน แข่งกับตัวเอง และที่สำคัญที่สุด แข่งกับการถูก Disrupt ในโลกยุคดิจิตอลนี่แหละ แล้วจะทำอย่างไร ความเชื่อของเราจึงจะเข้มแข็ง หยั่งราก ลงเสาเข็ม แบบลมพายุพัดโหมอย่างไรก็ไม่สั่นสะเทือน?

ลูกมิบังอาจตอบแบบนักเทววิทยาหรือพระสงฆ์นักบวชหรือปราชญ์แห่งพระศาสนจักรได้ แต่ในฐานะคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่เดินทางผ่านเส้นทางความเชื่อ (Journey of Faith) อันยาวไกลมาถึงจุดนี้ในชีวิต คำตอบสั้นๆ เพียงประโยคเดียวคือ "เราต้องค้นหาพระเจ้าให้พบ" ใครก็ตามที่ค้นพบพระเจ้าและเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์แล้ว ต่อให้นำเหล็กมาแซะเอามีดมาตัด ... ก็ไม่สามารถ Disrupt ความเชื่อจากคนๆ นั้นได้ เราจึงมีบรรดามรณะสักขีและเหล่านักบุญทั้งหลายไงล่ะ

ถอยกลับมาถามเพิ่มว่า "แล้วเราจะค้นหาพระเจ้าให้พบอย่างไร?" ก่อนอื่นใด เราต้องมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าและตั้งจิตอย่างแน่วแน่ว่าเราต้องการจะให้พระองค์มาประทับอยู่ในชีวิตเราอย่างมั่นคงและยั่งยืน แล้วเราก็ทูลให้พระองค์ทรงทราบและขอพระพรจากพระองค์ในการนั้น แล้วก็เริ่มลงมือค้นหา ค้นอย่างไร? สวดภาวนาแล้วอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน อ่านแล้วปฏิบัติตามๆๆๆๆๆๆๆๆๆ .... ทีละเล็กทีละน้อย เราจะค้นพบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในพระคัมภีร์เป็นจริงทุกอย่าง ปฏิบัติแบบนี้แล้ว ผลจะเป็นแบบนี้ ในที่สุดผลแห่งความเชื่อบนพื้นฐานของการถูกพิสูจน์แล้วจากผลการปฏิบัติ จะเป็นความเชื่อที่ลึกซึ้งและแนบแน่นกับองค์พระเจ้าอย่างชนิดเป็นเนื้อเดียวกัน ไม่มีอะไรที่จะมาแยกหรือแซะหรือ Disrupt เราได้เลย

ประโยคเดิมๆ ที่เคยได้ยินมาตลอดว่า เราไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป รับศีล ก็เพียงพอแล้ว เราก็เป็นคริสตชนที่ดีแล้ว ลูกบอกกับตัวเองว่า "ไม่พอ"

ส่วนใครจะมีวิธีปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเป็นคริสตชนที่มีความเชื่อความศรัทธาขนาดที่ถูก Disrupt ไม่ได้นั้น คงขึ้นอยู่กับความปรารถนาและความตั้งใจของคนๆ นั้นเอง

"ท่านที่รักทั้งหลาย จงเสริมสร้างตนเองจากพื้นฐานความเชื่อศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของท่าน
จงอธิษฐานภาวนาในพระจิตเจ้า จงมีความรักอย่างมั่นคงในพระเจ้า" ยูดา 1:20-21

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 395
สู่ความศักดิ์สิทธิ์ แห่งชีวิตคริสตชน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มบทสวดของลูกบทนี้ด้วยการกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรัก ความกตัญญูสูงสุด พระองค์ทรงมีวิธีสอนลูกในแต่ละขั้นตอนของชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด ☺

เมื่อวันอาทิตย์ที่ 14 ก.ค. 2019 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้คณะซิสเตอร์คณะหนึ่งพร้อมคณะฆราวาสผู้รับใช้ฟัง เป็นการรับเชิญล่วงหน้าที่นานที่สุดคือ ซิสเตอร์อธิการิณีได้เชิญลูกตั้งแต่เดือนก.ค. ปีที่แล้ว! และท่านไม่ได้ให้หัวข้อมา เพียงแต่บอกให้แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตการเป็นคริสตชนที่มีความสุข สามารถแบ่งปันพระพรประกาศข่าวดีในชีวิตประจำวัน ตามบทบาทหน้าที่ “ฆราวาส” ต่อมาเมื่อเวลาแบ่งปันใกล้เข้ามา ท่านก็ได้กรุณาส่งหน้าปกหนังสือเล่มหนึ่งที่มีภาพของพระสันตะปาปาฟรังซิสที่มีชื่อว่า “สมณลิขิตเตือนใจ จงชื่นชมยินดีเถิด” พร้อมข้อความบน PowerPoint ประมาณ 40 กว่าหน้า มาให้ลูกอ่านทางอีเมล์ พร้อมถามลูกว่าเคยอ่านหนังสือเล่มนี้ไหม ลูกตอบไปทันทีว่า “ไม่เคยค่ะ” แต่เมื่ออ่านอีเมล์ของซิสเตอร์จนจบ พลันลูกก็มีความรู้สึกว่าหน้าปกหนังสือของเล่มนี้ทำไมมันจึงดูคุ้นจัง แล้วลูกก็พึ่งนึกได้ว่าหนังสือเล่มเดียวกันนี้ ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนอนลูกเป็นเวลานานแล้ว พระสังฆราชองค์หนึ่งให้มา แต่ลูกคิดว่าฆราวาสตัวเล็กๆ อย่างลูกคงไม่ต้องอ่านหนังสือลึกซึ้งเช่นนี้หรอก!!!

เมื่อธีมของการชุมนุมครั้งนี้เกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์ สำหรับฉันด้วย” ลูกจึงทราบทันทีว่านี่คือ “ไฟลท์บังคับ” อีกครั้งหนึ่ง ที่พระองค์ทรงสอนลูกและครั้งนี้เกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตคริสตชน”

หนังสือมีทั้งหมด 107 หน้า ลูกอ่านจบด้วยความตื่นเต้นเช่นเดียวกับการอ่านพระคัมภีร์ทุกครั้ง ☺

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์เมื่อวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ซึ่งนับถึงวันที่แบ่งปันก็เป็นเวลา 23 ปี 42 วัน ☺ ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์สอนมาตลอดว่า “เราเป็นคนบาป” แล้วลูกก็จำใส่ใจและสำนึกตลอดเวลาว่า เรา/ฉันคือคนบาป จนมันซึมซับอยู่ในจิตใต้สำนึก และลูกเข้าใจว่า “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” คือ พระสังฆราช พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง เท่านั้น ในฐานะฆราวาสเราไม่มีโอกาสเป็น “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” ได้หรอก แต่ต่อๆ มา ลูกก็ได้ยินพระสงฆ์เทศน์บ้างประปรายว่าฆราวาสก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ ฟังแล้วก็รู้สึกว่าเป็นคำพูดที่ปลอบใจฆราวาสดี แต่มันสุดเอื้อม เราปล่อยให้บรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ไปเถอะ ส่วนเราก็เป็นคนบาปต่อไป ☺

แต่พออ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยพระสันตะปาปาฟรังซิสจบ โอ้โฮ! ลูกทั้งขีดไฮไลท์ ทั้งพับ ทั้งเสียบคั่น จนหนังสือเล่มนี้เกือบเหมือนพระคัมภีร์เล่มแรกสุดคลาสสิคของลูกไปซะแล้ว ลูกคัดลอกออกมาได้ 5 หน้า และได้นำไปอ่านแบ่งปันให้ผู้เข้าชุมนุมฟังคร่าวๆ ดังนี้

“พระองค์ทรงต้องการให้เราเป็นนักบุญ” หน้า 10

ก่อนอื่นใดเลย พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์พวกเรามา ทรงต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์เป็นนักบุญ ดังนั้นหากเราปรารถนาจะเป็นนักบุญ ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องเห่อเหิมแต่ประการใด เป็นการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระผู้สร้างซะอีก ว่าแต่ว่า มนุษย์เรากี่คนจะสามารถดำรงชีวิตของตนจนเป็นถึงขั้นนักบุญได้ นั่นคือประเด็น

"ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และปฏิบัติตนเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์" หน้า 15 เลวีนิติ 11:44 1 ปต 1:16

"ผู้ศักดิ์สิทธิ์คือ ผู้ที่มีส่วนร่วมในงานประกาศข่าวดีของพระคริสตเจ้า แพร่กระจายข่าวดีของพระองค์โดยการมีชีวิตที่เป็นประจักษ์พยาน ชีวิตแห่งความเชื่อและการช่วยเหลือแบ่งปัน" หน้า 13-14

โอ้โฮ! ตื่นเต้น! พวกเราทุกคนอยู่ใกล้ความศักดิ์สิทธิ์แค่เอื้อม!

"เราถูกเรียกให้มาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์โดยการดำเนินชีวิตของเราด้วยความรักและการเป็นประจักษ์พยานในทุกสิ่งที่เรากระทำ ในทุกที่ที่เราค้นพบตัวตนของเราเอง" หน้า 17

"ท่านไม่สามารถเจริญชีวิตในความศักดิ์สิทธิ์ โดยปราศจากการอุทิศตนเองด้วยความพยายามอย่างดีที่สุด ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ" หน้า 24

อ่านถึงสองข้อบนนี้ก็ทราบว่าอย่าเพิ่งตื่นเต้น หากเราไม่อุทิศชีวิตของเราในการรับใช้พระองค์ทั้งครบอย่างเต็มที่ทั้งร่ายกายและจิตวิญญาณ ก็ยังห่างไกลความศักดิ์สิทธิ์!

"เราจมปลักอยู่กับคำพูดที่มีมากมาย กับความสุขที่ผิวเผิน แต่เป็นการทำที่ไร้สาระ" หน้า 26

ใช่เลย! ลูกชอบข้อความนี้มากเพราะนี่คือ สิ่งที่ลูกได้ค้นพบเช่นเดียวกัน

"เราจำเป็นต้องมีจิตวิญญาณแห่งความศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถตอบสนองทั้งในความสันโดษส่วนตัวและการรับใช้บริการผู้อื่นของเรา ในชีวิตส่วนตัว และชีวิตแห่งการแพร่ธรรมของเรา เพื่อที่จะให้ทุกเวลาทุกสถานการณ์สามารถแสดงออกถึงความรักที่เสียสละตนเองในสายพระเนตรของพระเจ้า ในวิธีการนี้ ทำให้ทุกนาทีของชีวิตเราสามารถก้าวย่างตามหนทางที่เจริญชีวิตเติบโตไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์" หน้า 27

"ความศักดิ์สิทธิ์คือ ความกล้าหาญ" หน้า 82

"อุปสรรคของการประกาศข่าวดีคือ การขาดความเร่าร้อน ซึ่งเป็นเรื่องที่ร้ายแรงกว่า เพาะว่ามันมาจากภายใน" หน้า 83

"ความเร่าร้อน เป็นการประทับของพระจิตเจ้า" หน้า 84

"ความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นจากอุปนิสัยของการเปิดใจกว้างต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยการแสดงออกในคำอธิษฐานภาวนา

พ่อไม่เชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ที่ปราศจากการภาวนา" หน้า 91

"การมีช่วงเวลาส่วนตัวกับพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญ ... สิ่งสำคัญของการใช้เวลากับพระอาจารย์คือ การฟังพระวาจาของพระองค์" หน้า 92

"ชีวิตคริสตชนคือ ชีวิตที่ต้องต่อสู้อยู่เสมอ เราจำเป็นต้องมีพละกำลังเข้มแข็งและกล้าหาญ" หน้า 97

"ให้เราวอนขอพระจิตเจ้าโปรดหลั่งความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพระเกียรติมงคลของพระเจ้า และให้สนับสนุนต่อกันและกันในความพยายามนี้" เทอญ

จากวันที่อ่านหนังสือเล่มนี้จบจนถึงวันแบ่งปัน จนถึงวินาทีนี้ที่ลูกกำลังเขียน "บทสวดของฉัน" อยู่ ลูกยังคงมีความตื่นเต้นในใจ ตื่นเต้นที่ไม่ใช่จะพยายามทำตนให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ตื่นเต้นที่ทราบว่า บนความเป็น "คนบาป" ของเรา เราสามารถทำตนให้พระเป็นเจ้าผู้ทรงเป็นผู้สร้างเรามนุษย์ทรงพอพระทัยได้ แม้เราเป็นเพียงแค่ฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ส่วน

“ความศักดิ์สิทธิ์” นั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราพึงแสวงหา แต่จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองจากการกระทำและการดำรงชีวิตของเรา หากเรามุ่งแสวงหาความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ตัวเองเมื่อไร ความศักดิ์สิทธิ์นั้นก็จะอันตรธานไป เฉกเช่นเดียวกับความสว่างที่หายไปเมื่อยามวิกาลก้าวย่างเข้ามาฉันใด ฉันนั้น

ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์สุดชีวิต สุดจิตใจ ตลอดชีวิตที่เหลือของลูก พระเจ้าข้า

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

บทที่ 396

ตามหลานไปเรียนคำสอน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อ่านหัวข้อบทสวดของลูกบทนี้แล้วอาจจะคิดว่าลูกเขียนผิดหรือเปล่า น่าจะเป็น “พาหลานไปเรียนคำสอน” มากกว่านะ ไม่ผิดพระเจ้าข้า ลูก “ตามหลาน...” ไปจริงๆ ไม่ได้ “พา” เพราะหลานมีคนพาไปเรียนอยู่แล้ว

ในครอบครัวของลูก ต้องบอกว่า ลูกคือต้นตระกูลของการเป็นคริสตชน เพราะตอนที่ลูกยังเล็กๆอยู่ ยังไหว้พระจันทร์อย่างสนุกสนานทุกปีเลย มาบัดนี้ ช่วงชีวิตของลูกได้ผ่านไป ทายาทบุตรหลานก็เริ่มเติบโตขึ้นมา ครอบครัวของลูกได้กลายเป็นครอบครัวที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่ง แม้ว่าบุตรเขยคนโตของลูกและครอบครัวของเขาจะไม่ใช่คริสตชน แต่ขอบคุณพระเจ้าที่เขาตลอดจนมารดายินยอมให้บุตรชายทั้งสองของเขาและลูกสาวคนโตของลูกรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด หลานชายคนโตขณะนี้อายุได้ 12 ปี เรียนคำสอนและรับศีลมหาสนิทไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ก็ถึงเวลาของหลานชายคนที่สองที่มีอายุ 9 ขวบที่จะต้องเรียนคำสอนบ้างละ

มีปัญหาเกิดขึ้นโดยคาดไม่ถึง วัดที่ครอบครัวของลูกไปเป็นประจำไม่มีการสอนเด็กๆ ที่เรียนโรงเรียนนานาชาติ จึงต้องให้ไปเรียนรวมที่อีกวัดหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในใจกลางเมือง การสอนคำสอนเริ่ม 8:00น.เช้า จากบ้านของหลานไปถึงวัดที่สอนคำสอน ถ้าจะให้ทันเวลา 8:00น.เช้า ต้องออกจากบ้านราว 6:00น. เช้า ออกสายกว่านั้นมีสิทธิ์ไม่ทันเพราะรถจะติดมากในช่วงเช้า บางวันแค่วนรถกลับเพื่อเข้าเมืองก็ใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ลูกสาวคนโตของลูกปรึกษากับลูกว่าจะทำอย่างไรดี ลูกจึงบอกกับเธอว่า ปรึกษาคุณพ่อที่สอนคำสอนเธอสิ ซึ่งขณะนี้ท่านเป็นคุณพ่อเจ้าวัดอยู่อีกวัดหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ออกไปนอกเมือง วัดของคุณพ่ออาจจะมีการสอนเด็กๆ ที่เรียนโรงเรียนนานาชาติในช่วงนี้ก็ได้

พระสงฆ์องค์นี้เป็นผู้สอนคำสอนลูกสาวคนโตของลูกเมื่อ 20 กว่าปีก่อน มางานแต่งงานของเธอ ไปเยี่ยมเยียนเธอตอนเธอคลอดบุตรทั้งสองคน ซึ่งนำมายังความปลาบปลื้มในใจของบุตรเขยและมารดาของเขาเป็นอย่างยิ่ง นี่คือความรักในบริบทของการเป็นคริสตชนที่ครอบครัวของบุตรเขยของลูกได้สัมผัส ทำให้ทุกคนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเป็นคริสตชนและไม่ต่อต้านหรือคัดค้านที่จะให้หลานชายทั้งสองมานับถือศาสนาคริสต์ด้วย

แล้วคุณพ่อองค์นี้ก็สร้างความประทับใจให้กับครอบครัวของลูกอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าที่วัดของคุณพ่อไม่มีการสอนเด็กๆ ที่เรียนโรงเรียนนานาชาติเช่นกัน แต่คุณพ่อบอกว่ามีครูคนหนึ่ง เพิ่งจบการเรียนการสอนคำสอน จะให้คุณครูคนนี้มาสอนหลานชายของลูกเดี๋ยว! โอ้โฮ! ลูกกราบคุณพ่อองค์นี้ในใจเลยและบอกกับลูกสาวว่า “คุณพ่อเป็น ‘Guardian Angel’ ของเธอจริงๆ”

วันจันทร์ที่ผ่านมา ลูกถึงจัดเวลาเพราะตั้งใจจะ “ตามหลานไปเรียนคำสอน” ลูกอยากทราบว่าการสอนเด็กๆ ให้เข้าใจคำสอนนั้นต่างกับผู้ใหญ่อย่างไร แค่ไหน และคำสอนวันนี้ต่างกับคำสอนที่ลูกเรียนเมื่อ 24 ปีก่อนไหม แค่ไหน อย่างไร?

ระหว่างทางไปวัด ลูกจึงทดสอบหลานชาย “เรียนคำสอนมาเกือบเดือนแล้ว จำอะไรได้บ้าง?” “ท่องบทสวดได้หลายบทแล้วครับ” “แล้วอะไรอีก?” “พระเยซูมาเกิดและมาตาย” เข้าท่าดี ถามลึกซึ้งกว่านั้น “เพราะอะไรพระเยซูจึงมาเกิดและมาตาย?” หลานชายมองหน้าคุณม่า ตาแป๋วแหว๋ว “ไม่ทราบครับ” “เพราะพระองค์ทรงรักพวกเรามนุษย์ไง มนุษย์ทำบาปมากมาย พระองค์จึงมาสิ้นพระชนม์แทนพวกเรา” รู้สึกจะเกินสมองของเด็กชายวัย 9 ขวบจะเข้าใจ ลูกจึงถามต่อ “รู้จักพระคัมภีร์ไหมลูก พระคัมภีร์คืออะไร?” หลานชายตอบทันทีด้วยความมั่นใจ “Bible” ลูกถามต่อ “Bible คืออะไร?” “Bible คือ พระเยซูครับ” ลูกดึงหลานชายมากอด “ถูกต้องครึ่งหนึ่ง Bible คือ เรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูและพระวาจาของพระองค์” “พระวาจาคืออะไรครับ?” คราวนี้หลานถามคุณม่าบ้าง “พระวาจาคือ คำสั่งสอนของพระเยซูจ๊ะลูก คุณครูมีสอนเกี่ยวกับ Bible ไหมลูก?” “ไม่มีครับ” “คุณม่าจะสอนเธอเพิ่ม เอาไหม?” หลานชายมองหน้าคุณม่าด้วยตาแป๋วแหว๋วอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ส่ายหน้าช้าๆ ☺ ☺ ☺ End game

วันนั้นคุณครูสอนหลานเกี่ยวกับบาป ซึ่งแปลกมาก วันแรกที่ลูกเองไปเรียนคำสอนเมื่อ 20 กว่าปีก่อน คุณพ่อก็สอนเกี่ยวกับเรื่องบาป ลูกนำเก้าอี้ไปนั่งติดกำแพงด้านหลังครู และทำตัวเงียบที่สุด เพื่อไม่ให้รบกวนคุณครู สองชั่วโมงผ่านไปจบการเรียนการสอนแล้ว ลูกขอบคุณคุณครูที่กรุณามาสอนหลานเดี่ยวเช่นนี้ คุณครูบอกว่า การสอนคำสอนเด็กๆ ตามหลักจะมีกิจกรรม แต่เนื่องจากนี่เป็นการเรียนเดี่ยวจึงไม่สามารถมีกิจกรรมอะไรได้นอกจากการสอนตามตัวบทในหนังสือคำสอน บังเอิญหลานชายของลูกคนนี้เป็นเด็กชอบอ่านหนังสือ จึงมีสมาธิในการฟังคุณครูอ่านโดยไม่เบื่อ การเรียนการสอนคำสอนของครูนักเรียนคู่นี้จึงนับเป็นพระพรสำหรับทั้งคู่คือ การเป็นประสบการณ์การสอนคำสอนครั้งแรกของคุณครู ที่บังเอิญมีนักเรียนเป็นเด็กชายวัย 9 ขวบที่ชอบฟังและการอ่านหนังสือ

เป็นพระพรจริงๆ

สำหรับลูกแล้ว การสอนคำสอนให้เด็กๆ นั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การสอนให้เด็กๆ รู้จักพระเป็นเจ้า การมาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในพระนามพระเยซู และความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ รู้จักพระแม่มารีย์และนักบุญโยเซฟ ส่วนเรื่องอื่นๆ รวมทั้งการท่องจำบทสวดต่างๆ ถึงแม้จะสำคัญ ควรจะเป็นเรื่องรอง ไม่ควรซีเรียสขนาดเด็กคนใดท่องจำบทสวดบทหนึ่งบทใดไม่ได้ ก็ถือว่าเป็นการ “ไม่ผ่าน” ให้มาเรียนใหม่ปีหน้า เพราะเด็กๆ ทุกคนยังมีชีวิตอีกยาวนานในการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของศาสนา

ลูกต้องขอขอบพระคุณคุณพ่อเจ้าวัดท่านนี้อีกครั้งหนึ่งที่ได้ให้ความรักความเมตตาแก่ลูกสาวคนโตของลูกและครอบครัวมาตลอด และเหนือสิ่งใด ขอขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงประทานพระญาณสอดส่องแก่ลูกๆ ของพระองค์ที่แสวงหาพระองค์ในทุกเรื่องและในกาลเวลาที่เหมาะสม ตลอดกาลเทอญ

“ปล่อยให้เด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด อย่าห้ามเลย
เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนที่เหมือนเด็กเหล่านี้” มัทธิว 19:14

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 397
ใกล้เคียงกันมาก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้มีข่าวของแพทย์หญิงคนหนึ่งที่ได้รับรางวัลจากหนังสือที่เธอเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของเธอ อีกทั้งเพื่อนฝูงบางคนก็ส่งข่าวของเธอให้ลูกอ่านเลย เพราะเธอประสบปัญหาชีวิต ความทุกข์ และการต่อสู้ที่ใกล้เคียงกับลูกมาก จนลูกเองยังรู้สึกเลยว่า ประสบการณ์ของเธอน้องๆ กับประสบการณ์ของลูกเลยทีเดียว

เธอผู้นี้เป็นแพทย์หญิงสาขาสูตินรีแพทย์ พูดง่ายๆ คือ เป็นแพทย์ทำคลอด เมื่อไม่กี่ปีก่อนมีคนไข้ของเธอคนหนึ่งเสียชีวิตในวันที่มาคลอดลูกโดยเธอเป็นแพทย์ทำคลอดให้ โดยที่คนไข้คนนี้มีอาการปกติทุกอย่างตอนมาคลอด

ญาติและครอบครัวของผู้ตายจึงฟ้องอาญาแพทย์หญิงผู้นี้ในข้อหากักขังหน่วงเหนี่ยวละตั้งใจทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต แม้เธอจะยืนยันในฐานะแพทย์ว่าเธอได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดและสุดกำลังในวิชาชีพแล้วก็ตาม

เมื่อเรื่องราวไปถึงศาล ชาวบ้านได้ขึ้นคัทเอาท์ว่า “หมอฆ่าคน” บางทีตามไปถึงบ้านหรือไปที่โรงเรียนลูก สุดท้ายเธอต้องย้ายโรงเรียนลูก ระหว่างนั้นเธอไปที่ไหน ก็มีแต่คนเรียกเธอว่า “หมอฆาตกร” ในขณะที่เธอต้องต่อสู้กับมรสุมชีวิตร้ายแรงอย่างแสนสาหัส ก็มีพายุอีกลูกที่โหมกระหน่ำจนเธอต้องล้มลงอย่างพังราบ สามีของเธอขอหย่าเพราะทนกับสภาพกดดันไม่ไหว!

ช่างใกล้เคียงเสียจริง!

เธอต้องขนลูก 2 คนออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับพี่สาว

คดีต่อสู้กันในศาล 3 ปี ในที่สุดฝ่ายโจทก์ก็ยอมถอนฟ้อง ญาติพี่น้องของเธอต่างบอกให้เธอฟ้องกลับ แต่เธอตัดสินใจไม่ฟ้องกลับเพราะลูกชายของเธอ ซึ่งขณะนั้นอายุ 11 ปี ได้เตือนสติว่าที่ฝ่ายโน้นฟ้องแม่ก็เพราะเขาสูญเสียคนที่เขารัก เขาก็ต้องเสียใจ แม่ควรจะเข้าใจเขา ...

เมื่อทุกอย่างจบลงด้วยดี เธอจึงตัดสินใจเขียนเรื่องราวชีวิตตลอดจนประสบการณ์ที่ต้องต่อสู้ในศาลและความเจ็บปวดที่เธอได้รับทั้งจากสังคมและจากอดีตคู่ชีวิตเป็นหนังสือ แต่แทนที่เธอจะไปหาโรงพิมพ์พิมพ์หนังสือเล่มนี้ เธอได้ส่งเรื่องราวทั้งหมดที่เธอเขียนไปยังกองประกวดงานเขียนแห่งหนึ่งที่พิจารณางานเขียนสตรีไทยโดยเฉพาะและต้องเป็นผลงานจากประสบการณ์จริงที่ยังไม่เคยตีพิมพ์ผ่านสื่อใดๆ

ผลปรากฏว่า เธอได้รับรางวัลในการพิจารณาปีนี้และหนังสือพิมพ์ธุรกิจฉบับหนึ่งได้ตีพิมพ์เรื่องราวของเธอ

จากการอ่านมาทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของแพทย์หญิงผู้นี้ มันสะท้อนกลับมาเห็นชีวิตของลูก เกือบจะเป็นประสบการณ์พี่น้องกัน เธอมีชีวิตที่สุขสบาย มีอาชีพและฐานะที่ดีกว่าระดับทั่วไป แต่อยู่ๆ ก็ต้องถูกฟ้องร้องในคดีที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิด ในกรณีนี้เธอเขียนว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนไข้ผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น เป็นอาการที่เกิดกับหญิงใน

ระหว่างคลอด 1 ใน 80,000 ราย และถ้าเกิดกับใครแล้ว ต่อให้แพทย์เก่งอย่างไร คนไข้ก็มีสิทธิ์เสียชีวิต ดังนั้นจึงไม่ใช่ความผิดของเธอ และในช่วงที่เธอต้องการคู่ชีวิตที่สุดในการเป็นกำลังใจ เขาก็ทิ้งเธอไป ต่อมาคดีก็จบลงโดยโจทก์ถอนฟ้อง แล้วเธอก็ตัดสินใจไม่ฟ้องกลับและเธอก็มาเขียนหนังสือเล่าประสบการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น

มันเหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกจนลูกรู้สึกทึ่ง ต่างกันบ้างก็บางประเด็น

ตอนลูกพิมพ์หนังสือของลูกครั้งแรกและครั้งที่สองนั้น ลูกพิมพ์เองเพื่อแจก และหนังสือพิมพ์ธุรกิจฉบับเดียวกันนี้แหละเป็นผู้ตีพิมพ์ข่าวเรื่องราวชีวิตของลูก จนลูกได้รับเชิญไปออกรายการเจาะใจและทำให้คนไทยผู้ชมทั่วประเทศได้รับชมและรับฟังคำพยานถึงพระเจ้าจากลูกในตอนนั้น แม้กระนั้นก็ตาม โรงพิมพ์แรกที่ลูกติดต่อหลังรายการเจาะใจยังไม่กล้ารับพิมพ์ให้ เพราะมีนโยบายไม่พิมพ์เรื่องราวที่เคยมีคดีฟ้องร้องกัน ต่อมามีผู้ใหญ่แนะนำโรงพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศไทยที่ยินดีรับพิมพ์และเป็นผู้จัดจำหน่าย ตลอดจนซื้อลิขสิทธิ์จากลูก ในขณะนั้นลูกไม่รู้จักการประกวดงานเขียนสตรีนี้หรือยังเป็นองค์กรที่ยังไม่เกิดขึ้นก็ไม่ทราบ

และทั้งเธอและลูกก็จบลงด้วยการไม่ฟ้องกลับ เป็นอันจบบริบูรณ์สำหรับการต่อสู้กับเรื่องราวอันเจ็บปวดของสตรีสองคน แม้ว่าของเธอจะจบลงในเวลาเพียง 4 ปี แต่ของลูก 14 ปี บวกอีก 6 ปีในการ “รักษาแผลหัวใจ”

แต่ ... สำหรับลูก การจบบริบูรณ์ของเรื่องราวชีวิตจริงที่ยิ่งกว่าบทประพันธ์ในช่วงก่อนนั้น กลับเป็นการก้าวสู่ชีวิตใหม่อีกมิติหนึ่งของลูก

แล้วชีวิตของลูกก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ☺

ลูกกำลังคิดว่าจะเขียนบรรยายถึงชีวิตใหม่ของลูกอย่างไร พอดีได้อ่านบทเขียนของนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง (ไม่ได้เกี่ยวกับการเมือง พระเจ้าข้า ☺) ลูกจึงขอนำคำพูดบางคำมาดัดแปลงเขียนถึงความรู้สึกของลูกเกี่ยวกับชีวิตใหม่ของลูกดังนี้ พระเจ้าข้า

ชีวิตจุมพิตฉันด้วยความเจ็บปวด
ฉันตอบแทนด้วยความรักและการให้อภัย
โลกหมุนติ้วจนฉันล้มลุกคลุกคลาน
ฉันยังคงความใสซื่อท่ามกลางการเกลือกกลิ้งในตม
ผ่านโลกผ่านโคลนผ่านอาวุธรอบทิศ
ใจฉันกลับแข็งแกร่งแต่อ่อนนุ่มด้วยความรัก
ฉันได้เติบใหญ่และค้นพบตัวเอง
เหนือสิ่งอื่นใด ฉันได้ค้นพบ “พระเจ้า” ☺ ☺ ☺

การค้นพบพระองค์ทำให้ลูกได้ค้นพบสิ่งที่น่าพิศวงมากมายในชีวิต ในมิติที่ลูกจะไม่มีทางจะได้ประสบพบเจอเลยในมิติชีวิตเดิม

ลูกจึงมีเรื่องราวมาเขียนถวายแด่พระองค์ในรูปของ “บทสวดของฉัน” ไม่รู้จักจบไงล่ะ

ลูกรักพระองค์ที่สุดเลย พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

อาเมน

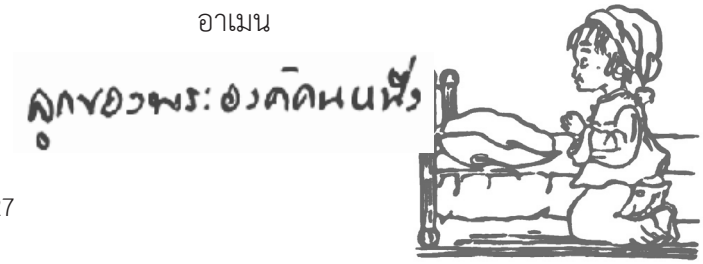

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 398
รักต้องไม่มีพรมแดน รักต้องไม่มีศาสนา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ดูจากชื่อของบทสวดบทนี้ ลูกไม่ใช่จะเขียนเกี่ยวกับบทเพลงบทหนึ่งของไทยเราที่เป็นที่รู้จักแพร่หลายกันมาตั้งแต่โบร่ำโบราณ แต่ลูกกำลังจะเขียนถึงความรักที่เราควรให้แก่เพื่อนมนุษย์ตามที่พระองค์ทรงสั่งสอน พระเจ้าข้า พระองค์ทรงสอนให้พวกเรารักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง (ลูกา 10:27) และในขณะนี้กำลังมีการเทศน์สอนเพิ่มเติมว่าให้เรารักเพื่อนมนุษย์เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงรักเรา (มีมนุษย์ในโลกปัจจุบันนี้กี่คนมากน้อยที่ทำได้ พระเจ้าข้า?) และในความรักที่พระองค์ทรงสั่งสอนให้พวกเรามอบให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันนั้น พระองค์ทรงสอนถึงความรัก “ที่ไม่มีพรมแดน” และ “ไม่มีศาสนา” ดังในเรื่องราวของชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:29-37)

วันก่อนลูกเพิ่งมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องความรักลักษณะเช่นนี้

จากการที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในคริสตจักรหลายแห่ง ทำให้ลูกมีเพื่อนและคนรู้จักในฝ่ายพี่น้องคริสเตียนไม่น้อย บางท่านก็ส่งบทความ บทพระวาจามาหนุนใจกัน และแม้กระทั่งสติ๊กเกอร์มาทักทายกันทุกวัน เมื่อต้นเดือนสิงหาคม 2019 ที่ผ่านมา มีพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่งที่เป็นนักธุรกิจและเคยเชิญลูกไปร่วมสัมมนากับกลุ่มนักธุรกิจคริสเตียน แต่ไม่ถึงกับเป็นเพื่อนสนิทกัน แค่เป็นคนรู้จักกัน ส่งข้อความมาบอกกับลูกว่า มีอาจารย์ของคริสตจักรหนึ่งกำลังจะเข้ารับการผ่าตัดและขาดเงินจำนวนหนึ่ง พร้อมทั้งมีภาพของผู้ชายคนหนึ่งมีสายออคซิเจน ซึ่งลูกไม่รู้จักและมีเบอร์บัญชี สิ่งแรกที่แว้บเข้ามาในสมองของลูกคือ เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า หรือเป็นการหลอกต้มตุ๋น ซึ่งเกิดขึ้นตลอดเวลาในสังคมไทยเรา ถ้าเป็นเรื่องจริง ทำไมพี่น้องคริสตจักรกันเองจึงไม่ช่วยเหลือกัน ต้องข้ามห้วยมาขอความช่วยเหลือจากลูก ประเด็นมีอยู่ว่า ขณะที่ลูกได้รับข้อมูลเป็นเย็นวันศุกร์ และตามข้อมูล อาจารย์ท่านนี้จะต้องรับการผ่าตัดเช้าวันอาทิตย์ ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือเรื่องการเงินตามที่ขอมา อาจารย์ก็จะผ่าตัดไม่ได้

ขณะนั้นลูกทำธุระอยู่ข้างนอก เลยเกิดความว้าวุ่นในใจ เพราะไม่ช่วยก็สงสารหากเป็นเรื่องจริง แต่ถ้าช่วยแล้วเกิดถูกหลอก ก็จะเจ็บใจเปล่าๆ จะไปถามข้อมูลก็ไม่ทราบจะไปถามกับใคร ครั้นจะไปถามผู้ที่ส่งข้อความมาให้ ก็ใช่ที่ เพราะถ้าเป็นการหลอกลวง เขาก็คงเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดด้วย พอตั้งสติได้ อ้อ! มีชื่อของคริสตจักรในข้อความด้วย ได้เรื่องละ เช็คข้อมูลกับอากู๋สิ (เพิ่งได้เรียนรู้วิธีการหาข้อมูลจากอากู๋เมื่อไม่นานมานี้ ☺) ปรากฏว่ามีหมายเลขโทรศัพท์เป็นเบอร์มือถือและมีที่อยู่ของคริสตจักรนั้น แต่ไม่มีข้อมูลอื่น อย่างน้อยก็มีเบอร์โทรศัพท์ให้โทรสอบถาม

ไม่รอช้า ลูกให้คนขับรถโทรไปเบอร์โทรศัพท์นั้นทันที ได้ความว่า ชื่อผู้ป่วยนั้นเป็นศิษยาภิบาลที่นั่นจริง ลูกจึงให้ถามต่อว่า ที่นั่นมีสมาชิกกี่คน คำตอบคือ 20 กว่าคน ลูกให้ถามอีกว่าอาชีพส่วนใหญ่ของสมาชิกคืออะไร ก็ได้คำตอบมา (ในทางคริสเตียน หากรวบรวมสมาชิกได้ 30-20 คน ก็สามารถตั้งเป็นคริสตจักรใหม่ได้เลย) แต่ที่สะดุดใจลูกคือ คนตอบบอก

ตอนจบว่า เขาคือศิษยาภิบาลเอง อ้าว!

คืนนั้นกลับถึงบ้าน เพื่อนคริสเตียนคนนั้นส่งข้อความมาเกี่ยวกับอาการของอาจารย์คนนี้อีก ลูกเกือบจะเขียนตอบไปถามว่า “ทำไมท่านไม่ช่วยเองล่ะ” คิดอีกที ไม่เหมาะสม ถามเช่นนั้นไม่ได้ แม้เขาจะเป็นนักธุรกิจ ดูภูมิฐาน แต่การที่เขาจะช่วยหรือไม่ช่วยนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ลูกควรจะไปถาม ลูกจึงปรึกษาลูกสาวว่าลูกควรจะทำอย่างไรดี ลูกสาวก็พูดเช่นกันว่า คนตอบโทรศัพท์คือคนต้องการความช่วยเหลือเรื่องเงิน มันดูกระไรอยู่ ลูกสาวถามต่อว่ามีชื่อโรงพยาบาลไหม? ลูกตอบว่าไม่มี ทันทีลูกส่งข้อความไปถามต่อว่า ผู้ป่วยอยู่โรงพยาบาลไหน สักพักก็มีคำตอบมาว่าอยู่โรงพยาบาลนั้นๆ ตึกชื่อนี้ ได้เรื่องละ ลูกจัดการหาเบอร์โทรศัพท์และโทรไปสอบถามทันที

ได้คำตอบชัดเจนว่า มีคนไข้ชื่อนี้จริง จะผ่าตัดเช้าวันจันทร์จริง ไม่ใช่วันอาทิตย์

จบคำถาม ลูกไม่สนใจต่อว่าทำไมเพื่อนฝูงทางฝ่ายคริสตจักรจึงไม่ช่วย ลูกคิดถึงเรื่องราวของชาวสะมาเรียผู้ใจดีที่ช่วยชายที่ถูกโจรปล้นและทุบตีจนบาดเจ็บสาหัส สมณะและชาวเลวีผ่านมาแล้วก็เดินผ่านเลยไป แต่ชาวสะมาเรียผู้หนึ่งเดินทางผ่านมาเห็นเขาก็สงสาร เข้าไปดูแลบาดแผลและพาไปพักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ... (ลูกา 10:29-37)

นอกจากจะโอนเงินให้ตามบัญชีที่รับแจ้งมา ลูกสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้อาจารย์คนนี้ปลอดภัยจากการผ่าตัดเริ่มตั้งแต่คืนนั้น

คืนวันจันทร์ลูกส่งไลน์ไปถามพี่น้องคริสเตียนผู้ส่งข่าวว่าอาจารย์ผ่าตัดแล้วอาการเป็นอย่างไรบ้าง คำตอบคือ การผ่าตัดประสบความสำเร็จ ผู้ป่วยปลอดภัยแล้ว และบอกว่าอาจารย์ฝากมาขอบคุณ

ลูกรู้สึกดีใจที่มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงด้วยดีในลักษณะเช่นนี้ ถ้าลูกไม่ใช่เป็นคริสตชน และไม่ได้ศึกษาพระวาจาอย่างลึกซึ้ง และทำให้นึกถึงพระวาจาแต่ละบท ในแต่ละเหตุการณ์ของชีวิต ลูกอาจจะไม่ได้ช่วยอาจารย์ผู้นี้เพราะหนึ่ง ไม่รู้จักกัน สอง สงสัยว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ถ้าจริง พรรคพวกของเขาทำไมไม่ช่วยกันเอง และ สาม กว่าจะได้ข้อมูลต้องใช้ความพยายามและเวลาในการค้นหาข้อมูล

แต่พระวาจาบทของชาวสะมาเรียผู้ใจดีทำให้ลูกนิ่งเฉยไม่ได้ และในที่สุด ไม่ว่าเบื้องหลังของการขอความช่วยเหลือจากลูกของพี่น้องคริสเตียนผู้นั้นจะเป็นอย่างไร หรือเพราะอะไร ก็ไม่สำคัญเท่ากับผู้ป่วยคนหนึ่งได้รับความช่วยเหลือจากคนๆ หนึ่งที่เขาไม่รู้จัก เพราะความรักและพระเมตตาของพระเจ้า!

ลูกยังได้สวดภาวนาขอพรจากพระองค์ให้แก่อาจารย์ที่รับการผ่านตัดต่อเนื่องอีกเป็นสัปดาห์ และทุกครั้งที่ลูกสวดภาวนาให้เขา ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก

แค่นี้ก็พอเพียงที่จะทำให้หัวใจของลูกเต็มอิ่มไปด้วยสันติสุขและปีติสุขแล้ว พระเจ้าข้า ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 399
ไม่น่าเชื่อ (อีกแล้ว)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า คุณพ่อผู้ที่สอนคำสอนให้ลูกเมื่อ 24 ปีก่อนได้เขียนคำนิยมสำหรับการพิมพ์หนังสือภูเขาเคลื่อนได้ครั้งที่ 2 ไว้ว่า **ชีวิตของลูกเต็มไปด้วยความไม่น่าเชื่อ เพราะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงทำสิ่งที่ไม่น่าเชื่อหลายต่อหลายครั้งในชีวิตของลูก และพระองค์ก็ยังทรงทำอยู่เช่นนี้จนถึงปัจจุบัน ที่สำคัญที่สุดก็คือ ลูกเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่าทั้งหมดนี้คือ งานของพระล้วนๆ**

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกก็ยังขอยืนยันว่ามีสิ่งไม่น่าเชื่อเกิดขึ้นกับชีวิตของลูกอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเรื่องราวการถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ของลูก และขณะนี้ก็กำลังมีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้กำลังเกิดขึ้นอยู่ พระเจ้าข้า ☺

เมื่อต้นปี 2019 ที่ผ่านมา ลูกได้เข้าเรียนอีกหลักสูตรหนึ่งที่ลูกไม่น่าจะเข้าเรียนได้ เพราะไปสมัครหลังการปิดรับสมัครไปแล้ว เพราะความสับสนของเลขาฯที่ทำงานเกี่ยวกับวันที่รับสมัคร และลูกก็บอกกับตัวเองในวันที่ทราบว่าเขาปิดรับสมัครไปแล้วว่า เหตุผลเดียวที่ลูกจะสามารถเข้าเรียนได้คือ ต้องเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งจะเป็นเรื่องเหนือหลักการและตรรกะทั้งหลาย เพราะทราบมาว่ามีผู้สมัครเกินจำนวนที่หลักสูตรรับเป็นจำนวนมาก แล้วลูกก็ทำใจและลืมเรื่องการอยากเรียนในหลักสูตรนี้ไป

ต่อมาอีกเดือนกว่าๆ อยู่ๆ ลูกก็ได้รับการติดต่อจากผู้อำนวยการของหลักสูตรนี้ว่า คณะกรรมการคัดเลือกได้ทราบว่าลูกสนใจจะเข้าเรียนและยินดีจะพิจารณาให้เป็นกรณีพิเศษ เพราะมีกรรมการหลายท่านทราบประวัติของลูก ลูกดีใจมากและขอบพระคุณพระเจ้าอย่างสูงสุด และในใจลูกทราบทันทีว่า คงมีโอกาสพิเศษในการรับใช้พระองค์เกิดขึ้นจากการเรียนหลักสูตรนี้เป็นแน่ แม้ลูกจะไม่ทราบว่าจะเป็นอะไร

ลูกตัดสินใจสั่งพิมพ์หนังสือภูเขาเคลื่อนได้เป็นครั้งที่ 4 และมีโอกาสได้ไปแจกเพื่อนๆ ในหลักสูตรนี้จริงๆ ตอนใกล้จบหลักสูตรเมื่อสองเดือนที่ผ่านมา

เช่นเดียวกับทุกครั้งที่ลูกแจกหนังสือเล่มนี้ จะมีผู้อ่านมาแสดงความชื่นชม ฯลฯ และทุกครั้งลูกจะถือว่านี่คือการถวายเกียรติแด่พระองค์

คราวนี้บรรดาผู้ที่แสดงความชื่นชมในเรื่องราวชีวิตของลูกมีเพื่อนคนหนึ่งวัย 50 ปีเศษ เขาจบปริญญาเอก มีบริษัททำเกี่ยวกับเรื่องอินเตอร์เน็ต เว็บไซต์ อะไรทั้งหลายที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ลูกไม่เข้าใจ เขาเรียกลูกว่าหม่ำมี้และเสนอลูกว่าเขาจะขอทำเว็บไซต์ให้ลูก เพื่อรวบรวมสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้ทำเกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้า เพราะหลังจากที่เขาได้อ่านหนังสือของลูกแล้ว เขาก็ค้นหาในเน็ตเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้ทำ ทั้งในและต่างประเทศ พบแม้พระทั่งภาพ

วาดทางศาสนาของลูกที่ www.thaicatholicbible.com ฯลฯ เขาบอกกับลูกว่า เขาทึ่งมากที่คนๆ หนึ่งจะทำอะไรต่อมิอะไรในการรับใช้พระเจ้าได้มากมายเช่นนี้ เขาจึงอากจะขออาสาทำเว็บไซต์นี้เพื่อเป็นช่องทางถวายเกียรติแด่พระเจ้าให้ลูก

ทีแรกลูกยังลังเลใจเพราะกลัวว่าจะเป็นการอวดหรือเปล่าหนอ แล้วลูกก็สวดภาวนาทูลถามพระองค์เป็นเดือนจนจบหลักสูตรแล้วเพื่อนคนนี้ก็ยังตามลูกต่อ แสดงความจำนงจะทำงานนี้ให้ลูก ลูกจึงคิดขึ้นได้ว่า ถ้าเป็นการอวดก็จะเป็นการอวดพระเจ้า มิใช่อวดตัวเอง อีกอย่างเพื่อนคนนี้เสนอตัวเองมาทำงานชิ้นนี้ให้ ทั้งๆ ที่เขาไม่ใช่คริสตชน และโดยอาชีพ บริษัทเขาทำเว็บไซต์ให้แต่ละลูกค้าก็คิดราคาแพงพอสมควร แต่นี่เขายินดีทำให้ลูกฟรีเพื่อประกาศข่าวดีของพระเจ้า ต้องรออะไรอีกล่ะ?

รูปลักษณะเว็บไซต์ก็จะแบ่งเป็น 2 ภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย (มืออาชีพมากเลย) ภาคภาษาอังกฤษจะมีหนังสือ Moving the Mountain ที่ผู้อ่าน อ่านได้จาก amazon.com และมีที่อยู่ให้สั่งในลักษณะรูปเล่มจากฟิลิปปินส์ แต่เพิ่มบทความอีกหลายบท อาทิเช่น About the Book, About the Author, Truth about Life ฯลฯ คลิปการพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศ การสัมภาษณ์ออกสื่อตางๆ พร้อมทั้งภาพประกอบ ภาพวาด Paintings เกี่ยวกับศาสนาทั้งหมด ฯลฯ ภาคภาษาไทยจะมีหนังสือภูเขาเคลื่อนได้ที่สั่งได้ทั้งทาง QR Code และกำลังจะมีเป็น e-book ผ่านสำนักพิมพ์ SE-ED และที่น่าดีใจคือ บทสวดของฉัน (My Little Prayers) นั้น จะมีการรวบรวมเป็น 4 เล่มๆ ละ 100 บท ให้ผู้อ่านได้อ่านฟรีและส่งต่อให้เพื่อนๆ ได้

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ เพื่อวัตถุประสงค์เดียวคือ การถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยชีวิตของลูกทั้งครบ ด้วยเทคโนโลยียุคปัจจุบัน ทั้งๆ ที่ลูกเองนั้นเป็น IT Illiterate!

และพูดถึงหนังสือของลูกบน amazon.com ตอนที่ลูกได้รับการพิจารณาให้พิมพ์จำหน่ายเป็น e-book ได้นั้น ลูกได้เรียนให้คุณแม่อธิการของซิสเตอร์คณะหนึ่งที่เป็นเพื่อนนักเรรียนของลูกว่ารายได้ทั้งหมดที่จะได้จากการขายหนังสือบน amazon.com นั้นจะขอยกให้คณะของซิสเตอร์ทั้งหมด เวลาผ่านไป 9 ปี ปรากฏว่ามีผู้อ่านไม่มาก ทาง amazon.com เองก็มีวิธีการทางการตลาดที่จะช่วยโปรโมทให้ได้ แต่ลูกพูดมาตลอดว่าหนังสือเล่มนี้ ลูกเขียนขึ้นมาและจำหน่าย มิใช่จะเอากำไร แต่ต้องการถวายเกียรติแด่พระองค์ หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ก็จะมีคนอ่านเอง ลูกไม่ยอมโปรโมทเด็ดขาด มาถึงจุดนี้ ลูกคิดว่าคงจะไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์ในความตั้งใจเดิมของลูกและนี่เป็นการเริ่มต้นใหม่ของ e-book ของลูก ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย จะมีคนอ่านหรือไม่ มากน้อยแค่ไหน ลูกขอยกให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ แต่ลูกขออนุญาตซิสเตอร์ว่า หากมีคนเข้ามาอ่านหนังสือของลูกจากนี้ไปรายได้ทั้งหมดลูกขอมอบให้กับพระสังฆราชแห่งสังฆมณฑลใหม่ทางภาคเหนือของประเทศไทย ส่วนจะเป็นโครงการอะไร แล้วค่อยสรุปกันอีกที ☺

ขณะที่กำลังทำเว็บไซต์อยู่นี้ ลูกก็ได้เรียนรู้หลายอย่างเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ไปด้วย และอดคิดไม่ได้ว่ามนุษย์เรานั้นช่างเก่งกาจจริงๆ สมองสามารถคิดค้นอะไรต่อมิอะไรได้อย่างไร้ขอบเขต แล้วก็อดคิดต่อไม่ได้ว่า มนุษย์ไม่ได้สร้างตัวเองขึ้นมา ต้องมีผู้สร้างมนุษย์ซึ่งเหนือกว่าความฉลาดของมนุษย์ทั้งหลายมารวมกัน นั่นคือ พระผู้สร้างหรือพระเจ้าของเรานั่งเอง ☺

ลูกกำหนดให้เว็บไซต์ภาษาอังกฤษเสร็จภายในสิ้นเดือนก.ย. 2019 นี้ และภาษาไทยภายในปลายเดือนต.ค. 2019 เพราะต้องแปลบทความใหม่ที่ลูกเขียนเป็นภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย

ขอพระเป็นเจ้าทรงได้รับการถวายเกียรติอย่างสูงสุดในการนี้ เทอญ

"ผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด" 2 โครินธ์ 10:17

“... มีความหวังคอยท่านอยู่ในสวรรค์แล้ว ความหวังนี้ท่านรู้มาก่อน
จากการประกาศพระวาจาแห่งความจริงคือข่าวดี ข่าวดีนี้มาถึงท่าน
กำลังบังเกิดผลและเจริญในท่านเช่นเดียวกับที่กำลังบังเกิดผลและเจริญอยู่ทั่วไปในโลก ... “ โคโลสี 1:5-6

ลูกของพระองค์คนนี้

บทที่ 400

อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีคำกล่าวว่า “เวลาเรามีความสุข เวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว” เป็นความจริงที่สุดเลยพระเจ้าข้า ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เริ่มต้นเพราะชีวิตมีแต่ความทุกข์ในขณะนั้น เวลาผ่านไป จากการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นี่แหละ ทำให้ลูกค้นพบพระองค์ แล้วชีวิตของลูกก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป จากการเป็นผู้ที่มีความทุกข์มากที่สุดคนหนึ่ง ลูกค่อยๆ กลายมาเป็นผู้ที่มีความสุขมากที่สุดคนหนึ่งในทุกวันนี้ ☺ มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุด และลูกก็เป็นลูกที่กตัญญูต่อพระองค์ที่สุดคนหนึ่ง พระเจ้าข้า

และเนื่องจากบทนี้เป็นบทที่ 400 ซึ่งนับเป็น milestone ในการเขียนของลูกที่ต้องการถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ลูกจึงจะขอเขียนในเรื่องที่มีความพิเศษที่ลูกตั้งใจจะเขียน แต่ได้รอมาจนถึงวันนี้ พระเจ้าข้า

มีเพื่อนฝูงตลอดจนคนรู้จักได้ถามลูกเสมอมาว่า อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล? เป็นคำถามที่ลูกมีประสบการณ์มาแล้ว แต่ลูกไม่กล้าตอบหรือเขียน เพราะลูกตระหนักเสมอมาว่าลูกเป็นเพียงฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ผู้ที่จะให้คำตอบแก่คำถามนี้ได้อย่างดีที่สุดน่าจะเป็นพระสังฆราชหรือพระสงฆ์ แต่เร็วๆ นี้มีผู้มาถามลูกอีก ทำให้ลูกคิดขึ้นมาได้ว่า ในการรับเชิญไปพูดตามคริสตจักรต่างๆ หลักที่ลูกไปแบ่งปันในแต่ละครั้งก็คือ พระวาจาของพระเจ้า ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ศิษยาภิบาลแต่ละแห่งเทศน์สอนทุกสัปดาห์อยู่แล้ว แต่ลูกนำประสบการณ์ของลูกกับพระวาจาตามบริบทหรือเรื่องที่ผู้เชิญกำหนดมาไปแบ่งปัน ซึ่งเท่ากับลูกไม่ได้ไปเทศน์สอนเช่นเดียวกับศิษยาภิบาล แต่เป็นการไปเสริมหรือเป็นพยานว่าพระวาจาบทนั้นๆ ที่ท่านศาสนาจารย์เหล่านั้นได้เทศน์ ปฏิบัติตามแล้วจะบังเกิดเช่นนี้ๆ กับตัวเรา เป็นคนละบทบาท

ใช่แล้ว ลูกจึงจะทำหน้าที่เช่นนี้ ในบทสวดของลูกบทนี้ พระเจ้าข้า

1. ข้อแรกในการอ่านพระวาจาแล้วให้บังเกิดผลคือ เราต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการศึกษาพระคัมภีร์ว่าจะนำมาปฏิบัติตามในชีวิต ไม่ใช่อ่านไปงั้นๆ เพราะเป็นหน้าที่หรือตามแฟชั่น และเรา**ต้อง**สวดขอพระจิตเจ้าได้โปรดประทานพระพรให้เราเข้าใจในการอ่านพระคัมภีร์**ทุกครั้ง** ด้วยความจริงใจและถ่อมตน

“แล้วพระองค์จะทรงทำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์” ลูกา 24:45

2. เริ่มต้นอย่าไปเพิ่งไปอ่านพันธสัญญาเดิม ให้เริ่มจากพันธสัญญาใหม่หรือพระวรสาร ถ้าผู้ที่ไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย เปิดมาบทแรกเจอบทมัทธิว ก็เริ่มอ่านบทมัทธิวเลยแหละ

3. เวลาอ่านพระคัมภีร์ควรอ่านในห้องที่เงียบ ไม่ใช่อ่านไปฟังเพลงไป เนื่องจากเราขอพระจิตเจ้าก่อนอ่านแล้ว ใน

บรรยากาศที่เงียบเราจะรู้สึกได้ถึงการประทับอยู่และการทรงนำของพระองค์

4. อ่านเจอบทไหนที่ “โดน” หรือชอบใจ ใช้ปากกาไฮไลท์ขีดทับข้อความนั้นเลย เดิมลูกจะเป็นคนถนอมหนังสือมาก แต่ในการอ่านพระคัมภีร์ ลูกใช้ปากกาไฮไลท์ตั้งหลายสี ไม่พอ หน้าไหนมีบทที่ซึ้งและอยากปฏิบัติตาม เอาการ์ดเล็กๆ เสียบคั่นอีก ผลก็คือ พระคัมภีร์เริ่มอ้วนขึ้นๆ เพราะชอบเกือบทุกหน้า

5. ไฮไลท์ ขีดเส้นใต้ เสียบคั่น ยังไม่พอ ลูกคัดบทที่ไฮไลท์ไว้ออกมาใส่สมุดโน้ต จนตอนนี้สมุดโน้ตก็อ้วนด้วย ☺

ตอนที่ลูกไปเรียนหนังสือที่สหรัฐอเมริกา ลูกจดศัพท์ที่ยังไม่รู้จักไว้ในสมุดโน้ตตามตัวอักษร แล้วเปิด Dictionary จากนั้นจะท่องศัพท์เหล่านั้นจนขึ้นใจก่อนไปนอนทุกคืน พรุ่งนี้เจอศัพท์ใหม่ จดเพิ่ม ท่องเพิ่ม และท่องทวนของเดิม ทำเช่นนี้ทุกๆ คืน จนความรู้เรื่องศัพท์ภาษาอังกฤษแตกฉาน เป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาอังกฤษในการรับใช้พระเจ้าในทุกวันนี้

ลูกจึงนำวิธีเดียวกันมาปฏิบัติกับการศึกษาพระวาจาของพระเจ้า ☺

6 .การปฏิบัติตาม ข้อนี้สำคัญที่สุด หากศึกษาแล้ว ท่องแล้ว ก็แค่นั้น ความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ก็จะกลายเป็นความรู้ของวิชาหนึ่ง แต่พระคัมภีร์ไม่ใช่แค่วิชาหนึ่ง เป็น**พระวาจา**ของพระเจ้า! อ่านแล้ว ศึกษาแล้ว ก็นำมาไตร่ตรอง ซึมซับ แล้วก็ปฏิบัติตามในชีวิตประจำวัน นั่นแหละจึงจะเกิดผล

ลูกได้แบ่งพระวาจาของพระเจ้าที่จะปฏิบัติตามออกเป็น 3 กลุ่ม

6.1 พระวาจาที่อ่านแล้วเข้าใจเลยและปฏิบัติตามง่าย ยกตัวอย่าง

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10 เป็นต้น

6.2 พระวาจาที่เข้าใจ แต่ปฏิบัติตามยากหน่อยในประสามนุษย์

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ...
อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด” โรม 12:17,19

เรามักจะได้ยินเสมอๆ ว่า “แค้นนี้ต้องชำระ” แต่พระเจ้าของเราทรงสอนให้ “อย่าแก้แค้น” ทำได้ไหม?

“ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39

“จงรักศัตรู จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน” ลูกา 6:27

ความหมายของพระวาจาสองบทนี้ใกล้เคียงกับบทข้างบน แต่ลึกซึ้งกว่าคือ เวลาคนปฏิบัติไม่ดีกับเรา นอกจากจะไม่ตอบโต้แล้ว พระเจ้ายังทรงสอนให้เราทำดีตอบต่อคนทำร้ายเราด้วย เป็นการสอนที่เวลาพวกเรามนุษย์จะปฏิบัติตามต้องพยายามเป็นอย่างมากกกกกก

นี่เป็นเพียงสามตัวอย่างของพระวาจาในกลุ่ม 2 นี้

6.3 พระวาจาที่เราต้องฝืนความรู้สึกตามประสามนุษย์อย่างมากในการพยายามเข้าใจและปฏิบัติตาม ลูกเองค้นพบว่าการเป็นลูกของพระเจ้าที่ดีนั้น ต้องฝืนปฏิบัติตนค้านกับสัญชาตญาณความเป็นมนุษย์ ดังพระวาจาบทนี้

“จงดำเนินตามพระจิตเจ้าและอย่าตอบสนองความปรารถนาตามธรรมชาติ
เพราะธรรมชาติมนุษย์มีความปรารถนา ตรงกันข้ามกับพระจิตเจ้า และพระจิตเจ้าก็ทรงปรารถนาตรงกันข้ามกับ

ธรรมชาติมนุษย์ สองข้อนี้ขัดแย้งกัน ท่านทำสิ่งที่ท่านอยากทำไม่ได้" กาลาเทีย 5:16-17

มีตัวอย่างมากมายแต่ลูกจะขอยกเพียงบางบทมาเขียน ณ ที่นี้ ***เรื่องลูกล้างผลาญ (ลูกา 15:11-31)*** คิดตามภาษามนุษย์แล้ว บุตรชายคนโตก็ถูกของเขาและเขาก็มีสิทธิน้อยใจบิดาตนเอง

อุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น (มัทธิว 20:1-15) คนงานที่ทำงานแต่เช้าก็มีสิทธิ์ไม่พอใจที่ตนเองทำงานมาทั้งวันแต่กลับได้ค่าแรงเท่ากับคนที่เพิ่งมาทำงานตอนเย็น อย่างนี้มันก็ไม่ยุติธรรมนี่นา!

แต่การฝืนความรู้ตามประสามนุษย์และพยายามคิดและเข้าใจและปฏิบัติตามประสาพระเจ้า ทีละเล็กทีละน้อย เราจะรู้สึกว่าเราได้ยกระดับจิตใจและจิตวิญญาณให้สูงขึ้น เราจะเริ่มมองเห็นตัวเองน้อยลงและเล็กลง เราจะมองพระวาจาเรื่องลูกล้างผลาญไม่ใช่จากมุมมองของบุตรชายคนโต แต่จากมุมมองของผู้เป็นบิดาและเรื่องค่าแรง เราจะเห็นจากมุมมองของนายจ้าง ไม่ใช่จากของลูกจ้าง แล้วมุมมองของเราก็จะเปลี่ยนไปในทุกมิติของชีวิต และเมื่อไรที่เรสามารถดำรงตนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับที่พระเจ้าทรงสั่งสอนได้ในทุกมิติของชีวิต ใจเราก็จะเป็นอิสระจากมลภาวะทั้งปวง คงมีแต่การทรงสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

นี่คือพระพรสูงสุดแห่งการอ่านพระคัมภีร์แล้วบังเกิดผลที่ลูกสามารถสรุปได้สั้นๆ ในบทสวดของลูกบทนี้ พระเจ้าข้า

"นัยน์ตาของท่านเป็นสุขที่มองเห็นสิ่งต่างๆ ที่ท่านเห็น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ประกาศกและกษัตริย์จำนวนมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านได้เห็น แต่ก็ไม่ได้เห็น ปรารถนาจะได้ฟังสิ่งที่ท่านได้ฟัง แต่ไม่ได้ฟัง" ลูกา 10:23-24

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง